o

DELECTUS

INSCRIPTIONUM GRAECARUM

PROPTER DIALECTUM MEMORABILIUM

COMPOSUIT

PAULUS CAUER, Dr.

LIPSIAE

IMPENSIS SALOMONIS HIRZELII.

MDCCCLXXVII.

Typis Breitkopfii & Haertelii Lipsiensium.

GEORGIO CURTIO

PRAECEPTORI DILECTISSIMO, STUDIORUM SUORUM
FAUTORI BENIGNISSIMO,

HUIUS IPSIUS OPERIS

AUCTORI, SUASORI, ADIUTORI LIBERALISSIMO

D. D.

PAULUS CAUER.

PROOEMIUM.

Cognitionis dialectorum Graecae linguae subsidia epigraphica per se parum ampla et immitis fortunae lusu mutilata quicumque hac disciplina eruditus mente computabit, is negare non poterit angustias, quibus grammatices Graecae studiosi ex hoc fonte haurientes impediuntur, augeri insuper eo, quod ne pauca illa quidem, quae temporum iniquitatem effugerunt, commodo et tenui apparatu comprehensa reperiuntur. omnes enim tituli, quos post confectum Corpus inscriptionum Graecarum viri docti et indocti reppererunt, aut prorsus dispersi iacent aut, si qui meliorem fortunam nacti sunt, parvis syllogis coniuncti sunt, quae singularum aut civitatum aut pagorum aut insularum finibus circumscribuntur. et quamquam ampliores collectiones non defuerunt qui instituendas curarent, tamen exspectari vix potest fore ut alicui earum dialectorum descriptio tamquam norma proponatur. Atticarum quidem inscriptionum corpus, cuius primum volumen ante hos quatuor annos editum est, reliqua proximis annis edentur, prorsus alius generis esse ex ipso nomine apparet. antiquissimorum autem titulorum totius Graeciae collectio, quam ipsam quoque ab academia literarum regia Borussica institutum iri spes est, etsi inscriptiones propter dialectum memorabiles

permultas amplexura est, tamen, quoniam intra usum vetustioris literaturae continebitur, non paucas relinquat necesse est, quae quamvis recenti aetate scriptae linguae varietatibus comparandis gravissima subsidia praebeant. itaque consilium ortum est componendi delectum earum inscriptionum, quae ad cognitionem dialectorum Graecarum aliquantum conferre posse viderentur. huius delectus curam ut ego susciperem, Georgii Curtii benevola auctoritas me commovit. qui quamvis iusta dubitatione ipse viribus meis diffiderem, tamen neque oblatam fiduciam neque operam propositam detrectandam esse existimavi, praesertim cum semper proprio quodam studio epigraphices Graecae licet amator magis quam cultor vixissem. neque enim animum meum non augebat, quod sperabam Adolphi Kirchhoffii eximiam, quam noveram, benignitatem laborem meum consilio sublevaturam esse. atque eam spem nequaquam me fefellisse nunc, postquam opus qualecumque confectum est, grata mente refero. nam ille non solum, quid de compositione totius libri secundum varietatem dialectorum Graecarum instituenda, quid de ratione titulos Graecos literis minusculis edendi sentiret, summa liberalitate mecum communicavit, sed etiam singularum inscriptionum hinc illinc conquirendarum exoptatissimum auxilium praebuit[1]. horum igitur virorum sermonibus adiutus quas tandem leges ipse in conficiendo opere secutus sim, iam breviter exponam.

I. Ac primum quidem hoc quaeso memoria teneas, me non thesaurum omnium inscriptionum, quibus ad indaganda varia genera variasque species sermonis Graeci opus esset, sed delectum earum edere voluisse, qui adolescentibus grammatices Graecae studiosis commodam et modici pretii supellectilem se prae-

---

1) ita per beneficium Kirchhoffii factum est, ut tituli magni pretii Lesbiacus 121 et Ionicus 133, qui in Asia iam publici iuris facti sunt, primum hoc libello apud nostrates ederentur.

staret. nam si omnes inscriptiones collegissem, in quibus aliqua vestigia sermonis Graeci a volgari abhorrentis reperirentur, ingens facta esset huius libri moles, quae nisi permagno sumptu typis imprimi non potuisset neque tamen ullius generis usui apta fuisset. nimirum ii, qui grammaticae alicuius quaestionis causa titulos perscrutari volent, ne talis quidem libri finibus se continere poterunt, ne alieno iudicio suum supplevisse videantur; iis autem, qui nihil aliud agent nisi, ut aliquam imaginem variarum dialectorum satis multis et idoneis exemplis exornatam assequantur, sufficiet delectus, in quem inscriptiones non receptae sint nisi memorabiles aut propter formas grammaticas, quae in eis legantur, aut propter certam quandam dialectum, quam vel solae vel accuratissime servaverint. eam igitur legem mihi proposui, ut uniuscuiusque speciei sermonis Graeci nonnulla exemplaria afferrem neve inscriptionibus aut argumento aut genere dicendi inter se prorsus similibus cumulatis volumen et pretium libri ultra iustum modum augerem. et quoniam in omnibus civitatibus Graecis dialectorum indigenarum et publicus et privatus usus in scribendo paulatim abolevit maximeque post communem Ionicam literaturam receptam etiam sermo hominum communis atticismi regulis constringi coeptus est, fieri non potuit, quin titulorum literatura vetustiore scriptorum maxima pars huic delectui insereretur. ex quorum numero eos tantum reiciendos esse putavi, qui aut sola nomina propria continerent aut ita corrupti et mutilati essent, ut nihil ex eis disci posset. neque difficile fuit ita agere, cum inscriptiones vetustiores non ita multae servatae sint. sed inde ex ea aetate, qua variae literaturae Graecae communi Ionicae cesserunt, quam aetatem, etsi non ubique eadem fuit, tamen nusquam multum ab Ol. 94 (= 400 a. Chr.), quo tempore Athenis haec mutatio facta est, afuisse veri simile est, alia ratio sequenda fuit. omnino enim inter titulos recentiore literatura scriptos non multi sunt, qui dialectum eius civi-

tatis, in quam referendae sint, meram servaverint, ut tabulae Heracleenses (nn. 8. 9) dialectum Dorensium Italicorum vel tabula nuper Olympiis effossa (n. 116) dialectum Eleorum. ex quorum numero non ita magno me nullum nisi forte invitum omisisse vix est quod commemorem. praeter eos autem quamquam in plerisque civitatibus Doricae vel Aeolicae originis nulla aetate desunt tituli, qui α vocali longa pro η servata et nonnullis aliis rebus colorem quendam Dorismi vel Aeolismi similem efficiant, tamen in eis magis volgaris sermo paucis reliquiis vetustioris generis dicendi temperatus quam primigenius Aeolicus vel Doricus servatus exstare iudicandus est. ex talium igitur exemplarium satis magna multitudine non tam ex certa aliqua regula quam sensu quodam grammatico pauca eligenda fuerunt. et per se patet, quo quis inferiorem aetatem quaerendo assequatur, eo rariores fieri inscriptiones, quae propter formam dialecti memoratu dignae esse videantur. qua re quarti a. Chr. n. seculi plures recepi quam tertii, tertii plures quam secundi. quod si unius civitatis complures aut multi tituli per se pariter digni videbantur, qui reciperentur, semper id egi, ut eos eligerem, qui maximam varietatem argumentorum efficerent. tamen, si qui tituli eiusdem argumenti similibusque sententiis compositi variorum temporum varias in eadem civitate rationes et scribendi et pronuntiandi ostendebant, non inutile esse putavi eos coniunctos proponere. velut Corcyraeorum decreta ad προξενίαν spectantia (nn. 28. 29) duo recepi singularum sententiarum singulis verbis inter se prorsus similia, sed quae sermonis quamvis levem mutationem brevi spatio temporis factam idoneis exemplis illustrent. neque alia causa fuit, cur in inscriptionibus Cretensibus ab ea lege, quam toti huic delectui tamquam normam adhibuissem, recederem. nam cum documenta epigraphica ex hac insula satis magno numero servata reliquias aliarum regionum varietatibus non tam argumenti aut aetatis quam loci

longe superarent, a proposito meo non alienum esse putavi hoc uno exemplo, quo fieri posset, demonstrare, quam multiplicem diversitatem communis sermo unius non ita magnae regionis in singulis oppidis inter se satis propinquis subierit. qua re titulos Cretenses exceptis paucis aut perexiguis aut antiquae Doridis similitudine prorsus destitutis omnes recepi. nam quamquam plerique eorum neque argumento multum inter se differunt neque vetustatis laude insignes sunt, quippe qui aut exeunte seculo a. Chr. tertio aut ineunte secundo lapidibus inscripti sint, tamen complurium oppidorum varia genera dicendi licet pusillorum discriminum exemplis luculente illustrant. — ceteroquin qua ratione ductus singula diiudicaverim, aut hoc loco aut infra in adnotationibus ad singulas inscriptiones exponere longum fuit. neque enim, quod iam dixi, certa paucisque verbis circumscripta regula talis delectus statui poterat. multis locis alios aliter sentire necesse est. sed num in universum sano iudicio usus sim, facile aestimabunt, qui harum rerum periti erunt. quorum non dubito quin assensum laturus sim, quod studii antiquitatem imitandi, quod imperatorum Romanorum aetate inde a primo p. Chr. n. seculo urbanitatis et doctrinae tamquam abscessus floruit, nonnulla exempla apposui. nam quamvis ridiculus esset error eius, qui talia ludicra doctrinae grammaticae genuinis documentis vetustae locutionis aequaret, tamen negari non potest, ubi antiquiora monumenta aut prorsus desint aut nimis pauca et exigua exstent, ex ea imagine priscae alicuius dialecti, quam viri docti posterioris aetatis sibi finxerint, aliquantum disci posse. omnibus vero, quae non multa sunt, huius generis exemplis adscripsi, qua conditione quaestionibus grammaticis adhiberi possint. — tantum non prorsus omittendas esse putavi inscriptiones Atticas, ut quarum genus dicendi omnibus, qui Graece scirent, notissimum esset. antiquioris vero sermonis vestigia, quae in vetustioribus titulis Atticis exstant, tam pauca sunt, ut eorum

causa volumen libelli augere operae pretium non esse mihi visum sit. tamen unum exemplum vetustiorum titulorum Atticorum, in quo nonnulla memoratu digna reperiuntur, recepi et addidi epigrammata versibus elegiacis composita ea, ex quibus disci potest, quo modo Attici etiam in eo genere poeseos, quo Ionum imitatores essent, suam consuetudinem dicendi servaverint. haec epigrammata eo libentius recepi, quod in universum ab inscriptionibus metricis me abstinere debueram, quippe quarum perpaucae sermonem eius civitatis, in qua factae essent, merum servassent.

II. Iam si quaeris, qua ratione in ipsis titulis transscribendis usus sim, rursus id maxime memineris hunc delectum modici voluminis parvoque pretio parabilem fieri debuisse. quae lex quoniam vetuit uniuscuiusque tituli et imaginem literis maiusculis expressam et apographum minusculis scriptum proponere, duorum incommodorum alterum sustinendum fuit. nam necesse fuit aut, si minusculae literae praeferrentur, scripturam in ipso lapide exstantem, sive per se non prorsus certa esset sive explicationem grammaticam incertam redderet, compluribus locis obscurari aut, si maiusculae, lectionem inscriptionum difficiliorem fieri quam pro facultate eorum, quorum usui hic liber destinatus esset. horum igitur incommodorum cum alterum levius esse mihi videretur, apographa literis minusculis scripta praetuli, sed in eis comparandis maxima, qua potui, diligentia id egi, ut singulas literas, quales in lapide legerentur, accuratius, quam plerumque fieri soleret, exprimerem. hoc quo minus adipiscerer, maior difficultas obfuit in eis titulis, qui vetustiore literatura scripti sunt, quam in ceteris. nam non paucae sunt res, in quibus illi literaturae nostra ratio scribendi, quam a grammaticis posterioris aetatis accepimus, accommodari non possit; in quibus omnibus nostram consuetudinem quam accuratam imitationem antiquae scripturae neglegere malui. itaque E et O literas, sive ει, ου sive η, ω

sive ε, ο significare videbantur, non distinxi, sed simpliciter per ε et ο scripsi. spiritum asperum, ubi nota eius in lapide deerat, etiam in apographo omisi. in quo eadem ratio quae titulis vetustioribus etiam tabulis Heracleensibus adhibenda fuit, quippe quae etsi Ionica literatura scriptae tamen notam spiritus asperi strenue servaverint. literas explosivas ante elisionem aspiratas, ubi in lapide tenues exaratae erant (velut ἀπ' οὗ), ipse quoque ita scripsi. consonas geminatas, si in lapide per unam literam scriptae erant, item non geminatas reddidi. haec praecepta, et si quae alia similia sunt, cum semper accuratissime observarem, effeci, ut is, qui legeret, veram imaginem scripturae, qua singuli tituli traditi essent, haberet neque ullo loco, qui dubitationem admitteret, iudicium eius mea sive falsa sive recta transscriptione turbaretur. ne tamen officio explicandi adversus eos, qui dialectorum Graecarum minorem cognitionem haberent, defuisse viderer, in adnotationibus adscripsi, quid quoque loco aut E et O literae aut alia quaedam insolita scriptura significaret. nam quamquam in universum nemo ignorat E et O, ubi longam vocalem significent, in severiore Doride semper η et ω, in ceteris dialectis alias η et ω alias ει et ου intellegendas esse, tamen nonnulla restant exempla, in quibus aut dubitari possit, utrum vocalis longa an brevis putanda sit, aut, utrum mera vocalis longa an diphthongus adulterina. talia igitur, quantum necesse fuit, in adnotationibus breviter explicavi.

recentioris literaturae tituli nullas similes difficultates praebent. nam de spiritu aspero non opus est me verba facere, quem etsi in lapidibus semper omissum tamen in apographis scribendum fuisse consentaneum est. et quod Aeoles Asianos psiloseos cupidos fuisse traditur, in eo Ahrensii exemplar secutus sum, qui in titulis Aeolicis ea tantum vocabula spiritu aspero privanda esse iudicavit, quae ut ψιλωτὰ apud Aeoles a veteribus

nominatim afferrentur ('dial. Aeol.' p. 19 sqq.). sed restat quaestio, quae vetustioribus et recentioribus titulis communis est, si quidem ex neutrorum scriptura quidquam elici potest, quod ad eam solvendam aliquid conferat. accentus enim ab omnibus omnium dialectorum documentis epigraphicis pari modo desunt, cum constet eos in diversis dialectis satis diversis rationibus pronuntiatos esse. sed quoniam testimonia veterum grammaticorum, quibus fere solis nostra de toto hoc genere scientia nititur, nec multa sunt et misere dispersa et inter se parum congrua, industria virorum doctorum, qui de his rebus scripserunt, non pauca reliquit, de quibus etiam nunc vehementer dubitari possit. nam si eis paucis nos contineremus, quae nobis de accentu singulorum vocabulorum aut singularum formarum, qualis in hac vel illa dialecto fuerit, tradita sunt, universam rationem accentus Graeci eam efficeremus, quae se ipsa prorsus destituta fuisse iudicanda esset. sin ex analogia paucorum exemplorum, quae ipsa in testimoniis veterum commemorantur, latius patentes leges iusta ratiocinatione colligeremus, nonnullis speciebus sermonis Graeci eam rationem pronuntiandi inculcaremus, quae etsi certis regulis constituta esset, tamen ab eo colore graecitatis, quem nos novissemus, ita abhorreret, ut, qui ei fidem haberet, vix quisquam cogitari posset. videlicet ab utraque parte commoda et incommoda inter se concilianda esse, in quo natura rei fert, ut sano magis sensu quam stricta ratione agendum sit. quam ob rem vehementer vereor, ut ea praecepta, quae ipse mihi proposui, multis probaturus sim. neque tamen opus esse putavi ea hoc loco pluribus verbis explicare et defendere, quia non accentum Graecum propria quaestione illustrare sed pauca, quae ad usum huius libelli necessaria essent, ei praemittere institui. summam autem eius rationis, quam in eo secutus sim, breviter significabo.

et primum quidem barytonesin dialecti Aeolicae intra fines

Aeolum Asianorum continendam fuisse neminem non concessurum esse puto. nam quamquam non pauci sunt, qui Strabonis auctoritate probata civitatum Aeolicarum etiam dialectum Aeolicam fuisse existimant, quorum iudicium quod ipse quoque in distribuenda materia huius libri secutus sum, infra defendam, tamen ea quae grammatici veteres de dialecto Aeolica tradiderunt ad solam Asianam Aeolidem spectare nemo non agnoscit. in quibus sunt leges de accentu, quas Ahrens, 'dial. Aeol.' p. 10 sqq. enarravit et illustravit. secundum eas exceptis praepositionibus et coniunctionibus omnia vocabula, quae in reliqua lingua Graeca accentum in ultima syllaba habent, eum apud Aeoles retrahunt aut in paenultimam aut in antepaenultimam. qua ratione hoc in singulis formis factum sit, Ahrensius l. l. exposuit.

multo difficilior descriptu est natura accentus Dorici. grammaticorum testimonia, quae de eo exstant, Ahrens 'dial. Dor.' p. 26 sqq. collegit. sed priusquam ex eis certas quasdam regulas excerptas huc referam, quaerendum est, qua vi nomen Doriensium in eis usurpatum sit. et apud veteres quidem catalogus earum dialectorum, quae Doridis nomine comprehendantur, nusquam reperitur. ea autem, quae ab Ahrensio constituta et a plerisque viris doctis probata est, partitio Doridis severioris et mitioris sola pronuntiatione vocalium nititur neque ullo modo ad rationem accentus pertinet. ipse enim quoscumque titulos alicui speciei Doridis attribuit, eos secundum illas leges Dorici accentus scribendos esse putavit. sed fortasse huic numero eximenda sunt exemplaria Doridis septentrionalis, quae dicitur dialectus Doriensium inter Isthmum et Thermopylas habitantium. nam ea cum in compluribus rebus a communi sermone Dorico abhorreat, tum non paucis consentit cum dialectis finitimis, quae Aeolicae dicuntur[2]; itaque ego ausus non sum

---

2) Doridem septentrionalem propria quaestione tractavit Reinholdus

eam in hac una re eis dialectis, quibuscum a natura coniuncta est, eximere et alienae cognationi inserere. quam ob rem neque in decreto Amphictyonum, sicut Ahrensius (l. l. 484), accentus Doricos posui neque in aliis titulis Delphicis reliquisque Doricis eius regionis. nam sicut Aeoles non Asiani barytoneseos Aeolicae ita Dores extra fines magnarum civitatum Doricarum habitantes accentus Dorici expertes fuisse putandi sunt.

ipsa vero huius accentus ratio maxime eo a communi consuetudine ceterorum Graecorum discrepat, quod pristina vis vocalium et consonarum, quae crebro usu linguae aut debilitatae sunt aut prorsus evanuerunt, in pronuntiatione Doriensium aliquod vestigium sui reliquit. itaque tertiae personae plur. temporum, quae dicuntur, historicorum terminationes ον, εν, αν, quas ex οντ, εντ, αντ correptas esse nemo ignorat, tamquam longae syllabae essent, accentum in paenultimam trahunt neque eum circumflexum esse patiuntur, velut ἐλέγον, ἐφιλάθεν, ἐστάσαν. neque alia causa est, cur accusativi plur. tertiae declinationis terminatio ας eandem vim habeat, quippe quae ανς antiquiore aetate fuerit; nominativus autem, cuius ες terminatio primigenia est, accusativi analogiam imitatus esse videtur; παίδας igitur, γυναίκες Dores et scripsisse et pronuntiasse existimandi sunt. et cum in nonnullis dialectis Doricis secundae declinationis accusativus plur. non in ως aut ους, sed in ος desinat ex ονς correptum, haec quoque syllaba tamquam longa accentum in syllaba antecedente coercet, ut in ἀμπέλος, νάσος[3]. — ex

Merzdorf, '*die sogenannten äolischen bestandteile des nördlichen dorismus*' in '*Sprachwissenschaftl. abhandlungen aus G. Curtius' grammat. gesellschaft*, 1874, p. 21 sqq. is similitudinem, quae inter hanc partem Doridis et Aeolidem intercedit, describit et, quamquam dubitat, quomodo ea explicanda sit, tamen ad diiudicandam cognationem dialectorum eam non exigui momenti esse pro certo affirmat.

3) Ahrensius l. l. p. 30 etiam infinitivum in εν pro ειν desinentem huic generi adscribit. sed neque veterum tale aliquod testimonium exstat neque

vocalium numero huc referendae sunt αι et οι diphthongi in fine vocabulorum pronuntiatae, quae in ceteris dialectis Graecis ubique exceptis terminationibus optativi pristinam vim ita amiserunt, ut, nisi ipsae accentum gerant, brevium syllabarum loco habeantur, apud Dores autem in plurimis formis illam servarunt. sed quia grammaticorum testimonia de hac re inter se non prorsus consentire videntur, auxilio adhibendus est papyrus Alcmanis [4], qui aut ante Christum natum aut non multo post eum literis maiusculis scriptus accentus et spiritus notas vocabulis appositas praebet. eius consuetudinem si cum regulis a grammaticis traditis comparamus, hanc fere normam statuere possumus: in declinatione nominum αι et οι terminationes semper tamquam longae syllabae accentum et in paenultima retinent et, si ea longa est, acutum postulant: ἀγγέλοι, γνώμαι. in verborum autem declinatione formae, quae apud Atticos proparoxytonae sunt, etiam a Doribus ita pronuntiantur, ut λέγεται, τύπτηται, eae autem, quae properispomenae, παροξυτόνως, ut ποιήται, ἀμύναι [5]. cuius discriminis ea causa esse videtur, quod αι in terminationibus verborum ita correptum est, ut accentum in antepaenultima poni patiatur, intra duas autem moras longae vocalis, quae ut in ποιήται terminationem antecedit, accentus modulatio aliter distributa est atque in ceteris dialectis. ποιήται

εν ex ειν correptum est, sed a principio complures terminationes huius formae promiscue in usu fuerunt.

4) cf. de eo Bergk in editione poetarum lyricorum Graecorum [3] p. 824 sqq.

5) vix opus est me commemorare hanc regulam non disertis verbis traditam esse. sed quae leguntur apud scholiastam ad Theocr. I, 83: φορεῖται· καθόλου τὰ εἰς ται λήγοντα ῥήματα, ὅταν ἔχῃ τὸ ει παραλήγον καὶ περισπώμενον, παροξύνουσιν οἱ Δωριεῖς, ὅταν δὲ βαρυνόμενον, ὁμοίως ἡμῖν ἐκφέρουσιν, aliter explicari non possunt. neque aliter de hac re iudicavit Meisterus, qui in Curtii '*Stud.*' IV p. 364 sq. breviter de accentu Dorico egit, quamquam postea in transcribendis tabulis Heracleensibus suo iudicio uti noluit.

igitur non ideo scribendum est, quod ultima syllaba longa est, sed quod Dores accentum in longa syllaba positum non priori sed posteriori morae tribuunt. quod etiam in monosyllabis et nonnumquam in terminationibus formarum contractarum, velut σκώρ, Ἀλκμάν, ab eis fieri notum est; cf. Ahrens l. l. 26 sq. —

haec fere sunt praecepta, quae in accentus notis titulis Aeolicis et Doricis adscribendis observavi. sed quoniam dialectus in multis non mera exstat, fortasse aliquis quaeret, num etiam in eis, in quibus dialectus admodum temperata sit, accentus ratio a volgari consuetudine Graecorum abhorrens retinenda fuerit. equidem retinendam esse putavi, quia ipsae eae inscriptiones, quae nihil nisi tenerum quendam colorem ex Aeolismo vel Dorismo volgari sermoni adspersum praebent, a lapicidis exaratae esse videntur, qui verba Attice composita perscribentes iterum atque iterum in suam paene insitam consuetudinem pronuntiandi relabebantur. eos igitur etiam accentum suae dialecti propriam in scribendo si minus expressisse at certe cogitasse consentaneum est. tamen hanc rem ut totum hoc, in quo versamur, prosodiae genus nequaquam extra dubitationem positam esse minime ignoro. —

restat ut eis locis, quibus scriptura lapidis aut lapicidae neglegentia aut temporum iniuria aut describentium incuria depravata fuit, quibus notis usus sim, breviter explicem. ubi literas, quae evanuerunt, supplevi, eas uncis quadratis [ ] inclusi. ubi literas a lapicida aut ab eo, cuius apographo utendum fuit, omissas inserui, eas uncis rotundis ( ) inclusi. ubi literas a lapicida vel ab eo, qui titulum descripsit, per errorem positas delevi, asterisco * lacunam indicavi. ubi literas aut falso traditas aut in lapide depravatas correxi, eas debiliore scriptura (α, β, γ κτλ.) a reliquis distinxi.

III. Adnotationum quam possem parcissimum me praestare studui, ne volumen libri maius, quam opus esset, redderem.

et primum quidem quae ad artem criticam spectabant, fere omnia omittere potui, quia eos, qui ad eam recurrere vellent, per notas supra descriptas singulis locis admonueram, ne verbis a me propositis nimis crederent. nam quae in titulis emendandis et restituendis viri docti elaborassent, anxie enarrare eo minus oportere mihi videbatur, quod vix ullam emendationem recepi, quam non aliis deberem. suffecit igitur hoc in universum monere et in singulis inscriptionibus titulos eorum librorum vel commentariorum adnotare, quibus eae copiosius tractatae essent. varias autem sententias virorum doctorum perpaucis tantum locis attuli, quorum scriptura rationis grammaticae causa hoc postulare videbatur. nec magis meum esse putavi argumenta variorum titulorum copiose illustrare, quoniam alienae industriae decerptos fructus colligere huius libelli tenuitatem parum decebat. ea vero, quae ad ipsa verba Graeca addi necesse esse existimavi, haec sunt: primum in capite uniuscuiusque inscriptionis enotavi, ubi reperta esset et, si scire poteram, ubi nunc asservaretur. eis titulis, quos ex Corpore inscriptionum Graecarum recepi, numeros, quos in eo gerunt, uncis quadratis inclusos praescripsi. deinde post verba inscriptionis ipsius laudavi editionem principem et alias, quae praeter eam primo loco inspiciendae essent. subiunxi brevem significationem argumenti, quod unicuique titulo subesset, et aetatis, cui eum viri docti tribuissent. qua ratione ducti hoc fecissent, ubi paucis verbis fieri poterat, commemoravi. sequntur ea, quae ad explicandam literaturam tituli, si a nostra ratione scribendi aliquo modo discrepabat, necessaria esse videbantur. praeterea formas grammaticas, si quae dignae erant, quae nominatim laudarentur, vel nude enumeravi vel, si quid novi de explicatione earum dicendum erat, breviter illustravi. ita quamquam iustum commentarium in hoc libro frustra quaeres, tamen non desunt adnotationes, quae, cum ad scripta virorum doctorum te ablegent,

**

usum titulorum grammaticae disciplinae causa collectorum faciliorem reddant.

IV. Restat, ut eam partem muneris mei defendam, quae omnium maxime controversiae patet, distributionem materiae hoc libro comprehensae. quamquam hoc neminem non concessurum esse puto, in enarrandis inscriptionibus non, ut in Corpore inscriptionum Graecarum factum est, loca, quibus singulae earum repertae essent, sequenda fuisse. nam delectus ad disciplinam grammaticam comparati ea regula esse debuit, ut tituli secundum cognationem dialectorum, quae in eis apparerent, componerentur. at quae ratio inter varias dialectos Graecas intercedat, nemo est, qui docere possit. G. Curtius quidem Strabonis auctoritatem non contemnendam esse censet, qui (p. 333) dicit Doricae originis civitates omnino Dorice, Aeolicae originis Aeolice locutas esse. quam sententiam Curtius exposuit in actis societatis literariae Gottingensis ('*Bemerkungen zur griechischen Dialektologie*'), 1862. sed obstat, quod ipsae illae dialecti, quae secundum Strabonem cum Aeolide Asiana coniungendae sunt, Thessalica, Boeotica, Elica, Arcadica, eius aut non magis aut etiam minus similes sunt quam Doridis. nam duo, quae sermonis Lesbiaci maxime propria sunt, productio suppletoria ι vocalem immiscens (velut πάντας τοὶς ἀνθρώποις) et geminatio consonarum liquidarum et nasalium, quae assimulatione facta est, servata (velut ξέννος, βόλλα) in nulla ceterarum dialectorum, quae dicuntur, Aeolicarum reperiuntur, exceptis paucis formis, quae in tabula Elica Olympiae nuper reperta exstant (ἄλλοιρ 8, τοὶρ θεαροίρ 10, καταξίαιρ 16). quam ob rem vereor, ne Hinrichsius recte egerit, qui in dissertatione 'de Homericae elocutionis vestigiis Aeolicis' scripta (p. 8 sqq.) Kirchhoffii auctoritatem secutus solam Lesbiacam dialectum Aeolicam appellandam, reliquas autem, de quibus lis est, a Doricis non seiungendas esse iudicavit. at quoniam haec sententia parum per-

volgata est, ex ea inscriptiones in hoc delectu distribuere nolui. neque enim spei expers fui fore, ut titulis variarum dialectorum non prorsus apte compositis desiderium accuratioris quaestionis, quae de dissipatione sermonis Graeci instituenda esset, augeretur. itaque omnes inscriptiones quas collegeram in tres partes divisi, Doricas, Aeolicas, Ionicas, inter quas Aeolicis etiam eas adscripsi, quae ex Thessalia, Boeotia, Elide, Arcadia, Cypro oriundae erant.

alia vero difficultas eo effici videbatur, quod Graeci eas regiones, ex quibus collectos titulos habemus, non uno impetu eademque aetate occuparunt, sed terra marique, ut forte vel belli vel mercaturae usus postulabat, huc illuc migrantes cum dominatione etiam sermonis sui consuetudinem paulatim propagaverunt. quo factum est, ut complures eaeque satis amplae civitates dialectum non antiquitus servatam sed ab aliis, quae eas condiderunt, receptam haberent. harum igitur, etiam si locis prorsus seiunctae erant, monumenta epigraphica separata edere ineptum visum est, praesertim cum in compluribus civitatibus tituli ex coloniis repetiti inopiam inscriptionum in illis ipsis repertarum explere possent. ut factum est in tabulis Heracleensibus, quae Doridis Laconicae exemplum praebent, et in titulis Corcyraeis, ex quibus dialectus Corinthiorum cognosci potest. itaque cum colonias, quoad possem, cum civitatibus, si graecissare licet, maternis coniungerem, omnes fere inscriptiones extra fines ipsius Graeciae et insularum Graecarum repertas ceteris inserui. paucae tantum relictae sunt urbes in Magna Graecia et Sicilia sitae, quae, quoniam unde conditae sint parum constat, suo nomine proponendae fuerunt.

tres igitur, quas supra commemoravi, totius libelli partes quomodo intra se dividendae fuerint, modo exposui, quomodo divisae sint, conspectus infra positus docet. de Aeolide non est quod addam. Doridem vero quod non, ut post Ahrensium mos

fuit, in severiorem et mitiorem dividi, facile probabit is, qui meminerit, quam pusilli discriminis fundamento ista partitio nitatur. —

Haec habui quae libello praemitterem. in quo aliquam operam a me collocatam esse etsi fortasse credis, tamen tuo iure miraris, quod ea tam levia vestigia sui reliquit. at scientiae et subtilitatis specimen edere non huius loci fuit. nam mihi non id propositum erat, ut doctrinam qualemcumque traderem, sed ut aliis ansam praeberem, qua prehensa suo Marte iucundo huic generi quaestionum grammaticarum se dederent. quod si vel apud paucos mihi contigerit, non invita Minerva me egisse arbitrabor.

Scribebam Berolini ineunte mense Ianuario anni 1877.

P. C.

CONSPECTUS.

CORRIGENDA.

pag. 5 n. 6, 6. 7 legas Βωρσέα ἀνέσηκε.
- 15 n. 9, 49 legas ὀκτώ pro ὀκτώ.
- 19 n. 13, 1 legas ὀρκισάτω pro ὀρκιξάτω.
- 38 n. 35, 1 legas Βυζαντίων.
  ibid. 14 legas εἰσπλεόντων.
- 95 n. 77 A, 57 legas Θεματεῖτιν,
- 120 v. 7 legas *oppositarum.*
  ibid. 12 legas *iri.*
- 123 n. 100, 13 legas [ἐ]τ [τ]άουν.
- 136 adn. v. 4 legas *omisi* pro *omissi.*
- 147 v. extr. legas *supplementa* pro *argumenta.*
- 151 n. 123 A, 20 legas νην. αἱ pro νην, αἱ.
- 152 n. 123 B, 11 legas [τ]ῶν.
- 160 v. 2 legas *exstent* pro *exstant.*
- 167 in adn. v. 4 a fine legas λάβωσιν.

I.

INSCRIPTIONES DORICAE.

A. Civitates Peloponnesiacae cum coloniis.

1. Laconica cum Heraclea.

Laconicarum inscriptionum paucas et exiguas reliquias superesse etsi vehementissime dolemus, tamen hoc damnum quodammodo resarcitur tabulis Heracleensibus. nam quamquam Heraclea urbs in Magna Graecia ad Siridem fluvium sita non ab ipsis Lacedaemoniis, sed per mediam Tarentinorum civitatem condita est (v. Strab. pp. 264. 278 sqq.), tamen sermo Heracleotarum tam multa vestigia antiquitatis servavit, ut eo optimo iure uti possimus ad eam speciem Doridis restituendam, quae Spartae olim pronuntiata est.

---

a. Laconica.

1 Basis marmorea rotunda, Olympiae nuperrime effossa.

[Δέξο ϝ]άναξ Κρονίδα [Ζ]εῦ Ὀλύνπιε καλὸν ἄγαλμα
ἰλέϝο[ι θυ]μõι τõι Λακεδαιμονίοι.

Edidit et illustravit E. Curtius, '*Arch. Zeit.*' XXXIV (1876) p. 49 sq. Epigramma etiam apud Pausaniam V, 24 exstat, secundum quem Ol. 79, 1 = 464 a. Chr. Lacedaemonii initio tertii belli Messenii Jovi imaginem consecraverunt. τõι Λακεδαιμονίοι est dativus singularis, cuius usum talem, qualis hic exstat, Curtius l. l. exemplis illustravit. Pausanias, qui eum non intellegebat, scripsit τοῖς Λακεδαιμονίοις. — mira est η vocalis pro α longa posita in ἰλέϝοι.

---

2 Tabula aerea opisthographa reperta prope Tegeam, nunc Athenis ἐν Βαρβακείῳ.

A.

Ξουθίᾳ τõι Φιλαχαίο διακατί|αι μναῖ. αἴ κ' αὐτὸς ἦ, τὸ ἀνελέσ|θο, αἰ δέ κ' ἀποθάνει, τõν τέκνον | ἦμεν, ἐπεί κα πέντε ϝέτεα || ἑβõντι. αἰ δέ κα μὲ γένετα|ι πετνετον, ἐπιδικατὸν ἦμεν. | διαγνõμεν δὲ τὸς Τεγεάτα[ς] | κατὸν θεθμόν.

B.

Ξουθίᾳ παρκαθέκα τõι Φιλαχα|ίο τετρακατίαι μναῖ ἀργυρίο. εἰ μ|έν κα ζόε, αὐτὸς ἀνελέσθο, αἰ δέ κ|α μὲ ζόε, τοὶ υιοὶ ἀνελόσθο τοὶ γνε||σίοι, ἐπεί κα εβάσοντι πέντε ϝέτε|α. εἰ δέ κα μὲ ζõντι, ταὶ θυγατέρες | [ἀ]νελόσθο ταὶ γνεσίαι. εἰ δέ κα μὲ | [ζõ]ντι, τοὶ νόθοι ἀνελόσθο. εἰ δέ κα | μὲ νόθοι ζõντι, τοὶ ἄσσιστα ποθικ(όντ)|ες ἀνελόσθο. εἰ δέ κ' ἀνφιλέγοντ|(ι, τ)οὶ Τεγεάται διαγνόντο κατὸν θεθμόν.

Edidit Eustratiades, Ἀρχαιολογικὴ ἐφημερίς, Περίοδος β' (1869), ἀρ. 410. accurate tractavit Kirchhoff, '*Monatsberichte der Akademie der Wissenschaften zu Berlin*', 1870, p. 51 sqq. — Literae lateris A deletae sunt, non tamen ita, ut non pleraeque agnosci possint. v. 2 αἴ κα ζόε, αὐτὸς ἀνελέσθο (nam αἴ κ' αὐτὸς ᾖ nunc non recte legi etiam eo confirmatur, quod hoc solo loco, si ita scriptum esset, H *e* vocalem longam significaret) et v. 6 πέντε ϝετῶν in tabula fuisse putat Kirchhoffius. spiritus asperi notam uno loco posui, quo in tabula H exstat (A, 5 ἑβõντι), reliquis omisi, quia in tabula non scripta est.

Hanc tabulam (simili ratione atque C. i. Gr. 1511) non Arcadicae sed Laconicae dialecti monumentum esse Kirchhoffius l. l. probavit; Xuthiam enim Lacedaemonium pecuniam in templo Minervae Tegeatico deposuisse. notanda est imperativi forma ἀνελόσθω, de qua egit G. Curtius, '*das Verbum der griechischen Sprache*' II p. 51. similes formas ex dialecto Attica affert Cauer, '*Stud.*' VIII p. 414. ἐπιδικατόν A, 6 in ἐπιδικα(σ)τόν corrigi non est necesse; complura enim verba ab eadem stirpe derivata et in -άω et in -άζω desinentia reperiuntur; cf. Curtius, '*Verbum*' I p. 336. — Initio quinti a. Chr. seculi Kirchhoffius hanc tabulam tribuit.

---

3. 4 Bases repertae prope Στέρνας in Taenaro monte, nunc Bathiae asservantur in domo privata.

Ἀνέθεκε | Ἐκέφυλος | Νεαρέταν | τõι Ποοίδᾶνι. || ἔφορος | Ἀριστεύς. | ἐπακόω· Ἀριστοτέλες, | Δαμοφõν.

Ἀνέθηκε | Αἰσχ[ρ]ίον | Ἀπειρότας τõι Ποοίδᾶ|νι Ηραχλη̃ίδαν || αυτὸν καὶ | ταὐτõ. ἔφορος | Ἀγηΐστρατος. | ἐπακό(ω)· Πρυαῖος, | Ἐπικύδης.

Edidit Eustratiades, Παλιγγενεσία 1869, deinde Kirchhoff, *Herm.* III, p. 449 sq. Horum titulorum, quamquam neuter literatura Ionica scriptus est, tamen alterum (4) altero (3) paulo recentiorem esse etiam ex hoc apographo facile intellegitur, cum in 4 H litera non solum spiritum asperum sed etiam η vocalem significet. Ηρακλη̃ίδαν et αυτόν, quia in his vocabulis spiritum asperum non pronuntiatione sed sola scriptura omissum esse consentaneum est, sine ulla spiritus nota scripsi.

---

5 Spartae apud architectum quendam in pila calcaria.

Πόθοδον ποιησαμένου Δαμίωνος | τοῦ Θεοχρίτου Ἀμβρακιώτα περὶ | προξενίας καὶ ἐπελθόντος ἐπί | τε τὰς συναρχίας καὶ τὸν δᾶ||μον καὶ ἀπολογισαμένου, ἃ ἦν πεποι||[ηκ]ὼς εὔχρηστα καὶ κατὰ κοινὸν καὶ | κατ' ἰδίαν τοῖς ἐντυγχάνουσιν τῶν π[ο]||λιτ[ᾶ]ν, ἔδοξε τῷ δάμῳ· πρόξενον | εἶμεν τᾶς πόλεος Δαμίωνα Θεοχρίτου || [Ἀ]μβρακι[ώ]ταν καὶ αὐτὸν καὶ ἐγγόνους | [κ]αὶ ὑπάρχειν ἀτέλειαν αὐτῷ τε καὶ ἐγ||[γ]όνοις καὶ γᾶς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν| . . . . [ἐ]λ Λακεδαίμονι. ὁ δὲ ἐγδο||[τ]ὴρ ἐ[γ]δότω στάλαν λιθίναν, εἰς ἂν || ἀναγραφεῖσα ἁ δεδομένα προξενί||[α] ἀνατεθήσεται εἰς τὸ ἱερὸν τᾶς Ἀθάνας|[κ]ατὰ συνγραφάν, ἅν κα *γράψει ὁ ἀρχιτέ||[κ]των, τὸ δὲ ἀνάλωμα δόντω οἱ ταμίαι.| ἐπα[ι]νέσαι δὲ αὐτὸν καὶ ἐπὶ τᾷ ἐν||δαμίᾳ καὶ ἀναστροφᾷ, ᾇ πεποίηται | ἐν τᾷ πόλει. καλεσάντω δὲ αὐτὸν | καὶ οἱ ἱεροθύται ἐπὶ ξένια ἐπὶ τὰν κοι|νὰν ἑστίαν.

Edidit W. Vischer, 'Inscriptiones Spartanae octo', 1853, p. 6 et '*Epigraphische und archäologische Beiträge aus Griechenland*', 1855, p. 13 addita tabula lithographa. secundo vel primo seculo a. Chr. hunc titulum tribuit. dialectus in eo Dorica est et ea communis omnium Doriensium, non proprie Laconica. de tertia persona coniunctivi γράψει pro γράψῃ v. Ahrens, 'dial. Dor.' p. 293 sqq.

---

6 Lapis repertus in agro privato prope Magulam.

Φίλητορ | Φιλήτω | ἐπὶ πατρο|νόμω Γοργίππω τῶ (Γοργίππω) || νεικάαρ κεαύαν | Ἀρτέμιτι Βωρέσέα | ἀνσηκε.

Edidit Eustratiades in Παλιγγενεσίᾳ, 1869. repetiit Kirchhoff, '*Herm.*' III p. 449. ex literarum forma apparet hunc titulum post Christum natum scriptum esse. exemplum praebet studii antiquitatis, quod illa aetate floruit. ipsa autem illa antiquitas, quam lapicida imitatus est, non ita antiqua fuit, quia rhotacismus (Ahrens, '*dial. Dor.*' 71 sqq.) et ϑ litera in σ mutata (ib. 66 sqq.) non ante initium quarti a. Chr. seculi in dialecto Laconica invaluerunt. nullus certe eorum titulorum, qui vetustiore literatura scripti sunt, vestigia harum mutationum praebet. v. Kirchhoff l. l. p. 451.

---

7 Pila marmorea reperta a. 1872 Spartae in ecclesia Euangelistriae.

Ἀγαθᾶ | τύχα.|

Μ. Αὐρ. Ζεύξιππορ ὁ κ[αὶ] | Κλέανδρορ Φιλομούσω ἱε‖ρεὺρ Λευκιππίδων καὶ Τινδαρι|δᾶν βουαγὸρ μικκιχιδδομέ|νων, ἐπὶ πατρονόμω Πο. Αἰλίω | Δαμοκρατίδα τῶ Ἀλκανδρίδα ἀρ|χιερέορ τῶ Σεβαστῶ καὶ τῶν‖[ϑ]είων προγόνων ὠτῶ, φιλο‖[καίσ]αρορ καὶ φιλοπάτριδορ, αἰ[ω|νίω ἀ]γορανόμω, πλειστονε[ίκω | παραδ]όξω καὶ ἀρίστω Ἑλλ[άνων, | νεικά]αρ κασσηρατοριν (?) [μῶαν καὶ ‖ λόαν Ἀρτ]έμιδι βωρϑέα ἀν[έϑη]‖κεν.

Edidit S. A. Cumanudes, Ἀϑηναῖον I (1872) p. 255. repetiit G. Hirschfeld, '*Bullett. dell' Inst.*' 1873 p. 188. P. Aelius Damocratidas Alcandridae filius, qui supra commemoratur, iam notus est ex C. i. Gr. 1363. 1364 similibus elogiis, quae M. Aurelii aetate vetustiora non esse affirmat Boeckhius. sed illa volgari sermone scripta sunt, hoc artificioso et Doricam antiquitatem imitante. quid in κασσηρατοριν lateat, nescio.

---

b. Heraclea.

8. 9 [=5774. 5775] Tabulae Heracleenses Neapoli in museo Burbonico asservatae. in agro Heracleotico in alveo fluvii Acalandri (Cavone) — a. 1732 repertae sunt tabulae aeneae duae, — utraque Graecis litteris inscripta, sed prior, utpote ὀπισϑόγραφος, in altero latere fragmentum inscriptionis Latinae exhibens; et haec quidem manca superne, altera inferne. tabulam ὀπισϑόγραφον integram effecit aes, quod

ibidem effossum — a. 1735 in Britanniam delatum (est). Franz.

I.

Ἔφορος Ἀρίσταρχος [Ἡ]ρακλείδα, μὴς
Ἀπελλαῖος. ἁ [πόλις] καὶ τοὶ ὁρισταί·
Ϝε τρίπους Φιλώνυμος Ζωπυρίσκω,
πε καρύκειον Ἀπολλώνιος Ἡρακλήτω,
αι πέλτα ∗ Δάζιμος Πύρρω, χν θρῖναξ
Φιλώτας Ἱστιείω, με ἐπιστύλιον
Ἡρακλείδας Ζωπύρω Διονύσῳ.

Ἀνεγράψαν τοὶ ὁρισταὶ τοὶ αἱρεθέντες ἐπὶ τὼς χώρως τὼς ἱα[ρὼς] τῶ Διονύσω· | [Φιλώνυμο]ς Ζωπυρίσκω, Ἀπολλώνιος Ἡρακλήτω, Δάζιμος Πύρρω, Φιλώτας Ἱστιείω, | Ἡ[ρα]κλεί-δας Ζωπύρω, καθὰ ὥρ[ι]ξαν καὶ ἐτερμ[άξ]αν καὶ [συνεμετρή-σαν] καὶ ἐμερί[|ξαν τῶ]ν Ἡρακλείων δια[γ]νόντων ἐν κατα-κλήτῳ ἁλίᾳ. [συν]εμετρή[σαμ]ες [δ' ἀρξ]αμ[έ|νοι] ἀπὸ τῶ ἀν-τόμω τῶ ὑπ[ὲρ Πανδοσίας ἄγοντος τῶ] διατάμνοντος τώς τε ἱαρὼς χώ|ρ[ω]ς καὶ τὰν Ϝιδίαν γᾶν ἐ[πὶ τὸν ἄντομον τὸν] ὁρίζοντα τώς τε τῶ Διονύσω [χώρως καὶ | τ]ὸν Κωνέας ὁ Δίωνος [ἐπαμώχη]. κατετάμομες δὲ μερίδας τετόρας· | τὰν μὲν πράταν μερίδα [ἀπὸ τῶ] ἀντόμω τῶ πὰρ τὰ Ἡρώδεια ἄγοντος | εὖρος ποτὶ τὰν τριακοντάπεδον τὰν διὰ τῶν ἱαρῶν χώρων ἄγωσαν, | μᾶκος δὲ ἄνωθα ἀ[πὸ τᾶν ἀπορο]ᾶν ἄχρι ἐς ποταμὸν τὸν Ἄκ[ι]ριν, καὶ | ἐγένοντο μετρι[ωμέναι ἐν ταύτ]ᾳ τᾷ μερείᾳ ἐρρηγείας μὲν δι|ακατίαι μία σχοίν[οι, σκίρω δὲ καὶ ἀρρή]κτω καὶ δρυμῶ Ϝεξακατίαι | τετρώκοντα Ϝ[ὲξ σχοί-νοι ἡμίσχοινον. τὰν δὲ δ]ευτέραν μερίδα εὖρος ἀπὸ | τᾶς τριακονταπ[έδω ἐπὶ τὸν ἄντομον τὸν] πρᾶτον, μᾶκος δὲ ἀπὸ τᾶν | ἀποροᾶν ἄχρι ἐς [ποταμόν, καὶ ἐγένοντο μετρι]ωμ[έναι] ἐν ταύτᾳ τᾷ[ι μ]ε|ρείᾳ ἐρρηγείας μ[ὲ]ν [διακάτιαι] ἑβδεμήκοντα τρῖς σχοίνοι, σκίρω δὲ | καὶ ἀρρήκτω καὶ δρυμῶ πεντακα-τίαι σχοίνοι. |.τὰν δὲ τρίταν μερίδα εὖρος ἀπὸ τῶ ἀντόμω τῶ πράτω πὰρ τὰν τρι|ακοντάπεδον ἄγον[τος ἐπὶ τὸν ἄν]το-μον τὸν δεύτερον [ἀπὸ τᾶς τρια]|κοντἀπέδω, μᾶκ[ος ἀπὸ τᾶν ἀπο]ροᾶν ἄχρι ἐς ποταμόν, καὶ ἐγέ|νοντο μετριωμέναι [ἐν ταύτᾳ τᾷ] μερείᾳ ἐρρηγείας μ[ὲν τρι]ακατίαι | δέκα δύο σχοί-νοι ἡμίσχοινον, σκίρω [δὲ] καὶ ἀρρήκτω καὶ δ[ρυ]μῶ πεντα|-κατίαι τριάκοντα ἑπτὰ ἡμίσχοινον. τὰ[ν δὲ] τετάρταν μερίδ[α

ε]ὖρος ἀπὸ | τῶ ἀντόμω τῶ δευτέρω ἀπὸ τᾶς τριακ[οντα]πέδω ἐπὶ [τὸν ἄντ]ομον τὸν | ὁρίζοντα τάν τε ἱαρὰν κ[αὶ τ]ὰν ϝιδίαν γᾶν, μᾶκος δὲ ἀπὸ τ[ᾶν ἀπο]ροᾶν | ἄχρι ἐς ποταμόν, καὶ ἐγέν[οντο] μετριω[μέναι ἐν ταύτᾳ τᾷ μερείᾳ ἐ]ρρη|γείας μὲν τριακα[τί]αι ὀκτὼ σχοίνοι ἡμίσχοινον, σκίρω δ[ὲ καὶ ἀρρ]ήκτω ‖ καὶ δρυμῶ πενταχατίαι τετρώκοντα [μία] ἡμίσχοινον. | κεφαλὰ πάσας ἐρρηγείας χιλίαι ἐνε[νήκο]ντ[α πέ]ντε [σχοίνοι], σκί|ρω δὲ καὶ ἀρρήκτω καὶ δρυμῶ δισχιλίαι διακατίαι ϝίκατι πέντε. | τὰν δὲ νᾶσον τὰν ποτιγεγενημέναν ἐς τὰν ἄρρηκτον γᾶν [συνεμε]‖τρήσαμες. ἀπὸ ταύτας τᾶς γᾶς ἀπολώλη ἐρρηγείας μὲν τριακατίαι | τρῖς σχοίνοι ἡμίσχοινον, σκίρω δὲ καὶ ἀρρήκτω καὶ δρυμῶ τετρα|κοσίαι τριάκοντα πέντε σχοίνοι, ἐμ μὲν τᾷ πράτᾳ [μ]ερείᾳ τᾷ | πὰρ τὰ Ἡρῴδεια ἐρρηγείας μὲν ἑβδεμήκοντα ϝὲξ σχοίνοι, σκί|ρω δὲ καὶ ἀρρήκτω καὶ δρυμῶ ἑκατὸν ὀγδοήκοντα πέντε σχοί|νοι, ἐν δὲ τᾷ τετάρτᾳ τᾷ μερείᾳ πὰρ τὰ Φιντία ἐρρηγείας μὲν | διακατίαι ϝίκατι ἑπτὰ σχοίνοι ἡμίσχοινον, σκίρω δὲ καὶ ἀρρή|κτω καὶ δρυμῶ διακατίαι πεντήκοντα σχοίνοι. κεφαλὰ πά|σας γᾶς ἃς κατε[σῴ]σαμες τ[ῷ] Διονύσῳ ἑπτακατίαι τριά|κοντα ὀ[κτὼ] σχοίνοι ἡμίσχοινον. ταύτα[ν] τὰν γᾶν κατεσώ[σα]‖μες ἐγδικαξαμ[έ]νοι δίκας τ[ρι]ακο[σ]ταίας τοῖς τὰν ἱαρ[ὰν] γᾶν [ϝι]‖δίαν ποιόντασσιν. αὕτα ἐμισθώθη [ἁ γᾶ] κατὰ βίω [ἀφ' ὧ]ν ῾[α]|μὲς κατεσώσαμες τριακατίων μεδίμνων τὸ ϝέτος ἕκαστον. | ἁ δὲ πᾶσα γᾶ ἁ τῶ Διονύσω τετρακατίων δέκα μεδίμνων, κάδ|διχος τὸ ϝέτος ἕκαστον. ἐστάσαμες δὲ καὶ ὅρως ἐπὶ μὲν τᾶς | πλευριάδος ἄνω· ἕνα μὲν ἐπὶ τῶ ἀντόμω τῶ πὰρ Πανδοσίαν | τῶ πὰρ τὰ Ἡρῴδεια τῶ ὁρίζοντος τάν τε ἱαρὰν γᾶν καὶ τὰν ϝιδίαν, | ἀνχωριξάντες ἀπὸ τᾶν ἀποροᾶν ἐς τὰν ϝιδίαν γᾶν, ὡς μὴ καταλυ|μακωθῇς ἀδηλωθείη καθὼς τοὶ ἔμπροσθα ὅροι· ἄλλον δὲ ἐπὶ τῶ ἀν|τόμω τῶ πὰρ τὰ Φιντία ἄγοντος ἐστάσαμες πὰρ τὰν βυβλίαν καὶ | τὰν διώρυγα, ἀνχωριξάντες ὡσαύτως ἐς τὰν ϝιδίαν γᾶν. * ἄλ|λως δὲ ἀντόρως τούτοις ἐστάσαμες ἐπὶ τᾶς ἀμαξιτῶ τᾶς διὰ τῶ χα|ράδεος ἀγώσας τᾶς πὰρ τὸν δρυμόν, τὰς μὲν στάλας ἐς τὰν ἱαρὰν | γᾶν, τὼς δὲ ἀντόρως ἐς τὰν ϝιδίαν γᾶν καταλιπόντες ϝικατίπεδον | ἄντομον. ἐστάσαμες δὲ καὶ μεσσόρως, δύο μὲν ἐπὶ τὰς ὁδῶ τᾶς | ἀγώσας ἔκ τε πόλιος καὶ ἐκ Πανδοσίας διὰ τῶν ἱαρῶν χώρων, δύο| δὲ ἐν ταῖς ἀκροσκιρίαις· τούτως πάντας ἂν εὐθυωρείαν ὁμολό|γως ἀλλάλοις, τὼς μὲν ἐς τὸ ἱαρὸν πλάγος τῶ ἀντόμω

ἐπιγε|γραμμένως ἱαρὼς Διονύσω χώρων, τὼς δὲ ἐν τᾷ ϝιδίᾳ γᾷ ἐπι|γεγραμμένως ἀντόρως. ὡσαύτως δὲ καὶ ἐπὶ τῶ ἀντόμω τῶ | πὰρ τὰ Φιντία ἄγοντος ἐστάσαμες μεσσόρως, δύο μὲν ἐπὶ | τᾶς ὁδῶ τᾶς ἐκ πόλιος καὶ ἐκ Πανδοσίας ἀγώσας διὰ τῶν | ἱαρῶν χώρων, δύο δὲ ἐπὶ τὰν ἀκροσκιριᾶν πὰρ τὰς τυρείας· | τούτως πάντας ὁμολόγως ἂν εὐθυωρείαν τοῖς ἐπὶ τᾶς ὁδῶ | τᾶς διὰ τῶ χαράδεος ἀγώσας πὰρ τὸν δρυμόν, τὼς μὲν ἐς τὸ ἱαρὸν | πλάγος ἐπιγεγραμμένως ἱαρὼς Διονύσω χώρων, τὼς δὲ ἐς τὰν ϝιδί|αν γᾶν ἐπιγεγραμμένως ἀντόρως, ἀπεχόντας ἀπ' ἀλλάλων ὡς ἥ|μεν ϝικατίπεδον ἄντομον· ἐπὶ δὲ τᾶς τριακονταπέδω τᾶς διὰ τῶν ἱ|αρῶν χώρων ἀγώσας ἐπὶ μὲν τᾶς πλευριάδος ἄνω δύο, ἀπεχόντας ἀπ' ἀλ|λάλων τριάκοντα πόδας, ἄλλως δὲ ἀντόρως τούτοις ἐπάξαμες πὰρ | τὰν ὁδὸν τὰν πὰρ τὸν δρυμὸν ἄγωσαν δύο ἀπεχόντας ἀπ' ἀλλάλων | τριάκοντα πόδας· ἐν δὲ μέσσῳ τῷ χώρῳ ἐπὶ τᾶς τριακονταπέδω τε|τόρας ἀπεχόντας ἀπ' ἀλλάλων ᾇ μὲν τριάκοντα πόδας ᾇ δὲ ϝίκα|τι· ἐπὶ δὲ τῶ ἀντόμω τῶ πὰρ τὰν τριακοντάπεδον δύο ἀπεχόντας ἀπ' ἀλ|λάλων ϝίκατι πόδας, καὶ ἄλλως ἐπὶ τῶ δευτέρω ἀντόμω ἀπεχόντας | ἀπ' ἀλλάλων ϝίκατι πόδας· τούτως πάντας ἀνεπιγρόφως ὁριζόντας | τὰς μερείας τὰς ποτ' ἀλλάλως τοῖς μεμισθωμένοις τὼς ἱαρὼς χώ|ρως. τὼς δὲ πάντας χώρως τὼς τῶ Διονύσω τερμάζοντι τοί τε ἀντόμοι | ὅ τε πὰρ τὰ Ἡρῴδεια ἄγων καὶ ὁ πὰρ τὰ Φιντία ἀπὸ τᾶν ἀποροᾶν ἄνω|θα ἄχρι ἐς ποταμὸν τὸν Ἄκιριν. ἀριθμὸς ὅρων, τῶν ἐστάσαμες, τῶν μὲν | ἐπὶ τῶ ἀντόμω τῶ πὰρ τὰ Ἡρῴδεια ἑπτὰ σὺν τῷ ἐπὶ τᾶς πλευριάδος, | ἐπὶ δὲ τᾶς τριακονταπέδω ὀκτὼ σὺν τῷ τετρώρῳ, ἐπὶ δὲ τῶ ἀντόμω | τῶ τε πὰρ τὰν τριακοντάπεδον καὶ τῶ ἐχομένω δύο ἐφ' εκατέρω, ἐπὶ δὲ τῶ | πὰρ τὰ Φιντία ἑπτὰ σὺν τῷ πὰρ τὰν βυβλίναν μασχάλαν καὶ πὰρ τὰν δι|ώρυγα.|

συνθήκα Διονύσω χώρων.|

ἐπὶ ἐφόρω Ἀριστίωνος μηνὸς Ἀπελλαίω ἁ πόλις καὶ τοὶ πολιανόμοι, ασ βότρυς Τίμαρ|χος Νίκωνος, ϝε ἄνθεμον Ἀπολλώνιος Ἀπολλωνίω, καὶ τοὶ ὁρισταί, ϝε τρίπους Φιλώνυ|μος Ζωπυρίσκω, πε καρύκειον Ἀπολλώνιος Ἡρακλήτω, αι πέλτα Δάζιμος Πύρρω, | κν θρῖναξ Φιλώτας Ἱστιείω, με ἐπιστύλιον Ἡρακλείδας Ζωπύρω, μισθῶντι τὼς ἱ|αρὼς χώρως τὼς τῶ Διονύσω, ἐχόντας ὡς ἔχοντι, κατὰ βίω, καθὰ τοὶ Ἡρακλεῖοι διέ|γνον. τοὶ δὲ μισθωσάμενοι καρπευσόνται τὸν ἀεὶ χρόνον, ἇς κα

πρωγγύως ποτάγων|τι καὶ τὸ μίσθωμα ἀποδιδῶντι πὰρ ϝέτος ἀεὶ Πανάμω μηνὸς προτερείᾳ, καί κ' ἔμπροσθα | ἀποδίνωντι, ἀπαξόντι ἐς ϝὸν δαμόσιον ρογὸν καὶ παρμετρησόντι τοῖς σιταγέρταις τοῖς | ἐπὶ τῶν ϝετέων τῷ δαμοσίῳ χοῒ μεστὼς τὼς χοῦς κριθᾶς κοθαρᾶς δοκίμας, οἵας κα ἁ γᾶ | φέρει. ποταξόντι δὲ πρωγγύως τοῖς πολιανόμοις τοῖς ἀεὶ ἐπὶ τῶν ϝετέων ἔντασσιν πὰρ | πενταέτηρίδα ὥς κα ἐθελόντες τοὶ πολιανόμοι | δέκωνται, καὶ αἴ τινί κα ἄλλῳ | παρδῶντι τὰν γᾶν, ἅν κα αὐτοὶ μεμισθώσωνται, ἢ ἀρτύσωντι ἢ ἀποδῶνται τὰν ἐ|πικαρπίαν ἂν αὐτά, τὰ παρέξόνται πρωγγύως οἱ παρλαβόντες ἢ οἷς κ' ἀρτύσει ἢ οἱ πρι|αμένοι τὰν ἐπικαρπίαν, ἂν ἃ καὶ ὁ ἐξ ἀρχᾶς μεμισθωμένος. ὅστις δέ κα μὴ ποτάγει πρωγγύ|ως ἢ μὴ τὸ μίσθωμα ἀποδιδῷ κάττὰ γεγραμμένα, τό τε μίσθωμα διπλεῖ ἀποτεισεῖ τὸ ἐπὶ τῶ ϝέ|τεος καὶ τὸ ἀμπώλημα τοῖς τε πολιανόμοις καὶ τοῖς σιταγέρταις τοῖς ἀεὶ ἐπὶ τῶ ϝέτεος, ὅσσῳ κα | μείονος ἀμμισθωθῇ πὰρ πέντε ϝέτη τὰ πρᾶτα, ὅτι κα τελέθει ψαφισθὲν ἅμα πᾶν τῷ πράτῳ | μισθώματι, καὶ τὰ ἐν τᾷ γᾷ πεφυτευμένα καὶ οἰκοδομημένα | πάντα τᾶς πόλιος ἐσσόνται. ἐργαξόν|ται δὲ κάττάδε· ὁ μὲν τὸν πρᾶτον χῶρον μισθωσάμενος τὸν πὰρ τὸν ἄντομον τὸν ὑπὲρ Πανδοσί|ας ἄγοντα τὸν πὰρ τὰ Ἡρῴδ(ει)α ἄχρι τᾶς τριακονταπέδω ἀμπέλων μὲν φυτευσεῖ μὴ μεῖον ἢ δέκα | σχοίνως, ἐλαιᾶν δὲ φυτὰ ἐμβαλεῖ ἐς τὰν σχοῖνον ἑκάσταν μὴ μεῖον ἢ τετόρας ἐς τὰν | δυνατὰν γᾶν ἐλαίας ἔχεν· αἰ δέ κα μὴ φᾶντι τοὶ μεμισθωμένοι δυνατὰν ἦμεν ἐλαίας ἔ|χεν, τοὶ πολιανόμοι τοὶ ἀεὶ ἐπὶ τῶν ϝετέων ἔντες καὶ αἴ τινάς κα ἄλλως τοὶ πολιανόμοι ποθέ|λωνται ἀπὸ τῶ δάμω, ὀμοσάντες δοκιμαξόντι καὶ ἀνανγελίοντι ἐν ἁλίᾳ θασαμένοι τὰν | γᾶν πὸττὰν τῶν ἐπιχωρίων, ἐπιμελεσόνται δὲ καὶ τῶν ὑπαρχόντων δενδρέων. αἰ δέ τινά κα | γήρᾳ ἢ ἀνέμῳ ἐκπέτωντι, αὐτοὶ ἑξόντι. ταῦτα δὲ πάντα πεφυτευμένα παρεξόντι καὶ ἐνδε|διωκότα, ὅσσα ἐν τᾷ συνθήκᾳ γεγράψαται ἐν τῷ πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ ϝέτει ἀπὸ τῶ ποτεχεῖ ϝέ|τεος ἢ Ἀριστίων ἐφορεύει. αἰ δέ κα μὴ πεφυτεύκωντι κάττὰ γεγραμμένα, κατεδικάσθεν πὰρ μὲν τὰν | ἐλαίαν δέκα νόμως ἀργυρίω πὰρ τὸ φυτὸν ἕκαστον, πὰρ δὲ τὰς ἀμπέλως δύο μνᾶς ἀργυρίω πὰρ τὰν | σχοῖνον ἑκάσταν. τὼς δὲ πολιανόμως τὼς ἐπὶ τῶ ϝέτεος ποθελομένως μετ' αὐτὸς αὐτῶν ἀπὸ τῶ | δάμω μὴ μεῖον ἢ δέκα ἄνδρας ἀμφίστασθαι ἤ κα πεφυτεύκωντι πάντα κάττὰν συνθήκαν, | καὶ τὼς πεφυτευκότας

ἀνγράψαι ἐς δόγμα, ἀνγράφεν δὲ ὅσσα κα πεφυτεύκωντι, ἂν αὐτὰ δὲ τὰ | καὶ εἴ τινές κα μὴ πεφυτεύκωντι κάττὰν συνθήκαν, ἀνγραψάντω καὶ ἐπελάσθω τὰ ἐπιζάμι|α τὰ γεγραμμένα πὸττῷ ἄλλῳ μισθώματι. αἰ δέ τίς κα ἐπιβῆ ἢ νέμει ἢ φέρει τι τῶν ἐν τᾷ ἱαρᾷ | γᾷ ἢ τῶν δενδρέων τι κόπτῃ ἢ θραύῃ ἢ πριῷ ἢ ἄλλο τι σίνηται, ὁ μεμισθωμένος ἐγδιχαξῆ|ται ὡς (ἀ)πολίστων, καὶ ὅτι κα λάβει, αὐτὸς ἑξεῖ. τὰς δὲ τράφως τὰς διὰ τῶν χώρων ρεώσας καὶ | τὼς ρόως οὐ κατασχαψόντι οὐδὲ διασκαψόντι τῷ ὕδατι οὐδὲ ἐφερξόντι τὸ ὕδωρ οὐδ᾽ ἀφερξόν|τι, ἀνκοθαρίοντι δὲ ὁσσάκις κα δέωνται τὰ πὰρ τὰ αὐτῶν χωρία ρέοντα, οὐδὲ τὰς ὁδὼς τὰς ἀπο|δεδειγμένας ἀρασόντι οὐδὲ συνέρξόντι οὐδὲ κωλυσόντι πορεύεσθαι. ὅτι δέ κα τούτων τι ποῖ|ωντι πὰρ τὰν συνθήκαν, τοὶ πολιανόμοι τοὶ ἀὲς ἐπὶ τῶ ϝέτεος ἐπικαταβαλίοντι καὶ ζαμιωσόντι, | ἄχρι ὧ κα ἀφομοιώσωντι κάττὰν συνθήκαν. οὐ κοψεῖ δὲ τῶν δενδρέων οὐδὲ θραυσεῖ οὐδὲ πριωσεῖ | οὐδὲ ἧς οὐδὲ ἓν οὐδὲ ἄλλος τήνῳ. οὐδὲ γαιώνας θησεῖ πὰρ τὼς ὑπαρχόντας οὐδὲ σαρμευσεῖ, | αἰ μὴ ὅσσα κα ἐν αὐτᾷ τᾷ γᾷ ᾇ μεμίσθωται οἰκοδομῆται, οὐδὲ τοφιώνας ἐν τᾷ ἱαρᾷ γᾷ ποιησεῖ | οὐδὲ ἄλλον ἐασεῖ· αἰ δὲ μή, ὑπόλογος ἐσσῆται ὡς τὰν ἱαρὰν γᾶν ἀδικίων· οἰκοδομησῆται δὲ καὶ οἰ|κίαν ἐν τοῖς χώροις τούτοις, βοῶνα, μυχόν, ἀχύριον· τὸν μὲν βοῶνα τὸ μὲν μᾶκος ϝίκατι καὶ δυῶν πο|δῶν, τὸ δὲ εὖρος ὀκτὼ καὶ δέκα ποδῶν, τὸν δὲ ἀχύριον μὴ μεῖον τὸ μὲν μᾶκος ὀκτὼ καὶ δέκα ποδῶν, | τὸ δὲ εὖρος πέντε καὶ δέκα ποδῶν, τὸν δὲ μυχὸν πέντε καὶ δέκα ποδῶν παντᾷ. ταῦτα δὲ παρεξόντι οἰκο|δομημένα καὶ στεγόμενα καὶ τεθυρωμένα ἐν τοῖς χρόνοις ἐν οἷς καὶ τὰ δένδρεα δεῖ πεφυτευκῆμεν, αἰ | δὲ μή, κατεδικάσθεν πὰρ μὲν τὸν βοῶνα ϝὲξ μνᾶς ἀργυρίω, πὰρ δὲ τὸν ἀχύριον τετόρας μνᾶς ἀργυρίω, | πὰρ δὲ τὸν μυχὸν τρῖς μνᾶς ἀργυρίω. τῶν δὲ ξύλων τῶν ἐν τοῖς δρυμοῖς οὐδὲ τῶν ἐν τοῖς σκίροις οὐ πωλη|σόντι οὐδὲ κοψόντι οὐδὲ ἐμπρησόντι οὐδὲ ἄλλον ἐασόντι· αἰ δὲ μή, ὑπολόγοι ἐσσόνται κάττὰς ρήτρας | καὶ κάττὰν συνθήκαν. ἐς δὲ τὰ ἐποίκια χρησόνται ξύλοις ἐς τὰν οἰκοδομὰν οἷς κα δήλωνται καὶ ἐς τὰς | ἀμπέλως, τῶν δὲ ξηρῶν κοψόντι, ὅσσα αὐτοῖς ποτ᾽ οἰκίαν ἐς χρείαν, τοῖς δὲ σκίροις καὶ τοῖς δρυμοῖς χρη|σόνται τοὶ μισθωσαμένοι ἂν τὰν αὐτῶ μερίδα ἕκαστος. ὅσσαι δέ κα τᾶν ἀμπέλων ἢ τῶν δενδρέων ἀπο|γηράσωντι, ἀποκαταστασόντι

τοὶ καρπιζομένοι, ὡς ἦμεν τὸν ἴσον ἀριθμὸν ἀεί. οὐχ υπογραφόνται | δὲ τὼς χώρως τούτως οἱ μισθωσαμένοι οὐδὲ τίμαμα οἰσόντι οὔτε τῶν χώρων οὔτε τᾶς ἐπιοικοδο|μᾶς· αἰ δὲ μή, ὑπόλογος ἐσσῆται κάττὰς ῥήτρας. αἰ δέ τίς κα τῶν καρπιζομένων ἄτεκνος ἄφωνος ἀπο|θάνει, τᾶς πόλιος πᾶσαν τὰν ἐπικαρπίαν ἦμεν. αἰ δέ χ' υπὸ πολέμω ἐγϝηληθίωντι, ὥςτε μὴ ἐξῆμεν | τὼς μεμισθωμένως καρπεύεσθαι, ἀνέῶσθαι τὰν μίσθωσιν καθά κα τοὶ Ἡρακλείοι διαγνῶντι, καὶ μὴ | ἦμεν ὑπολόγως μήτε αὐτὼς μήτε τὼς πρωγγύως τῶν ἐν τᾷ συνθήκᾳ γεγραμμένων. τὼς δὲ πρωγγύ|ως τὼς ἀεὶ γενομένως πεπρωγγυευκῆμεν τῶν τε μισθωμάτων καὶ τῶν ἐπιζαμιωμάτων καὶ τῶν ἀμ|πωλημάτων καὶ τᾶν καταδικᾶν καὶ αὐτὼς καὶ τὰ χρήματα, ἅ κα ἐπιμαρτυρήσωντι, καὶ μὴ ἦμεν μήτε ἄρ|νησιν μήτε παλινδικίαν μηδὲ κατ' ἄλλον μηδὲ ἕνα τρόπον τᾷ πόλι πράγματα παρέχεν μηδὲ τοῖς ὑ|πὲρ τᾶς πόλιος πρασσόντασσι· αἰ δὲ μή, ἀτελὲς ἦμεν. δεύτερος· ὁ δὲ τὸν δεύτερον (χῶρον) μισθωσάμενος | χαρπευσῆται ἀπὸ τᾶς τριακονταπέδω τᾶς διὰ τῶν τετρώρων ἀγώσας ἐπὶ τὸν ἄντομον τὸν πρᾶτον, ὅσ|σος κ' εἶ, καὶ πραξεῖ πάντα κάττὰν συνθήκαν καὶ ὑπόλογος ἐσσῆται καὶ αὐτὸς καὶ τοὶ πρωγγύοι, ὅτι κα | μὴ πράξει κάττὰν συνθήκαν. τρίτος· ὁ δὲ τὸν τρίτον χῶρον μισθωσάμενος καρπευσῆται ἀπὸ τῶ ἀν|τόμω τῶ ἀνώτερον τᾶς τριακονταπέδω πὸττὸν ἄντομον τὸν δεύτερον ἀπὸ τᾶς τριακονταπέδω καὶ | πραξεῖ πάντα κάττὰν συνθήκαν καὶ ὑπόλογος ἐσσῆται καὶ αὐτὸς καὶ τοὶ πρωγγύοι, ὅτι κα μὴ πρά|ξει κάττὰν συνθήκαν. τέταρτος· ὁ δὲ τὸν τέταρτον χῶρον μισθωσάμενος πάρ τε τῶν πολιανό|μων τῶν ἐπὶ Ἀριστίωνος ἐφόρω καὶ τῶν ὁριστᾶν καὶ πὰρ τῶν πολιανόμων τῶν ἐπὶ Ἀριστάρχω τῶ Ἡρα|κλείδα ἐφόρω, ἃ ἄνθεμα Φιλωνύμω τῶ Φιλωνύμω, ἃ ἔμβολος Ἡρακλείδα τῶ Τιμοκράτιος, καρπευ|σῆται ἀπὸ τῶ ἀντόμω τῶ τρίτω ἀπὸ τᾶς τριακονταπέδω ἐπὶ τὸν ἄντομον τὸν ὁρίζοντα τώς τε τῶ Διο- | νύσω χώρως καὶ τὰ Φιντίας ὁ Κρατίνω παμωχεῖ. ὁ δὲ ἀνἑλόμενος ἐργαξῆται τὰ μὲν ἄλλα κάττὰν | συνθήκαν, καθὼς καὶ τὼς λοιπὼς γέγραπται. τὰς δὲ ἀμπέλως τὰς ὑπαρχώσας ἐργαξῆται ὡς βέλτι|στα. ὅσσαι δέ κα τᾶν ἀμπέλων ἀπογηράσκωντι, ποτιφυτευσεῖ, ὥςτε ἀεὶ ὑπάρχεν τὸν ἴσον ἀριθμὸν τᾶν | σχοίνων τὸν νῦν ὑπάρχοντα, ϝίκατι τετόρας σχοίνως. αἰ δὲ μή, προκαδδεδικάσθω δύο μνᾶς ἀργυρίω | πὰρ τὰν σχοῖνον ἑκάσταν. τὰς δὲ ἐλαίας καὶ τὰς συκίας καὶ τὰ ἄλλα

δένδρεα τὰ ἥμερα τὰ ὑπάρχον|τα πάντα ἐν τᾷ μερίδι ταύτᾳ περισκαψεῖ καὶ ποτισκαψεῖ καὶ περικοψεῖ τὰ δεόμενα, καὶ αἴ τινά κα γήρᾳ ἢ | ἀνέμῳ ἐκπέτωντι, ἀποκαταστασεῖ μὴ μείω τὸν ἀριθμὸν τῶν ὑπαρχόντων. ποτιφυτευσεῖ δὲ καὶ ἐλαίας | ἐν τᾷ ψιλᾷ ὁμολόγως ποιῶν τοῖς ὑπαρχόντασσι δενδρέοις καὶ τὸν ἀριθμὸν τὸν ἴσον καθὼς καὶ ἐν τᾷ | ἄλλᾳ συνθήκᾳ γέγραπται. ὅτι δέ κα μὴ πράξει ὁ ἀνελόμενος κἀττὰν συνθήκαν ἢ μὴ ἐν τοῖς χρό|νοις τοῖς γεγραμμένοις, ὑπόλογος ἐσσῆται τοῖς πολιανόμοις καὶ τοῖς σιταγέρταις τοῖς ἐπὶ τῶ ϝέτεος, | καθὼς καὶ ἐν τᾷ ἄλλᾳ συνθήκᾳ γέγραπται. αἰ δέ κα τοὶ πολιανόμοι τοὶ ἀεὶ ἐπὶ τῶν ϝετέων ἔντες μὴ πρά|ξωντι πάντα κἀττὰν συνθήκαν, αὐτοὶ ὑπολόγοι ἐσσόνται κἀττὰν συνθήκαν. ἐπὶ τούτοις ἐμισθώσαν|το· τὰν μὲν πράταν μίσθωσιν ἀπὸ τῶν τῶ Ἡρῴδα· μ̅ε̅ κιβώτιον Βορμίων Φιλώτα πεντήκοντα ἑπτὰ μεδί|μνων, κάδδιχος· πρώγγυος τῶ σώματος μ̅ε̅ κιβώτιον Ἀρκὰς Φιλώτα. τὰν δὲ δευτέραν μίσθωσιν ᾱ | ἔμβολος Δάμαρχος Φιλωνύμω τετρώκοντα μεδίμνων, πρώγγυος τῶ σώματος . . . . Θεόδωρος Θε|οδώρω. τὰν δὲ τρίταν μίσθωσιν ϝ̅ε̅ γυῖον Πεισίας Λεοντίσκω τριάκοντα πέντε μεδίμνων, πρώγγυος | τῶ σώματος χ̅ν̅ σφαιρωτῆρες Ἀριστόδαμος . . . . τὰν δὲ τετάρταν μίσθωσιν α̅λ̅ λωτήριον | Φίλιππος Φιλίππω διακατίων ἑβδεμήκοντα ὀκτὼ μεδίμνων, πρώγγυος τῶ σώματος π̅ε̅ καρύκειον Ἀπολλώνιος Ἡρακλήτω.

γραμματεὺς ϝ̅ε̅ γυῖον Ἀριστόδαμος Συμμάχω. γαμέτρας Χαιρέας Δάμωνος Νεαπολίτας.

II.

Ἔφορος Δάζιμος. ᾱ πόλις καὶ τοὶ ὁρισταί· ϝ̅ε̅ τρίπους Φιλώνυμος Ζωπυρίσκω, π̅ε̅ καρύκειον Ἀπολλώνιος Ἡρακλήτω, α̅ι̅ πέλτα Δάζιμος Πύρρω Ἀθάνᾳ Πολιάδι.

ἀνεγράψαν τοὶ ὁρισταὶ τοὶ αἱρεθέντες ἐπὶ τὼς χώρως τὼς ἱα|ρὼς τὼς τᾶς Ἀθάνας τὼς ἐν Κοίλᾳ, Φιλώνυμος Ζωπυρίσκω, Ἀπολ|λώνιος Ἡρακλήτω, Δάζιμος Πύρρω, καθὰ ὥριξαν καὶ συνεμε|τρήσαν καὶ ἐτερμάξαν καὶ ἐμερίξαν τῶν Ἡρακλείων δια|γνόντων ἐν κατακλήτῳ ἁλίᾳ. συνεμετρήσαμες δὲ ἄρξα–

μένοι | ἀπὸ τῶ ἀντόμω τῶ ἀπὸ Καινᾶν ἄγοντος ἐπὶ τὰν ὁδὸν τὰν τρι|ακοντάπεδον τὰν ἐπὶ θάλασσαν ἄγωσαν, καὶ ἐγένοντο ἀπὸ | τῶ ἀντόμω ποτὶ τὰν βουβῆτιν τὰν διὰ τῶν γυᾶν ἐκ πόλιος ῥέω|σαν ἑπτὰ γύαι, ἀπὸ δὲ τᾶς βουβήτιος ἐπὶ τὰν τριακοντάπεδον | τρεῖς καὶ δέκα γύαι· ἀπὸ δὲ τᾶς τριακονταπέδω ἐπὶ τὰν τριακον|τάπεδον τὰν διὰ τῶν τριημιγύων ἄγωσαν, καὶ ἐγένοντο | ἐννέα τριήμιγυα. διαβάντες δὲ τὰν τριακοντάπεδον ἐμε|τρίωμες ποτὶ τὸν ϝικατίδειον καὶ ἀπεμετρήσαμες τὸ δέκα|τον τριήμιγυον. τὰ δὲ τρίγυα οὐκ ἐξεποῖον, καθὼς τὸ ἀρχαῖον | εὑρίσκομες γεγενημένα, ἀλλὰ πενθημίγυον μόνον κα|τελείπετο ἐκ τῶν δυῶν τριγύων. τὰν δὲ λοιπὰν γᾶν ϝιδίαν | τινὲς ἐπεποίηντο· ταύταν ἀποκατεστάσαμες τᾷ Ἀθάνᾳ | κάττὰ ἀρχαῖα. ἀπὸ δὲ τῶ ϝικατιδείω τὰν ἐς ποταμὸν τὸν Ἄκιριν | γᾶν ποτιγενομέναν τὰν ἐμμέσσῳ τᾶς τε ἑκατομπέδω | καὶ τᾶς Ἡρακλείας ὁδῶ, καὶ ταύταν πᾶσαν ϝιδίαν ἐπεποίηντό | τινες· καὶ τοὶ μὲν ἐριξάντες ἀπέσταν, τοῖς δὲ ἐδικαξάμεθα δίκας | τριακοσταίας καὶ ἀποκαταστασάντες τᾷ θεῷ κάττὰ ἀρχαῖα ταύ|ταν τὰν γᾶν κατεδασσάμεθα καὶ ὅρως ἐπάξαμες ἐφ' ἑκάστας τᾶς | μερίδος. καὶ ἐποιήσαμες πὰρ τὸ τριήμιγυον τὸ δέκατον πρᾶτον τρί|γυον, ποτθέντες πὸττὸ πενθημίγυον ἀφ' ἇς κατεσῴξαμες γᾶς, ὥσ|τ' ἦμεν ἔκπλεον εὖρος τρίγυον, μᾶκος ἀπὸ τᾶς ἑκατομπέδω ἄχρι πὸτ|τὰν Ἡρακλέαν ὁδὸν ἂν τὼς ὅρως, καὶ ἐγένοντο σχοίνοι ἑκατὸν τρι|άκοντα ὀκτὼ ὀρέγματα ὀκτώ, ψιλᾶς μὲν ἑκατὸν τριάκοντα τρῖς ὀρέγματα ϝίκατι | ϝέξ, ποῦς, ἀμπέλων δὲ τετόρες σχοίνοι, ὀρέγματα δέκα ἕν, πόδες | τρῖς. αὐτὰ ἁ γᾶ ἐμισθώθη τὰν πράταν πενταέτηρίδα διακοσίων | ϝεξήκοντα ἐννέα μεδίμνων, χοός, δυῶν χοινίκων. ἀπὸ δὲ τούτω* | τῶ τριγύω ἐμετρήσαμες ποττὸ(ν) ϝικατίδειον δεύτερον τρίγυον εὖ|ρος ἂν τὼς ὅρως, μᾶκος ἀπὸ τᾶς ἑκατομπέδω ποτὶ τὰν Ἡρακλείαν | ὁδόν, καὶ ἐγένοντο σχοίνοι ἑκατὸν τριάκοντα ἐννέα, ψιλᾶς μὲν ἑ|κατὸν ϝίκατι τρῖς σχοίνοι, ἀμπέλων δὲ δέκα ϝὲξ σχοίνοι. τοῦτο τὸ τρί|γυον ἐμισθώθη ϝεξακατίων ἐνενήκοντα πέντε μεδίμνων. | διαβάντες δὲ τὸν ϝικατίδειον ἐποιήσαμες πράταν μερίδα πὰρ ἑκ[α]|τόνπεδον, ἐν ᾇ ἁ ἀμπελωργικά, καὶ ἐτάμομες κοινὰν πόθοδον ἐκ τῶ | ϝικατιδείω πὸττὰν οἰκίαν ϝικατίπεδον καὶ ἀπὸ τᾶς οἰκίας πὰρ τὰς ἀμ|πέλως ἄχρι ἐς ποταμὸν ὀκτάπεδον, καὶ ἐμετρίωμες ἀπὸ τῶ ϝικατιδείω | τῶ ποτ' Ἄκιριν ἐπὶ τὰν διαστολὰν τὰν πλαγίαν τὰν ἀπὸ τᾶς

ποθόδω τᾶς καιǀνᾶς ἀγώσας ἐς τὰν ἑκατόνπεδον, καὶ ἐγένοντο πεντήκοντα ἐννέα σχοίǀνοι ἡμίσχοινον, ψιλᾶς μὲν πεντήκοντα μία, ὀρέγματα ἑπτά, ἀμπέλων δ[ὲ] | ὀκτὼ σχοίνοι, ὀρέγματα ὀκτώ. αὕτα ἐμισθώθη τετρακατίων τεσσαρά[κον]|τα ϝὲξ μεδίμνων, χαδδίχων τεσσάρων. δευτέρα μερίς, ἐν ᾇ ἁ οἰκία [ἐ]|στί, μᾶκος ἀπὸ τῶ ϝικατιδείω ἐπὶ τὰν τράφον τὰν πὰρ ποταμόν, εὖρος ἀπὸ τῶν ὅ|ρων καὶ τᾶς ποθόδω τᾶς ὀκταπέδω τᾶς ἐς ποταμὸν ἀγώσας ἐπὶ τὼς ὅρως,| καὶ ἐγένοντο ϝεξήκοντα τρεῖς σχοίνοι, ὀρέγματα δέκα δύο. ταύτᾳ τᾷ μερίδ[ι] | ποτεδασσάμεθα ἀμπέλων τὰν πράταν διαστολὰν τὰν πὰρ τὰν ἑκατόνπε|δον ὀκτὼ σχοίνως, ὀρέγματα ϝείκατι ϝέξ, πόδας δύο, καὶ ἐγένετο ἁ πᾶσα μερὶς | ἑβδεμήκοντα δύο σχοίνοι, ὀρέγματα ὀκτώ, πόδες δύο. αὕτα ἐμισθώθη ϝεξα|κατίων τριάκοντα δυῶν μεδίμνων, χοός. τρίτα μερὶς μᾶκος ἀπὸ τῶ ϝεικατι|δείω ἐπὶ τὰν τράφον τὰν πὰρ ποταμόν, εὖρος ἀπὸ τῶν ὅρων τῶν τᾶς δευτέρας | μερίδος ἐπὶ τὼς ὅρως, καὶ ἐγένοντο ψιλᾶς μὲν ϝεξήκοντα ϝὲξ σχοίνοι ἡμίσχοι|νον. ταύτᾳ τᾷ μερίδι ποτεδασσάμεθα ἀμπέλων τὰν δευτέραν διαστολὰν ἀφ᾽ εκα|τονπέδω ἑπτὰ σχοίνως, ὀρέγματα δέκα ἑπτά, καὶ ἐγένετο ἁ πᾶσα μερὶς ἑβδε|μήκοντα τετόρες σχοίνοι ὀρέγματα δύο. αὕτα ἐμισθώθη ϝεξακατίων τριάκοντα | μεδίμνων δυῶν χαδδίχων χοινίκων δυῶν. τετάρτα μερὶς μᾶκος ἀπὸ τῶ ϝι–| κατιδείω ἐπὶ τὰν τράφον τὰν πὰρ ποταμόν, εὖρος ἀπὸ τῶν ὅρων τῶν τᾶς τρί|τας μερίδος ἐπὶ τὼς ὅρως καὶ ἐπὶ τὸν ἄντομον τὸν διατάμνοντα τὼς χώρως, τὸν | ἐτάμομες ἐκ τῶ ϝικατιδείω ἐς ποταμὸν κοινὸν πᾶσι χρῆσθαι τοῖς τὼς ἱαρὼς χώ|ρως μεμισθωμένοις, καὶ ἐγένοντο ψιλᾶς μὲν ϝεξήκοντα ὀκτὼ σχοίνοι ὀρέγμα|τα δέκα τρία. ταύτᾳ τᾷ μερίδι ποτεδασσάμεθα ἀμπέλων τὰν τρίταν διαστολὰν | ἀφ᾽ εκατομπέδω τὰν ποτικλαίγωσαν πὸττὰν πόθοδον τὰν ὀκτάπεδον δέκα πέντε | σχοίνως ὀρέγματα ἑπτά. ἐγένετο ἁ πᾶσα μερὶς ὀγδοήκοντα τρεῖς σχοίνοι ὀρέγμα|τα ϝείκατι. αὕτα ἐμισθώθη ϝεξακατίων τριάκοντα μεδίμνων. ἀπὸ δὲ τῶ | ἀντόμω τῶ διατάμνοντος τὼς χώρος τῶ ἐς ποταμὸν ἄγοντος τῶ ϝι|κατιπέδω ἐμετρίωμες μᾶκος μὲν ἐπὶ τὰν Ἡρακλείαν, εὖρος δὲ ἀπὸ | τῶ ϝικατιδείω ἐπὶ τὼς ὅρως τὼς πράτως καὶ κατελίπομες | πόθοδον ἐκ τῶ ϝεικατιδείω ποτὶ τὰν οἰκίαν ϝεικατίπεδον, καὶ ἐγένετο | ἁ μερὶς αὕτα ψιλᾶς ϝεξήκοντα δύο σχοίνοι. ταύτᾳ τᾷ μερίδι ποτεδασ|σάμεθα ἀμπέλων τὰν πράταν στάσιν τὰν

πὸττὸν ϝικατίδειον ϝὲξ σχοί|νως ἡμίσχοινον, καὶ ἐγένετο ἁ πᾶσα μερὶς ϝεξήκοντα ὀκτὼ σχοίνοι ἡμί|σχοινον. αὕτα ἐμισθώθη ὀκτακατίων πεντήκοντα ϝὲξ μεδίμνων χαδδί|χων τετόρων. δευτέρα μερὶς ἀπὸ τῶ ϝικατιδείω ἐν ᾇ ἁ οἰκία ἐστὶ | ἀπὸ τῶ ἀντόμω τῶ ἐς ποταμὸν ἄγοντος μᾶκος ἐπὶ τὰν Ἡρακλείαν, εὖ|ρος ἀπὸ τῶν ὅρων ἐπὶ τὼς ὅρως, καὶ ἐγένετο ψιλᾶς πεντήκοντα ἐννέα | σχοίνοι ἡμίσχοινον. ταύτᾳ τᾷ μερίδι ποτεδασσάμεθα ἀμπέλων | τὰν δευτέραν στάσιν ἀπὸ ϝικατιδείω ϝὲξ σχοίνως ἡμίσχοινον, καὶ ἐ|γένετο ἁ πᾶσα μερὶς ϝεξήκοντα ϝὲξ σχοίνοι. αὕτα ἐμισθώθη τετρα|κατίων πεντήκοντα ὀκτὼ μεδίμνων, χαδδίχων δέκα τετόρων, δυ|ῶν χοινίκων. τρίτα μερὶς ἀπὸ τῶ ϝικατιδείω πὸττὰς ἀμπέλως ἀπὸ τῶ | ἀντόμω τῶ ἐς ποταμὸν ἄγοντος μᾶκος ἐπὶ τὰν Ἡρακλείαν, εὖρος ἀ|πὸ τῶν ὅρων ἐπὶ τὼς ὅρως, καὶ ἐγένετο ψιλᾶς ϝεξήκοντα τρῖς σχοίνοι ἡ|μίσχοινον. ταύτᾳ τᾷ μερίδι ποτεδασσάμεθα ἀμπέλων τὰν τρίταν | στάσιν ἀπὸ ϝικατιδείω ϝὲξ σχοίνως ἡμίσχοινον, καὶ ἐγένετο ἁ πᾶσα με|ρὶς ἑβδεμήκοντα σχοίνοι. αὕτα ἐμισθώθη τριακατίων ϝὲξ μεδίμνων χαδ|δίχων τετόρων. τετάρτα μερὶς ἀπὸ ϝικατιδείω μᾶκος μὲν ἀπὸ τῶ ἀντόμω | τῶ ἐς ποταμὸν ἄγοντος ποτὶ τὰν πόθοδον τὰν πὰρ τὰς ἀμπέλως ἄγωσαν, | εὖρος ἀπὸ τῶν ὅρων ἐπὶ τὼς ὅρως, καὶ ἐγένετο ψιλᾶς τετρώκοντα ὀκτὼ | σχοίνοι. ταύτᾳ τᾷ μερίδι ποτεδασσάμεθα ἀμπέλων τὰν τετάρταν στά|σιν ἀπὸ ϝικατιδείω ϝὲξ σχοίνως ἡμίσχοινον, καὶ ἐγένετο ἁ πᾶσα μερὶς πεν|τήκοντα τετόρες σχοίνοι ἡμίσχοινον. αὕτα ἐμισθώθη διακατίων τριάκον|τα πέντε μεδίμνων χαδδίχων δέκα πέντε. πέμπτα μερὶς ἀπὸ ϝικατι|δείω μᾶκος ἀπὸ τῶ ἀντόμω τῶ ἐς ποταμὸν ἄγοντος ποτὶ τὰν πόθοδον τὰν | πὰρ τὰς ἀμπέλως ἄγωσαν, εὖρος ἀπὸ τῶν ὅρων ἐπὶ τὰν νᾶσον, καὶ ἐγέ|νετο ψιλᾶς ϝεξήκοντα τετόρες σχοίνοι. ταύτᾳ τᾷ μερίδι ποτεδασ|σάμεθα ἀμπέλων τὰν πέμπταν στάσιν ἀπὸ ϝικατιδείω ἑπτὰ σχοί|νως ὀρέγματα δέκα ἑπτὰ πόδας δύο, καὶ ἐγένετο ἁ πᾶσα μερὶς ἑβδε|μήκοντα μία σχοίνοι ὀρέγματα ἑπτὰ πόδες δύο. αὕτα ἐμισθώθη πεντα|κατίων ὀγδοήκοντα μεδίμνων χαδδίχων δέκα πέντε. ϝέκτα μερὶς | τὸ ἔγγωνον τὸ πὰρ τὰς ἀμπέλως τὸ ποτικλαῖγον πὸττὰν Ἡρακλείαν κα[ὶ] | πὸττὸν ποταμόν, καὶ ἐγένετο ψιλᾶς τριάκοντα σχοίνοι. ταύτᾳ (τᾷ) μερίδι πο[τ]|εδα[σ]σάμεθα ἀμπέλων ὀκτὼ σχοίνως ἡμίσχοινον τὰς ἐχομένας τῶ | χωρί[ω τούτω, καὶ

ἐγένε]το [ά] πᾶσα μερὶς τριάκοντα ὀκτὼ σχοῖνοι ἡμίσχοινο[ν. αὕτα ἐμισθώθη .... ἑ]νὸς με[δίμνων] ....

(Cetera desunt.)

Literatura harum tabularum Ionica est, sed eo a volgari differt, quod C digammi et Ͱ spiritus asperi notas strenue servavit. ubi Ͱ deest, psilosin factam esse ratus spiritus lenis notam scripsi. dialectum Heracleensem accurate tractavit R. Meister, 'de dialecto Heracliensium Italicorum', in '*Studien*' IV p. 355 sqq., qui pp. 360 sqq. et 448 de aetate harum tabularum egit. alios viros doctos secutus putat eas exeunte quarto a. Chr. seculo exaratas esse, ita tamen, ut altera alteram nonnullis annis superet. — Duabus his tabulis continentur rationes a magistratibus Heracleensium, qui ὁρισταὶ appellabantur, perscriptae; nam cum eis officium delatum esset fines agrorum hortorumque sacrorum qui bello turbati erant restituendi, in his tabulis exposuerunt, quomodo munere suo functi essent. singula aut per se facile intelleguntur aut ab editoribus explicata sunt. unum hoc commemoro, vocabula, quae nominibus propriis praeposita sunt (ἄνθεμα, ἄνθεμον = flos, βότρυς = uva, γυῖον = membrum, ἔμβολος = rostrum navis, ἐπιστύλιον = capitulum columnae, θρῖναξ = tridens, καρύκειον = caduceus, κιβώτιον = cistella, λωτήριον = labrum, πέλτα = scutum, σφαιρωτῆρες = lora calcei, τρίπους = tripus), significare insignia nobilium familiarum, sigla autem duabus literis composita, quae haec vocabula antecedunt (ἁ, αἰ, ἀλ, ἀσ, ϝε, κν, με, πε), notare nomina gentium, in quibus illae familiae fuerunt. —

Cum verba in his tabulis exstantia certissime tradita sint, corrigendi vix ulla occasio relicta est. Tamen Franzius terminationem tertiae personae singularis coniunctivi, ubi -ει tradita erat, semper in ῃ mutavit; in quo perperam eum egisse apparet ex eis, quae Ahrens, 'dial. Dor.' p. 293 sqq. exposuit.

---

10 [= 5776, add.] Heracleae in Magna Graecia a. 1763 repertus lapis, qui nunc asservatur Neapoli. Franz.

Ἱστιαίᾳ πρὸ | αὐταύτας κ|αὶ τᾶς Ἀφροδ|ιτίας Δορκὰς | ἀνέθηκε.

Spiritus asperi nota est ⊢ ut in 8. 9. de αὐταύτας v. ad 21. Keilius, qui in 'Sylloges inscr. Boeot.' p. 233 hunc titulum repetiit, monet in eo πρό praepositionem idem significare quod volgo ὑπέρ.

---

2. Messenia.

11 In basi marmorea triangulata imaginis Victoriae, quae Olympiae nuperrime effossa est.

Μεσσανίοι καὶ Ναυπακτίοι ἀνέθεν Διὶ
Ὀλυμπίῳ δεκάταν ἀπὸ τῶμπολεμίων.
(Παιώνιος ἐποίησε Μενδαῖος
καὶ τἀκρωτήρια ποιῶν ἐπὶ τὸν ναὸν ἐνίκα.)

Ed. E. Curtius, '*Archäologische Zeitung*' XXXIII (1876) p. 178 sqq., qui Ol. 88, 4 (= 425 a. Chr.) et illam imaginem et hanc inscriptionem confectam esse putat. tertium et quartum versus uncis inclusi, quia dialectum non Messeniam sed Atticam praebent.

---

12 Tabula a. 1859 Phigaliae (nunc Paulitzae) reperta, in duas partes diffracta.

['Επειδὴ παραγενομένο]ι πρεσβευταὶ καὶ διαλυ-
[ταὶ οἱ παρὰ τῶν Αἰτω]λῶν Τίμαιος, Κλεόπατρο-
[ς ἐχόντες τὸ ψάφισ]μα τὸ παρὰ τῶν Αἰτωλῶν ἀπ-
[οδόντες τὸ ψάφισμα] διελέγοντο ὅμοια τοῖς ἐν τ-
[ῷ ψαφίσματι ἀ]ξιώντες διαλυθῆμεν ποτὶ τὼ-
[ς Φιαλέας, συνπ]αρόντες δὲ καὶ τῶν ἐ Φιαλείας
.... Θαρυχίδας, Ὀνόμανδρος, Ἀμφίμα-
[χος] .... λας, Ὀρθολαΐδας, Κραταιμένης, Τι-
.... [Δ]αμάρετος τὰ αὐτὰ ἠξίων, ἔδοξε τᾷ
[πόλι τῶν Μ]εσανίων, ἦμεν τοῖς Μεσσανίοις κα-
[ὶ τοῖς Φια]λέοις ἰσοπολιτείαν καὶ ἐπιγαμία-
[ν ποτ' ἀλλ]άλως, ποιήσασθαι δὲ καὶ συμβολὰν ἅ-
[ν κα δοκεῖ] ἀνφοτέραις ταῖς πολέοις, τὰν δὲ χ-
[ώραν καρπ]ίζεσθαι ἑκατέρως τώς τε Μεσανίω-
[ς καὶ τὼς Φι]αλέας, καθὼς καὶ νῦν καρπιζόμεθα.
[ἃ δέ κα δίκαι]α ὁμολογήσωμεν ποτ' ἀλλάλως, ὁμό-

[σαι ἀνφοτέρω]ς καὶ στάλας καταθέσθαι ἐν τοῖς
[ἱεροῖς, ὅπᾳ κ]α δοκεῖ ἀνφοτέραις ταῖς πολέο-
[ις. εἰ δέ κα μὴ ἐμ]μένωντι οἱ Φιαλέες ἐν τᾷ φιλ-
[ίᾳ ποτὶ τὼς Μεσ]σανίως καὶ Αἰτωλώς, ἄκυρος ἔ-
[στω αὔτα ἁ ὁμολογ]ία. ἔδοξε δὲ καὶ τοῖς Φιαλέ[ο]-
[ις ποιεῖν καθ' ἃ ο]ἱ Μεσσανίοι ἐψαφίξαντ[ο. Ὅρκ]-
[ος Μεσσανίων· ὀμ]νύω Δία Ἰθωμάταν, Ἥρ[αν]
. . . . ον καὶ θεὼς ὁρκ[ίως πάντας·]
[ἦ μὰν ἐμμενεῖν] ἐν τᾷ φιλίᾳ . . . . . .
. . . . [Φι]αλέας . . . .
. . . . με . . . .

Edidit S. A. C[umanudes], Ὁ Φιλόπατρις, 1859, no. 231. titulus repetitus est in: '*Archäol. Anz.*' 1859, p. 111 sq., deinde post alios a Philippo Le Bas in: „*Voyage archéologique en Grèce et en Asie mineure. Explication des inscriptions, tom. II*" p. 177 (n. 328a). Continet decretum Messeniorum de foedere cum Phigalensibus ineundo scriptum, ut videtur, dialecto Messenia. de aetate tituli affirmari potest eum non multo ante annum a. Chr. 220 scriptum esse. v. '*Arch. Anz.*' l. l. et Le Bas l. l. p. 178. memorandi sunt dativus tertiae declinationis ex falsa analogia secundae factus et in -οις desinens (Φιαλέοις a Φιαλεύς derivatus, vv. 11. 21. πολέοις 13. 18), qualis apud Eleos finitimos (v. tit. 115) et in Doride septentrionali reperitur, et ἐξ praepositionis forma ante consonas correpta ἐ (ἐ Φιαλείας v. 6).

---

13 Constantinis prope veterem Andaniam in ecclesia.

[Περὶ ἱε]ρῶν καὶ ἱερᾶν. ὁ γραμματεὺς τῶν συνέδρων τοὺς γενηθέντας ἱεροὺς ὁρκιξάτω παραχρῆμα, ἂμ μή τις ἀρρωσ[τεῖ,| ἱερῶ]ν καιομένων, αἷμα καὶ οἶνον σπένδοντας, τὸν ὅρκον τὸν ὑπογεγραμμένον· ὀμνύω τοὺς θεούς, οἷς τὰ μυστήρια ἐπιτ[ε|λεῖ]ται, ἐπιμέλειαν ἕξειν, ὅπως γίνηται τὰ κατὰ τὰν τελετὰν θεοπρεπῶς καὶ ἀπὸ παντὸς τοῦ δικαίου, καὶ μήτε αὐ[τ]ὸς μηθὲν αἴσχημον μηδὲ ἄδικον ποιήσειν ἐπὶ καταλύσει τῶν μυστηρίων μηδὲ ἄλλῳ ἐπιτρέψειν, ἀλλὰ κατακολου|θήσειν τοῖς γεγραμμένοις, ἐξορκίσειν δὲ καὶ τὰς ἱερὰς καὶ τὸν ἱερῆ κατὰ τὸ διάγραμμα. εὐορκοῦντι μέν μοι εἴη ἃ

τοῖς εὐ|σεβέοις, ἐφιορκοῦντι δὲ τἀναντία. ἂν δέ τις μὴ θέλει ὀμνύειν, ζαμιούτω δραχμαῖς χιλίαις καὶ ἄλλον ἀντὶ τούτω κλαρωσά|τω ἐκ τᾶς αὐτᾶς φυλᾶς. τὰς δὲ ἱερὰς ὁρκιζέτω ὁ ἱερεὺς καὶ οἱ ἱεροὶ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Καρνείου τᾷ πρότερον ἡμέρᾳ τῶν μυστη|ρίων τὸν αὐτὸν ὅρκον, καὶ ποτεξορκιζόντω· πεποίημαι δὲ καὶ ποτὶ τὸν ἄνδρα τὰν συμβίωσιν ὁσίως καὶ δικαίως. τὰν δὲ μ[ὴ]|θέλουσαν ὀμνύειν ζαμιούντω οἱ ἱεροὶ δραχμαῖς χιλίαις καὶ μὴ ἐπιτρεπόντω ἐπιτελεῖν τὰ κατὰ τὰς θυσίας μηδὲ μετ[έ]|χειν τῶν μυστηρίων, αἱ δὲ ὀμόσασαι ἐπιτελούντω. οἱ δὲ γεγενημένοι ἱεροὶ καὶ ἱεραὶ ἐν τῷ πέμπτῳ καὶ πεντηκοστῷ | ἔτει ὀμοσάντω τὸν αὐτὸν ὅρκον ἐν τῷ ἑνδεκάτῳ μηνὶ πρὸ τῶν μυστηρίων. — Παραδόσιος· τὰν δὲ κάμπτραν καὶ τὰ | βιβλία, ἃ δέδωκε Μνασίστρατος, παραδιδόντω οἱ ἱεροὶ τοῖς ἐπικατασταθέντοις, παραδιδόντω δὲ καὶ τὰ λοιπά, ὅσα | ἂν κατασκευασθεῖ χάριν τῶν μυστηρίων. — Στεφάνων· στεφάνους δὲ ἐχόντω οἱ μὲν ἱεροὶ καὶ αἱ ἱεραὶ πῖλον λευκόν, | τῶν δὲ τελουμένων οἱ πρωτομύσται στλεγγίδα. ὅταν δὲ οἱ ἱεροὶ παραγγείλωντι, τὰμ μὲν στλεγγίδα ἀποθέσθωσαν, | στεφανούσθωσαν δὲ πάντες δάφνᾳ. — Εἱματισμοῦ· οἱ τελούμενοι τὰ μυστήρια ἀνυπόδετοι ἔστωσαν καὶ ἐχόντω τὸν | εἱματισμὸν λευκόν, αἱ δὲ γυναῖκες μὴ διαφανῆ, μηδὲ τὰ σαμεῖα ἐν τοῖς εἱματίοις πλατύτερα ἡμιδακτυλίου, καὶ αἱ | μὲν ἰδιώτιες ἐχόντω χιτῶνα λίνεον καὶ εἱμάτιον μὴ πλείονος ἄξια δραχμᾶν ἑκατόν, αἱ δὲ παῖδες καλάσηριν ἢ σιν|δονίταν καὶ αἱμάτιον μὴ πλείονος ἄξια μνᾶς, αἱ δὲ δοῦλαι καλάσηριν ἢ σινδονίταν καὶ εἱμάτιον μὴ πλείονος ἄξια δρα|χμᾶν πεντήκοντα, αἱ δὲ ἱεραί, αἱ μὲν γυναῖκες καλάσηριν ἢ ὑπόδυμα μὴ ἔχον σκιὰς καὶ εἱμάτιον μὴ πλείονος ἄξια δύο|μνᾶν, αἱ δὲ [παῖδε]ς καλάσηριν καὶ εἱμάτιον μὴ πλείονος ἄξια δραχμᾶν ἑκατόν. ἐν δὲ τᾷ πομπᾷ αἱ μὲν ἱεραὶ γυναῖκες ὑποδύ|ταν καὶ εἱμάτιον γυναικεῖον οὖλον, σαμεῖα ἔχον μὴ πλατύτερα ἡμιδακτυλίου, αἱ δὲ παῖδες καλάσηριν καὶ εἱμάτιον μὴ δια|φανές. μὴ ἐχέτω δὲ μηδεμία χρυσία μηδὲ φῦκος μηδὲ ψιμίθιον μηδὲ ἀνάδεμα μηδὲ τὰς τρίχας ἀνπεπλεγμένας μηδὲ ὑπο|δήματα εἰ μὴ πίλινα ἢ δερμάτινα ἱερόθυτα. δίφρους δὲ ἐχόντω αἱ ἱεραὶ εὐσυΐνους στρογγύλους καὶ ἐπ' [αὐ]τῶν ποτικεφάλαια | ἢ σπῖρα*λευκά, μὴ ἔχοντα μήτε σκιὰν μήτε πορφύραν. ὅσα(ς) δὲ δεῖ διασκευάζεσθαι εἰς θεῶν διάθεσιν, ἐχόντω τὸν εἱματισμόν, | καθ' ὃ

ἂν οἱ ἱεροὶ διατάξωντι. ἂν δέ τις ἄλλως ἔχει τὸν είματισμὸν παρὰ τὸ διάγραμμα ἢ ἄλλο τι τῶν κεχωλυμένων, μὴ ἐπιτρεπέ|τω ὁ γυναικονόμος καὶ ἐξουσίαν ἐχέτω λυμαίνεσθαι, καὶ ἔστω ἱερὰ τῶν θεῶν. — Ὅρκος γυναικονόμου· οἱ δὲ ἱεροί, ὅταν καὶ αὐτοὶ ὀμό σωντι, ὁρκιζόντω τὸν γυναικονόμον ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἱερῶν· εἶ μὰν ἕξειν ἐπιμέλειαν περί τε τοῦ είματισμοῦ καὶ τῶν λοιπῶν τῶν | ἐπιτεταγμένων μοι ἐν τῷ διαγράμματι. — Πομπᾶς· ἐν δὲ τᾷ πομπᾷ ἀγείσθω Μνασίστρατος, ἔπειτεν ὁ ἱερεὺς τῶν θεῶν, οἷς | τὰ μυστήρια γίγνεται, μετὰ τᾶς ἱερέας, ἔπειτα ἀγωνοθέτας, ἱεροθύτας, οἱ αὐληταί, μετὰ δὲ ταῦτα αἱ παρθένοι αἱ ἱεραί, καθὼς ἂν λά|χωντι, ἄγουσαι τὰ ἅρματα, ἐπικειμένας κίστας ἐχούσας ἱερὰ μυστικά· εἶτεν ἁ θοιναρμόστρια ἁ εἰς Δάματρος καὶ αἱ ὑποθοινα[ρ]|μόστριαι αἱ ἐμβεβαχυῖαι, εἶτεν ἁ ἱέρεα τᾶς Δάματρος τᾶς ἐφ' ἱπποδρόμῳ, εἶτεν ἁ τᾶς ἐν Αἰγίλα, ἔπειτεν αἱ ἱεραὶ κατὰ μίαν, καθώς κα λάχωντι, ἔπειτεν οἱ ἱεροί, καθώς κα οἱ δέκα διατάξωντι· ὁ δὲ γυναικονόμος κλαρούτω τάς τε ἱερὰς καὶ παρθένους καὶ ἐπιμέλειαν | ἐχέτω, ὅπως πομπεύωντι, καθώς κα λάχωντι. ἀγέσθω δὲ ἐν τᾷ πομπᾷ καὶ τὰ θύματα, καὶ θυσάντω τᾷ μὲν Δάματρι σῦν ἐπίτοκα, Ἑρμᾶ|νι κριόν, μεγάλοις θεοῖς δάμαλιν σῦν, Ἀπόλλωνι Καρνείῳ κάπρον, Ἁγνᾷ ὄϊν. — Σκανᾶν· σκανὰν δὲ μὴ ἐπιτρεπόντω οἱ ἱεροὶ μηθένα ἔχειν ἐν | τετραγώνῳ μείζω ποδῶν τριάκοντα, μηδὲ περιτιθέμεν ταῖς σκαναῖς μήτε δέρρεις μήτε αὐλείας, μηδὲ ἐν ᾧ ἂν τόπῳ περιστεμ|ματώσωντι οἱ ἱεροί, μηθένα τῶν μὴ ὄντων ἱερῶν ἔχειν σκανάν, μηδὲ παρερπέτω μηθεὶς ἀμύητος εἰς τὸν τόπον, ὃν κα περιστεμμα|τώσωντι· χωραξάντω δὲ καὶ ὑδράνας. ἀναγραψάντω δὲ καὶ ἀφ' ὧν δεῖ καθαρίζειν καὶ ἃ μὴ δεῖ ἔχοντας εἰςπορεύεσθαι [μηδὲ] δεῖ ἔχειν | ἐν ταῖς σκαναῖς. μηθεὶς κλίνας ἐχέτω ἐν τᾷ σκανᾷ μηδὲ ἀργυρώματα πλείονος ἄξια δραχμᾶν τριακοσιᾶν, εἰ δὲ μή, μὴ ἐπιτρεπόν|τω οἱ ἱεροί, καὶ τὰ πλειονάζοντα ἱερὰ ἔστω τῶν θεῶν. — Ἀκοσμούντων· ὅταν δὲ αἱ θυσίαι καὶ τὰ μυστήρια συντελεῖται, εὐφαμεῖν πάν|τας καὶ ἀκούειν τῶν παραγγελλομένων, τὸν δὲ ἀπειθοῦντα ἢ ἀπρεπῶς ἀναστρεφόμενον εἰς τὸ θεῖον μαστιγούντω οἱ ἱεροὶ | καὶ ἀποκωλυόντω τῶν μυστηρίων. — Ῥαβδοφόρων· ῥαβδοφόροι δὲ ἔστωσαν ἐκ τῶν ἱερῶν εἴκοσι καὶ πειθαρχούντω τοῖς ἐπιτελοῦν|τοις τὰ μυστήρια καὶ ἐπιμέλειαν ἐχόντω,

ὅπως εὐσχημόνως καὶ εὐτάκτως ὑπὸ τῶν παραγεγενημένων πάντα γίνηται, καθὼς ἂν | παραγγέλλωντι οἱ ἐπὶ τούτων τεταγμένοι, τοὺς δὲ ἀπειθοῦντας ἢ ἀπρεπῶς ἀναστρεφομένους μαστιγούντω. ἂν δέ τις τῶν ῥα|βδοφόρων μὴ ποιεῖ καθὼς γέγραπται ἢ ἄλλο τι ἀδικεῖ ἢ ποιεῖ ἐπὶ καταλύσει τῶν μυστηρίων, κριθεὶς ἐπὶ τῶν ἱερῶν, ἂν καταχριθεῖ, μὴ | μετεχέτω τῶν μυστηρίων. — Περὶ τῶν διαφόρων· τὰ δὲ πίπτοντα διάφορα ἐκ τῶν μυστηρίων ἐγλεγόντω οἱ κατασταθέντες ὑπὸ | τοῦ δάμου πέντε. εἰςφερόντω δὲ οἱ ἄρχοντες ἀνάνκᾳ πάντες, μὴ δὶς τοὺς αὐτούς, τίμαμα ἔχοντα ἕκαστον μὴ ἔλασσον ταλάν|του, καὶ τῶν κατασταθέντων παραγραψάτω ἁ γερουσία τὸ τίμαμα, ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ τῶν εἰςενεγκάντων. τοῖς δὲ ἐγλογευόντοις | τὰ διάφορα λειτουργείτω ὁ ἀργυροσκόπος. ὅταν δὲ ἐπιτελεσθεῖ τὰ μυστήρια, ἀπολογισάσθωσαν ἐμπάντοις ἐν τᾷ πρώτᾳ συν|νόμῳ συναγωγᾷ τῶν συνέδρων· καὶ γραφὰν ἀποδόντω τῷ ἐπιμελητᾷ παραχρῆμα, γράφοντες ἐπ' ὀνόματος τὰ πεπτωκότα δι[ά]|φορα ἀπὸ τοῦ καθαρμοῦ καὶ ἀπὸ τῶν πρωτομυστᾶν τὸ ὑποστατικόν, καὶ ἄν τι ἄλλο πέσει, καὶ τὰν γεγενημέναν ἔξοδον, καὶ (ὅ)τι ἂν εἶ | λοιπόν, καὶ ἀριθμησάντω παραχρῆμα τῷ ταμίᾳ, καὶ ἔστωσαν ὑπόμαστροι, ἄν τι εὑρίσκωνται ἀδικοῦντες, διπλασίου καὶ ἐπιτιμίου | [δραχμ]ᾶν [χι]λιᾶν, καὶ οἱ δικ[ασταὶ μ]ὴ ἀφαιρούντω μηθέν. οἱ δὲ ἐν τῷ πέμπτῳ καὶ πεντηκοστῷ
53=55 ἔτει κατεσταμένοι ἐξοδιασάντω καὶ Μνα[σισ]τράτῳ τὸ διδόμενον διάφορον εἰς τὸν στέφανον ὑπὸ [τῶν συνέ]δρων, δραχμὰς
54=56 ἑξακισχ[ιλί]ας. ἀποδόντω δὲ τῷ ταμίᾳ καὶ ὅσα κα εἶ | [πρ]οεξωδιασμένα διάφορα ὑπὸ τοῦ ταμίου [ἐν τούτῳ τῷ ἔτει εἰς τὰ] ἐπισκε[υα]ζόμενα ἐν τῷ Καρνε|ασίῳ ἢ δαπανούμενα χάριν τῶν μυστηρίων. τὸ δ[ὲ λοιπὸν ἐκ τῶν σᾶτες διαφόρων] ἐξοδιαζόντ[ω, ὅταν κατασταθῶντι, εἰς τὰ] ἐπισκε[υα]|ζόμενα ἐν τῷ Καρνεασίῳ, καὶ ἄν τινος ἔτι χρεία εἶ [ποτὶ τὰς ἐκ τούτων π]οθόδους, φερόντω γράφοντες ῥη[τῶς, εἰς] ὃ ἂν χρεία εἶ, καὶ οἱ ἄρχ[ον]|τες καὶ οἱ σύνεδροι δογματοποιείσθωσαν, ὅτι δεῖ τὸν ταμ[ίαν ἐγδόμ]εν τὰ διάφορα, ἀπὸ δὲ τῶν πιπτόντων ἐκ τῶν μυστηρίων ἀποκαθ[ι]|στάσθω τῷ ταμίᾳ τὰ διάφορα. καὶ ἀποδόντω γραφὰν τῷ ἐπιμελητᾷ, περὶ ὧν κα διοικήσωντι, καὶ ἔστωσαν ὑπόμαστροι, ἄν τι ἀδικήσωντι, κα|θὼς ἐπάνω γέγραπται· ὁ δὲ ταμίας ὅσον κα παραλάβει διάφορον λοιπὸν ἐκ τούτων, γραφέ[τ]ω ἐν ὑπεχθέματι εἰς

τὰν ἐπισκευὰν τῶν ἐν τῷ |[Καρνε]ασίῳ καὶ μὴ ἀναχρησάσθω εἰς ἄλλο μηθέν, μέχρι ἂν ἐπιτελεσθεῖ, ὅσων χρεία ἐστὶ ποτὶ τὰν τῶν μυστηρίων συντέλειαν, μηδὲ γρα|ψάτω μηθεὶς δόγμα, ὅτι δεῖ ταῦτα τὰ διάφορα εἰ[ς] ἄλλο τι καταχρήσασθαι, εἰ δὲ μή, τό τε γραφὲν ἀτελὲς ἔστω καὶ ὁ γράψας ἀποτεισάτω δρα|χμὰς δισχιλίας, ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ταμίας, ὅτι κα ἐ[ξο]διάσει, διπλοῦν καὶ δραχμὰς δισχιλίας, καὶ οἱ δικασταὶ μὴ ἀφαιρούντω μηθέν, καὶ τὰ πίπτοντα | ἐκ ταυτᾶν τᾶν κρισίων διάφορα ὑπαρχέτω [εἰ]ς τὰν ἐπισκευὰν τῶν ἐν τῷ Καρνειασίῳ. ὅταν δὲ ἐπιτελεσθεῖ ὅσων χρεία ἐστὶ ποτὶ τὸ συν|τελεῖν τὰ μυστήρια, ὑπαρχέτω τὰ πίπτοντα διάφορα τῶν μυστηρίων εἰς τὰς τᾶ[ς πό]λεως ἐσόδους. — Θυμάτων παροχᾶς· οἱ ἱεροὶ μετὰ τὸ κα|τασταθῆμεν προκαρύξαντες ἐγδόντω τὰν παροχὰν τῶν θυμάτων. ὧν δεῖ θύεσθαι καὶ παρίστασθαι ἐν τοῖς μυστηρίοις, καὶ τὰ εἰς τοὺς | καθαρμούς, ἐγδιδόντες, ἄν τε δοκεῖ συμφέρον εἶ[μεν, ἑνὶ κατὰ] τὸ αὐτὸ πάντα τὰ θύματα, ἄν τε κατὰ μέρος, τῷ τὸ ἐλάχιστον ὑφισταμένῳ | λάμψεσθαι διάφορον. ἔστι δὲ ἃ δεῖ παρέχειν πρὸ τοῦ ἄρχεσθαι τῶν μυστηρίων, ἄρνας δύο λευκούς, ἐπὶ τοῦ καθαρμοῦ κριὸν εὔχρουν, καὶ ὅταν | ἐν τῷ θεάτρῳ καθαίρει, χοιρίσκους τρεῖς, ὑπὲρ τοὺς πρωτομύστας ἄρνας ἑκατόν, ἐν δὲ τᾷ πομπᾷ Δάματρι σῦν ἐπίτοκα, τοῖς δὲ μεγάλοις | θεοῖς δάμαλιν διετῆ σῦν, Ἑρμᾶνι κριόν, Ἀπόλλωνι Καρνείῳ κάπρον, Ἁγνᾷ ὄϊν. ὁ δὲ ἐγδεξάμενος κατεγγυεύσας ποτὶ τοὺς ἱεροὺς λα|βέτω τὰ διάφορα καὶ παριστάτω τὰ θύματα εὐίερα, καθαρά, ὁλόκλαρα καὶ ἐπιδειξάτω τοῖς ἱεροῖς πρὸ ἁμερᾶν δέκα τῶν μυστηρίων, τοῖς | δὲ δοκιμασθέντοις σαμεῖον ἐπιβαλόντω οἱ ἱεροὶ καὶ τὰ σαμειωθέντα παριστάτω ὁ ἐγδεξάμενος. ἂν δὲ μὴ παριστᾶται ἐπὶ τὰν δοκιμασί|αν, πρασσόντω οἱ ἱεροὶ τοὺς ἐγγύους αὐτὸ καὶ τὸ ἥμισυ, τὰ δὲ θύματα αὐτοὶ παρεχόντω, καὶ ἀπὸ τῶν πραχθέντων διαφόρων κομισάσθωσαν | τὰν γινομέναν δαπάναν εἰς τὰ θύματα. — Τεχνιτᾶν εἰς τὰς χορ*είας· οἱ ἱεροὶ προγραφόντω κατ' ἐνιαυτὸν τοὺς λειτουργήσοντας ἔν|τε ταῖς θυσίαις καὶ μυστηρίοις αὐλητὰς καὶ κιθαριστάς, ὅσους κα εὑρίσκωντι εὐθέτους ὑπάρχοντας, καὶ οἱ προγραφέντες λειτουργούντω | τοῖς θεοῖς. — Ἀδικημάτων· ἂν δέ τις ἐν ταῖς ἁμέραις, ἐν αἷς αἵ τε θυσίαι καὶ τὰ μυστήρια γίνονται, ἁλῷ εἴτε κεκλεβὼς εἴτε ἄλλο τι ἀδίκη|μα πεποιηκώς, ἀγέσθω ἐπὶ τοὺς ἱερούς, καὶ ὁ μὲν ἐλεύθερος, ἂν κα-

ταχριθεῖ, ἀποτινέτω διπλοῦν, ὁ δὲ δοῦλος μαστιγούσθω καὶ ἀποτισάτω δι|πλοῦν τὸ κλέμμα· τῶν δὲ ἄλλων ἀδικημάτων ἐπιτίμιον δραχμὰς εἴκοσι. ἂν δὲ μὴ ἐκτίνει παραχρῆμα, παραδότω ὁ κύριος τὸν οἰκέταν τῷ ἀ|δικηθέντι εἰς ἀπεργασίαν, εἰ δὲ μή, ὑπόδικος ἔστω ποτὶ διπλοῦν. — Περὶ τῶν κοπτόντων ἐν τῷ ἱερῷ· μηθεὶς κοπτέτω ἐκ τοῦ ἱεροῦ τόπου· | ἂν δέ τις ἁλῷ, ὁ μὲν δοῦλος μαστιγούσθω ὑπὸ τῶν ἱερῶν, ὁ δὲ ἐλεύθερος ἀποτεισάτω, ὅσον κα οἱ ἱεροὶ ἐπικρίνωντι· ὁ δὲ ἐπιτυχὼν ἀγέτω | αὐτοὺς ἐπὶ τοὺς ἱεροὺς καὶ λαμβανέτω τὸ ἥμισυ. — Φύγιμον εἶμεν τοῖς δούλοις· τοῖς δούλοις φύγιμον ἔστω τὸ ἱερόν, καθὼς ἂν οἱ ἱεροὶ | ἀποδείξωντι τὸν τόπον, καὶ μηθεὶς ὑποδεχέσθω τοὺς δραπέτας μηδὲ σιτοδοτείτω μηδὲ ἔργα παρεχέτω. ὁ δὲ ποιῶν παρὰ τὰ γεγραμ|μένα ὑπόδικος ἔστω τῷ κυρίῳ τᾶς τοῦ σώματος ἀξίας διπλασίας καὶ ἐπιτιμίου δραχμᾶν πενταχοσιᾶν. ὁ δὲ ἱερεὺς ἐπικρινέ|τω περὶ τῶν δραπετικῶν, ὅσοι κα ἦνται ἐκ τᾶς ἁμετέρας πόλεος, καὶ ὅσους κα κατακρίνει, παραδότω τοῖς κυρίοις· ἂν δὲ μὴ παραδιδῷ, ἐξ[έσ]|τω τῷ κυρίῳ ἀποτρέχειν ἔχοντι. — Περὶ τᾶς κράνας· τᾶς δὲ κράνας τᾶς ὠνομασμένας διὰ τῶν ἀρχαίων ἐγγράφων Ἁγνᾶς καὶ τοῦ γε[γε]|νημένου ποτὶ τᾷ κράνᾳ ἀγάλματος τὰν ἐπιμέλειαν ἐχέτω Μνασίστρατος, ἕως ἂν ζεῖ, καὶ μετεχέτω μετὰ τῶν ἱερῶν τᾶν τε θυσι|ᾶν καὶ τῶν μυστηρίων, καὶ ὅσα κα οἱ θύοντες ποτὶ τᾷ κράνᾳ τραπεζῶντι, καὶ τῶν θυμάτων τὰ δέρματα λαμβανέτω Μνασίστρατος, | τῶν τε διαφόρων, ὅσα κα οἱ θύοντες ποτὶ τᾷ κράνᾳ προτιθῆντι ἢ εἰς τὸν θησαυρόν, ὅταν κατασκευασθεῖ, ἐμβάλωντι, λαμβανέτω Μνα|σίστρατος τὸ τρίτον μέρος, τὰ δὲ δύο μέρη, καὶ ἄν τι ἀνάθεμα ὑπὸ τῶν θυσιαζόντων ἀνατιθῆται, ἱερὰ ἔστω τῶν θεῶν. ὁ δὲ ἱερεὺς καὶ οἱ ἱε|ροὶ ἐπιμέλειαν ἐχόντω, ὅπως ἀπὸ τῶν διαφόρων ἀναθέματα κατασκευάζηται τοῖς θεοῖς, ἃ ἂν τοῖς συνέδροις δόξει. — Θησαυρῶν κατασκευ|[ᾶ]ς· οἱ ἱεροὶ κατεσταμένοι ἐν τῷ πέμπτῳ καὶ πεντηκοστῷ ἔτει ἐπιμέλειαν ἐχόντω μετὰ τοῦ ἀρχιτέκτονος, ὅπως κατασκευασ|[θ]ῆντι θησαυροὶ λίθινοι δύο κλᾳκτοί, καὶ χωραξάντω τὸν μὲν ἕνα εἰς τὸν ναὸν τῶν μεγάλων θεῶν, τὸν δὲ ἄλλον ποτὶ τᾷ κράνᾳ, ἐν ᾧ ἂν τό[π]ῳ δοκεῖ αὐτοῖς ἀσφαλῶς ἕξειν, καὶ ἐπιθέντω κλᾷκας, καὶ τοῦ μὲν παρὰ τᾷ κράνᾳ ἐχέτω τὰν ἑτέραν κλᾷκα Μνασίστρατος, τὰν δὲ ἁ|[τέρ]αν οἱ ἱεροί, τοῦ δὲ ἐν τῷ ναῷ ἐχόντω τὰν

κλᾷκα οἱ ἱεροί, καὶ ἀνοιγόντω κατ' ἐνιαυτὸν τοῖς μυστηρίοις [καὶ] τὸ ἐξαριθμηθὲν διάφορον ἐ[ξ] | ἑκατέρου τοῦ θησαυροῦ χωρὶς γράψαντες [εἰσ]ενεγκάντω, ἀποδόντω δὲ καὶ Μνασιστράτῳ τὸ γινόμενον αὐ[τῷ] διάφορον, καθὼς ἐν τ[ῷ | δι]αγράμματι γέγραπται. — Ἱεροῦ δείπνου· οἱ ἱεροὶ ἀπὸ τῶν θυμάτων τῶν ἀγομένων ἐν τᾷ πομπᾷ ἀφελόντες ἀ[φ'] ἑκάστου τὰ νόμι|[μα] τοῖς θεοῖς [τὰ λοι]πὰ κρέα καταχρησάσθωσαν εἰς τὸ ἱερὸν δεῖπνον μετὰ τᾶν ἱερᾶν καὶ παρθένων, καὶ παραλαβόντω τόν τε ἱερῆ | [καὶ τὰν] ἱέρεαν τοῦ Καρνείου καὶ Μνασίστρατον καὶ τὰν γυναῖκα καὶ τὰς γενεὰς αὐτοῦ καὶ τῶν τεχνιτᾶν τοὺς λει|[τουργή]σαντας [ἐν ταῖς] χορείαις καὶ τᾶν ὑπηρεσιᾶν τοὺς λειτουργοῦντας αὐτοῖς, καὶ εἰς τὰ λοιπὰ δαπανάματα μὴ πλεῖον ἀνάλωμα | [ποιείσ]θωσαν.*.. δραχμᾶν. — Ἀγορᾶς· οἱ ἱεροὶ τόπον ἀποδειξάντω, ἐν ᾧ παραθήσεται πάντα. ὁ δὲ ἀγορανόμος ὁ ἐπὶ πόλεος | [ἐπι]μέλειαν ἐχέτω, ὅπως οἱ πωλοῦντες ἄδολα καὶ καθαρὰ πωλοῦντι καὶ χρῶνται σταθμοῖς καὶ μέτροις συμφώνοις ποτὶ τὰ δημόσια, κα[ὶ] μ]ὴ τασσέτω, πόσου δεῖ πωλεῖν, μηδὲ καιρὸν τασσέτω, μηδὲ πρασσέτω μηθεὶς τοὺς πωλοῦντας τοῦ τόπου μηθέν, τοὺς δὲ μὴ πω|λοῦντας, καθὼς γέγραπται, τοὺς μὲν δούλους μαστιγούτω, τοὺς δὲ ἐλευθέρους ζαμιούτω εἴκοσι δραχμαῖς, καὶ τὸ κρίμα ἔστω ἐπὶ τῶν ἱερῶν. | — [Περὶ] ὕδατος· ἐχέτω δὲ ἐπιμέλειαν ὁ ἀγορανόμος καὶ περὶ τοῦ ὕδατος, ὅπως κατὰ τὸν τᾶς παναγύριος χρόνον μηθεὶς κακοποιεῖ μήτε | [τὸ π]λῆμα μήτε τοὺς ὀχετοὺς μήτε ἄν τι ἄλλο κατασκευασθεῖ ἐν τῷ ἱερῷ χάριν τοῦ ὕδατος, καὶ ὅπως, καθὼς ἂν μερισθεῖ τὸ ὕδωρ, καὶ μ[η]θεὶς ἀ]ποκωλύει τοὺς χρωμένους. ἂν δέ τινα λαμβάνει ποιοῦντά τι τῶν κεκωλυμένων, τὸν μὲν δοῦλον μαστιγούτω, τὸν δὲ ἐλεύθερον [ζαμι|ούτω] εἴκοσι δραχμαῖς, καὶ τὸ κρίμα ἔστω ἐπὶ τῶν ἱερῶν. — Ἀλείμματος καὶ λουτροῦ· ὁ ἀγορανόμος ἐπιμέλειαν ἐχέτω, ὅπως οἱ θέλοντες | [βαλανεύε]ιν ἐκ τῶν ἱερῶν μὴ πλεῖον πράσσωντι τοὺς λουομένους δύο χαλκῶν καὶ παρέχωντι πῦρ καὶ μάκραν εὔκρατον καὶ τοῖς κατακλυ|[ζομένοις ὕ]δωρ εὔκρατον, καὶ ὅπως ὁ ἐγδεξάμενος τῶν ξύλων τὰν παροχὰν εἰς τὸ ἀλειπτήριον παρέχει ξύλα καὶ ξηρὰ καὶ ἱκανὰ τοῖς [ἀλ]ειφ[ο]μένοις] κατ' ἁμέραν ἀπὸ τετάρτας ὥρας ἕως ἑβδόμας· δοῦλος δὲ μηθεὶς ἀλειφέσθω. οἱ δὲ ἱεροὶ ἐγδιδό*ντω τὰν παροχὰν τῶν [ξύλων | εἰς τὸ] ἀλειπτήριον. ἂν δέ τις τῶν ἐγδεξαμένων ν

τῶν βαλανέων μὴ ποιεῖ καθὼς γέγραπται, τὸν μὲν δοῦλον μαστιγούτω ὁ ἀγορανό||[μος, τ]ὸν δὲ ἐλεύθερον ζαμιούτω καθ' ἕκαστον ἀδίκημα εἴκοσι δραχμαῖς, καὶ τὸ κρίμα ἔστω ἐπὶ τῶν ἱερῶν. — Συνέσιος ἀναφορᾶς· οἱ δὲ | [ἱεροὶ ὅσ]α κα διοικήσωντι ἐν τᾷ παναγύρει ἢ κατακρίνωντί τινας, σύνεσιν ἀπενεγκάντω εἰς τὸ πρυτανεῖον. ἀναγραψάντω δὲ καὶ | [εἰς τ]ὸν οἶκον τὸν ἐν τῷ ἱερῷ, οὓς ἂν κατακρίνωντι καὶ ἐπὶ ποίῳ ἀδικήματι. — Ἀν[τί]γραφ[ο]ν ἔχειν τοῦ διαγράμματος· οἱ κατεσταμένοι | [. . . . . ὥ]στε γράψαι τὸ διάγραμμα, καθὼς ἂν δοκιμασθεῖ, δόντω τοῖς νομοδείκταις ἀντίγραφον· οἱ δὲ λαβόντες ἐπιδεικνυόντω τῷ | [χρεί]αν ἔχοντι. καὶ ἐν τοῖς μυστηρίοις συνλειτουργούντω τοῖς ἱεροῖς καὶ ὁ κᾶρυξ καὶ αὐλητὰς καὶ μάντις καὶ ἀρχιτέκτων. | — [Περὶ τὰς κατ]αστάσιος τῶν δέκα· οἱ δαμιοργοὶ τοῦ ἕκτου μηνὸς τᾷ δωδεκάτᾳ πρὸ τοῦ τὸν καιρὸν [τ]ῶν ἱερῶν | [κα]ὶ τᾶν ἱερᾶν γί||νεσθαι, ἀποδόντ[ω] | τῷ δάμῳ χειροτο|νίαν, ὅπως καταστά|σει ἐκ πάντων τῶν | πολιτᾶν δέκα μὴ || νεω[τ]έρους ἐτῶν | [τ]εσσαράκοντα μη||[δ]ὲ δὶς τοὺς αὐτοὺς | [τὸ]ν αὐτὸν ἐνιαυτόν. [π]ο[τ]||εισφερόντω δὲ οἱ τ[ε]||άρχοντες καὶ τῶν | ἄλλων ὁ θέλων, εἰσ|φέροντες ἐξ ὧν γέ|γραπται τοὺς ἱεροὺς | κλαροῦσθαι· τοὺς δὲ || κατασταθέντας ὁρ|κιξάτω ὁ γραμματεὺς | τῶν συνέδρων τὸν | ὅρκον, ὃν οἱ ἱεροὶ | ὀμνύοντι. ἐχόντω δὲ οἱ κ[α]||τασταθέντες ἐπι|μέλειαν περὶ πάν|των, ὧν δεῖ ἐν τοῖς μυ|στηρίοις συντελεῖσ|θαι, καὶ φροντιζόντω, || ὅσων χρεία ἐστὶ εἰς | τὸ ἐπιτελεῖσθαι τὰ | μυστήρια. προγρα|φόντω δὲ ἐκ τῶν ἱε|ρῶν καὶ ῥαβδοφόρους || τοὺς εὐθετωτάτους, | ὁμοίως δὲ καὶ μυστα|γωγούς· τοὺς δὲ συν|λειτουργήσοντας | μετὰ Μνασιστρά||[τ]ου προγραφόντω, ἂν | [τι]νας εὑρίσκωντι εὐ|θέτους ὑπάρχοντας | καὶ τῶν μὴ ὄντων ἱε|ρῶν. καὶ οἱ προγραφέν||τες πειθαρχούντω | καὶ ἐπιτελούντω, ὃ ἂν | προγραφῆντι· τὸν δὲ | μὴ ποιοῦντα κατᾳκρι||[νά]ντω εἴκοσι δρα||[χμ]αῖς καὶ [γ]ραψάν||[τω] εἰς τοὺς πολεμάρ|χους. οἱ δὲ ῥαβδοφόροι | μαστιγούντω, οὓς κα | οἱ δέκα κελεύωντι. || οἱ δὲ κατασταθέν|τες δέκα χρονοντο. | . αχ . . . . . τ . | [ἂν] δὲ [χρεία εἶ πε]||ρί τινος διαβούλιον (γ)ί||νεσθαι, συναγόντω | οἱ δέκα πάντας τοὺς | [ἱ]εροὺς καὶ καθὼς τοῖς | πλειόνοις δόξει, ἐπιτ[ε]||λείσθ[ω]. φορούντω δὲ οἱ||[δ]έκα ἐν τοῖς μυστηρί|οις στρόφιον πορφύρεον. | — Ἀγράφων· εἰ δέ τινα | ἄγραφά ἐστι ἐν τῷ δ[ι]|αγράμματι ποτὶ τὰ[ν] || τῶν μυστηρίων καὶ | τᾶν θυσιᾶν συν–

τέλει|αν, βουλευέσθωσαν ο[ἱ | σ]ύνεδροι, μὴ μεταχ[ι]|νοῦντες ἐπὶ κατα[λύ]|σει τῶν μυστηρίων [μη]|θὲν [τῶ]ν κατὰ τὸ δι[ά]|γραμμα. εἰ δὲ μή, τὸ [μὲν] | γραφὲν ἀτελὲς ἔστω, | τὸ δὲ διάγραμμα κύρι|ον ἔστω εἰς πάντα τὸν | χρόνον.

Edidit in Graecia S. A. Cumanudes ter secundum tria apographa Antonii Blasti in diario, quod inscribitur ὁ Φιλόπατρις. accurate tractavit et undique illustravit H. Sauppe, '*die Mysterieninschrift von Andania*' in actis societatis literariae Gottingensis, 1859 p. 217 sqq. Titulus inscriptus est duarum tabularum partibus adversis et dexteris lateribus. in commissura prioris et posterioris tabularum duo versus (53. 54 = 55. 56) per errorem lapicidae iterati sunt. continetur eis constitutio sacrorum Cereris, Hagnae, Mercurii, Apollinis Carnei, magnorum deorum (Samothraciorum), quae Andaniae celebrabantur. Sauppe l. l. p. 268 sqq. demonstravit veri simile esse hanc constitutionem anno a. Chr. 93 factam esse. dialectus est Doris Messeniorum non leviter temperata, cuius exempla collegit Sauppe l. l. 272 sq. praeter solita testimonia Dorismi memorandae sunt formae modi coniunctivi προτιθῆντι 89, κατασκευασθῆντι 93, προγραφῆντι 162, ἦνται 85, quae vocalem thematicam non habent.

---

3. Argolis et Aegina.

a. Argolis cum Calauria insula.

14 [= 29] In galea aerea eleganter fabricata, quam a. 1795 prope Olympiam in Alpheo repperit Britannus Morrit. Boeckh.

Τάργ[εῖ]οι ἀνέθεν τοῖ Διϝὶ τῶν Ϙορινθόθεν.

Inscriptio vetustissima, de quo v. Boeckhium in 'addendis et corrigendis' p. 885 sq.

---

15 Basis marmorea Olympiae nuperrime effossa.

Ἄτοτος ⁝ ἐποίϝε|ε ⁝ Ἀργεῖος
χἀργειάδας ⁝ ἁ|γελαΐδα τἀργείο.

Edidit E. Curtius, *'Arch. Zeit.'* XXXIV (1876) p. 47 sq. de spiritu aspero in ἐποίϝεἑ cf. Ahrens, dial. Dor. p. 76. O significat ω longam in Ἄτωτος, ο υ adulterinam in ταργείου, E η longam in ἐποίϝηἑ. in hac forma quomodo digamma ortum sit, vehementer dubium est. nam quamquam in stirpe verbi ποιεῖν *pu* radix latere videtur (cf. G. Curtius, *'Grundzüge'* [3] p. 270) tamen in ea tale vestigium υ vocalis servatum esse non crediderim. fortasse F inter duas vocales depravata pronuntiatione ortum est.

---

16 Basis statuae perditae, effossa Argis a. 1840 ab Argyrio Chrestopulo, deinde scalae domus eius inserta.

[Μ]ατ[ρόπο]λίς μοι χθὼν Πέλοπος τὸ Πελασγικὸν Ἄργος,
Πνυταγόρας δὲ πατὴρ Αἰακοῦ ἐκ γενεᾶς.
εἰμὶ δὲ Νικοκρέων· θρέψεν δέ με γᾶ περίκλυστος
Κύπρος θειοτάτων ἐκ προγόνων βασιλῆ.
στᾶσαν δ' Ἀργεῖοί με χάριν χαλκοῖο τίοντες,
Ἥρᾳ ὃν εἰς ἔροτιν πέμπο[ν ἄεθ]λα νέοις.

Edita primum Naupliae: Δοκίμιον περὶ τῆς ἐν Ἄργει Νικοκρεοντείου ἐπιγραφῆς κτλ. ὑπὸ Γ. Χ(ρυσοβέργη), unde repetiit et adnotationibus illustravit L. R(oss), *'Archäologische Zeitung'* II (1844) p. 345 sqq.

V. 3 δεμεια traditur. δέ μέ γ' ἁ Ross. δ' ἐμεὶ ἁ Th. Bergk, *Arch. Zeitung* XVIII (1859), p. 60, qui ἐμεί formam Doricam accusativi ex Apollon. Dysc. Pron. p. 366 repetivit. — Vestigia dialecti Doricae (v. c. ἔροτιν pro ἑορτήν) etiam in carmine elegiaco servata sunt. Nicocreon Alexandri Magni aequalis fuit.

---

17 Smyrnae in muro domus privatae.

Ἔκρινε ο δᾶμος ὁ τῶ[ν] | Ἀργείων κατὰ τὸ δόκ[η]|μα τοῦ συνεδρίου τῶ[ν] | Ἑλλάνων, ὁμολογη|σάντων Μαλίων καὶ || Κιμωλίων ἐμμενὲν | ᾆ κα|δικασσαίεν το[ὶ] | Ἀργεῖοι περὶ [τ]ᾶν | [ν]άσων, Κιμωλίων || ἧμεν Πολυαίγαν, Ἑτή|ρειαν, Λίβειαν. ἐδι|κάσσαν νικῆν Κιμωλ[ί|ο]υς. (ἰ)αρήτευε Λέων | [β]ωλᾶς δευτέρας Ποσιδα|ον γρο[φε]ὺς βωλᾶς Πέριλ|λος πεδίον.

Edidit Le Bas, '*Rev. arch.*' 1854/5, p. 577 sqq. repetiit F. W. Schneidewin, '*Philol.*' 9 (1854) p. 588 sqq. Est iudicium Argivorum de controversia, quae inter Melios et Cimolios intercedebat, latum, cui utrique sua sponte se subiecerant. hoc anno a. Chr. 417 factum esse Le Bas l. l. eo probavit, quod hoc anno et apud Argivos δημοχρατία instituta et Meliorum urbs ab Atheniensibus deleta est. extremi versus tituli adhuc non enucleati sunt.

---

18 [= 1193] Lapis Hermionae repertus; 'dicitur in Sicilia delituisse.' Boeckh.

.... καὶ συμπομπεύειν (καὶ) ἄγειν | βοῦν, ὅπως φανερὰ ᾖ, διότι τάν | τε συγγένειαν καὶ φιλίαν θέλει | ἐπὶ πλεῖον προάγειν. ἔδοξε τᾶ | πόλει ἀποκριθῆμεν τοῖς πρεσβευ|ταῖς, διότι ἁ πόλις τῶν Ἑρμιονέων | ἀνανεοῦταί τε τὰν συγγένειαν καὶ | φιλίαν τὰν ὑπάρχουσαν τᾶ πόλει ποτ[τὰν πόλιν τῶν Ἀσιναίων καὶ ἐπὶ | πλεῖον προαξέται καὶ διότι ἀποδέχε|ται ἁ πόλις φιλοφρόνως τάν τε θυ|σίαν, ἂν μέλλει ἄγειν ἁ πόλις τῶν | Ἀσιναίων τᾷ Δάματρι τᾷ Χθονίᾳ (καὶ .....). καταστάσαι δὲ καὶ θεαροδόχον, ὅς | τις ὑποδεξέτα(ι) παραγινομέ|νους (τοὺς) συνθύτας ἐπὶ τὰν θυσίαν | τῶν [παρ' ἄμμι ?] Χθονείων. [ἐπαινέσα]ι δὲ καὶ | τοὺς πρεσβευτὰς ἐπί τε τᾷ ἐν|δαμίᾳ καὶ τᾶ ἀναστροφᾶ (ἃ π)επό|ηνται ἀξίως ἑκατέρων (τῶν) πολίων. | δόμεν δὲ καὶ ξένια τοῖς πρεσβευ|ταῖς Ἀπελλ[ᾶν τὸν ταμίαν] τὰ μέγιστα ἐκ | τῶν νόμων, τοὺς δὲ νομογράφους | [τοὺς κα]τασταθέντας καταχω|ρίσαι τοῦτο (τὸ) δόγμα εἰς τοὺς | δαμιουργούς. τοὺς (δ)ὲ * λαῖναν (ἐ)|γδόμεν στάλαν καὶ ἀναγράψαι | (τὸ) δόγμα καὶ ἀναθέμεν εἰς τὸ ἱερὸν τᾶς | Δάματρος τᾶς Χθονίας, ὅπως ὑ|πόμναμα ᾖ ἑκατέραις ταῖς πόλε|σιν εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον. καλέ|σαι δὲ καὶ τοὺς ἀρχόντας ἐπὶ τὰν | κοινὰν ἑστίαν τοὺς πρεσβευτάς, | ὅσας κα ἁμέρας ἐπιδαμῶντι. τὸ | δὲ ἀνάλωμα δότω εἰς ταῦτα Ἀπε|λλᾶς ὁ ταμίας. θεαροδόχος Ἀγόραι|σος Πραξία.

Titulus per apographa parum accurata non pauca vitia contraxit. continet responsum, quod civitas Hermionensium legatis Asinaeorum in Messenia habitantium dedit, qui renovationem pristinae cognationis et amicitiae petiverant.

19 Calauriae.

Θεοὶ τύχᾳ ἀγαθᾷ. ἐπὶ τοῖσδε ἀνέθηκε Ἀγασίκρατις | [Τε]ισία τῶ Ποσειδᾶνι ἀργυρίου δραχμὰς τριακοσίας ὑ|πέρ τε αὗς αὐτᾶς καὶ τοῦ ἀνδρὸς Σωφάνεος καὶ τοῦ υ|ἱοῦ Σωσιφάνεος [κ]αὶ τᾶν θυγατέρων Νικαγόρας καὶ Ἀρισ|το[κ]λείας, ὥςτε θύειν τῷ Ποσειδᾶνι ἀπὸ τοῦ διαφόρου | ἱερεῖον τέλειον καὶ τῷ Δι[ὶ τ]ῷ Σωτῆρι ἱερεῖον τέλειον | [β]ω[μὸ]ν ἑσ[σ]αμένους παρὰ τὰν εἰκόνα τὰν ἀνδρὸς α[ὐ]|τᾶς Σωφάνεος, καὶ τὸ λοιπὸν τοῦ διαφόρου καταχρῆσ|θαι. θύειν δὲ διὰ τριῶν ἐτέων ἐν τῷ Ἀρτεμισίῳ | [μη]νὶ ἑβδόμᾳ ἱσταμένου. τοὺς δὲ ἐπιμελητὰς τ[ο|ὺς] αἱρεθέντας τά τε λοιπὰ ἐπιμελεῖσθαι ὡς ὅτι χα|ριέστατα καὶ ὅκα [κ]α ἁ θυσία ἦ. τὰς δὲ εἰκόνας καθαρὰς | ποιεῖν ἐν ἐπιφανεστάτῳ καὶ τὰν ἐν τῷ ναῷ τὰν Ἀ|γασικράτιος καὶ στεφανοῦν ὡς ὅτι χαριέστατα. καὶ ἐπεί | κα τὸν λόγον ἀποδῶντι τοῦ ἀναλώματος, κατομόσαι, ἦ | [μὰ]ν ὀρθῶς καὶ δικαίως ἐπιμεμελῆσθαι.

Ediderunt Le Bas, '*Inscr. Gr. et Rom.*' V, 286 et Rangabé, '*Ant. Hell.*' 821^{h}, deinde iterum accuratius Le Bas, '*Voyage archéologique en Grèce et en Asie mineure*', n. 1754. repetiit K. Keil, '*Philol., II. Suppl.-Bd.*' p. 622 sqq. in hoc titulo enarratur dedicatio, quam Agasicratis Tisiae filia Neptuno fecit. memoranda est forma pronominis reciproci αὗς αὐτᾶς v. 3, de qua cf. quae ad 21 adnotavi.

---

b. Aegina.

20 [= 2138d] Aeginae in muro ecclesiae Ἁγίου Ἀσωμάτου. Boeckh.

Ὅς τόδ' ἄγαλμ' ἀνέθεκε, | Φιλόστρατός ἐστ' ὄνυμ' αὐτοῖ · |
πατρὶ δὲ τοῖ τένο Δαμο|φόον ὄνυμα. |
[ὁ δεῖνα] ἐποίεσε.

Literaturam vetustiorem esse apparet. τένο est τήνου. ὄνυμα per υ scriptum quamquam Aeolidis testimonium esse videtur tamen a Doride non abhorrere monet Ahrens, '*dial. Dor.*' p. 123,

ubi exemplum huius scripturae ex titulo Aetolico (C. i. Gr. 1756, 4) affertur.

---

21 [= 2140 b] in sepulcro Aeginae. Boeckh.

Μὴ ἄνοιγε. | οὐ γὰρ μὴ συν(εν)είκῃ | τοῖ ἄλλον τινὰ | κατθέντι ἐς ταύταν | τὰν σορόν. α(ἰ) δὲ μή, αὔ[τ]αυτον | αἰτιάσῃ.

Repetierunt accuratius Rangabé, '*Ant. Hell.*' 2012, Pittakis, Ἀρχ. Ἐφημ. ἀρ. 231. — De αὔταυτον pronomine reflexivo reduplicato v. Ahrens, '*dial. Dor.*' p. 272 et K. Keil, '*Rhein. Mus.*' 18 (1863) p. 263. post eos G. Curtius in '*Berichte der königl. sächs. Gesellschaft der Wissenschaften*' 1864 p. 225 sqq. varias formas huius pronominis, αὐτὸς αὐτόν, αὖς αὐτόν, αὔταυτον, composuit et illustravit.

---

4. Corinthus cum Corcyra et Syracusis.

Inopiae titulorum Corinthiacorum succurrunt monumenta Corcyraea, quorum non contemnendum numerum superstitem habemus. Corcyram a Corinthiis incultam esse constat (Strab. p. 269. Thuc. 1, 25). Corcyraei autem veteris et literaturae et dialecti consuetudinem magna constantia servarunt (cf. Kirchhoff, '*Griech. alph.*'[2] p. 79). Corcyraeis titulis subiunxi Ithacensem; nam etsi nihil certi de colonia a Corinthiis Ithacam deducta traditum est, tamen veri simile est incolas huius insulae eiusdem originis fuisse atque Corcyraeos. et dialectorum similitudo hanc sententiam confirmat. — Syracusas Corinthii non multo post quam Corcyram urbem condiderunt (Strab. p. 269 sq. Thuc. 6, 3).

a. Corinthus.

22 Lapis anno 1874 repertus in agro prope Acrocorinthum iuxta viam, quae olim Corintho Argos tendebat; nunc Athenis asservatur.

Δϝεινία τόδε [σᾶμα,] τὸν ὄλεσε πόντος ἀναι[δές].

Ed. H. G. Lolling, '*Mittheilungen des deutschen archäologischen Institutes in Athen*', I (1876) p. 40 sqq. addita tabula lithographa.

— Scriptura est antiquissima literis βουστροφηδὸν positis. digamma quod in Δϝεινία nomine legitur argumento est, radicem δι antiquitus δϝι fuisse; cf. quae de ea re disseruit G. Curtius, '*Studien*' VIII p. 465 sq.

---

b. Corcyra.

23 Corcyrae in sepulcro vetusto reperto a. 1845.

Σᾶμα τόδε Ἀρνιάδα· χαροπὸς τόνδ' ὄλε|σεν Ἄρες
βαρνάμενον παρὰ ναυσ|ὶν ἐπ' Ἀράθθοιο ῥοϝαῖσι
πολλὸ|ν ἀριστεύϝοντα κατὰ στονόϝεσαν ἀϝυτάν.

Ed. J. Franz, '*Arch. Zeit.*' 1846 p. 379 sq. cum tabula lithographa. repetiit adiectis adnotationibus L. Ross, '*Neue Jahrbücher*' 69 (1854) p. 544 sqq. lapidem denuo inspexit W. Vischer, '*Rhein. Mus.*' IX p. 383 sq. pro ϝ in ἀριστεύϝοντα exarata est T. — Literae sunt pervetustae βουστροφηδὸν scriptae. memorabilis est scriptura **PB** in ῥοϝαῖσι, unicum exemplum notae spiritus asperi ρ literae adiunctae. βαρνάμενον, quod Franzius in μαρνάμενον corrigendum esse putaverat, Rossius l. l. defendit allatis similibus exemplis μ consonantis nasalis in explosivam mutatae. alia grammatica v. apud Aufrechtium, '*Zeitschrift für vergleichende Sprachforschung*' I p. 118 sqq. — Aetatem huius tituli initio Olympiadum vix recentiorem esse Rossius iudicat.

---

24 Corcyrae in sepulcro vetusto reperto a. 1843.

Υἱοῦ Τλασίαϝο Μενεκράτεος τόδε σᾶμα,
Οἰανθέος γενεάν· τόδε δ' αὐτῶι δᾶμος ἐποίει.
ἐς γὰρ πρόξενϝος δάμου φίλος ἀλλ' ἐνὶ πόντοι
ὄλετο δαμοσίον δέκατον [π]ρο[στὰς λυχάβαντα?]
Πραξιμένες δ' αὐτῶι γ[αία]ς ἀπὸ πατρίδος ἐνθὸν
σὺν δάμ[ο]ι τόδε σᾶμα κασιγνέτοιο πονέθε.

Edidit post multos alios J. Franz, '*Arch. Zeit.*' 1846 p. 381 sqq. cum tabula lithographa. repetiit adiectis adnotationibus L. Ross, '*Fleckeisen's Jahrbücher*' 69 (1854) p. 535 sqq. — Ver-

sum 4 dedi ex coniectura Franzii, qui l. l. variis de hoc loco sententiis enumeratis Christophoro Philetae concedit Menecratem, quia πρόξενος fuerit, προστάταν τῶν δαμοσίων τῶν Κορκυραίων dici posse.

Literae pervetustae a dextra ad sinistram spectantes et ου diphthongi adulterinae scriptura recentior ΟΥ inter se non discrepant. nam haec scriptura etiam apud Corinthios, quorum rationem scribendi Corcyraei accuratissime servarunt, inde ab antiquissimo tempore in usu fuit. v. Kirchhoff, '*Studien*' 2 p. 79. πόνηθε ex πόνησε factum esse Franzius sibi misere persuasit. est haud dubie aor. pass. πονήθη pro aor. med. positus. — Ad dialecti naturam et artem grammaticam spectantia quae ex hoc titulo disci possint, nonnulla adnotaverunt Aufrecht, '*Zeitschrift für vergleichende Sprachforschung*' I p. 118 sqq., et Ross l. l. memorabilis est terminatio genetivi in Τλασίαϝο, quam vetustissimam esse Aufrechtius putat. at quoniam digamma a pristina forma huius terminationis alienum est, recentiore aetate spirantem inter duas vocales irrepsisse putandum est, ut in ἐποίϝεἑ (supra in titulo Argivo 15) et in similibus. aliter iudicavit G. Curtius, '*Fleckeisen's Jahrbücher*' 71 (1855) p. 354, qui ϝ in Τλασίαϝο et in ϝότι, quod in tabula Chalcensi exstat, signum eius spirantis esse putat, quae apud Graecos e vetere *j* reliqua fuerit. — Aetas huius epigrammatis eadem est quae praecedentis.

---

25 In capitulo stelae sepulcralis a. 1867 Corcyrae repertae non procul a sepulcro Menecratis.

Στάλα Ξενϝάρεος * τοῦ Μἑίξιός εἰμ' ἐπὶ τύμοι.

Edidit R. Bergmann, *Herm.* 2, p. 136 sqq., qui ipse titulum accurate exscripsit. scriptura est vetustissima literis a dextra ad sinistram spectantibus. admodum mira est aspiratio μ literae in Μἑίξιος, quam Bergmannus cum ῥοϝαῖσι (vel potius ῥόϝαισι) quod ipsum quoque in titulo Corcyraeo 23 exstat fortasse recte comparat. τύμος pro τύμβος cum etiam C. i. Gr. 20 in fragmento lapidis Corcyraei legatur, Bergmannus hoc loco τύμοι in τύμ(β)οι mutare suo iure noluit.

26 Terminus repertus in Palaeopoli Corcyrae, nunc ibidem in museo collegii.

Ὅρϝος ἱαρὸς
τᾶς Ἀκρίας.

Ediderunt post alios C. Wachsmuth, rh. m. 18, p. 575 sq. et R. Bergmann, Herm. 2, p. 139. Initio prioris versus ⊣ ex nota spiritus asperi reliquum esse testatur Bergmann. hanc inscriptionem aliquanto recentiorem esse quam sepulcra Arniadis et Menecratis ostendit Kirchhoff, '*Griech. Alph.*' ² p. 79 sq.

---

27 [= 1909] Terminus repertus Corcyrae in Palaeopoli.

Ὅρβος | ἱαροῦ κ|αὶ ὁσίου.

Repetiit C. Wachsmuth, rh. mus. 18, p. 577. In ὅρβος utrum β re vera in lapide fuerit an ϝ, diiudicari non potest, quoniam solius Cyriaci Anconitani apographo hic titulus debetur. qui praecedit, 26 habet ὅρϝος; sed eodem tempore, quo aspiratio vocalium evanuit, potuit etiam ϝ in β mutari.

---

28 Tabula aerea Corcyrae reperta, deinde cum collectione Woodhouse equitis Londinum translata.

Πρύτανις Στράτων. | μεὶς Ψυδρεύς. ἁμέρα τε|τάρτα ἐπὶ δέκα.
προστάτας | Γνάθιος Σωκράτευς. | πρόξενον ποεῖ ἁ ἁλία | Διο-
νύσιον Φρυνίχου | Ἀθηναῖον, αὐτὸν καὶ | ἐκγόνους. δίδωτι δὲ
καὶ | γᾶς καὶ οἰκίας ἔμπασιν. | τὰν δὲ προξενίαν γραψάν|τας
εἰς χαλκὸν ἀνθέμεν, | εἴ κα προβούλοις καὶ προ|δίκοις δοκῇ
καλῶς ἔχειν. |
Διονύσιον | Φρυνίχου | Ἀθηναῖον.

Edidit W. Vischer, '*Epigraphische und archäologische Beiträge aus Griechenland*', Basel 1855, p. 7 sqq. et tab. I. Vischerus quarto a. Chr. seculo hoc decretum tribuit.

---

29 [= 1844] Corcyrae in museo Francisci Prossalendi, in tabula aerea. Boeckh.

Ἔδοξε τᾷ ἁλιᾳ πρό|ξενον εἶμεν τᾶς | πόλιος τῶν Κορκυ|ραίων Φιλιστίωνα | Θευδώρου Λοκρόν, αὐ|τὸν καὶ ἐκγόνους· εἶ|μεν δὲ αὐτοῖς γᾶς | καὶ οἰκίας ἔγκτασιν | καὶ τὰ ἄλλα τίμια, ὅ|σα καὶ τοῖς ἄλλοις | προξένοις καὶ εὐερ|γέταις γέγραπται. | τὰν δὲ προξενίαν | γράψαντας εἰς χάλ|κωμα ἀναθέμεν, ὅ|πει κα δοκῇ προβού|λοις προδίκοις | καλῶς ἔχειν. τὸν | δὲ ταμίαν δόμεν | τὸ γενόμενον ἀνάλωμα. |

Φιλιστίωνα Θευ|δώρου Λοκρόν.

Hoc decretum et tria simillima 1841. 1842. 1843 Boeckhius circa Ol. 140 scripta esse putat. et ea recentiora esse quam id, quod antecedit, Vischerus, '*Epigr. u. arch. Beitr.*' p. 8 probavit cum aliis argumentis tum dialecti quamvis levi discrimine. quae in 28 sunt ἔμπασις, ἀνθέμεν, in hoc titulo sunt ἔγκτασις, ἀναθέμεν. ἔμπασις vocem de πάομαι derivatam affert etiam Hesychius (ἐμπάσεις· ἐγκτήσεις).

---

c. Ithaca.

30 [= 1925] Lapis Ithacae repertus, nunc in museo Naniano asservatur.

Τήνω τοι τόδε σᾶμα τὸ λάϊνον ὦ ξέν' Εὐθυδάμ[ω],
ὅς ποχ' ἐν ἀμφιάλῳ πρᾶτος ἐνεῖτ' Ἰθάκᾳ
καὶ βουλᾷ καὶ χερσὶν ἐς Ἄρεα. Τιμέᾳ δὲ παιδὶ
ἔλλιπε καὶ κτῆσιν καὶ κλέος ἀθάνατον.

Epigramma bonae aetatis esse dicit Boeckhius C. i. Gr. Longior versus bis recurrens non hexameter est sed is, quem Archilochium maiorem metrici dicunt. — Τήνω non nomen proprium est sed genetivus τῆνος pronominis. ἐνεῖτο ἐς Ἄρεα corrigendum non est, sed significat '*proficiscebatur ad bellum.*'

---

d. Syracusae.

31 [= 16] In galea aerea a. 1817 inter rudera Olympiae reperta.

Ἱάρον ὁ Δεινομένεος
καὶ τοὶ Συρακοσίοι
τõι Δὶ Τυράν' ἀπὸ Κύμας.

Τυρ(ρ)ανά, sc. ὅπλα ἀνέθεν, i. e. Etrusca arma dedicaverunt. Hieronem regem Syracusanorum Ol. 76, 3 = 474 a. Chr. Etruscos apud Cumas vicisse narrat Diodor. 11, 51. versus sunt breves anapaestici logaoedici.

---

32 Pars baseos marmoreae in duo frusta diffractae, Olympiae nuperrime effossae.

Πραξιτέλες ἀνέθεκε Συρακόσ|ιος τόδ' ἄγαλμα
καὶ Καμαριναῖος· πρόσθ' ἄρ' ἐ Μ|αντινέᾳ
Κρίνιος υἱὸς ἔναιεν ἐν Ἀρκ|αδίᾳ πολυμέλο
ἐσλὸς ἐόν, καί ϝοι μνᾶμα τ|όδ' ἐστ' ἀρετᾶς.

Edidit et illustravit E. Curtius, *'Arch. Zeit.'* XXXIV (1876) p. 48 sq., qui putat Praxitelem Mantineae natum Syracusas transmigrasse, deinde post tyrannos exactos anno 461 a. Chr. Geloos ad restituendam urbem Camarinaeorum secutum esse. — in ἐ Μαντινέᾳ ν literam finalem ἐν praepositionis non sequenti μ assimulatam sed ante eam oppressam esse ratio metrica docet.

---

5. Megaris cum Byzantio et Mesambria.

Byzantium a Megarensibus conditum esse inter alios testatur Stephanus Byzantius s. v. idem de Mesambria tradit Strabo p. 319.

a. Megaris.

33 [= 1052] Lapis Dawkinsianus Megaris Oxonium delatus. Boeckh.

ἐπὶ βασιλέος Πασιάδα, ἐγραμμάτευε βουλᾷ | καὶ δάμῳ Ἵππωμ Παγχάρεος, ἐστρατάγουν | Διονύσιος Πυρρίδα, Δαμέας Ματροκλέος, | Ἀντί(μα)(χ)ος Ε(ὐ)μάχου, Μελάσιος * Πασίωνος, | Ἑρκίων Τέλητος. |

ἐπειδὴ Μένανδρος Καλλικράτεος Μεγαλο|πολίτας διατελεῖ εὔνους ἐὼγ καὶ πράσσων | τὰ συμφέροντα τῷ δάμῳ, ἐπαινέσαι τε αὐ|τὸν ἀρετᾶς ἕνεκα καὶ [εὐ]νοίας, καὶ εἶμεν | αὐτὸμ πρόξενογ καὶ εὐεργέταν τᾶς πόλιος | τᾶς Μεγαρέωγ καὶ ἐκγόνους αὐτοῦ. εἶμεν | δὲ αὐτῷ ἀτέλειαγ καὶ ἀσυλίαγ καὶ κατὰ | γᾶγ καὶ κατὰ θάλασσαν. [ἀγ]γραψάτω δὲ | τόδε τὸ δόγμα ὁ γραμματεὺς τοῦ δάμου | εἰς στάλαγ καὶ ἀνθέτω εἰς τὸ Ὀλυμπιεῖον.

Titulus post conditam Megalopolin (Ol. 102, 2 = 371 a. Chr.) scriptus et ante Romanorum in Graecos dominationem, ut videtur: Boeckh. simillimi sunt tituli Ἀρχαιολ. ἐφημ. ἀρ. 1327—1336 = Rangabé, '*Ant. Hell.*' n. 693—702, et duo, quos edidit L. Ross, '*Bericht über die Verhandl. der Acad. zu Berlin*' 1844, p. 158. nec multum differunt, quos idem edidit ibidem p. 159 sqq. et unus, quem edidit A. Conze, '*Philol.*' 14 (1859) p. 153.

---

34 Athenis apud legatum Austriacum Antonium Prokesch equitem ab Osten inscriptionem, quam Prokeschius ipse Megaris secum tulerat Athenas, vidit Welcker.

Ἀγαθᾷ τύχᾳ. ἐπὶ γραμμ[ατέως Νικίου?], | ἐπὶ δὲ βασιλέως ἐν Αἰγοσθ[ένοις Ἡρά]|κωνος, μηνὸς τρίτου συναρχ[ίαι] | ἐβουλεύσαντο ποτὶ τὰν βου[λὰν] || καὶ τὸν δᾶμον. ἐπειδὴ Ἀπολ[λόδω]|ρος Ἀλκιμάχου Μεγαρεὺς εὔ[νους] |ἐὼν διατελεῖ τῷ δάμῳ τ[ῷ Αἰ]|γοσθενιτᾶν καὶ χρείας παρέ[χεται] | καὶ κοινᾷ καὶ καθ' ἰδίαν τοῖς δε[ομέ]|νοις τῶν πολιτᾶν, ἀεί τινος ἀ[γαθοῦ| π]α[ραίτι]ος γινόμενος· ἀγαθᾷ τύχ[ᾳ δεδό|χ]θαι τᾷ [βουλᾷ καὶ] τῷ δάμῳ, πρό[ξε]|νον εἶμεν αὐτὸν καὶ [ἐκ]γόν[ους] | τᾶς πόλιος Αἰγοσθενιτᾶν. [εἶμεν δὲ] || αὐτῷ ἔγκτησιν γᾶς καὶ οἰκία[ς καὶ]| τὰ ἄλλα πάντα, ὅσα καὶ τοῖς ἄλλ[οις] | π[ρ]οξένοις ὁ [νό]μο[ς κ]ελεύει· εἶμε[ν δὲ] | αὐτῷ καὶ ἐπινομίαν, ἐπεὶ δέ κα [αὐτὸς]| ζῇ. ἀναγραψάντω οἱ δ[αμ]ιοργοὶ εἰ[ς στά]|λαν λιθίναν ἐν τῷ [ἱερῷ] τοῦ Με[λάμ]|ποδος. δεδόσθαι δὲ [καὶ] μερίδα α[ὐτῷ ἐ]|κ τῶν Μελαμποδείων, καὶ καλ[έσαι δὲ] | αὐτὸν εἰς προεδρίαν καθάπερ [καὶ | το]ὺς ἄλλους προξένους.

Edidit F. G. Welcker in '*Bullettino dell' Inst. arch.*' 1843 p. 169 sqq., repetitum in '*Kleine Schriften*' III p. 242 sqq. — Est

decretum Aegosthenitarum de proxenia Apollodori Megarensis factum et Megaris positum (de quo v. Welckerum l. l. 245). aetatem huius tituli initio dominationis Romanae superiorem esse affirmat Welckerus. propter grammaticam rationem memoranda sunt καθ' ἰδίαν v. 9, quod in titulis Doricae dialecti nonnumquam recurrit (spiritus asper digammatis vestigium est; cf. Curtius, '*Grundzüge*' [3] p. 578 sq.) et ἐπεὶ δέ κα v. 18, quod significat ἐφ' ὅσον ἄν.

---

b. **Byzantium.**

35 [= 2060.] In oppido Otschakow sive Oczakow. — postea lapis ad Fauvelium Athenas pervenit. Boeckh.

Ὁ δᾶμος ὁ Βυζαντίω.

ἔδοξε τᾶ βουλᾶ καὶ τῶ δάμω, τοὶ στραταγοὶ εἴπαν· ἐπεὶ Ὀρόντας Ὀλβιοπολείτας Ἀβάβου υἱός, ἀνδρὸς οὐ μόνον τᾶς πατρίδος ἀλλὰ καὶ σύνπαντος τοῦ Ποντικοῦ πρατιστεύσαντος ἔθνεος καὶ μέχρι τᾶς τῶν Σεβαστῶν γνώσεως προκόψαντος, πολλὰ δὲ καὶ Βυζαντίων πόλει κατά τε τὰς δαμοσίας χρήας καὶ τῶν εἰς τὸ ἐνπόριον πλεόντων προστασίας γενομένου ὠφελίμου, καὶ αὐτὸς ὥσπερ τὰ λοιπὰ τοῦ πατρὸς οὕτως τὰν ποτὶ τὸν δᾶμον εὔνοιαν καὶ προξενίαν διαδεξάμενος, ὑπὸ πάντων μὲν μαρτυρεῖται τῶν εἰς πλεόντων εἰς τὸν Πόντον πολειτᾶν ἐπὶ φιλανθρωπίᾳ καὶ προνοίᾳ, καὶ παραγενόμενος δὲ εἰς τὰν πόλιν σεμνῶς μὲν προέστα τᾶς ἐπιδαμίας, προετρέψατο δὲ εἰς πληόνας ἐλπίδας τόν τε δᾶμον καὶ τοὺς ἰδιώτας, ἁ δὲ πόλις διά τε τὰς εἰς ἑαυτὰν εὐεργεσίας καὶ διὰ τὸ τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῶν προγόνων ἀξίωμα ἐπιτάδηον ἡγήσατο μὴ ἀσαμήωτον αὐτοῦ τὰν παρουσίαν ἀφέμεν, ὅ τε δᾶμος ἐνεκελεύσατο τοῖς στραταγοῖς τειμάσαι τὸν ἄνδρα· δι' ἃ δὴ δεδόχθαι ἐπαινῆσθαι μὲν Ὀρόνταν Ἀβάβου

Ὀλβιοπολείταν ἐπὶ τᾷ διανεχεῖ ποτὶ τὸν δᾶμον καὶ διὰ προγόνων προνοίᾳ. εἶμεν δὲ αὐτὸν καὶ πολείταν καὶ τοὺς ἐγγόνους αὐτοῦ καὶ ποτιγραφῆμεν ποθ' ἂν κα θέλῃ τᾶν ἑκατοστύων. τεθῆμεν δὲ αὐτοῦ καὶ εἰκόνα ἐπίχρυσον ἐν τῷ βουλευτηρίῳ ἐν τόπῳ, ᾧ μὴ ἄλλος ἔχει, καὶ ἐπιγραφὰν ἐπιγράψαι τὰν προδεδηλωμέναν. διαπέμψασθαι δὲ καὶ τὸ ψάφισμα τοῦτο δι' ἐπιστολᾶς τοῖς Ὀλβιοπολειτᾶν ἄρχουσιν, ἵνα καὶ ἁ πατρὶς αὐτοῦ τᾶς Βυζαντίων εὐνοίας πρὸς τὸν ἄνδρα καὶ τειμᾶς αἴσθηται.

Decretum Byzantiorum in honorem Orontae Ababi f. factum. Ababus Olbiopolita, qui Augusto et Tiberio imperatoribus porticum dedicavit, commemoratur C. i. Gr. 2087. qua re cum veri simile sit unum eundemque Ababum fuisse, hoc decretum Byzantiorum Tiberii imperatoris aetate vel paulo postea factum esse iudicandum est. dialectus est Dorica, qualis decet coloniam Megarensium, eaque postumo studio antiquitatis redintegrata. in quo is, qui hoc decretum conscripsit, non satis constanter versatus est. nam cum *e* et *o* vocales longas plerumque per ει et ου scriberet (e. g. βουλᾶ, εἶπαν 2. Ἀβάβου 3), quam normam Doridis mitioris esse Ahrensius statuit, tamen *e* longam ubi vel ante vocalem vel in terminatione infinitivi -ῆμεν posita erat, per η scripsit: χρήας 8. πληόνας 18. ἐπιτάδηον 21. ἀσαμήωτον 22. ποτιγραφῆμεν 29. τεθῆμεν 30. (at semel εἶμεν 27). utcumque de hac discrepantia iudicabitur, sive errori scriptoris antiquitatem nimis affectantis sive veteri et iustae consuetudini sermonis Byzantiorum tribuetur, certe ea argumento esse potest distributionem Doridis mitioris et severioris ab Ahrensio constitutam retinendam non esse. nam ab eo dialectus Megarica Doridi mitiori adscripta est ('dial. Dor.' p. 404). hic autem titulus etiam si non antiquitus traditae pronuntiationis documentum est, tamen ex eo apparet virum doctum, qui Tiberii aetate antiquum genus dicendi imitatus est, normam illam η et ει distinguendi ignorasse.

c. Mesambria.

36 [= 2053^{b}] Lapis Mesambria Petropolin translatus esse putabatur a Blarambergio.

Ἔδοξε τᾷ βουλᾷ καὶ τῷ δάμῳ· Κό|νων Μαντιθέου εἶπε· ἐπειδὴ Δεμόν|της Δήζου Ἀστὰς φιλόξενος καὶ εὔν[ους ὢν] | διατελεῖ τᾷ πόλει, καὶ ἰδίαι τοῖς || ἐντυγχάνουσι χρήσιμον ἑαυτὸν πα|ρέχεται, δεδόχθαι τᾷ βουλᾷ καὶ τῷ δάμῳ | δεδόσθαι αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, | πολιτείαν, ἰσοτέλειαν πάντων καὶ πο|λέμου καὶ εἰράνας ἀσυλεὶ καὶ ἀσπονδεί, || καὶ ἔφοδον ἐπὶ τὰν βουλὰν καὶ τὸν δᾶ|μον πράτοις μετὰ τὰ ἱερά. τὸν δὲ ταμίαν ἀναγράψαντα τὸ ψάφισμα τοῦτο | εἰς τελαμῶνα λευκοῦ λίθου ἀνα|θέμεν εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος.

Decretum Mesambrianorum, quod tertio a. Chr. seculo vetustius esse affirmat Boeckhius.

B. Civitates Cretenses.

De dialecto Cretensium qui scripserint, commemorandi sunt hi:

G. Hey, de dialecto Cretica, Dessaviae 1869 (dissertatio inauguralis Lipsiensis).

H. Helbig, de dialecto Cretica quaestiones grammaticae, Plaviae 1873.

M. Kleemann, reliquiarum dialecti Creticae pars prior: glossae Creticae cum commentariolo de universa Creticae dialecti indole. Halis Saxonum 1872 (dissertatio inauguralis).

---

1. Diversa monumenta singularum urbium.

a. Gortys.

37 Tabula marmorea reperta a. 1857 inter rudera Gortynis veteris, nunc Parisiis asservatur in museo *du Louvre*.

τ]ὸν ἄνπαντον καὶ μ[ὲ] ἐ	πάνανκον ἔμεν τέλλεν [τὰ
τõ ἀν]παναμένο καὶ τὰ κρέμα	τα ναὶ Λιθαιατικὰ κατα[θέ-
το ο] πανάμενος πριυι δὲ τὸν	ἄνπαντομ μὲ ἐ[πικ]ορέν. α[ἰ δ-
ἐ] θάνοι ο ἄνπαντος γνέσια	τέκνα μὲ καταλιπόν, πὰρ τõ [ἀν-
π]αναμένο ἐπιβαλλόνταν	ς ἀνκορὲν τὰ κρέματα. αἰ δ[ὲ
ο ἀνπανάμενος ἀποϝειπ	άθθο κατ' ἀγορὰν ἀπὸ τõ λα[õ?
ἀ]γορεύοντι καταϝελμέν	ον τὸν πολιατᾶν ἀνθέμ[εν
ϝὲξ? σ]τατέρανς ἐδδικα	στερίο . . . .

Primus edidit L. Thenou, '*Revue archéologique*' (1863) VIII, p. 441 sqq. addita tabula photographica, deinde praeter alios Voretzsch, '*Jahrb. f. class. Philol.*' (1869), 99, 665 sqq. et J.

Savelsberg, ibidem p. 679 sqq., addita tabula lithographica. — Est pretiosum specimen vetustissimae et scripturae (quam Ol. 50 vix recentiorem esse putat Kirchhoff, '*Griech. Alph.*' [2] pp. 55 et 137) et dialecti, quod non integrum servatum esse vehementer dolendum est. literae βουστροφηδὸν positae sunt; in dextro margine nonnullae evanuerunt. praeterea et superne et inferne complures versus desunt. primus versus a dextra incipit. quamquam multum abest, ut totius legis, quae in hac tabula exstat, sententiam satis perspectam habeamus, tamen singulorum verborum non mediocris usus esse potest. — φ et χ literas aspiratas soli scripturae, non pronuntiationi Gortyniorum defuisse veri simile est. de ἀνκορέν et ἐπικορέν infinitivis ex -κορέεν factis v. Ahrens, dial. Dor. p. 177.

Simili literatura exaratos titulos et ipsos βουστροφηδὸν scriptos edidit Churchill Babington in Sprattii libro „*Travels and researches in Crete*" London 1865, vol. II tab. I, 11. 12 et tab. II, 5. sed apographa, quibus usus est, parum accurate facta sunt, ita ut vix ullus fructus ex eis percipi possit. unam affero ΚΣ scripturam, cuius I, 11, 5 certum exemplum exstat, unde discimus vetustissimae literaturae Cretensium non solum notas literarum explosivarum aspiratarum, quod ex tabula Gortynia noveramus, sed etiam ξ literam defuisse. neque dubitari potest, quin de ψ non aliter actum sit.

---

b. Dreros.

38 Lapis repertus a. 1854 in Creta prope Heracleum, nunc Constantinopoli in museo Turcico ecclesiae S. Irenae.

A. Θεὸς : τύχα. |

ἀγαθᾷ τύχᾳ. | ἐπὶ τῶν Αἰθαλέ|ων κοσμιόντων || τῶν σὺγ Κυίᾳ καὶ | Κεφάλῳ πυρῳ | πίῳ (?) [Β]ισίωνος, | γραμματέος δὲ Φιλίππου, | τάδε ὠμόσαν || ἀγελάοι πάν(τες) | ἀζώστοι ἐκα|τὸν ὀγδοή|κοντα· ὀμνύω | τὰν Ἑστίαν τὰν || ἐμπρυτανείῳ | καὶ τὸν Δῆνα τὸν | Ἀγοραῖον καὶ τὸν Δῆ|να τὸν Ταλλαῖον | καὶ τὸν Ἀπέλλωνα || τὸν Δελφίνιον καὶ | τὰν Ἀθαναίαν τὰν | Πολιοῦχον καὶ τὸν | Ἀπέλλωνα τὸν Ποίτιον | καὶ τὰν Λατοὺν καὶ τὰν || Ἄρτεμιν καὶ τὸν Ἄρεα | καὶ τὰν Ἀφορδίταν καὶ |

τὸν Ἑρμᾶν καὶ τὸν Ἅλιον | καὶ τὰν Βριτόμαρτιν | καὶ τὸμ Φοίνικα καὶ τὰν || Ἀμφιώναν καὶ τὰγ Γᾶν | καὶ τὸν Οὐρανὸν καὶ | ἥρωας καὶ ἡρωάσσας | καὶ κράνας καὶ ποτα|μοὺς καὶ θεοὺς πάντας || καὶ πάσας· μὴ μὰν ἐγώ | ποκα τοῖς Λυττίοις | καλῶς φρονησεῖν | μήτε τέχνᾳ μήτε μα|χανᾷ μήτε ἐν νυκτὶ || μήτε πεδ' ἁμέραν καὶ | σπευσίω, ὅτι κα δυνάμαι, | κακὸν

B. τᾷ πόλει τᾷ τῶν | Λυττίων. || δίκαν δὲ καὶ π . . . .|ων μηθένε . . . . . | ἤμην καὶ το . . . . . | φιλοδρήριος καὶ || φιλοκνώσιος | καὶ μήτε τὰμ πό|λιν προδωσεῖν | τὰν τῶν Δρηρίων | μήτε οὔρκια (?) τὰ || τῶν Δρηρίων | μηδὲ τὰ τῶγ Κνω|σίων, μηδὲ ἄν|δρας τοῖς πο|λεμίοις προδω||σεῖν μήτε Δρη|ρίους μήτε Κνω|σίους, μηδὲ στά|σιος ἀρξεῖν, καὶ | τῷ στασίζοντι || ἀντίος τελόμαι, | μηδὲ συνωμοσί|ας συναξεῖν | μήτε ἐμπόλει | μήτε ἔξοι τᾶς || πολέως, μήτε | ἄλλῳ συντελέ|σθαι. εἰ δέ τινάς | κα πύθωμαι συ|νομνυόντας, || ἐξαγγελίω τοῦ | κόσμου τοῖς πλ(ε)ί|οσιν (?). εἰ δὲ τάδε | μὴ κατέχοιμι, | τούς τέ μοι θεούς, || τοὺς ὤμοσα, ἐμ|μανίας ἤμην | πάντας τε καὶ πά|σας, καὶ κακίστῳ | ὀλέθρῳ ἐξόλλυ||σθαι αὐτός τε | καὶ χρήϊα τἀμά, | καὶ

C. μήτε μοι γᾶν | καρπὸν φέρειν || . . . . | . . . . . τα φυ . . . . . | . . . . μ . . . τα | . . . . . . τι δέ μοι || . . . θεοὺς τοὺς | . . . . ἱλέους ἦμεν | . . . . [πολ]λὰ κἀγαθά | . . . . ὀμνύω δὲ | τὸς αὐτὸς θεούς· || ἦ μὰν ἐγὼ τὸγ κό|σμον, αἴ κα μὴ ἐξορ|κίξωντι τᾶν ἀγε|λᾶν τοὺς τόκα ἐ(γ)|γ(ρ)αφομένους τὸν || αὐτὸν ὅρκον, τόν | περ ἁμὲς ὀμωμό|καμες, ἐμβαλεῖν | ἐς τὰν βωλάν, αἴ | κα ἀποστᾶντι, || τοῦ μηνὸς τοῦ Κο|μνοκαρίου ἢ τοῦ | Ἁλιαίου· ἁ δὲ βωλὰ | πραξάντων ἕκα|στον τὸν κοσμί||οντα στατῆρας | πενταχοσίους, | ἀφ' ἇς κα ἐμβαλῆ | ἁμέρας, ἐν τριμήνῳ. | αἰ δὲ λισσὸς εἴη, || ἀγγραψάντων | ἐς Δελφίνιον, | ὅσσα κα μὴ πρά|ξωντι χρήματα, | τοὔνομα ἐπὶ πατρὸς || καὶ τὸ πλῆθος τοῦ ἀρ|γυρίου ἐξονομαινόν|τες· ὅτι δέ κα πράξων|τι, ταῖς ἑταιρείαισιν | δασσασθώσαν ταῖς || ἐμπόλει,

D. καὶ αἴ πεί | τινες ἐνουρεύωντι Δρηρίοι. || [α]ἰ δ[ὲ] μὴ πρα[ξαί]||εν ἁ βωλά, αὐτὰ | τὰ διπλόα ἀ[ποτει]||σάντων, πρα[ξάν]||των δὲ οἱ ἐφεύται (?) | οἱ τῶν ἀνθρωπίνων | καὶ δασσασθώσαν | ταῖς ἑταιρείαισιν | κατὰ ταὐτά. || τάδε ὑπομνάμα|τα τᾶς Δρηρίας χώρας | τᾶς ἀρχαίας τοῖς | ἐπιγινομένοις ἀζώ|στοις, τόν τε ὅρ||κον ὀμνύμεν | καὶ κατέχειν. | καὶ οἱ Μιλατίοι | ἐπεβωλεύσαν | ἐν τᾷ νέᾳ νε||μονηΐᾳ (?) τᾷ πό|λει τᾷ τῶν Δρη|ρίων ἕνεκα τᾶς | χώρας τᾶς ἁ|μᾶς, τᾶς ἀμφι||μαχόμεθα. | νικατήρ(ια) | τᾶς ἀγέλας | καὶ ἐλαίαν ἕ|καστον φυτεύ||ειν καὶ τεθραμ|μέναν

ἀποδεῖ|ξαι· ὃς δέ κα μὴ | φυτεύσει, ἀπο|τεισεῖ στα||τῆρας πεν|τήκοντα.

Ediderunt G. Papasliotis, *'Arch. Zeit.'* XIII (1855) p. 57 sqq. (cf. *'Mon.-Ber. der Academie zu Berlin'* 1855, p. 262 sqq.), C. F. Hermann, *'Philolog.'* IX (1854) p. 694 sqq., Rangabé, *'Antiquités Helléniques'* (1855), n. 2477, Bursian, *'Bullettino dell' Inst.'* 1855, p. XIII sqq., W. Vischer, *'Rhein. Mus.'* X (1856) p. 393 sqq., A. Dethier, *'Sitzungsberichte der Academie zu Wien'* (1859), XXX p. 431 sqq. commentarium addidit Papasliotis exilem, Rangabeius, Bursianus, Vischerus brevem, Hermannus copiosum, Dethierus verbosum. accuratissimum apographum dedit Dethierus. —

Sunt quatuor columnae brevissimis versibus compositae et quatuor lateribus pilae marmoreae incisae. continent foedus Dreriorum quorum civitas alioquin fere ignota est et Cnosiorum contra Lyctios factum, quod exeunte seculo a. Chr. tertio ictum esse veri simile est. hoc autem exemplar Dreri, non Cnosi positum fuisse, et ipsius foederis verbis et loco, quo lapis repertus est, probatur, qui a Cnoso satis longe distat.

ἦμην quod bis (B, 3. 36) exstat pro ἦμεν (C, 6) recte comparatur cum Rhodiorum εἵμειν; v. Hey, de dial. Cret. p. 21. Helbig, de dial. Cret. p. 43. memorabilis est dativi plur. primae declinationis forma longior et vetustior, quae alioquin a Doride aliena esse videtur, ἑταιρείαισιν (C, 38. D, 8).

---

c. Allaria.

39 [= 2557 B] Lapis Cretensis, — qui Venetiis in museo Tarvisiano servabatur. Boeckh.

Ἀλλαριωτᾶν οἱ κόσμοι καὶ ἁ πόλις Παρίων τᾷ βουλᾷ | καὶ τῷ δάμῳ χαίρεν. παραγενομένων τῶν πρεσβευ|τᾶν ποθ' ἁμέ, Φάνιός τε καὶ Δόρχω, οὓς ἀπεστείλατε | πρεσβευσόντας περὶ τώσύλω ποθ' ἁμέ, καὶ ἀνανε|ωσαμένων αὐτῶν ἐν τᾷ πρεσβείᾳ κατὰ τὸ ψάφισμα τὸ παρ' ὑμῶν τάν τε φιλίαν καὶ τὰν εὔνοιαν τὰν ὑ|πάρχουσαν ταῖς πόλεσι ποτ' ἀλλάλας διαφυλάτ|τεν· ἐπὶ κόσμων τῶν περὶ Φιλόνβροτον τὸν Εὐθυ|μάχω ἀγαθᾷ τύχᾳ δεδόχθαι Ἀλλαριωτᾶν | τοῖς κόσμοις καὶ τᾷ πόλει

ἐπαινέσαι μὲν τὸν | δᾶμον τῶν Παρίων, ὅτι διαφυλάττει τὰν φιλίαν | καὶ τὰν εὔνοιαν πρὸς τὰν πόλιν τὰν ἁμάν, κατὰ | ταὐτὰ δὲ ὑπάρχειν καὶ Παρίοις τὰν φιλίαν καὶ τὰν εὔ|νοιαν παρὰ Ἀλλαριωτᾶν, ὅπως φαινώμεθα τὰ ὅμοι|α τοῖς προαιρουμένοις ἁμὲς συντελόντες. εἶμεν δὲ | Ἀλλαριώταις καὶ Παρίοις ἰσοπολιτείαν, μετέχω|σιν τῷ τε Ἀλλαριώτᾳ ἐμ Πάρῳ καὶ θείνων καὶ ἀν|θρωπίνων, ὡσαύτως δὲ καὶ τῷ Παρίῳ ἐν Ἀλλαρίᾳ μετέχωσι καὶ θείνων καὶ ἀνθρωπίνων, ἐὰν | συνδοκεῖ ταῦτα τῷ δάμῳ τῷ Παρίων. ἀναγρα|ψάντων αἱ πόλεις ἀμφοτέραι ἐς στάλαν λιθίναν | καὶ ἀνθέντων Πάριοι μὲν ἐς τὸ ἱερὸν τᾶς Δάματρος, | Ἀλλαριῶται δὲ ἐς τὸ ἱερὸν τῶ Ἀπόλλωνος. ταῦ|τα δὲ εἶναι ἐφ ὑγιέᾳ καὶ σωτηρίᾳ τᾶν πολέων | ἀμφοτερᾶν. ἐὰν δέ τι φαίνηται ὑμῖν προσθεῖναι | ἢ ἀφελέν, εὐχαριστῶμες. ἔρρωσθε.

Epistola Allariotarum ad Parios missa, cui praescripta est in 2557 A finis similis epistolae a Pariis ad Allariotas missae. utrique publica beneficia inter se conferunt.

---

2. Foedera inter varias urbes Cretenses icta.

40 Fragmentum marmoris albi, repertum Athenis in Acropoli.

E . . . .

. . . . [πραξάν]των στατῆρας [ἑκατόν, τὸς μὲν Λυττίος κόσμος]
[οἱ Βολοε]ντ[ίοι κ]αὶ τὸς Βολοεντίος [οἱ Λυττίοι· αἰ δέ τις λίσσος εἴ]-
[η, αὐτὸς] καὶ τ[έκ]να ἐπὶ τῶν νομί[μων ἀγγραφέσθων ἐς Δελφίνιον παρ᾽]
[ἑκατέρ]οις. ὅρκος Λυττίων· [ὀμνύω τὰν Ἑστίαν τὰν ἐμπρυτα]-
[νείῳ κ]αὶ Τῆνα Βιδάταν καὶ Τῆνα [Ὀράτριον καὶ Ἥραν καὶ Ἀ]-
[πόλλω]να Πύτιον καὶ Λατὼν καὶ Ἄρ[τεμιν καὶ Ἄρεα καὶ Ἀφροδί]-
[ταν κ]αὶ τὰν Βριτόμαρτιν καὶ τὸς ἄ[λλος θιός· ἦ μὰν ἐμμενίω ἐν]
[τᾷ φι]λίᾳ καὶ συμμαχίᾳ καὶ ἰσοπο[λιτείᾳ καὶ τοῖς ἐν τᾷδε]
[τᾷ συ]νθήκᾳ γε[γ]ραμμένοις ἐς τὸν [ἅπαντα χρόνον καὶ οὐ προ]-
[λειψ]ίω τὸς Βολοεντίος οὔτ᾽ ἐν πολέμ[ῳ οὔτ᾽ ἐν εἰράνᾳ,]
[ὥςπ]ερ ἐμὶν αὐτῷ [ὑ]πὲρ τεθίνων κ[α βοαθήσωντι, οὐδὲ κακο]-
[τε]χνησίω, καθώ[ς] κα συνθιώμεθα κα[ὶ συνευδοκήσωμεν, οὐδ᾽ ἄλλῳ]
[ἐ]πιτραψίω π[αρε]υρέσ[ει] οὐδεμι[ᾷ οὐδὲ τρόπῳ οὐδενὶ καθὼς αἰ]

πολίες συ[νέθεντο· τὸν ὅ]ρκον δ[ὲ, ὃν ὤμοσα, διαφυλάττοντι ἐμὶν]
ἦμεν πολ[λὰ κἀγαθά, ἐπιορ]κίοντ[ι δὲ τὰ ἐναντία. ὅρκος Βολο]-
[ε]ντίων ὁ αὐ[τός.]

Fragmentum foederis inter Lyttios et Oluntios tertio, ut videtur, a. Chr. seculo et ante a. 220, quo anno Lyttus deleta est, facti primus edidit Rangabé, '*Ant. Hell.*' n. 691. accurate tractavit H. Voretzsch, 'De inscriptione Cretensi qua continetur Lyttiorum et Boloentiorum foedus,' Halis 1862, et denuo accuratiore ectypo chartaceo ab Achille Postolakka confecto usus in Hermae vol. IV p. 266 sqq. — supplementa a Voretzschio satis probabiliter proposita repetii; nolui enim operam consumere in re tam incerta, ut de ea certari vix possit. τεθίνων quod v. 11 coniecit, Voretzschius idem esse putat atque τεθμίων. Τῆνα v. 5 est forma Cretica pro Ζῆνα.

---

41 Fragmentum marmoris albi, repertum Athenis in Acropoli.

. . . ιον . . . .
[τ]ὰ δὲ κατάλοιπ[α λαγχανόντων ἑκατέροι κατὰ τὸς ἑρπόντας Βολοεντίος καὶ]
Λυττίος καὶ καταγρα[φόντων τὸ μέρος τοῖς Βολοεντίοις ἐς Λύττον]
τοῖς τε Λυττίοις ἐς Β[ολόεντα βοαθίοσιν ἢ κοινᾷ ἢ ἰδίᾳ· κατὰ θά]-
λασσαν δὲ τά τε δια[ιτήματα καὶ τὰ πορήϊα παρεχόντων· ἐς δὲ τὰς ἑορτὰς]
καὶ τὰς ὁδὸς τὰς ξεν[ικὰς θοίνας καὶ τὰ ἄλλα παρεχόντων, ἐφ' ὅσον χρό]-
[ν]ον δε[ῖ]· αἰ δέ τίς κά τ[ινα ἀδικήσῃ ἐν ταύταις ταῖς ὁδοῖς, ἐξαπλόα τὰ πρόσ]-
τιμα δίκᾳ νικαθέ[ντα ἐπὶ τῶ κοινῶ δικαστηρίω πραξάντων ἐν ἑκατέρᾳ τᾷ πό]-
λι οἱ κόσμοι ἐπ' αὐτῶν κ[οσμόντων, οἱ μὲν Βολοεντίων τὸν ἐν τᾷ Βολοεντίων,]
οἱ δὲ Λυττίων τὸν ἐν τᾷ [Λυττίων πόλι· ἑρπόντων δὲ οἱ κόσμοι ἐς τὰς ἑορτὰς οἱ]
[μ]ὲν Λύττιοι ἐς Βολόεν[τα ἐς τὸ . . . . οἱ δὲ Βολο]-
[εντ]ίοι Λύττονδε ἐς . . . .
. . . καὶ οἱ Λύττιοι . . . .
. . . . . θυόντων . . . .
[ἐμμενόντες ἐν τ]αῖς προ[υπαρχώσαις συνθήκαις] . . . .

Edidit H. Voretzsch, '*Herm.*' IV p. 276 sqq. ex ectypo chartaceo Achillis Postolakka. est fragmentum foederis inter Lyttios et Oluntios facti aut eiusdem, ad quod n. 40 pertinet, aut posterioris alicuius.

42 Fragmentum marmoris Cretensis, anno 1850 Venetiis repertum, ubi asservatur in museo palatii ducalis.

A.

[Θε]ὸς ἀγαθ[ός. τύ]χ[ᾳ] ἀγ[αθᾷ καὶ ἐπὶ σωτηρίᾳ,]
[ἐ]μμὲν Γό[ρτυνι ἐπ]ὶ κ[όρμων . . . . καὶ μηνὸς] . . . .
νύμω, ἐν δ' Ἱεραπύτνᾳ ἐπ[ὶ κόρμων . . . . καὶ μηνὸς] . . . .
ιος, χορμιόντων ἐν Πριανσ[ιοῖ] . . . .
[τ]ῶν σὺν Αἰσίμῳ τῷ Ἄβρα . . . . [τάδε συνέθεντο οἵ τε Γορτυνίοι καὶ οἱ Ἱερα]-
[π]υτνίοι τοῖς Πριανσιεῦσιν κ[αὶ οἱ Πριανσιέες τοῖς τε Γορτυνίοις καὶ]
[τοῖ]ς Ἱεραπυτνίοις· συμμαχη[σῆν τὸνς Πριανσιέας ἐς τὸν πάντα χρόνον ἁ]-
[πλ]όως καὶ ἀδόλως καὶ εὐ[νοησῆν τοῖς Γορτυνίοις καὶ τοῖς Ἱεραπυτνί]-
[οι]ς καὶ πολέμω καὶ ἰρήνας, ὅπ[υι κα δύνωνται, πολεμιόντας παντὶ σθένει ἀ]-
[πὸ χώρ]ας, ᾧ κα καὶ ὁ Γορτύν[ιος καὶ ὁ Ἱεραπύτνιος. καὶ τόνς τε Γορτυνί]-
[ον]ς καὶ τὸνς Ἰαραπυτνίον[ς μηδὲν ἀφαιλησέσθαι τᾶς χώρας μήτ' αὐτὸνς μή]-
[τε π]οτὲ ἄλ[λοι]ς ἐπιτραψῆν. κ[ατὰ ταὐτὰ δὲ ὑπισχνίονται οἱ Ἱεραπυτνίοι]
[κα]ὶ οἱ Γορτυνίο[ι τὸν]ς Πριανσιέα[ς μηδὲν ἀφαιλησέσθαι τᾶς χώρας μηδ' ἄλλοις
[ποτ'] ἐπιτραψῆν. αἰ δέ τίς κα ἀ[φαίληται ἢ πολεμήσῃ τοῖς Πριανσιεῦσιν,]
[βοα]θησίοντι οἵ τε Γορτυνίοι κῷ [Ἱεραπυτνίοι παντὶ σθένει, ὅπυι κα δύνων]-
[ται,] ἀπροφασίστως καὶ κατὰ [γᾶν καὶ κατὰ θάλαθθαν. ὧροι] . . . . . .
. . . . ἀπὸ θαλάθθας ἐς Πορω . . . .
. . . . κῶνος δηράδα καὶ κατὰ τ. . . .
. . . λίειον ἐς τὰν δηράδα κὴς κ[εφαλὰς] . . . . . .
[τὸ] Ταντάλιον, ἅ[ι] οἱ ὧροι ἐντί, ἐ[ς]. . . .
[κα]τὰ τὸν ῥόον ἐς τὸν Μιξαυ . . .
[ἅ]ι οἱ ὧροι κίαται, κα[ὶ] κεφα[λὰς . . . . Ττη]-
[νὸς] τῶ Βιδατάω κὴς τὰνς Ἄντρι . . . .
. . τὰν βωΐαν Ὀρυκόππαν καὶ κ[ατὰ] . . . .
. . . αιέα χᾷ ὁ ποταμὸς ὁ Πανὸ . . . .
. . . καὶ ποταμὸν τὸν Τηλεφίλα[ν] . . . .
. . [κ]αὶ τὸν Φαραγγίταν κὴς . . . .
. . . ἐς τὸνς φοινίκανς τὸν[ς] . . . . . .
. . . αι ὁ μακρός. ἐς τὰν ὁδὸν τὰ[ν] . . . .
[τὰς] περικάτω χώρας τὰν ἱαρ[άν (vel Ἰαρ[απυτνίαν) . . . . ἀπὸ θα]-
[λά]σσας ἂμ ποταμὸν Ἀγκαία[ν] . . . . . .
[τὰ]ν Βιαννίαν. τὰν δὲ χώραν ι . . . .
. . . τῶν Πριανσιέων ἐξέστω ι . . . . .
. . · σι . . . . [τὰν] ἰδίαν πόλιν τε . . . . [τῷ Γορτυνί]-
[ῳ] καὶ τῷ [Ἰαρ]απυτνίῳ καὶ . . . .

. . . ατ . . . . . [θά]λαθθαν δὲ . . . . .
. . . . . . μενος θυ . . . . . .
. . . ιε . . . . . . λσον συν . . . .
. . . υθ . λ . σ . . . . . . ενοιασον . . . .
. . . ττέθθων, ... εν ὁ τῶν . . . . [τὸνς]
[κό]ρμονς κατο[μό]σ[αι τὰ ἐ]ν τᾷ στ[άλᾳ τᾷδε γεγραμμένα καὶ ἐπιμεληθῆμεν]
[τὰ]ς τούτων [ἀναγνώσι]ο[ς ἐ]ν τ[αῖς ἀγέλαις κατ' ἐνιαυτὸν καὶ ἐξορκίξαι τὸς ἀ]-
[γελ]άος θιὸ[ς τὸς αὐτός, τὸς κατωμόσαν . . . . . . ὁποίοι δέ]
[κα] μὴ κατ[ομόσωντι ἢ μὴ ἀναγνῶντι ἢ μὴ ἐξορκίξωντι ἢ μὴ παραγγέλωντι,]
[ἀ]π[ο]τ[εισάντων οἱ αἰτίοι τούτων στατῆρας ἑκατόν]

(desunt septem versus)

. . . . τα . . . .

(desunt versus fere viginti duo)

. . . . στα[τῆρας] . . . .
. . . . . . ε . . . σ . . . .
. . . στωαι . . . . λλ . . . .
. . . κλαρώντ[ω]ν [ἐξ]έστω κ . . . . .
. . . Πριανσιέω[ν] δὲ συν κυ . . . . .
. . . ι τὸ ἐπικριτήριον ἐν ἁμέραις . . . .
[τὸ ἐ]πικριτήριον ἐν ἁμέραις πε[ντ] . . . .
[αἰ δ]έ κα μὴ ἰθθᾶντι ἢ ἰθθᾶντες α . . . . .
. . . τὸ δ' ἀπόγροφον στάναι ἐ[ν] . . . .
. . . εν κατὰ τὸ διάγραμμα τῶν ι . . . .
[δι]αγράμματος ἐξῆμιν ἅς οἱ . . . . . .
[ἐ]νεχέτω ἐς ἐνιαυτόν, ἅμ φανῶν[τι] . . . .
[ὁ δὲ Π]ριανσιεὺς Γόρτυνι. — ὅρκος Π[ριανσιέων] . . . .
[ὀμ]νύω τὰν Ἱστίαν καὶ Τῆνα . . . .
[Σκ]ύλιον καὶ Τῆνα Ὀράτριον κ[αὶ . . . . καὶ Ἀ]-
[θαν]αίαν Ὠλερίαν καὶ Ἀπόλλων[α Πύθιον καὶ Λατὼ κἄρτεμιν κἄρεα κἀ]-
[φρο]δίταν καὶ Ἑρμᾶν Δακυτῃ . . . . [καὶ Ἰλι]-
[θυί]αν Βινατίαν καὶ θιὸς πάν[τας τε καὶ πάσας· ἦ μὰν ἐγὼ συμμαχησῆν]
[ἐς τὸν πάντα] χρόνον ἁπλό[ως καὶ ἀδόλως καὶ εὐνοησῆν τοῖς Γορτυ]-

B.

[νίοις καὶ τοῖς Ἱαραπυτνίοις καὶ πολέμω καὶ ἰρήνας καὶ οὐδ]έπο[τ']
[ἀφαιλησέσθαι τᾶς χώρας οὐδ' ἄλλοις ἐπιτραψῆν. αἰ δέ κα] συν[ε]θθᾷ τοῖς [ἐν]
[συμμαχίᾳ ἴωσι λᾳστήρια, βοαθησίω καὶ] πολέμω [κα]ὶ ἰρήνας ὅπυι κα [δύ]-
[νωμαι παντὶ σθένει καὶ πολεμησίω] ἀπὸ χώρας, ᾧ κα κὠ Γορτύν[ι]-
[ος κὠ Ἱαραπύτνιος. ὀμνύω δὲ καὶ πάντα τἄλ]λα καθε[ξ]ῆν τὰ ἐν τᾷ σ[υν]-

[θήκᾳ τᾷδε γεγραμμένα. κατεχόντες] μὲν εὐράκοιμεν ἱλέος ἦμ[εν ἁ]-
[μῖν τὸς θιὸς πάντας καὶ πάσας, τὸς ὠμό]σαμεν. εἰ δ' ἐπιορκίοιμε[ν], μή[τε]
[ἁμῖν γᾶν μήτε δένδρεα καρπὸς φέρεν μή]τε γ[υναῖκ]ας τίκτεν κατὰ [φύ]-
[σιν, τῷ τε πολέμῳ μὴ σώοι νέεσθαι καὶ κ]ακίστῳ ὀλέθρῳ ἐξόλλυσ[θαι]
[αὐτοί τε καὶ χρήϊα τὰ ἁμά. εὐορκῶσι δ]έ χ' ἱλέοι ἁμῖν εἶεν. ὅ[ρ]κος Γ[ορ]-
[τυνίων τε καὶ Ἱαραπυτνίων· Γορτυνίων·] ὀμνύω τὰν Ἱστίαν καὶ Τ[τῆ]-
[να . . . . καὶ Ττ]ῆνα Σκύλιον καὶ Ττῆνα [Ὀρά]-
[τριον καὶ . . . . κα]ὶ [τ]ὰν Ἀθαναίαν Ὠλερίαν κ[αὶ Ἀ]-
[πόλλωνα Πύθιον καὶ Λατὼ κἄρτεμιν κἄρεα] κἀφροδίταν καὶ Ἑρμᾶν Δ[ακυ]-
[τη . . . . καὶ Ἰλιθ]υίαν Βινατίαν καὶ θιὸς [πάν]-
[τας τε καὶ πάσας· ἦ μὰν ἐγὼ συμμαχησῆν ἐς] τ[ὸν ἅπ]αντα χρόνον [ἁπλό]-
[ως καὶ ἀδόλως τοῖς Πριανσιεῦσιν οὐθέ]ν τ[ε] οὔτ' αὐτοὶ ἀφαιλ[ησέ]-
[σθαι τᾶς χώρας οὔτ' ἄλλοις ἐπιτραψῆν· αἰ δέ τίς κα ἀ]φαίληται ἢ πολεμ[ήσῃ]
[τοῖς Πριανσιεῦσι, βοαθησίοντι οἱ Γορτυνί]οι καὶ οἱ Ἱαραπυτνίοι π[αν]-
[τὶ σθένει κατὰ τὸ δυνατόν. ὀμνύω δὲ καὶ πάντα τἄ]λλα καθεξῆν τὰ ἐν [τᾷ]
[συνθήκᾳ τᾷδε γεγραμμένα. ἐπιορκῶσι μὲν ἐμμ]ανία[ς] ἦμεν τὸς πά[ντας]
[θιός . . . . καὶ μήτε] γᾶν μήτε δέν[δρεα].
[ἁμῖν καρπὸς φέρεν μήτε γυναῖκας τίκτεν κατὰ φύσιν] τῷ τε πο[λέμῳ]
[μὴ σώοι νέεσθαι καὶ κακίστῳ ὀλέθρῳ ἐξόλλυσθαι α]ὐτοί [τε καὶ χρή]-
[ϊα τὰ ἁμά. εὐορκῶσι δὲ ἁμῖν τὸς θιὸς ἱλέος ἦμεν καὶ πολλ]ὰ δ[όμεν ἀγαθά.]
. . . . , ... υτ . . . .

Edidit E. Bergmann, 'De inscriptione Cretensi inedita' Berolini 1860, cuius supplementa pleraque supra posui. Venetiis reliquias huius lapidis nactus erat, cuius duobus lateribus foedus a Gortyniis et Hierapytniis cum Priansiis factum inscriptum fuit. quae supersunt, quamquam perpauca, tamen nonnullas formas memoratu dignas praebent: accus. plur. in -νς desinentem: τάνς A, 23. τὸνς Ἱαραπυτνίον[ς] A, 11. τόνς A, 28 bis. κόρμονς A, 41. φοινίκανς A, 28; θ geminatam in θαλάθθας A, 17. 36; rhotacismum factum in κόρμονς A, 41. κορμιόντων A, 4. Ττῆνα (A, 61) est similis ei, quam supra (40, 5) vidimus formae Τῆνα. Ὀράτριον (A, 61) factum est ex ϝράτριον; v. Schneidewin in '*Philol.*' 9, 699 et Voretzsch, '*Herm.*' 4, 273.

---

43 [= 2554] Marmor ex Creta, ubi rusticus quidam eo pro mensa utebatur, Venetias translatum.

Ἀγαθᾷ τύχᾳ καὶ ἐπὶ σωτη|ρίᾳ, συνέθεντο Λατίοι καὶ|Ὀλοντίοι καὶ [συνευδοχήσαν ἐν μ]|ὲν Λατῷ ἐπὶ τῶν κόσμων τῶν || σὺν Πυλέρῳ τῷ . . . . | μηνὸς . . . αλλοσίω τρια|κά*δι, ἐν δὲ Ὀλόντι ἐπὶ τῶν | [κόσμων τῶν] σὺν Σωφρονίχῳ | τῷ Ἀριστίων[ος, μηνὸς Ἐ]||λευσινίω [τριακά]δι· [φίλως] | καὶ συμμάχως ἀλλάλοις ὑπο|μένειν ἀπλόως καὶ ἀδόλως | εἰς τὸν πάντα χρόνον καὶ | [τὸν] αὐ[τὸν φίλον] καὶ [ἐχθρὸν] ἔξεν. || καἴ τίς κ' ἐμβέη εἰς τὰν τῶν | Λατίων χώραν [ἢ ἀπ]οτάμνη|ται χώρας τᾶς Λατίων ἢ φρού|ρια [τὰ Λατίων] λαμβάνηται, | [βοαθησίειν] ἀπροφασίστως || πάντας [Ὀλοντίως] πολεμε|όντας ἀπὸ χώρας. [εἴ τίς κα Ὀλοντί]|ων χώραν λαμβάνη[ται ἢ Ὀλοντίοις ἐπι]|θήται? [βοαθησίειν] ἀπ(ρ)οφασίσ[τως | Λατίως] πολεμιόν(τας) πάντα(ς). || πολέων τῷ Λατίῳ ἢ τῷ Ὀ|λοντίῳ τῷ βωλομένῳ [με|τοχὰν ἦμεν] θεΐνων καὶ ἀν|θρωπίνων πάντων ἐν ἑκατέ|ρᾳ τᾷ πόλει. οἱ κόσμοι ἐπ' || αὐτῶν κοσμόντων (κα)τ' ἐνιαυτὸν | (τὰν συνθήκαν ἀναγινωσκόντων καὶ τὰς ἀγέλας ἐξορκιζόντων) ἐν Θεοδαισίοις παραγ|γελλόντες· δεῖν τε [ἀλλάλοις] | πέμπεν, (αἴ) κά ποτε μέλλωντι ἀ|ναγινώσκεν τ[ὰν συνθήκαν καὶ] || τὰς ἀγέλας ἐξορκίζεν. εἰ δὲ | μὴ ἐξορκίζοντι οἱ Λατίοι | κόσμοι ἢ μὴ παραγγέλλοντι | ἐπὶ τὰν ἀνάγνωσιν τᾶς συνθή|κας ἢ μὴ ἀναγνώοντι, ἀποτει||σάντων ὁ κόσμος ἕκαστος ἀρ|γυρίω στατήρας ἑκατὸν τοῖς | Ὀλοντίοις. ὡσαύτως δὲ καὶ | οἱ Ὀλοντίοι, εἰ μὴ ἐξορκίζον|τι τὰς ἀγέλας ἢ μὴ παραγγέ||λλοντι ἢ μὴ (ἀνα)γνώοντι τὰν | συνθήκαν, ἀποτεισάντων ὁ | κόσμος ἕκαστος ἀργυρίω στα|τήρας ἑκατὸν τοῖς Λατίοις. | εἴ κα κόσμος ἔλθῃ Λάτιος || εἰς Ὀλόντα ἢ Ὀλόντιος ἐς Λα|τών, τότε ἔς τε πρυτανήϊον | καὶ ἀνδρήϊον ἐς πομπὰν ἑρ|πόντ(ων)· αἰ δὲ πλεόνες ἑρποί|εν Λατίοι κόσμοι [ἐς Ὀλόντα ἢ] ||Ὀλοντίοι ἐς Λατών, παρ' ἕτε|ρον ἦσθων ὅπῃ καὶ ἰδιώται. | ἐπιόντων οἱ πρειγίστοι οἱ | ἐπὶ εὐνομίας οἱ ἑκατέροι ἐ|ρευνεόντες καὶ ῥυθμιζόν||τες τὼς παρὰ τὼς αὐτὼς καὶ | τὰ ἄλλα πάντα χρημένοι, ἐν | δὲ τᾷ ὁδῷ τὰς ξενικὰς θοί|νας. αἰ δέ τίς τινα ἀδική|σαι ἐν ταύταις ταῖς ὁδοῖς, || ἀποτεισάτω ἕξαπλα τὰ πρόσ|(τιμα). τἄλλα δὲ καὶ δικαῶσι οἱ κρι|ταί, καὶ ἐπιγαμίας ἀλλάλοις. | κύριον δ' ἦμεν τόν τε Λάτιον | ἐν Ὀλόντι ποτὶ τὸν Ὀλόντι||ον καὶ Ὀλόντιον ἐν Λατῷ | ποτὶ τὸν Λάτιον, καὶ πωλέ|οντα διὰ τὰ χρεώψια καὶ ὠνε|όμενον, καὶ δανείζοντα καὶ | δανειζόμενον, καὶ τὰ ἄλλα || πάντα συναλλάττοντα κατὰ | τὼς ταὐτᾳ νόμως τὼς

ἑκατέ|ρᾳ κειμένως. ἑρπόντων δὲ | ἐς τὰς ἑορτὰς οἱ μὲν Λατίοι | ἐς Ὀλόντα ἐς τὰ [Θεο]δαίσια || καὶ ἐς τἄρρητα [ἱερά]· ὡσαύτως | δὲ καὶ Ὀλοντίοι [ἐς Λατὼν] | ἐν ταῖς θυσίαις μάλα τᾶν | νομιζομένων. εἰ δέ τί κα*δό|ξῃ ταῖς πόλεσι βωλευσα-μέ||ναις (χρήσ)ιμον εἶμεν ἐπιγρά|ψαι, (ἔνθινον καὶ ἔνορχον ἔστω)· ὅτι δ' ἂν ἢ ἐξελοίεν (ἢ μὴ ἐπιγραψαίεν), | μήτε ἔνορχον μήτε ἔνθινον**. | ἀναγράψαι δὲ || τὰν συνθήκαν ταύταν ἐς | [στάλας δύο καὶ μί]αν ταυτᾶν θέμεν ἑκατέροι | ἐν τᾷ ἰδίᾳ πόλει, οἱ μὲν Λατίοι | ἐν τῷ ναῷ (τῶ) Ποσειδῶνος, καὶ | Ὀλοντίοι ἐν τῷ ἱερῷ τῶ || Ζηνὸς τῶ Ταλλαίω. θέμεν δὲ | καὶ ἄλλαν στάλαν [κοινᾷ] (καὶ ἀναθέ)|μεν ἐν Κνωσῷ ἐν τῷ ἱερῷ | τῶ Ἀπόλλωνος τῶ Δελφινίω, | καὶ τὰν συνθήκαν [ἀναγράψαι] || ἐν ἑκατέρᾳ τᾷ πόλει ἐν τῷ ἱε|ρῷ τᾶς . . . . . . [καὶ ἐς τὸ] | πανλόγιον τῶν δραπετικῶν | σωμάτων. |

Ὅροι τᾶς Λατίων πολέως. ||

ἀπὸ θαλάσσας ἂμ ποταμὸν τὸν | . . . . καὶ ἐπὶ τὼς Ἐ. . . . . . . [καὶ] ἐπὶ τὰν | Ὑππάγραν κῆς τὸν Βέγκασον | καὶ ἀπὸ τᾶς ἐπιτολᾶς τῶ Βεγ|κάσω ἐκ τᾶς πέτρας περιαμ||πέτιξ ἐς τὰν ἄλλαν πέτραν, | ᾇ ἁ ταινία παρ' ἀτέρω, καὶ | τούτω ἐπὶ τὰς κεφαλὰς | τᾶν ναπᾶν, τὼς Ἐρειπιώνας | μέσως, ἐς τὰν κεφαλὰν τὰν || ἐπάνω τῶ Ἑρμᾶ, καὶ περιαμ|πέτιξ ἐπὶ τὸ ἄντρον . . . . | καὶ ἐς τὰν ὁδὸν τὰν διάμα|ξον ἀμπέτιξ ἐπὶ τὸ ἄντρον | . . . . ἄγουσαν κῆς τὸν Θινό||μαρον κῆς τὰν κεφαλὰν κάτω | τῶ Κνάφω, καὶ τούτω ἐς τὰν πέ|τραν ἐς τὸν Παχύναμον ἐς τὰν | Σκοπάν, καὶ τούτω ἐπὶ τὸ ἐξέδρι|ον τὸ κατανοτιαῖον κατέν(αν)τι || καὶ ἐς τὰν κάτω ἁλικὰν κῆς | τὰν ἐπάνω ὠΐαν τᾶς πέτρας | κῆς τὸν Βοίνοπα κῆς τὰν Ὑπ|πασίαν κῆς τὰν ὁδὸν τὰν ἄγου|σαν ἐπὶ Ἄκιμιν καὶ ἐς Ἰαλκέ||τας ἐπὶ τὼς Κωρήτας καὶ ἀν' | Ἑλλῆν ἐς τὸν κολωνὸν Δωρήϊον, | κῆς τὰ νηυ(?)μέταλλα κῆς Σω|ρόσαν κῆς τὰν ὁδὸν κἠπὶ τὰν | λίμναν κῆς τὰν Δηράδα κῆς || τὸν Ἀρχευθόεντα κἠπὶ Διὸς | ἄκρον κἠπὶ Δωρηΐαν κῆς Κυρ|τόραξον κῆς τὸν Καταβαθ|μὸν καὶ περιαμπέτιξ εἰς τὸν | Σπινόεντα κῆς τὰν Συνορί||αν κῆς τὸν Ἄρακα κῆς Χαμβρί|τρασον, ᾇ προρρεῖ ἐς τὰς Πρι|νοέσσας κῆς τὰν Δητάλλαν | κῆς τὸν Περιστεριῶνα καὶ | περιαμπέτιξ ᾇ (κ)αὶ στεφά||ναι, κῆς Δανίπασον καὶ ἐς | τὰν Αἴγυρον, ᾇ αἱ στεφάναι, | κῆς Δανίπασον ἐς Παμφυρία|σον ἐς τὰν λίμναν κῆς τὰν ὁ|δὸν τὰν δαμοσίαν κῆς τὸν||(?)ε–

παθεντα κατὰ ῥάχιν ἐς Συ|άφνας τὰς ἄνω καὶ κατὰ ποτα|μὸν ἐς Κορδωίλαν καὶ διὰ ῥά|χιν ἐς Λαγινάπυτον ἐπὶ τὸ | ἄντρον κῆς Καλλιόρασον ἐ||πὶ τὸ ἄντρον κῆς Μεταλλάπυ|τον ἐπὶ τὸν ποταμὸν Κάντι|ον ῥόον ἐπὶ τὸ Στιώτιον καὶ | τῶδε ἂν ῥάχιν ἐπὶ τὸν Ἀχά|μαντα.||

Ὅροι Λατίων ποτὶ Ὀλοντίως. |

ἀπὸ θαλάσσας ἐς Πλυμὸν ἂν ῥά|χιν ἐπὶ τὸ ἀρχαῖον Ἀφροδίσι|ον, καὶ τούτω ὡς τῶ γέρρω θήνω | τῶ τεμένεος οἱ ὅροι οἱ ἐς τὰν || Δωρηΐαν [προ]εχόντες κῆς τὰν | Αἱρεπὼ κῆς τὰν Πρυμνίτισ|σαν κῆπὶ τᾶς Καλολάκκας | τὰν περίβασιν κῆς Ἀρχελάκ|καν ἐς τὰν Δηράδα ἐπ' ἀρτίων || πρίνων κῆς τὸν Ἀχάμαντα. | ὀμόσαι τὼς Λατίως τοῖς Ὀλον|τίοις καὶ τὼς Ὀλοντίως τοῖς | Λατίοις τὸν ὑπογεγραμμέ|νον ὅρκον. ||

Ὅρκος Λατίων. |

ὀμνύω τὰν Ἑστίαν καὶ τὸν | Ζῆνα τὸν Κρητογενία καὶ τὰν | Ἥραν καὶ τὸν Ζῆνα τὸν Ταλ|λαῖον καὶ τὸν Ποσειδᾶν καὶ || τὰν Ἀμφιτρίταν καὶ τὰν Λα|τὼν χἄρτεμιν καὶ Ἄρεα καὶ | τὰν Ἀφροδίταν καὶ τὰν Ἐλευ|σίναν καὶ τὰν Βριτόμαρτιν | καὶ Ἑρμᾶν καὶ Κωρῆτας καὶ || Νύμφας καὶ τὼς ἄλλω(ς) σιὼς | πάντας καὶ πάσας· ἦ μὰν ἐγὼ | τοῖς Ὀλοντίοις ἐμμενίω ἐν | τᾷ φιλίᾳ καὶ συμμαχίᾳ | καὶ ἰσοπολιτείᾳ, καὶ τοῖς || ὅρκοις ἐμμενίω καὶ βοαθη|σίω ἁπλόως καὶ ἀδόλως καὶ | κατὰ γᾶν καὶ κατὰ θάλασσαν· | καὶ εἴ τίς κα πολεμέων Ὀλον|τίοις ἢ ἐφέρπῃ ἐπὶ πόλιν || ἢ ἐπὶ χώραν ἢ ἐπ' ὠρεῖα ἢ λιμέ|νας τὼς τῶν Ὀλοντίων, (πολεμησίω ἀπὸ χώρας) καὶ οὐ | προλειψίω οὔτε ἐν πτολέμῳ | οὔτε ἐν εἰράνᾳ, ἀλλ' ἐμμενίω | ἐν τοῖς συγκειμένοις ὅ||ρκοις, δίκας τε καὶ πράξεις | δὲ δωσίω, καθὼς καὶ συνεθέμε|θα. εὐορκέοντι μὲν ἦμεν πολ|λὰ καὶ ἀγαθά, ἐφορκέοντι δὲ | τὰ ἐναντία. ||

ὅρκος Ὀλοντίων ὁ αὐτός. |

Ἐπὶ κόσμων μὲν τῶν σὺν Μαι|ναίῳ τῶ Χερνητάδα, μηνὸς | ἐν Λατῴ Θερμολαίω δεκάτᾳ, ἐν | δὲ Ὀλόντι ἐπὶ τῶν σὺν Κρατή||νῳ τῶ Ἀριστονύμω μηνὸς Ἡ|ραίω δεκάτᾳ, ἔδοξε Λατί|οις καὶ Ὀλοντίοις κοινᾷ | βωλευσαμένοις προσθέμεν | πρὸς τὰν φιλίαν καὶ συμμα||χίαν καὶ ἰσοπολιτείαν καὶ | πρὸς τἆλλα φιλάνθρωπα | τὰ γεγονότα ταῖς πόλεσι | καὶ τὰ νῦν δόξαντα προσγρά|ψαι πρὸς τὰς προυπαρχώσας || αὐτοῖς στάλας, χρήσιμα ὄν|τα καὶ συμφέροντα, ὅπως μᾶλ|λον αὔξηται ἁ φιλία . . . .

Foedus Latiorum et Oluntiorum, quod huic lapidi inscriptum est, decreta Cretica Tei in insula reperta antiquitate non nihil superare omnes editores agnoverunt. tertio a Chr. seculo tribuendum esse videtur. sed quamquam apparet dialectum huius tituli vetustiorem esse quam plerorumque Creticorum, qui exstent, tamen mediocris tantum usus eius est in hac conditione, in quam describentium incuria eum depravavit.

44—46 Tabula marmorea opisthographa, olim Venetiis, ubi fragmentum eius anno 1844 exstabat.

A.

θεὸς τύχᾳ ἀγαθᾷ.

(44) Ἔδοξε τῷ δάμῳ ἀγαθᾷ τύχᾳ εὔξασθαι μὲν τοὺς ἱερεῖς καὶ | τοὺς ἱεροθύτας τῷ Ἁλίῳ καὶ τᾷ Ῥόδῳ καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς | πᾶσι καὶ πάσαις καὶ τοῖς ἀρχαγέταις καὶ τοῖς ἥρωσι, ὅσοι ἔχοντι | τὰν πόλιν καὶ τὰν χώραν τὰν Ῥοδίων, συνενεγκεῖν Ῥοδίοις καὶ | Ἱεραπυτνίοις τὰ δόξαντα περὶ τᾶς συμμαχίας, ἐπιτελέων δὲ | τᾶν εὐχᾶν γενομενᾶν θυσίαν καὶ πόθοδον ποιήσασθαι, καθά | κα δόξῃ τῷ δάμῳ. χυρωθείσας δὲ τᾶς συμμαχίας καὶ τῶν | ὅρκων συντελεσθέντων κατὰ τὰ γεγραμμένα ὑπάρχειν συμμα|χίαν ποτὶ τὸν δᾶμον τὸν Ῥοδίων καὶ συνεργεῖν Ἱεραπυτνίους | τῷ δάμῳ τῷ Ῥοδίων καὶ πόλιν καὶ λιμένας καὶ ὁρματήρια | παρέχει(ν) καὶ εὔνους καὶ φίλους καὶ συμμάχους ὑπάρχειν εἰς | τὸν ἅπαντα χρόνον. καὶ εἴ τίς κα ἐπὶ πόλιν ἢ χώραν στρατεύ|ηται τὰν Ῥοδίων ἢ τοὺς νόμους ἢ τὰς ποθόδους ἢ τὰν καθεστα|κυῖαν δαμοχρατίαν καταλύῃ, βοαθεῖν Ἱεραπυτνίους Ῥοδίοις | παντὶ σθένει κατὰ τὸ δυνατόν. εἰ δέ κα ὁ δᾶμος ὁ Ῥοδίων | μεταπέμπηται συμμαχίαν παρὰ Ἱεραπυτνίων, ἀποστελλόντων | τὰν συμμαχίαν Ἱεραπυτνίοι ἐν ἁμέραις τριάκοντα, ἀφ' ἃς | κα παραγγείλωντι Ῥοδίοι, ἄνδρας διακοσίους ὅπλα ἐχόντας, εἴ | κα μὴ ἐλασσόνων χρείαν ἔχωντι Ῥοδίοι. τῶν δὲ ἀποστελλομέ|νων ἐόντων μὴ ἐλάσσους τῶν ἡμίσων Ἱεραπυτνίοι. εἰ δέ κα| πόλεμος περιέχῃ Ἱεραπυτνίους, ἀποστελλόντων ὅσους κα* δυ|νατὸν ᾖ αὐτοῖς. τοῖς δὲ πεμπομένοις παρὰ Ἱεραπυτνίων παρ|εχόντων Ῥοδίοι πορεῖα εἰς τὰν διακομιδὰν τὰν ἐκ Κρή-

τας | εἰς Ῥόδον. καὶ εἰ μέν κα τὰ(ν) συμμαχίαν μεταπέμπωνται | Ῥοδίοι ἐν τέσσαρσι τοῖς πράτοις ἔτεσιν, ἀφ' ἇς κα παρα|γένωνται ἁμέρας εἰς Ῥόδον οἱ σύμμαχοι, διδόντων ἑκάστω|ἀνδρὶ Ῥοδίοι ἑκάστας ἁμέρας ἐννέ' ὀβολοὺς ῥοδίους, τοῖς δὲ | ἁγεμόσι ἀγουμένοις ἑκάστῳ ἀνδρῶν μὴ ἐλασσόνων πεντή|κοντα διδόντων ἑκάστῳ τᾶς ἁμέρας ἑκάστας δραχμὰς δύο. εἰ | δέ κα μετὰ τὸν γεγραμμένον χρόνον μεταπέμπωνται Ῥοδίοι | τὰν συμμαχίαν, τὰ μὲν ἄλλα γινέσθω κατὰ ταὐτά, ἀφ' ἇς δέ κα | ἔλθωντι ἁμέρας τοὶ ἀποστελλομένοι σύμμαχοι παρὰ Ἱεραπυ|τνίων εἰς Ῥόδον, παρεχόντων Ἱεραπυτνίοι τοῖς ἀποσταλ*εῖσι συμ|μάχοις τὰ ὀψώνια ἁμέρας τριάκοντα, τοῦ δὲ ὑπολ*οίπου χρόνου | διδόντων Ῥοδίοι καθὰ γέγραπται. εἰ δέ κα συστᾶ(ι) πόλεμος Ῥο|δίοις ποτί τινα τῶν ἐν συμμαχίᾳ ἐόντων Ἱεραπυτνίοις, εἰ μὲν | κα πολεμώντ(α)ι Ῥοδίοι, ἀποστελλόντων τὰν συμμαχίαν Ῥοδίοις | Ἱεραπυτν(ί)οι, εἰ δέ κα πολεμῶντι καταρξάντες πολέμου, μὴ ἐπά|ναγκες ἔστω Ἱεραπυτνίοις ἀποστέλλειν συμμαχίαν Ῥοδίοις. εἰ | δέ κα ξενολογίου χρείαν ἔχωντι Ῥοδίοι, ἐκ Κρήτας παρεχόντων | Ἱεραπυτνίοι ἀσφάλειαν τῷ ξενολογίῳ ἐν τᾷ πόλει, παρεχόντων | δὲ καὶ ἐν τᾷ χώρᾳ καὶ ἐν ταῖς νάσοις ταῖς παρ' αὐτῶν κατὰ | τὸ δυνατόν, καὶ πάντα συνεργούντων εἰς τὸ συντελεσθῆμεν | Ῥοδίοις τὸ ξενολόγιον. ἄλλῳ δὲ κατὰ Ῥοδίων ξενολόγιον μηθένι | διδόντων παρευρέσει μηδεμᾷ, μηδὲ στρατευέσθω Ἱεραπυτνίων | μηθεὶς κατὰ Ῥοδίων παρευρέσει μηδεμιᾷ, ἢ ἔνοχος ἔστω τοῖς | ἐπιτιμίοις, καθάπερ εἰ ἐπὶ τὰν Ἱεραπυτνίων πόλιν ἐστρατεύετο, | χωρὶς ἢ ὅσοι πρὸ τᾶςδε τᾶς συνθήκας ἐξεστρατεύκαντι. ταῖς δὲ | δυνάμεσι ταῖς ἀποστελλομέναις ὑπὸ Ῥοδίων πάντα συμπρασ|σόντων Ἱεραπυτνίοι κατὰ δύναμιν τὰν αὐτῶν, πᾶσαν πρόνοιαν | ποιουμένοι καθότι καὶ τῶν ἰδίων πολιτᾶν. καὶ εἴ κα συνιστάται | λα(ι)στήρια ἐν Κρήτᾳ καὶ ἀγωνίζωνται Ῥοδίοι κατὰ θάλασσαν | ποτὶ τοὺς λα(ι)στὰς ἢ τοὺς ὑποδεχομένους ἢ τοὺς συνεργούντας | αὐτοῖς, συναγωνιζέσθων καὶ Ἱεραπυτνίοι κατὰ γᾶν καὶ κατὰ | θάλασσαν παντὶ σθένει κατὰ (τὸ) δυνατὸν τελέσμασι τοῖς αὐ|τῶν. καὶ τοὶ μὲν λα(ι)σταὶ τοὶ ἁλισκομένοι καὶ τὰ πλοῖα αὐτῶν | παραδιδόσθω Ῥοδίοις, τῶν δὲ ἄλλων ἔστω τὸ μέρος ἑκάστῳ | τῶν συναγωνιξαμένων. κατὰ ταὐτὰ δὲ καὶ Ῥοδίοι ἐόντων | Ἱεραπυτνίοις εὖνοι καὶ φίλοι καὶ σύμμαχοι εἰς τὸν ἅπαντα | χρόνον, καὶ τοὶ ἀρχόντες τοὶ ἀποστελλομένοι ὑπὸ Ῥοδίων |

ἐπὶ τᾶν ναυτικᾶν δυναμίων ἐπιμελέσθω τᾶς πόλιος τᾶς | Ἱεραπυτνίων καθάπερ τᾶς ὁμοτελοῦς, πάντα πρασσόντες | τὰ ποτ' ἀσφάλειαν καὶ σωτηρίαν τᾶς πόλιος τᾶς Ἱεραπυτ|νίων. καὶ εἴ τίς κα βασιλεὺς ἢ δυνάστας ἢ ἄλλος ὅστιςοῦν | ἐπὶ πόλιν στρατεύηται Ἱεραπυτνίων, βοαθούντων Ἱεραπυτ|νίοις εἰς τὰν πόλιν παντὶ σθένει κατὰ τὸ δυνατόν. εἰ δέ τίς | κα τὰς ἀπὸ τοῦ δικαίου γινομένας ποθόδους ἐκ θαλάσσας | παραιρῆται Ἱεραπυτνίων ἢ τὰν καθεστακυῖαν δαμοκρατίαν | παρὰ Ἱεραπυτνίοις καταλύη καὶ συμμαχίαν μεταπέμπωνται | Ἱεραπυτνίοι, ἀποστελλόντων Ῥοδίοι Ἱεραπυτνίοις τριήρεις δύο | [τὰ δὲ τελεύμενα εἰς τὰς τριήρεις μηνῶν δύο διδόντων] Ῥοδίοι, [τοῦ δὲ ὑπο]λοίπου χρόνου δι[δ|όντων Ἱεραπυτνίοι εἰς ἑκατέραν τριήρ]η τοῦ μηνὸς ἑκάστου δραχμὰς μυρίας. εἰ δέ κα πόλεμος περιέχ[η | Ῥοδίους, ἀποστελλόντ]ων συμμαχίαν, ἄγ κα δυνατὸν ἦ. εἰ δέ κα πόλεμον ἐξενέγκωντι Ἱεραπυτνίο[ι | ποτί τινας ἄνε]υ τᾶς Ῥοδίων γνώμας, μὴ ἐπάναγκες ἔστω Ῥοδίοις ἀποστέλλει[ν] συμμαχίαν. τὰν δὲ συ[μ]|μαχίαν ἀποστελλόντων Ῥοδίοι ἐν ἁμέραις τριάκοντα, ἀφ' ἇς κα παραγγείλωντι Ἱεραπυτνίοι, χωρὶς ἢ εἴ[ς] | τὸν ἐνεστακότα Ἱεραπυτνίοις πόλεμον ποτὶ Κνωσίους καὶ τοὺς συμμάχους. εἰς δὲ τοῦτον μὴ συμμα|χούντων Ῥοδίοι Ἱεραπυτνίοις. μὴ στρατευέσθω δὲ μηδὲ Ῥοδίων μηθεὶς κατὰ Ἱεραπυτνίων παρευρέσ[ει] | μηδεμιᾷ ἢ ἔνοχος ἔστω τοῖς ἐπιτιμίοις, καθάπερ εἰ ἐπὶ τὰν Ῥοδίαν ἐστρατεύετο, χωρὶς ἢ ὅσοι πρὸ τᾶςδε [τᾶς] | συνθήκας ἐξεστρατεύκαντι. εἰ δέ τινές κα τῶν ὑποδεχομένων τοὺς λᾳστὰς ἢ συνεργούντων α[ὐ]|τοῖς, συστρατευσάντων Ἱεραπυτνίων Ῥοδίοις ἐπὶ τὰν κατάλυσιν τοῦ λᾳστηρίου, πόλεμον ἐξενέγκ[ων]|τι Ἱεραπυτνίοις διὰ ταύταν τὰν στρατείαν, βοαθούντων Ῥοδίοι Ἱεραπυτνίοις παντὶ σθένει κατὰ τὸ δυ[να]|τόν, καὶ ὁ ταῦτα πράσσων πολέμιος ἔστω Ῥοδίοις. εἰ δέ κα ξενολογήσωντι Ἱεραπυτνίοι ἐκ τᾶς Ἀσίας εἰς ἴδι[ον] | πόλεμον, πάντα τὰ δυνατὰ συμπρασσόντων αὐτοῖς Ῥοδίοι εἰς τὸ ἀσφαλῶς διακομισθῆμεν τὸ ξενολόγι[ον] | εἰς Ἱεράπυτναν, ἄλλῳ δὲ κατὰ Ἱεραπυτνίων ξενολόγιον μηθένι συγκατασκευαζόντων Ῥοδίοι παρε[ὑ]|ρέσει μηδεμιᾷ. ἐξέστω δὲ καὶ διορθώσασθαι τὰς συνθήκας, εἴ τί κα δοκῇ ἀμφοτέραις ταῖς πόλεσι δια|πρεσβευσαμέναις ποθ' αὐτάς. ἃ δέ κα κοινᾷ δόξῃ, ταῦτα κύρια ἔστω. κυρωθείσας δὲ τᾶς συνθήκας ἐλ[έσ]|θω ὁ δᾶμος παραχρῆμα ἄνδρας πέντε. τοὶ δὲ αἱρεθέντες μετὰ τῶν παρα-

γεγενημένων ἐξ Ἱεραπύτν[ας] | πρεσβευτᾶν ὁρκιξάντων τὸν νόμιμον ὅρκον Ῥοδίους ἁπάντας τοὺς ὄντας ἐν ἁλικίᾳ ἐμμενεῖν τᾷ συ(μ)μαχίᾳ | καὶ τᾷ συντάξει τᾷ γεγενημένᾳ τῷ δάμῳ ποτὶ Ἱεραπυτνίους ἀδόλως καὶ ἀπροφασίστως. εὐο[ρ]|κεῦντι μὲν εὖ εἶμεν, ἐπιορκοῦντι δὲ τὰ ἐναντία. κατὰ ταὐτὰ δὲ ὁρκιξάντων καὶ τοὺς πρεσβευτὰ[ς] | τοὺς παρὰ Ἱεραπυτνίων τοὶ πρυτανίες παραχρῆμα ἐν τᾷ ἐκκλησίᾳ, ὅρκια δὲ παρεχέτω ὁ ἱερω... | τοὶ δὲ ταμίαι τελεσάντων τὸ ἐκ τοῦ νόμου γεγραμμένον. ὅπως δὲ καὶ Ἱεραπυτνίοι ὁμόσωντι τῷ [δά]|μῳ, ἑλέσθαι ἄγγελον, ὁ δὲ αἱρεθεὶς ἀφικόμενος ποτὶ Ἱεραπυτνίους ὁρκιξάτω αὐτούς, καθὰ καὶ Ῥοδί[ους] | γέγραπται ποιήσασθαι τοὺς ὅρκους, καὶ ἐμφανιζέτω τὰν εὔνοιαν τὰν ὑπάρχουσαν αὐτοῖς | παρὰ τῷ πλήθει τῷ Ῥοδίων. ὅπως δὲ καὶ τὰ δεδογμένα περὶ τᾶς συμμαχίας καὶ τᾶς συντάξιος ἀνα|γραφέντα εἰς στάλας φανερὰ ᾖ εἰς πάντα τὸν χρόνον, ὁ μὲν δᾶμος ἀναθέτω στάλαν ἐν Ῥόδῳ ἐν τ[ῷ ἱ]|ερῷ τᾶς Ἀθάνας, τοὶ δὲ πωληταὶ ἀποδόσθων, καθά κα ὁ ἀρχιτέκτων συγγράψῃ, ὅπως ἐργασθῇ πέτρ[ας] | λαρτίας καὶ τὰ κεκυρωμένα περὶ τᾶς συμμαχίας ταῖς πόλεσι ἀναγραφῇ καὶ τεθῇ εἰς τὸ ἱερόν, μὴ [πλέ]|ον τέλεσμα ποιούντες δραχμᾶν ἑκατόν. τὸ δὲ εὑρὸν τοὶ ταμίαι δόντων ἀπὸ τῶν κατὰ ψαφίσμα[τα] | ἐκκειμένων. ἀναγραψάντων δὲ καὶ Ἱεραπυτνίοι καὶ θέντων παρ' αὐτοῖς ἐν τῷ ἱερῷ ὅπει κα δόξῃ Ἱεραπύτν[ας]. | αἱρέθη ἄγγελος ποτὶ Ἱεραπυτνίους Διογένης Ἀριστώνδα. ὁρκωταὶ ἐν Ῥόδῳ | Ἱερόμβροτος Ἀγησιτίμου, Ἀριστόλοχος Πεισιστράτου, καθ' ὑοθεσίαν δὲ Ἀρχύλλου, | Τιμάρατος Νικοτίμου, Νικόμαχος Ἀριστάρχου, Σπαρτίων Φειδιάνακτος.

B.

(45) ...... [ἑρπό]ντων δὲ οἱ Ἱεραπυτνίοι τοῖς Λυττίοις ἐς τὰ ...... | ...... Λυττίοι τοῖς Ἱεραπυτνίοις ἐς τὰν εὐάμερον τὰ[ν .... ὁ δὲ κόσμος τῶν | Ἱεραπυτνί]ων ἑρπέτω Λυττοῖ ἐς τὸ ἀρχεῖον. κατὰ ταὐτὰ δὲ καὶ ὁ τῶ[ν Λυττίων κόσμος ἑρπέτω ἐν Ἱεραπύτνᾳ ἐς] | τὸ ἀρχ[εῖον]. αἰ δὲ οἱ κόσμοι ἐλλιποίεν τὰν θυσίαν τὰν ἠγραμμέναν, αἴ κα μή τι πόλε[μος κωλύσῃ, ἀποτεισάν]|των ὁ κόσμος ἕκαστος ἀργυρίω στατῆρας ἑκατόν, οἱ μὲν Ἱεραπυτνίοι τοῖς Λυττίοις τᾷ πόλει, [οἱ δὲ Λυττίοι τοῖς]| Ἱεραπυτνίοις τᾷ πόλει. ὅτι δέ κα δόξῃ ταῖς πόλεσιν

ἐξελὲν ἢ ἐνθέμεν, ὅτι μὲν ἐξέλοιμεν, μήτε ἔνθινον μή|τε ἔνορκον ἦμεν, ὅτι δὲ ἐγγράψαιμεν, ἔνθινόν τε ἦμεν καὶ ἔνορκον. εἰ δέ τί κα θεῶν ἱλέων ὄντων λάβω|μεν ἀπὸ τῶν πολεμίων, λαγχανόντων κατὰ τὸ τέλος ἑκατέροι. μὴ ἐξέστω ·δὲ ἰδίᾳ μήτε πόλεμον ἐ|χφέρεσθαι χωρὶς μήτε εἰρήναν τίθεσθαι, αἴ κα μὴ ἀμφοτέροις δόξῃ. αἰ δέ τινές κα ἰδίᾳ ἐξενέγκωνται, | αὐτοὶ καὶ διαπολεμόντων καὶ μὴ ἐνόρκοι ἔστων οἱ μὴ συμπολεμόντες. στασάντων δὲ τὰς στάλας ἑκα|τέροι ἐν τοῖς ἰδίοις ἱεροῖς, οἱ μὲν Ἱεραπυτνίοι Ὠλεροῖ ἐν τῷ ἱερῷ, τὰν δὲ ἐν Ἀπόλλωνι, οἱ δὲ Λυττίοι ἐν τῷ [ἱ]|ερῷ τ[ῶ Ἀπό]λλωνος καὶ ἐμπόλει ἐν Ἀθαναίᾳ. στασάντων δὲ καὶ κοινὰν στάλαν ἐν Γόρτυνι ἐν | τῷ ἱερῷ τῶ [Ἀσκλαπιῶ]*. — ὅρκος Λυκτίων· ὀμνύω τὰν Ἑστίαν καὶ Ζῆνα Ὀράτριον καὶ τὰν Ἀθαναίαν Ὠλερίαν καὶ Ζῆνα | Μο[ννίτιον καὶ Ἥρ]αν καὶ Ἀθαναίαν Πολιάδα καὶ Ἀπόλλωνα Πύτιον καὶ Λατὼ καὶ Ἄρεα καὶ Ἀφροδίταν καὶ Κωρή|τας καὶ Νύμφας καὶ θεὸς πάντας καὶ πάσας· ἦ μὰν ἐγὼ συμμαχησῶ τοῖς Ἱεραπυτνίοις τὸν πάντα χρό|νον ἁπλ[όως] καὶ ἀδόλως καὶ τὸν αὐτὸν φίλον καὶ ἐχθρὸν ἑξῶ καὶ πολεμησῶ ἀπὸ χώρας, οἷ κα καὶ ὁ Ἱεραπύτνιος. | καὶ τὸ δίκαιον δωσῶ καὶ ἐμμενῶ ἐν τοῖς συνκειμένοις ἐμμενόντων καὶ τῶν Ἱεραπυτνίων. ἐπιορκόντι μὲν | ἦμεν τὸς θεὸς ἐμμανίας καὶ γίνεσθαι πάντα τὰ ὑπεναντία, εὐορκῶσι δὲ τὸς θεὸς ἱλέος ἦμεν καὶ γίνεσθαι πολ|*λὰ κἀγαθά. — ὅρκος Ἱεραπυτνίων· ὀμνύω τὰν Ἑστίαν καὶ Ζῆνα Ὀράτριον καὶ Ἀθαναίαν Ὠλερίαν κα|[ὶ] Ζῆνα Μοννίτιον καὶ Ἥραν καὶ Ἀθαναίαν Πολιάδα καὶ Ἀπόλλωνα Πύτιον καὶ Λατὼ καὶ Ἄρεα καὶ Ἀφροδί|ταν καὶ Κωρήτας καὶ Νύμφας καὶ θεὸς πάντας καὶ πάσας· ἦ μὰν ἐγὼ συμμαχησῶ τοῖς Λυκτίοις τὸν | πάντα χρόνον ἁπλόως καὶ ἀδόλως καὶ τὸν αὐτὸν φίλον καὶ ἐχθρὸν ἑξῶ καὶ πολεμησῶ ἀπὸ χώρας, οἷ | κα καὶ ὁ Λύττιος. καὶ τὸ δίκαιον δωσῶ καὶ ἐμμενῶ ἐν τοῖς συνκειμένοις ἐμμενόντων καὶ Λυκτίων. ἐ|[π]ιορ[κό]ντι τὸς θεὸς ἐμμανίας ἦμεν καὶ γίνεσθαι πάντα τὰ ὑπεναντία, εὐορκῶσι δὲ τὸς θε|[ὸ]ς ἱλέος ἦμεν καὶ γίνεσθαι πολλὰ κἀγαθά.

(46) [Θ]εός.

Ἔδοξεν Ἱαραπυτνίων τοῖς κόσμοις τοῖς σὺν Ἀλεξάνδρῳ καὶ τ[ᾷ] πόλι· Μαγνήτων ἀποστηλάντων | πρεσβευτὰς Θεόδοτον

Ἀντιόχω καὶ Ἀριστόμαχον Ἀριστοκλέος καὶ ἀ|νανεωμένων τὰν πατρίαν οἰκειότατα καὶ φιλίαν καὶ ἀξιώντων τὰ γεγρ|αμμένα παρ' αὐτοῖς Κρησὶν τίμια καὶ παρ' ἁμῖν ἀναγραφῆμεν κατὰ τὰ αὐτὰ Μά||γν]ησι καὶ θέμεν ἐν ἱαρῷ, ἀγαθᾷ τύχᾳ καὶ ἐπὶ σωτηρίᾳ Ἱαραπυτνίων καὶ Μαγνήτων, ἀν|[αγράψαι] τὸς κόσμος ἐς στάλαν λιθίναν, Μάγνησιν ἀτέλειαν καὶ προεδρίαν κ[αὶ ἐπι|γαμίαν] καὶ ἔνκτησιν καὶ θείων καὶ ἀνθρωπίνων μετοχὰν καὶ ἐσαγωγὰν κ[αὶ ἐξ|αγωγὰν] ὑπάρχεν κατὰ τὰ ἀρχαῖα, καὶ θέμεν τὰν στάλαν ἐν τῷ ἱαρῷ [τᾶς] | Ἀθαναίας τᾶς Πολιάδος. εἰ δέ τίς κα ἀδικηθῇ Μάγνης ἐν Ἱαραπύτνᾳ, [δό]|μεν αὐτῷ τὸ δίκαιον καθάπερ καὶ τοῖς προξένοις. ἐπαινέσαι δὲ Μαγν[ή]|τας], διότι διαφυλάσσοντι τὰ προδεδομένα ὑπὸ τῶν προγόνων καὶ ἐπὶ πλέο[ν αὔ]|ξοντι, καὶ τὸς πρεσβευτάς, ὅτι οἰκηΐως καὶ φιλοτίμως διελέχθεν καὶ παρ[εκαλέ]|σαν ἀξίως Μαγνήτων καὶ Ἱαραπυτνίων, καλέσαι τε τὸς πρεσβευτὰς [ἐς πρυ]|τανήϊον καὶ δόμεν αὐτοῖς ξένια ἀργυρίω μνᾶν καὶ παρπέμψαι μετ' ἀ[σφα]|λείας, οἷ κα βώλωνται. οἱ κόσμοι πάντες ἐπεστάτον.

Ediderunt S. A. Naber, *Mnemosyne* I (1852) pp. 75 sqq. et 105 sqq., et iam ante eum parum accurate Le Bas, '*Revue de Philologie*', I p. 264 sqq. — Sunt tria foedera ab Hierapytniis cum Rhodiis, Lyctiis, Magnetibus facta, quorum I, 71—103, II, III de lapide, quem Venetiis vidit, descripsit Cobet. I, vv. 1—70 servati sunt duobus apographis, quorum alterum, quod codici cuidam Ambrosiano insertum est, accurate factum esse videtur. de arte critica his titulis adhibenda v. commentationem Naberi, cui Cobetus schedarum suarum usum permiserat.

I et II foedera circa annum 220 a. Chr. facta esse probavit Naber l. l. 86 sqq. idem, quae de dialecto notanda sunt, collegit et illustravit. II, 4 ἠγγραμμέναν fortasse ita explicari potest, ut Naberus proposuit, ut ἠγ(γ)ραμμέναν legendum sit de ἐγγράφω derivatum; cf. G. Curtius, '*das Verbum der griech. Sprache*' II p. 150. — III quamquam duobus praecedentibus decretis aliquanto recentius esse et ex loco, quem in lapide extremum tenet, intellegitur et e conexu rerum per illud tempus a Cretensibus gestarum veri simile reddidit Naber l. l. 115, qui intra annos 216 et 201 a. Chr. hoc foedus factum esse existimat, tamen dialectus eius multo magis quam duorum praecedentium antiqui-

tatem et severitatem redolet. — II. 16. 22, III, 16 notanda est υἶ forma adverbii relativi localis pro οἶ positi, de quo v. Naberum l. l. 113, qui affert Hesychii glossam: τυῖ· ὧδε, Κρῆτες. cf. Ahrens d. Dor. p. 364 sq. Hey d. Cr. p. 16.

---

47 [= 2555] Fragmentum in agro Hierapytnio repertum. Boeckh.

. . . . ων |
. . . . αν δις οπο |
. . . . [τὰν ἰσοπολιτείαν καὶ τὸν ὅρκ]ον ἀγγραψάντων |
. . . . [ἐς] στάλας λιθίνας τρεῖς κα[ὶ] | [τὰν μὲν θέντων οἱ Ἱεραπυτνίοι ἐ]ν Ἱεραπύτνᾳ ἐν τῷ ἱερῷ τᾶς Ἀθανα[ί]ας τᾶς Πολιάδος, τὰν] δὲ ἄλλαν οἱ κατοικόντες Ἱεραπυτνίοι | [ἐν Γόρτυνι] ἐν τῷ ἱερῷ τῶ Ἀσκλαπιῶ, τὰν δὲ τρίταν κοινᾷ | [ἐν Λυττοῖ] ἐν τῷ ἱερῷ τᾶς Ἀθαναίας. αἰ δέ τί κα δόξῃ βωλευομέ[[νοις] ἐπὶ τῷ κοινᾶ συμφέροντι ἐπιδιορθώσαι ἢ ἐξελὲν ἢ ἐν|βαλέν, μὴ ἔνορκον ἔστω. ὅτι δὲ ἐ(πι)γράψαιμεν, ἔνορκόν τε ἔστω καὶ | ἔνθινον. ὅρκος· ὀμνύω τὰν ἑστίαν καὶ Τᾶνα Ὀράτριον καὶ Τᾶνα | Δικταῖον καὶ Ἥραν καὶ Ἀθαναίαν Ὠλερίαν καὶ Ἀθαναίαν Πολιάδα | καὶ Ἀθαναίαν Σαλμωνίαν καὶ Ἀπόλλωνα Πύθιον καὶ Λατὼ καὶ Ἄρ[τε]|μιν καὶ Ἄρεα καὶ Ἀφροδίταν καὶ Κωρήτας καὶ Νύμφας καὶ τὸς Κυρβάν|τας καὶ θεὸς πάντας καὶ πάσας· ἦ μὰν ἐγὼ εὐνοησῶ τοῖς ἐπί|πασι Ἱεραπυτνίοις τὸν ἅπαντα χρόνον ἁπλόως καὶ ἀδόλως, καὶ δὴ | τὸν αὐτὸν φίλον καὶ ἐχθρὸν ἑξῶ καὶ πολεμησῶ ἀπὸ χώρας παντὶ | σθένει, οὗ καὶ οἱ ἐπιπάντες Ἱεραπυτνίοι, καὶ τὸ δίκαιον δωσῶ καὶ | ἐμμενῶ ἐν τοῖς συγκειμένοις καὶ οὐ κακοτεχνησῶ οὐδὲν τῶν | ἐν τᾷδε τᾷ ἰσοπολιτείᾳ γεγραμμένων οὔτε λόγῳ οὔτε ἔργῳ | οὐδὲ ἄλλῳ ἐπιτραψῶ ἑκὼν καὶ γινώσκων παρευρέσει οὐδεμιᾷ | οὐδὲ τρόπῳ οὐδενί. αἰ δέ τι ἐπιορκήσαιμι, τῶν ὤμοσα ἢ τῶν συνε|θέμαν, τός τε θεὸς τὸς ὤμοσα ἐμμανίας ἦμεν καὶ ἐξόλλυσθαι | κακίστῳ ὀλέθρῳ καὶ μήτε γᾶν μήτε δένδρεα καρπὸς φέρεν μή|τε γυναίκας τίκτεν κατὰ φύσιν, τῷ τε πολέμῳ μή με σῶον νέεσθαι· εὐορ|κῶσι δὲ ἁμῖν τός τε θεὸς ἱλέος ἦμεν καὶ γίνεσθαι πάντα ἀγαθά. |

Foedus inter civitatem Hierapytniorum et cleruchos eorum factum, qui ubi habitaverint, deleta priore parte vs. 7 ignoratur. — 7 ἐν

Γόρτυνι, 8 ἐν Λυττοῖ supplevit Naber, *Mnemosyne* I (1852) p. 111 sq. totum enim hoc foedus simile est eius, quod supra dedimus n. 45, quocum etiam aetate coniungendum esse non immerito putatur a Nabero l. l. 112. —

---

48 [= 2556] Marmor ex Creta in Britanniam delatum inter Arundeliana. Boeckh.

[Θ]εὸς ἀγαθ[ός.] |

Ἀγαθᾷ τύχᾳ καὶ ἐπὶ σωτηρίᾳ, ἐπὶ κόσμ[ων ἐν μὲν] | Ἱεραπύτνᾳ τῶν σὺν Ἐνίπαντι τῶ Ἑρμαίω [καὶ μηνὸς] | Ἱμαλίω, ἐν δὲ Πριανσιοῖ ἐπὶ κόσμων τῶν σὺ[ν Νέωνι τῶ] | Χιμάρω καὶ μηνὸς Δρομηΐω, τάδε συνέθε[ντο καὶ συνευ]|δοκήσαν ἀλλάλοις Ἱεραπυτνίοι καὶ Πριανσίοι, [ἐμμενόν]|τες ἐν ταῖς προυπαρχώσαις στάλαις ἰδίᾳ τε[θείσαις] | Γορτυνίοις καὶ Ἱεραπυτνίοις καὶ τᾷ κατὰ κοινὸν [Γορτυνίοις] | καὶ Ἱεραπυτνίοις καὶ Πριανσίοις, καὶ ἐν τᾳ φιλίᾳ [καὶ συμμα]|χίᾳ καὶ ὅρκοις τοῖς προγεγονόσι, ἕν τ' αὐταῖς τ[αῖς πόλεσι] | καὶ ἐπὶ τᾷ χώρᾳ, ᾇ ἑκατέροι ἐχόντες καὶ κρατόν[τες συν]|θήκαν ἔθεντο, εἰς τὸν πάντα χρόνον. Ἱεραπυτν[ίοις] | καὶ Πριανσίοις ἦμεν παρ' ἀλλάλοις ἰσοπολιτείαν καὶ ἐπιγα|μίας καὶ ἔνκτησιν καὶ μετοχὰν καὶ θείων καὶ ἀνθρωπίνων | πάντων, ὅσοι κα ἔωντι ἐμφύλοι παρ' ἑκατέροις, καὶ πωλόν|τας καὶ ὠνωμένος, καὶ δανειζόντας καὶ δανειζομένος, | καὶ τἆλλα πάντα συναλλασσόντας κυρίος ἦμεν κατὰ | τὸς ὑπαρχόντας παρ' ἑκατέροις νόμος. ἐξέστω δὲ τῷ | τε Ἱεραπυτνίῳ σπείρεν ἐν τᾷ Πριανσίᾳ καὶ τῷ Πριαν|σιεῖ ἐν τᾷ Ἱεραπυτνίᾳ, διδῶσι τὰ τέλεα καθάπερ οἱ ἄλλοι | πολίται κατὰ τὸς νόμος τὸς ἑκατέρα κειμένος. εἰ δέ τί | κα ὁ Ἱεραπύτνιος ὑπεχθῆται ἐς Πριάνσιον ἢ ὁ Πριανσιεὺς | ἐς Ἱεραπύτναν ὁτιοῦν, ἀτελέα ἔστω καὶ ἐςαγομένῳ καὶ | ἐξαγομένῳ αὐτὰ καὶ τούτων τὸς καρπὸς καὶ κατὰ γᾶν | καὶ κατὰ θάλασσαν· ὧν δέ κα ἀποδῶται, κατὰ θάλασσαν ἐῶ|σας ἐξαγωγᾶς τῶν ὑπεχθεσίμων ἀποδότω τὰ τέλεα | κατὰ τὸς νόμος τὸς ἑκατέρα κειμένος. κατὰ ταὐτὰ δὲ | καὶ εἴ τίς κα νε[ί]μ[η], ἀτ]ελὴς ἔστω· αἰ δέ κα σίνηται, ἀποτεισά|τω τὰ ἐπιτίμια [ὁ] σι|νό]μενος κατὰ τὸς νόμος τὸς ἑκατέρα κει|μένος. πρειγήϊα δὲ ὧ [κ]α χρεῖαν ἔχῃ πορηΐω παρεχόντων | οἱ μὲν Ἱεραπυτνίοι κόσμοι τοῖς Πριανσιεῦσι,

οἱ δὲ Πριανσιέ(ε)ς | κόσμοι τοῖς Ἱεραπυτνίοις· αἰ δὲ μὴ παρισχαίεν, ἀποτεισάν|των οἱ ἐπιδάμοι τῶν κόσμων τᾷ πρειγείᾳ στατῆρας δέκα. | ὁ δὲ κόσμος ὁ τῶν Ἱεραπυτνίων ἑρπέτω ἐν Πριανσιοῖ ἐς | τὸ ἀρχεῖον καὶ ἐν ἐκκλησίᾳ καθήσθω μετὰ τῶν κόσμων· ὡςαύτως δὲ καὶ ὁ τῶν Πριανσιέων κόσμος ἑρπέτω ἐν Ἱε|ραπύτνᾳ ἐς τὸ ἀρχεῖον καὶ ἐν ἐκκλησίᾳ καθήσθω μετὰ | τῶν κόσμων. ἐν δὲ τοῖς ἡροϊκ[οῖ]ς καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις ἑορταῖς | οἱ παρατυγχανόντες ἑρπόντων παρ' ἀλλάλος ἐς ἀνδρήϊ|ον καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι πολῖται. ἀναγινωσκόντων δὲ τὰν | στάλαν κατ' ἐνιαυτὸν οἱ τόκ' ἀεὶ κοσμόντες παρ' ἑκατέ|ροις ἐν τοῖς Ὑπερβωίοις καὶ προπαραγγελλόντων ἀλλά|λοις πρὸ ἁμερᾶν δέκα, ᾗ κα μέλλωντι ἀναγινώσκεν. | ὁποίοι δέ κα μὴ ἀναγνῶντι ἢ μὴ παραγγέλωντι, ἀπο|τεισάντων οἱ αἴτιοι τούτων στατῆρας ἑκατόν, οἱ μὲν | Ἱεραπυτνίοι κόσμοι τῶν Πριανσιέων τᾷ πόλει, οἱ δὲ | Πριανσιέες Ἱεραπυτνίων τᾷ πόλει. εἰ δέ τις ἀδικοίη | τὰ συνκείμενα κοινᾷ διαλύων ἢ κόσμος ἢ ἰδιώτας, ἐ|ξέστω τῷ βωλομένῳ δικάξασθαι ἐπὶ τῶ κοινῶ δι|καστηρίω, τίμαμα ἐπιγραψαμένος τᾶς δίκας κατὰ τὸ | ἀδίκημα, ὅ κά τις ἀδικήσῃ· καὶ εἴ κα νικάσῃ, λαβέτω τὸ | τρίτον μέρος τᾶς (κατα)δίκας ὁ δικαξάμενος, τὸ δὲ λοιπὸν ἔσ|τω τᾶν πολέων. αἰ δέ τι θεῶν βωλομένων ἕλοιμεν ἀγα|θὸν ἀπὸ τῶν πολεμίων ἢ κοινᾷ ἐξοδουσάντες ἢ ἰδίᾳ τι|νὲς παρ' ἑκατέρων ἢ κατὰ γᾶν ἢ κατὰ θάλασσαν, λαν|χανόντων ἑκατέροι κατὰ τὸς ἄνδρας τὸς ἑρπόντας | καὶ τὰς δεκάτας λαμβανόντων ἑκατέροι ἐς τὰν ἰδί|αν πόλιν. ὑπὲρ δὲ τῶν προγεγονότων παρ' ἑκατέροις | ἀδικημάτων, ἀφ' ὧ τὸ κοινοδίκιον ἀπέλιπε χρόνω, ποιη|σάσθων τὰν διεξαγωγὰν οἱ σὺν Ἐνίπαντι καὶ Νέωνι κόσμοι ἐν ᾧ κα κοινᾷ δόξῃ δικαστηρίῳ ἀμφοτέραις ταῖς πό|λεσι ἐπ' αὐτῶν κοσμόντων, καὶ τὸς ἐγγύος καταστασάν|των ὑπὲρ τούτων, ἀφ' ἇς κα ἁμέρας ἁ στάλα τεθῇ ἐμ μη|νί. ὑπὲρ δὲ τῶν ὕστερον ἐγγινομένων ἀδικημάτων προ|δίκῳ μὲν χρήσθων, καθὼς τὸ διάγραμμα ἔχει· περὶ δὲ τῶ | δικαστηρίω οἱ ἐπισταμένοι κατ' ἐνιαυτὸν παρ' ἑκατέροις | κόσμοι πόλιν στανυέσθων, ἅγ κα ἀμφοτέραις ταῖς πόλεσ[ι | δό]ξῃ, ἐξ ἇς τὸ ἐπικριτήριον τελέται, καὶ ἐγγύος καθιστάν|των, ἀφ' ἇς κα ἁμέρας ἐπιστᾶντι ἐπὶ τὸ ἀρχεῖον ἐν διμήνῳ, | καὶ διεξαγόντων ταῦτα ἐπ' αὐτῶν κοσμόντων κατὰ τὸ | δοχθὲν κοινᾷ σύμβολον. αἰ δέ κα μὴ ποιήσωντι οἱ κόσμοι κα|θὼς γέ-

γραπται, ἀποτεισάτω ἕκαστος αὐτῶν στατῆρας | πεντήκοντα, οἱ μὲν Ἱεραπυτνίοι κόσμοι Πριανσιῶν τᾷ πόλει, | οἱ δὲ Πριανσίοι κόσμοι Ἱεραπυτνίων τᾷ πόλει. αἰ δέ τί κα | δόξῃ ἀμφοτέραις ταῖς πόλεσι βωλουομέναις ἐπὶ τῷ | κοινᾷ συμφέροντι διορθώσασθαι, κύριον ἔστω τὸ διορ|θωθέν. στασάντων δὲ τὰς στάλας οἱ ἐνεστακότες ἑ|κατέρᾳ κόσμοι ἐπ' αὐτῶν κοσμόντων, οἱ μὲν Ἱεραπυ|τνίοι ἐν τῷ ἱερῷ τᾶς Ἀθαναίας τᾶς Πολιάδος καὶ οἱ | Πριανσίοι ἐν τῷ ἱερῷ τᾶς Ἀθαναίας τᾶς Πολιάδος. | ὁποτέροι δέ κα μὴ στάσωντι καθὼς γέγραπται, ἀπο|τεισάντων τὰ αὐτὰ πρόστιμα καθὼς καὶ περὶ τῶν | δικαίων γέγραπται.

Foedus inter Hierapytnios et Priansios factum, a Boeckhio exeunti seculo a. Chr. tertio tribuitur. utrum hoc exemplar Hierapytnae an Priansi positum fuerit, diiudicari non potest. —

---

3. Decreta Teia.

Tei prope oppidum quod nunc est Sigazik reperta sunt non pauca decreta aliarum civitatum, quibus asylum Bacchi, quod Tei erat, confirmatur. pleraque horum decretorum profecta sunt ex oppidis Cretensibus. ea responsa sunt ad duas legationes Teiorum, quarum alteri Apollodotus et Colotas alteri Herodotus et Menecles praefuerunt. Apollodotum et Colotam anno 193 a. Chr. in oppida Cretensia missos esse veri simile est, quia decretum Romanorum (C. i. Gr. 3045) ipsum quoque asylum Teium confirmans hoc anno factum est. Herodotus autem et Menecles triginta aut etiam pluribus annis post missi esse putandi sunt, quia in nonnullis decretis commemoratur τὸ δόγμα τὸ γραφὲν ὑπὸ τῶν προγόνων (61, 25) vel similia (60, 14. 61, 10. 62, 11. 22. 63, 17. 30.). complura enim oppida cum eo anno, quo Herodotus et Menecles legati venerant, prius decretum renovarent, illud his verbis commemoraverunt. bina decreta exstant Cnosiorum, Apteraeorum, Bianniorum, Arcadum. e quibus Arcadum solorum utrumque recepi, cum reliqua nimis mutila essent.

Apographa, quibus Boeckhius in his titulis edendis usus est, parum accurate facta erant. itaque multa et emendavit

et supplevit Le Bas, '*Voyage archéologique en Grèce et en Asie Mineure*', III, 1 (sive '*Inscriptions grecques et latines recueillies en Grèce et en Asie Mineure*' V) nn. 60 sqq. complura etiam antea non descripta addidit. at etiam in exemplaribus, quae Le Bas proposuit, non pauca sunt, quae per errorem irrepsisse videantur. quod mirari nullo modo possumus, quoniam decreta Dorica dialecto conscripta per lapicidas Teios Ionico sermone assuetos lapidi incisa sunt. hi igitur η pro α longa non semel posuerunt et alia similiter per neglegentiam mutaverunt. ea vero, quae W. H. Waddington in adnotationum illi volumini additarum p. 29 vestigia vetustioris formae genetivi sing. primae et secundae declinationum in ᾱϊ, ōϊ desinentis esse putat, πρεσβευτᾶν Ἀπολλοδότῳ καὶ Κωλώτᾳ 49, 4, παρὰ τῶ δάμῳ τῶ Τηΐων 50, 3, καταξίως τῷ θεῷ 51, 19, περὶ τῷ γενέσθαι 52, 8, πρεσβευτᾷ Περδίκκᾳ 55, 19. 59, 19, ea ipsa quoque errori scribentium tribuenda esse puto, qui iota mutum aliis locis per neglegentiam omiserunt aliis per eandem falso apposuerunt.

49

Πολυρρηνίων. |

Πολυρρηνίων οἱ κόσμοι καὶ ἁ πόλις Τηΐων τῷ δάμῳ | καὶ τᾷ βωλᾷ χαίρειν. κομισαμένοι τὸ ψάφισμα τὸ παρ' | ὑμῶν ἀνέγνωμεν καὶ τῶν πρεσβευτᾶν Ἀπολλοδό||*τω * καὶ Κωλώτα* διακούσαμεν παρακαλούντων μετὰ | πάνσας σπουδᾶς καὶ φιλοτιμίας ἀκολούθως τοῖς ἐν τῷ | ψαφίσματι κατακεχωρισμένοις· περὶ δὴ τούτων δεδό|χθαι Πολυρρηνίων τοῖς κόσμοις καὶ τᾷ πόλει ἀποκρίνασ|θαι Τηΐοις, διότι τὸν Διόνυσον καὶ αὐτοὶ σεβόμεθα καὶ δίδο||ται τῷ θεῷ [παρ' ἁ]μῶν τάν τε πόλιν καὶ τὰν χώραν ἀνιέμεν | ἱερὰν καὶ ἄσυλον νῦν τε καὶ εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον. ἦμεν δὲ | καὶ . . . . . . οις ἐν Τέῳ ἀσφάλειαν καὶ κατὰ γᾶν καὶ κατὰ | [θάλασσ]αν ε[ἰς] τὸν ἅπαντα χρόνον. ἔρρωσθε.

Le Bas l. l. 62. — propter antiquitatem memorabilis est πάνσας (6) forma, quae productionem suppletoriam deleta nasali factam non passa est.

50 [= 3051].

῾Ραυκίων. |

ἔδοξεν ῾Ραυκίων τοῖς κόσμοις καὶ τᾷ πόλει. ἐπειδὴ παραγε|νομένοι πρεσβευταὶ παρὰ τῶ δάμω * τῶ Τηΐων πορτὶ ῾Ρω|κίονς, Ἀπολλόδοτος Ἀστυάνακτος, Κωλώτας ῾Εκατωνύμου, ‖ ἐπελθ*όντες ἐπὶ τὰν· ἐκκλησίαν (ἐν)εφανίξαν τάν τε | οἰκειότατα τὰν ὑπάρχονσαν ῾Ραυκίοις ποθ' αὐτὸνς | καὶ περὶ τᾶς ἀσυλίας τᾶς τε πόλεος καὶ τᾶς χώρας πα|ρεκαλέσαν, ἔτι δὲ καὶ τῶ παρ' Ἀντιόχω τῶ βασιλέος πρει|γευτᾶ Ἀγησάνδρω παρακαλέσαντος μετὰ πάνσ*ας ‖ σπουδᾶ[ς] καὶ φιλοτιμία[ς], ὁμοίως δὲ καὶ τῶν παρ' ὑμῶν | πρειγευτᾶν ἐμφανιξάντων τὰν ὑμ[ῶ]ν εὔνοι[αν κ]αὶ | προθυμίαν· δεδόχθαι ῾Ραυκίων τοῖς [κόσμοι]ς [καὶ τᾷ] πό|λει ἀποκρίνασθαι Τ[η]ίοι[ς], ὅτι ἅ τε καθ[ιέρωσι]ς [τῷ Διονύ]|σῳ τᾶς πόλεος καὶ τᾶς χώρας αὐτοῖς ἅ τε ἀσυλία καὶ ‖ τἆλλα ἔνδοξα καὶ τίμια παρ' [ἁμῶν ἔσται] | νῦν τε καὶ τὸν ἄλλον χρόνον πάντα.

Le Bas 63. — memorabiles sunt formae: ῾Ρωκίονς 3, ὑπάρχονσαν, αὐτόνς 6, πάνσας 9.

51

Κυδωνιατᾶν. |

Κυδωνιατᾶν ἁ πόλις καὶ οἱ ἀρχόντες Τηΐων τᾷ βωλ[ᾷ] | καὶ τῷ δάμῳ χαίρειν. ἐπειδὴ [Τηΐ]οι φίλοι καὶ συγγενεῖς | ὑπαρχόντες διὰ προγόνων τᾷ πόλει ψάφισμα καὶ πρεσ|γευτὰς ἀπεστάλκαντι Ἀπολλόδοτον, Κωλώταν, οἳ | ἐπελθόντες ἐπὶ τὰν ἐκκλησίαν τό τε ψάφισμα (ἀ)πεδώ|καν καὶ αὐτοὶ διελέγην ἀκολούθως τοῖς γεγραμμένοις | τὰν ἐκτενεστάταν σπουδὰν καὶ φιλοτιμίαν ποιιομέ|νοι περὶ τῶ γενέσθαι τὰν καθιάρωσιν τῷ Διονύσῳ τᾶς | τε πόλιος καὶ τᾶς χώρας τᾶς Τηΐων καὶ τὰν ἀσυλίαν, ἔτι | δὲ καὶ τἆλλα τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῖς ἔνδοξα καὶ τίμια εἰς | τὸν θεὸν ψαφιξαμένος καὶ αὐτὸς συναύξεν καὶ (ἀ)εί τι|νος ἀγαθῶ παραιτίος γενέσθαι τῷ δάμῳ, καὶ ὅτι ταῦτα | ποιησάντες ἀκόλουθα πραξόμεν τᾷ τε ‖ ποτὶ τὸ θεῖον εὐσεβείᾳ καὶ τὰ μέγιστα χαρι[ξόμεθα τῷ] | δάμῳ, ἀποκρίνασθαι Τηΐοις φίλοις καὶ οἰκεί[οις οὖσιν], | ὅτι τὸν Διόνυσον καὶ αὐτοὶ σεβόμεθα καὶ τὸν Τηΐω[ν δᾶμον] | συγγενέα ὄντα ἀσπαζόμεθα καὶ ἐπαινῶμεν δ[ι]ό[τ]ι [κα]|λῶς καὶ

ἐνδόξως καὶ καταξίως τῶ*θεῶ* προεστάκαντι. | ἕνεκα ὧν καὶ παρ' ἁμῶν τὰ καλὰ καὶ τίμια δίδοται τῷ θεῷ, | καὶ Τηΐων τάν τε πόλιν καὶ τὰν χώραν ἀνεῖμεν ἱερὰν καὶ | ἄσυλον νῦν τε καὶ εἰς τὸν ἄλλον χρόνον καὶ πει[ρα]||σώμεθα αἰεί τινος ἀγαθῶ παραιτίοι γίνεσθαι τῷ δάμῳ | καὶ κοινᾷ καὶ ἰδίᾳ. εἰ καί τινες ἄγωντι Τηΐος ἢ τὸς κατοικόν|τας παρ' αὐτοῖς, οἱ κόσμοι καὶ ἄλλος ὁ (βωλόμενος) τῶν Κυδωνια|τᾶν ἢ Τηΐων ἀφελομένοι καὶ διδόντες τοῖς ἀδικη|μένοις κυρίοι ἐστώσαν. ἔρρωσθε.

Le Bas 64.

---

52 [= 3050]

Ϝαξίων. |

Ἔδοξεν Ϝαξίων τοῖς κόσμοις καὶ τᾷ πόλει ψαφισαμένοις | κατὰ τὸν νόμον. ἐπειδὴ Τηΐοι διὰ προγόνων φίλοι καὶ συγ|γενεῖς ὑπαρχόντε[ς] τᾶς ἁμᾶς πόλεος ἀπεστείλαν ψά|φισμα καὶ πρειγευτάς, Ἀπολλόδοτον καὶ Κωλώταν, | οἳ καὶ ἐπελθόντες ἐπὶ τὰν ἐκκλησίαν καὶ τὸ ψάφισμα | ἀποδόντες διελέγεν πεδὰ πάνσας σπουδᾶς καὶ φι|λοτιμίας περὶ τῶ * γενέσθαι τὰν καθιέρωσιν τῷ Διονύ|σῳ τᾶς τε πόλεος αὐτῶν καὶ τᾶς χώρας καὶ τὰν ἀσυ||λίαν τά τε ἄλλα τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῖς ἔνδοξα καὶ τίμι|α διαφυλάδεν καὶ συνεπαύξεν ἐς τὸν ἀεὶ χρόνον, (ὑ)πὲρ | δὲ τῶν αὐτῶν διαλεγέντος καὶ Περδίκκα τῶ παρὰ τῶ βα|σιλέως Φιλίππω πρειγευτᾶ· δεδόχθαι Ϝαυξίων τοῖς | κόσμοις καὶ τᾷ πόλει ἐπαινέσαι μὲν τόν(ς) πρειγευτάν(ς), || διότι καλῶς καὶ συμφερόντως διελέγεν περὶ τᾶς οἰκειότατος | [τᾶς ὑπαρχούσας αὐτο]ῖς πορτ' ἁμὲ καὶ τῶν λοιπῶν ἐνδό||[ξων καὶ τιμίων, ἀποκρί]νασθαι, διότι ὁ δᾶμος ὁ Ϝαυξίων δια||[φυλάδων τὰν πορτὶ] τὸ θεῖον εὐσέβειαν καὶ τᾷ πόλει τῶν | [Τηΐων εὐχαριστεῖν β]ωλόμενος τάν τε καθιέρωσιν τῷ Δι||[ονύσῳ τᾶς τε πόλε]ος τῶν Τηΐων καὶ τᾶς χώρας ἀναδεί||[κνυντι καὶ παρδέχε]ται ἱερὰν καὶ ἄσυλον, καθότι παρκα||[λεῖ ὁ δᾶμος ὁ Τηΐω]ν· ὑπαρξεῖ δὲ καὶ τἄλλα τίμια | [Τηΐοις πὰρ τᾷ πό]λει τῶν Ϝαυξίων νῦν τε καὶ αἰεί. | ἔρρωσθε.

Le Bas 65. Memorabiles sunt πεδά praepositionis forma obsoleta pro μετά posita et πάνσας versu 7.

---

53 [= 3049]

Συβριτίων. |

[Συβριτίων ἁ πόλι]ς καὶ οἱ κόσμοι Τηΐων τᾷ βωλᾷ καὶ τῷ | [δάμῳ χαίρειν. παραγεν]όμενος Περδίκκας ὁ παρὰ βασι[λέως Φιλίππου πρεσ]βευτὰς τό τε ψάφισμα ἀπέδωκεν, || [ὃ ἐφέρον οἱ παρ' ὑ]μῶν πρεσβευταί, ἐπεὶ αὐτοῖς συνέ[βη ἅμα ἐπιδαμεῖν], ἐν ᾧ ἐγράψατε ἁμῖν περὶ τᾶς οἰκειότα||τος καὶ τᾶς] φιλίας καὶ ὅτι καλῶς κα ποιήσαιμεν προσ||[δεξαμένοι] τάν τε ἀνιέρωσιν τῷ Διονύσῳ καὶ τὰν ἀσυ||[λίαν τᾶς τ]ε πόλιος καὶ τᾶς χώρας [ὑμῶν, καὶ παρεκαλεῖτε περὶ || τούτων] πράσσειν, διελέγη δὲ [καὶ Περδίκκας ὁ ὑμῶν | πολί]τας ἀκολούθως τοῖς γ[εγραμμένοις μετὰ πάσας] | σπουδᾶς καὶ φιλοτιμίας· προ[θύμοι οὖν καὶ ἀπὸ προ]|γόνων πρὸς πάντα τὰ [θεῖα διακειμένοι καὶ τὰν] | ἀνιέρωσιν τῷ Διονύσῳ κ[αὶ Περδίκκᾳ χαρίζεσ||θαι] βουλομένοι, ὑμῖν τ[ε τὰ λοιπὰ τὰ ὑπάρχοντα | καὶ τἆ]λλα τίμια [καὶ ἔνδοξα διαφυλαξόμεν ἀπροφασίστως | καὶ τὰ]ν ἀσυλίαν [τᾶς τε πόλιος καὶ τᾶς χώρας καὶ τὰν ἀνιέρωσιν | τῷ Δ]ιο[νύσῳ δίδομεν νῦν τε καὶ εἰς τὸν ἄλλον χρόνον]|| πάντα. εἰ δέ τινές κα τῶν ὁρμιομένων ἐξ Συβρί*τας ἀδι||κήσωσίν τινα Τηΐων ἢ τῶν παροίκων ἢ κοινᾷ ἢ ἰδίᾳ πα|ρὰ τὸ γραφὲν δόγμα περὶ τᾶς ἀσυλίας ὑπὸ τᾶς πόλεος | τῶν Συβριτίων, ἐξέστω τῷ παραγενομένῳ Τηΐων | ἢ τῶν παροίκων τῶν ἐν Τέῳ ἐπιλαβέσθαι καὶ τῶν σω|μάτων καὶ χρημάτων, εἴ τίς κα ἄγῃ· οἱ δὲ κόσμοι οἱ τόκα || ἀεὶ κοσμιόντες ἐπαναγκαζόντων ἀποδιδό μεν τοὺς ἐχόντας, ἀζαμίοι ὄντες καὶ ἀνυποδί|κοι πάσας ζαμίας. εὐτυχεῖτε.

Le Bas 66. versuum 9—18 paucae tantum literae supersunt. supplementa dedi ex exemplo Le Basii, quamquam ea nequaquam certa sunt.

---

54 [= 3058]

Λατίων. |

Ἔδοξε Λατίων τοῖς κόσμοις καὶ τᾷ πόλει. ἐπειδὴ | Τήϊοι συγγενεῖς καὶ φίλοι διὰ προγόνων ὑπαρχόν|τες ψάφισμα καὶ πρειγευτὰνς ἀπεστάλκαν Ἀπολ||λόδοτον καὶ Κωλώταν, οἱ δὲ ἐπελθόντες ἐπὶ τὸ κοι|νὸν τὸ Λατίων τό τε ψάφισμα ἀπεδώ-

χαν καὶ αὐτοὶ | διελέγεν ἀκολούθως τοῖς γεγραμμένοις τὰν ἐκτε||[νεστάταν σπουδὰν καὶ φιλοτιμίαν ποιουμένοι] περί τε | [τοῦ γενέσθαι] . . . . πο||. . . . . . . ετι | . . . . ημι . .|. . . . . ι | . . (lacuna sex versuum) . . . . . [ὅτι πρότερον ἁ πόλις καὶ νῦν δὲ πᾶσιν] | εὐχαριστεῖ καὶ μεμναμένοι [τὰν προ]υπάρχονσ[αν ταῖς] || πόλε(σ)ι συγγένειαν, τάν τε καθιέρωσιν τῷ Διονύσῳ, τάν [τε] | πόλιν καὶ τὰν χώραν ἦμεν ἱερὰν καὶ ἄσυλον, βωλομέ[νοι] | χαρίζεσθαι Περδίκκᾳ δίδομεν, καὶ τὰ λοιπὰ τὰ ὑπάρχον|τα ὑμῖν ἔνδοξα καὶ τίμια συνδιαφυλαξίομεν ἀπρο|φασίστως, ἐφ᾿ ὅσον κ᾿ ἴωμεν δυνατοί. καὶ εἴ τινές κα τῶν || ὁρμιομένων Λατόθεν ἀδικήσωντί τινα Τήϊον ἢ κοινᾷ | ἢ ἰδίᾳ παρὰ τὸ γραφὲν δόγμα περὶ τᾶς ἀσυλίας τᾶς τε | πόλεος καὶ τᾶς χώρας, ἐξέστω τῷ παραγενομένῳ | Τηΐων ἐπιλαβέσθαι καὶ σωμάτων καὶ χρημάτων, εἴ τίς | κα ἄγῃ· οἱ δὲ κόσμοι οἱ τόκ᾿ ἀεὶ κοσμιόντες ἀναγκαζόν||των ἀποδιδόμεν τὸς ἐχόντας ἀζαμίοι ὄντες καὶ ἀν|υποδίκοι. ἀγγράψαι δὲ καὶ τὸ δόγμα ἐς τὸ ἱερὸν τᾶς Ἐλευθυίας.

Le Bas 67. — memorabiles sunt formae: πρειγευτάνς v. 4, ὑπάρχονσαν v. 19.

---

55 [= 3048)

Ἰστρωνίων. |

Ἔδοξεν Ἰστρωνίων τοῖς κόσμοις καὶ τᾷ πόλει. ἐπει|δὴ Τήϊοι φίλοι καὶ συγγενεῖς ὑπαρχόντες διὰ προ|γόνων τᾷ πόλει ψάφισμα καὶ πρεσβευτὰς ἀπε||στάλκαν, Ἀπολλόδοτον καὶ Κωλώταν, οἳ ἐπελθόν|τες ἐπὶ τὸ κοινὸν τὸ Ἰστρωνίων τό τε ψάφισμα ἀπε|δώκαν καὶ αὐτοὶ διελέγην ἀκολούθως τοῖς γε|γραμμένοις, τὰν ἐκτενεστάταν σπουδὰν καὶ | φιλοτιμίαν ποιουμένοι περὶ τοῦ γενέσθαι τὰν κα||θιέρωσιν τῶ Διονύσω τᾶς τε πόλιος καὶ τᾶς χώρας | τᾶς Τηΐων καὶ τὰν ἀσυλίαν, ἔτι δὲ καὶ τἆλλα τὰ ὑπάρ|χοντα αὐτοῖς ἔνδοξα καὶ τίμια διὰ τὸν θεὸν ψαφισα|μένους καὶ αὐτοὺς συναύξειν καὶ ἀεί τινος ἀγαθοῦ | παραιτίους γίνεσθαι τῷ δάμῳ, καὶ ὅτι ταῦτα ποιη||σάντες ἀκόλουθα πραξίομεν τᾷ τε πορτὶ (τὸ) θεῖον | εὐσεβείᾳ καὶ τὰ μέγιστα χαριξιόμεθα τῷ δάμῳ, | περὶ δὲ τῶν αὐτῶν διαλεγέντος μετὰ πάσας σπου|δᾶς καὶ προθυμίας καὶ [τοῦ ἀποσταλέν]τος (παρὰ) βασιλέως Φι|λίππου πρεσβευτᾶ*

Περδίκκα*· ἀποκρίνασθαι τῷ ‖ δάμῳ τῷ Τηΐων, ὅτι πρότερόν τε ἁ πόλις διακει|μένα φιλικῶς καὶ εὐνόως ποτὶ τὸ πλᾶθος τὸ | Τηΐων ἔν τε τοῖς ὑπεράνω χρόνοις οὐδενὸς | ἀπέστα τῶν συμφερόντων καὶ νῦν δέ, καθό|τι παρακαλεῖ ὁ δᾶμος ὁ Τηΐων καὶ Περδίκκας ὁ ‖ πολίτας αὐτῶν, προαιρουμένοι οὖν ἐμ πᾶσιν | εὐχαριστεῖν καὶ μεμναμένοι τᾶς προυπαρχού|σας ταῖς πόλεσι συγγενείας, τάν τε καθιέρω|σιν τῷ Διονύσῳ τᾶς τε πόλιος καὶ τᾶς χώρας | ὑμῶν, ἔτι δὲ ἱερὰν καὶ ἄσυλον εἶναι, βουλομένοι ‖ χαρίζεσθαι Περδίκκᾳ, δίδομεν καὶ τὰ λοιπὰ τὰ | ὑπάρχοντα ὑμῖν ἔνδοξα καὶ τίμια συνδιαφυλα|ξίομεν ἀπροφασίστως, ἐφ' ὅσον κ' ἔωμεν δυνατοί. | εἰ δέ τινές κα τῶν ὁρμιομένων ἐξ Ἰστρῶνος ἀδι|κήσωντί τινα Τηΐων ἢ κοινᾷ ἢ ἰδίᾳ παρὰ τὸ γραφὲν ‖ δόγμα περὶ τᾶς ἀσυλίας ὑπὸ τᾶς πόλιος τᾶς | Ἰστρωνίων, ἐξέστω τῷ παραγενομένῳ Τηΐων | ἐπιλαβέσθαι καὶ τῶν σωμάτων καὶ χρημάτων, εἴ | τίς κα ἄγῃ, οἱ δὲ κόσμοι οἱ τόκα ἀεὶ κοσμούντες ἐ|παναγκαζόντων ἀποδιδόμεν τοὺς ἐχόντας ‖ ἀζαμίοι ὄντες καὶ ἀνυποδίκοι. ἀναγράψαι δὲ καὶ | τὸ δόγμα εἰς τὸ ἱερὸν τὸ τᾶς Ἀθάνας τᾶς Πολι|άδος τοὺς γραμματέας τὰς πόλιος.

Le Bas 70.

---

56 [= 3047]

[Ἐλευθερναίων]. |

Ἐπει[δὴ] Τήϊοι φίλοι καὶ συγγενεῖς διὰ προγόνων] ὑπαρχό[ντες ψάφισμά τε καὶ πρεσβευτὰς ἀπεστάλ|καν]τ[ι παρ' ἁμὲ Ἀπολλόδοτόν τε καὶ Κολώταν, οἵ]‖τινες ἐπελθόντες ἐπὶ τὰν ἐκκλησία[ν τὰν φι]‖λίαν καὶ τὰν συγγένειαν τὰν ὑπάρχου[σαν] | ποτ' αὐτοὺς καὶ τἆλλα διελεγήσαν [εὖ καὶ ἐν]‖δόξως περί τε τῶ θεῶ καὶ τᾶς καθιερω[σέως τᾶς πο]‖λέως καὶ τᾶς χώρας, ἀκολούθως ἀπολο[γιζομένοι] ‖ τοῖς ἐν τῷ ψαφίσματι κατακεχωρισμένοι[ς] | τάν τε φιλίαν καὶ τὰν εὔνοιαν διαφυλάσσε[ιν καί] | τινος ἀγαθῶ παραιτίους γίνεσθαι καὶ τὰ ἐ[ψαφισ]‖μένα ἐπὶ πλέον συναύξειν, ὁμοίως δὲ παρεκάλ[εσε] | καὶ Ἁγήσανδρος Εὐκράτευς Ῥόδιος ὁ παρὰ τῶ βασι‖λέως Ἀντιόχω πρεσβευτὰς ἐπὶ τὰς τῶ πολέμω | διαλύσεις ἀποσταλείς, οὐθὲν ἐλλείπων σπου|δᾶς καὶ φιλοτιμίας κατ' οὐθένα τρόπον, ὡσαύτως δὲ | καὶ Περδίκκας ὁ παρὰ τῶ βασιλέως Φιλίππω

πεμ|φθείς· δεδόχθαι τοῖς κόσμοις καὶ τᾷ πόλει τῶν Ἐλευ‖θερναίων ἀποκρίνασθαι Τηΐοις φίλοις καὶ οἰκείοις | οὖσιν, διότι τά τε περὶ τὸν Διόνυσον καὶ αὐτοὶ σεβό|μεθα καὶ τὸν ὑμὸν δᾶμον ἀσπαζόμεθά τε κὴ|παινίομεν, διότι καλῶς καὶ ἱεροπρεπῶς καὶ κατα|ξίως τῶ θεῶ διεξάγοντι*, οὐ μόνον καθὼς πὰρ τῶν ‖ προγόνων παρελάβον διαφυλασσόντες, ἀλλὰ καὶ | πολλῷ μᾶλλον προςαυξόντες. ἕνεκεν ὧν καὶ παρ' ἀ|μίων τὰ σεμνὰ καὶ τίμια δίδοται τῷ θεῷ καὶ Τηΐοις, | καὶ τάν τε πόλιν αὐτῶν καὶ τὰν χώραν ἱερὰν καὶ ἄσυ|λον ἀποδείκνυμεν καὶ πειρασόμεθα συναύξειν.

Le Bas 71.

57

Ἀρκάδων. |

Ἔδοξεν Ἀρκάδων τοῖς κόσμοις καὶ τᾷ πόλει· ἐ|πειδὴ Τήϊοι φίλοι καὶ συγγενεῖς ὑπαρχόντες | διὰ προγόνων τᾷ πόλει ψάφισμα καὶ πρειγευ‖τὰς ἀπεστάλκαν Ἀπολλόδοτον καὶ Κωλώ|ταν, οἳ ἐπελθόντες ἐπὶ τὸ κοινὸν τῶν Ἀρκάδων | τό τε ψάφισμα ἀπεδώκαν καὶ αὐτοὶ διελέγεν | ἀκολούθως τοῖς γεγραμμένοις, τὰν ἐκτε|νεστάταν σπουδὰν καὶ φιλοτιμίαν ποιουμέ‖νοι περὶ τῶ γενέσθαι τὰν καθιέρωσιν τῷ | Διονύσῳ τᾶς τε πολέως καὶ τᾶς χώρας τᾶς | Τηΐων καὶ τὰν ἀσυλίαν, ἔτι δὲ καὶ τἆλλα τὰ ὑ|πάρχοντα αὐτοῖς ἔνδοξα καὶ τίμια διὰ τὸν | θεὸν ψαφιζομένος καὶ αὐτὸς συναύξεν καὶ ‖ ἀεί τινος ἀγαθῶ παραιτίος γίνεσθαι τῷ δάμῳ, | καὶ ὅτι ταῦτα ποιησάντες ἀκόλουθα πραξόμεν | τᾶ τε πρὸς τὸ θεῖον εὐσεβεία καὶ τὰ μέγιστα χα|ριξόμεθα τῷ δάμῳ· περὶ δὲ τῶν αὐτῶν διαλε|γέντος μετὰ πάσας σπουδὰς καὶ τοῦ παρὰ τῶ ‖ βασιλέως Φιλίππου πρεσβευτᾶ Περδίκκα· ἀ|ποκρίνασθαι τοῖς πρειγευταῖς, ὅτι ἁ πόλις δια|κειμένα φιλικῶς καὶ εὐήθως ποτὶ τὸ πλῆθος | Τηΐων ἔν τε τοῖς ὑπεράνω χρόνοις οὐθενὸς ἀ|πεστάτουν τῶν συμφερόντων καὶ νῦν δέ, ‖ καθότι παρακαλεῖ ὁ δᾶμος ὁ Τηΐων καὶ Περ|δίκκας ὁ πολίτας αὐτῶν· προαιρεομένοι οὖν | ἐμ πᾶσιν εὐχαριστεῖν καὶ μεμναμένοι τὰν | προυπάρχωσ(α)ν ταῖ(ς) πόλεσι συγγένειαν τάν | τε καθιέρωσιν τῷ Διονύσῳ τᾶς τε πόλιος ‖ καὶ τᾶς χώρας ὑμέων, ἔτι δὲ ἱερὰν καὶ ἄσυλον | ἦμεν, βουλομένοι χαρίζεσθαι Περδίκκᾳ δί|δο-

μεν, καὶ τὰ λοιπὰ τὰ ὑπάρχοντα ὑμῖν ἔνδο|ξα καὶ τίμια διαφυλαξόμεν ἀπροφασίστως | ἐφ' ὅσον ἦμεν ἐν δυνατῷ. καὶ αἴ τινες τῶν ὁρμι||ομένων Ἀρκάδων ἀδικήσωντί τινα Τηΐων| ἢ κοινᾷ ἢ ἰδίᾳ πὰρ τὸ γραφὲν δόγμα περὶ τᾶς | ἀσυλίας ὑπὸ τὰς πόλιος τᾶς Ἀρκάδων, ἐξ|έστω τῷ παραγενομένῳ Τηΐων ἐπιλαβέσ|θαι καὶ τῶν σωμάτων καὶ χρημάτων, αἴ τίς κα || ἄγῃ, οἱ δὲ κόσμοι οἱ τότε ἀεὶ κοσμεόντες ἐ|παναγκαζόντων ἀποδιδόμεν τὸς ἐχόντας | ἀζαμίοι ἰόντες καὶ ἀνυποδίκοι· ἀγγράψαι δὲ | καὶ τὸ δόγμα ἐς τὸ ἱαρὸν τῶ Ἀσκλαπιῶ τὸγ γραμ|ματέα τᾶς πόλεος, δοθῆμεν δὲ καὶ ξένια || τοῖς πρειγευταῖς τὰ ἐν τῷ νόμῳ. ἔρρωσθε.

Le Bas 72.

58

Ἀλλαριωτᾶν. |

ἐπειδὴ Τήϊοι φίλοι καὶ συγγενεῖς διὰ προ|γόνων ὑπαρχόντες ψάφισμα καὶ πρεσβευ|τὰς ἀποστειλάντες παρ' ἁμὲ Ἀπολλόδο||τον καὶ Κωλώταν, οἳ καὶ ἐπελθόντες ἐπὶ | τὰν ἐκκλησίαν τάν τε φιλίαν καὶ οἰκειότα|τα τὰν ὑπάρχωσαν ἁμῖν ποτ' αὐτὸς ἀνενη|ώσαντο καὶ τἆλλα διελεγήσαν καλῶς καὶ | ἐνδόξως περὶ τῶ θεῶ καὶ τᾶς καθιερώσιος || τᾶς τε πόλιος καὶ τᾶς χώρας ἀκολούθως τοῖς | ἐν τῷ ψαφίσματι κατακεχωρισμένοις καὶ ἀξί|ων τάν τε φιλίαν καὶ τὰν εὔνοιαν διαφυλασσόντες | ἀεί τινος ἀγαθῶ παραιτίως γίνεσθαι τῷ δάμῳ | καὶ τὰ παρακαλώμενα ἐπὶ πλέον συναύξεν, ὁμο||ως δὲ παρεκάλει καὶ Περδίκκας ὁ παρὰ τοῦ βασι|λέως Φιλίππου πρεσβευτάς, οὐθὲν ἐλλείπων | σπουδᾶς καὶ φιλοτιμίας· δεδόχθαι τοῖς κόσμοις | καὶ τᾷ πόλει τῶν Ἀλλαριωτᾶν ἀποκρίνασθαι | Τηΐοις φίλοις καὶ οἰκείοις ἐῶσιν, διότι τὸν Διόνυ||σον καὶ αὐτοὶ σεβόμεθα καὶ τὸν Τηΐων δᾶμον συγ|γενῆ ἐόντα ἀσπαζόμεθα καὶ ἐπαινῶμεν, διότι | καλῶς καὶ ἐνδόξως καὶ καταξίως τῶ θεῶ προέσ|ταχεν· ἕνεκεν ὧν καὶ παρ' ἁμῶν τὰ καλὰ καὶ τίμι|α δίδοται τῷ θεῷ καὶ Τηΐων τάν τε πόλιν καὶ τὰν || χώραν ἀνίεμεν ἱερὰν καὶ ἄσυλον νῦν τε καὶ εἰς | τὸν ἄλλον χρόνον πάντα, καὶ πειρασόμεθα ἀεί | τινος ἀγαθῶ παραιτίοι γίνεσθαι καὶ κοινᾷ καὶ ἰ|δίᾳ. ἐάν τέ τινες ἄγωσιν Τηΐως ἢ τὸς κατοικόν|τας παρ' αὐτοῖς, οἱ κόσμοι καὶ

ἄλλος ὁ βωλόμενος ‖ Ἀλλαριωτᾶν ἢ Τηΐων ἀφελομένοι καὶ ἀποδι|δόντες τοῖς ἀδικημένοις κυρίοι ἔστων.

Le Bas 73. — Allariotarum exstat etiam aliud monumentum, epistola ad Parios missa, quam supra dedimus n. 39.

59

Λατίων τῶν πρὸς Καμάρᾳ. |

ἔδοξεν Λατίων τοῖς κόσμοις καὶ τᾷ πόλει· ἐπει|δὴ Τηΐοι συγγενεῖς καὶ φίλοι διὰ προγόνων ὑπαρ|χόντες ψάφισμα καὶ πρειγευτὰς ἀπεστάλκαν Ἀ‖πολλόδοτον καὶ Κωλώταν, οἳ (κ)αὶ ἐπελθόντες ἐπὶ τὸ | κοινὸν τὸ Λατίων τό τε ψάφισμα ἀπεδώκαν καὶ αὐ|τοὶ διελέγεν ἀκολούθως τοῖς γεγραμμένοις τὰν | ἐκτενεστάταν σπουδὰν καὶ φιλοτιμίαν ποιου|μένοι περὶ τῶ γενέσθαι τὰν καθιέρωσιν τῷ Διονύ‖σῳ τᾶς πόλιος καὶ τᾶς χώρας τᾶς Τηΐων καὶ τὰν | ἀσυλίαν, ἔτι δὲ καὶ τἆλλα τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῖς | ἔνδοξα καὶ τίμια διὰ τὸν θεὸν ψαφισαμένος | καὶ αὐτὸς συναύξεν καὶ ἀεί τινος ἀγαθῶ πα|ραιτίος γίνεσθαι τῷ δάμῳ, καὶ ὅτι ταῦτα πραξάν‖τες ἀκόλουθα πραξίομεν τᾷ τε πορτὶ τὸν θεὸν | εὐσεβείᾳ τᾷ μεγίστᾳ καὶ χαριξιόμεθα τῷ δά|μῳ· περὶ δὲ τῶν αὐτῶν διαλεγέντος μετὰ πάσας | εὐνοίας καὶ προθυμίας καὶ παρὰ τῶ βασιλέος Φιλίπ|πω πρειγευτᾶ Περδίκκα *, ἀποκρίνασθαι τῷ δά‖μῳ τῷ Τηΐων, ὅτι πρότερον ἁ πόλις καὶ νῦν δὲ | πᾶσιν εὐχαριστεῖ, καὶ μεμναμένοι τὰν προυπάρ|χονσαν τᾷ πόλει συγγένειαν τάν τε καθιέρω|σιν τῷ Διονύσῳ τάν τε πόλιν καὶ τὰν χώραν ἦμεν | ἱερὰν καὶ ἄσυλον βωλομένοι χαρίζεσθαι Περδίκ‖κᾳ δίδομεν, καὶ τὰ λοιπὰ τὰ ὑπάρχοντα ὑμῖν ἔνδο|ξα καὶ τίμια συνδιαφυλαξίομεν ἀπροφασίστως, | ἐφ' ὅσον κ' ἴωμεν δυνατοί. καὶ εἴ τινές κα τῶν ὁρ|μιομένων Λατόθεν ἀδικήσωντί τινα Τήϊον | ἢ κοινᾷ ἢ ἰδίᾳ παρὰ τὸ γραφὲν δόγμα περὶ τᾶς ἀ‖συλίας τᾶς πόλιος καὶ τᾶς χώρας, ἐξέστω τῷ | παργενομένῳ Τηΐων ἐπιλαβομένῳ καὶ σω|μάτων καὶ χρημάτων, εἴ τίς κα ἄγῃ. οἱ δὲ κόσμοι | οἱ τόκα κοσμιόντες ἀναγκαζόντων ἀποδιδό|μεν τὸς ἐχόντας ἀζαμίοι ὄντες καὶ ἀνυποδίκοι. ‖ γράψαι δὲ καὶ τὸ δόγμα ἐς τὸ ἱερὸν τᾶς Ἐλευθυίας.

Le Bas 74. — memorabile est προυπάρχονσαν v. 21.

60

Ἀπτεραίων. |

Ἀπτεραίων οἱ κόσμοι καὶ ἁ πόλις Τηΐων τᾷ βωλᾷ καὶ τῷ δάμῳ χαίρειν. | παραγενομένοι οἱ παρ' ὑμέων πρεγγευ||ταί, Ἡρόδοτος Μηνοδότω, Μενεκλῆς | Διονυσίω, τό τε ψάφισμα ἀπεδώ|καν, ἐν ᾧ ἐγράψατε ἀνανεώσασθαι | τάν τε συγγένειαν καὶ τὰν πρου|πάρχωσαν φιλίαν τά τε δεδομένα || τίμια ὑπὸ τᾶς ἁμᾶς πολέως ἐν τοῖς | πρότερον χρόνοις καὶ τὰν καθιέρωσιν | τᾶς πόλιος καὶ τᾶς χώρας τῷ Διονύ|σῳ, παρεκαλεῖτε δὲ καὶ ἀναγράψαι | τὸ πρότερον δόγμα ἐν ὁποίω κα κρί||νωμεν ἱερῷ, διελεγήσαν καὶ οἱ παρ' ὑ|μῶν πρεγγευταὶ ἀκολούθως τοῖς ἐν | τῷ ψαφίσματι, ἀποφαινόντες τάν | τε πόλιν εὐσεβῶς διακειμέναν | πρὸς πάντας τὸς θεός, μάλιστα δὲ || πρὸς τὸν Διόνυσον ὄντα (ἀ)ρχαγέταν τᾶς πολέως, ᾧ καὶ καθιερῶσθαι συν|βέβακε τάν τε πόλιν καὶ τὰν χώραν, | ὑπέρ τε τῶν λοιπῶν πᾶσαν σπου|δὰν καὶ φιλοτιμίαν ποταγόντες δι||ελέγην· διὸ καὶ δεδόχθαι ἀποκρίνασθαι | τῷ δάμῳ τῷ Ἀπτεραίων Τηΐοις | οὖσιν συγγενέσι καὶ φίλοις, διό|τι ἔν τε τοῖς πρότερον χρόνοις τυγ|χάνομεν εὐσεβῶς διακειμένοι πο||τὶ πάντας τὸς θεός θ' ἁμῶν | καὶ τὸν Διόνυσον, δι' ὃν καὶ πρότερον τάν | τε ἀσυλίαν ὑμῖν ἐδώκαμεν καὶ καθι|ερώσαμεν τὰν χώραν καὶ τὰν πόλιν, τετηρηκότες δὲ τὰ προδεδομένα ὑ||μῖν φιλάνθρωπα μέχρι τοῦ νῦν πει|ραξόμεν καὶ εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον | διαφυλάσσειν ἀνανεωσαμένοι ἃ | παρεκαλεῖτε διὰ τοῦ ψαφίσματος καὶ | οὐκ ἀδικέομεν Τηΐος συγγενέας || καὶ φίλος ὑπαρχόντας οὔτε πολέμου | οὔτ' εἰράνας καθότι οὔτε πρότερον· | πειραξόμεν δὲ καί, ἐάν τινες ἀδικῶν|τι Τηΐος ἢ κατὰ κοινὸν ἢ κατ' ἰδίαν ἢ κα|τὰ γᾶν ἢ κατὰ θάλασσαν ἐόντας ἱα||ρὸς καὶ ἀσύλος, βοαθεῖν αὐτοῖς καθότι| ἂν ὦμεν δυνατοί. καὶ ἐάν τινες ὁρμι|ομένοι ἐξ Ἀπτέρας ἀδικήσωντι Τη|ΐος, εἶναι αὐτὸς ἐνόχος τῷ τᾶς ἱερο|συλίας νόμῳ. ἀγγραψατώσαν δὲ καὶ || Τήιοι τὰν ἀνανέωσιν ἐς τὸ ἱερὸν | τῶ Διονύσω, ὅπως φανερὰ ᾖ πᾶσι τοῖς | Ἕλλασι ἁ τῶν Ἀπτεραίων εὐσέβεια | πρὸς πάντας τὸς θεός. ἀναγραψῶμεν | δὲ καὶ ἁμὲς τό τε πρότερον δόγμα || καὶ τὰν ἀνανέωσιν ἐς τὸ ἱερὸν τὸ | τᾶς Ἀρτέμιδος τᾶς Ἀπτέρας. ἐκαλέσα|μεν δὲ καὶ ἐπὶ ξένια τοὺς πρεγγευτὰς | [τῶν Τηΐων ἐπὶ τὰ]ν κοινὰν ἑ[στίαν]. ἔρρωσθε.

Le Bas 75. — ab hoc titulo incipiunt decreta posteriora, quae Herodoto et Menecli responsa data sunt.

61

Ἐραννίων. |

[ἐπειδ]ὴ ὁ δᾶμος ὁ Τηΐων ἐκ παλαιῶν | [χρόνων] συγγενὴς ὑπάρχων καὶ φίλος | [δι]ὰ προγόνων τᾶς τῶν Ἐραννίων πόλιος || ἐξαπέσταλκεν ψάφισμα καὶ πρεγ|γευτὰς Ἡρόδοτον καὶ Μενεκλῆν πα|ρεκαλίων ἀμὲ συντηρεῖν τὰ δεδομέ|να τίμια ὑπὸ τῶν προγόνων ἁμίων καὶ | ἐπὶ πλεῖον αὔξειν καὶ ὅπως ἀναγρα||φῆ τὸ πρότερον δόγμα, ὃ κατεβάλλοντο | οἱ προγόνοι περὶ τᾶς ἀσυλίας καὶ καθιε|ρώσιος τᾶς τῶν Τηΐων πόλιος καὶ τᾶς | χώρας ἐν ὁποίῳ κα κρίνωμεν ἱερῷ, περὶ | ὧν καὶ οἱ πρεγγευταὶ διελεγήσαν ἀκο||λούθως τοῖς ἐν τῷ ψαφίσματι κα|τακεχωρισμένοις μετὰ πάσας φιλο|τιμίας· ἀγαθᾷ τύχᾳ ἔδοξεν Ἐρωνίων | τοῖς κόσμοις καὶ τᾷ πόλει ἐπαινέσαι | τὸν δᾶμον τὸν Τηΐων ἐπὶ τῷ πρός || τε τὸς θεὸς εὐσεβῶς διακεῖσθαι καὶ | μεμνᾶσθαι τῶν φίλων καὶ συγγενέων. | καὶ ἀποκρίνασθαι, ὅτι ἁ πόλις τῶν Ἐρωνίων | καὶ πρότερον τετήρηκεν τὰν πρὸς Τη|ΐους φιλίαν καὶ εὔνοιαν, καὶ νῦν δὲ|| μένουσα ἐπὶ τᾶς αὐτᾶς αἱρέσιος τό τε | δόγμα τὸ πρότερον γραφὲν ὑπὸ τῶν προ|γόνων περὶ τᾶς καθιερώσιος καὶ ἀσυ|λίας τᾶς πόλιος καὶ τᾶς χώρας τᾶς Τη|ΐων, ὁμοίως δὲ καὶ τὸ νῦν ἀναγράψαι ἐς τὸ || ἱαρὸν τὸ τοῦ Ἀσκλαπιοῦ, καὶ τηρησεῖ | τὰν φιλίαν καὶ ἐπὶ πλεῖον αὐξησεῖ. καὶ ἐ|άν τις ἐπὶ τὰν πόλιν τὰν Τηΐων ἢ τὰν | χώραν τὰν καθιερωμέναν τῷ Διονύσῳ | τῷ ἀρχαγέτᾳ τᾶς πόλιος αὐτῶν στρα||τεύηται ἢ κατὰ γᾶν ἢ κατὰ θάλασσαν, | βοαθησεῖ ὁ δᾶμος ὁ Ἐραννίων, καθότι ἂν | ᾖ δυνατός. ὅπως δὲ εἴδωντι Τηΐοι | τὰν Ἐραννίων εὔνοιαν, ἂν ἔχοντι πορ|τ' αὐτός, δεδόχθαι ἦμεν Τηΐους πολίτας || Ἐραννίων, εἶναι δὲ αὐτοῖς καὶ ἀτέλειαν | καὶ ἔνκτησιν γᾶς καὶ οἰκίας. ἐπαινοῦ|μεν δὲ καὶ τοὺς πρεγγευτάς, Ἡρόδοτον | Μηνοδότω Μενεκλέα Διονυσίω, ἐπί τε | τῷ σπεύδειν ὑπὲρ τᾶς πατρίδος φιλο||τίμως καὶ τὰν ἐνδαμίαν πεποιήσθαι | ἀξίως ἀμφοτερᾶν τᾶν πολίων, ἦμεν | δὲ αὐτὸς καὶ προξένος τᾶς τῶν Ἐραν|νίων πόλιος, καλέσαι δὲ αὐτὸς καὶ ἐπὶ | ξενισμὸν ἐπὶ τὰν κοινὰν ἑστίαν.

Le Bas 76.

62

Βιαννίων. |

ἔδοξεν Βιαννίων τοῖς κόσμοις καὶ τᾷ | πόλει· ἐπειδὴ Τηΐοι φίλοι καὶ συγγενεῖς | ὑπαρχόντες διὰ προγόνων ψάφισ||μα καὶ πρεγγευτὰς ἀπεστείλαν, Ἡρό|δοτον Μηνοδότου καὶ Μενεκλῆν Διονυ|[σίου, οἳ καὶ ἐ]πελθόντες ἐπὶ τὸς κόσμος | καὶ τὰν ἐκκλησίαν διελεγήσαν ἀκολού|θως τοῖς ἐν τῷ ψαφίσματι καταχε||χωρισμένοις ἀποδεικνυόντες τὰν | πόλιν ὑπὸ τῶν προγόνων ἁμῶν κα|θιερωμέναν τῷ Διονύσῳ καὶ ἄσυλον γε|γενημέναν. διὸ καὶ ἔδοξεν τοῖς κόσμοις | καὶ τᾷ πόλει τῶν Βιαννίων ἀποκρίνασ||θαι Τηΐοις, διότι καὶ ἐν τοῖς πρότερον χρό|νοις ἀπ' οὐθενὸς ἀπέσταμεν τῶν συμ|φερόντων ὑμῖν καὶ νῦν δ' ἐς τὰ παραβαλού|μενα ὑφ' ἁμίων συνεμβάντες διά τε | τὰν συγγένειαν καὶ τὰν φιλίαν τὰν || προυπάρχουσαν καὶ διὰ τὸν θεόν, ᾧ | καθιέρωται ἅ τε πόλις καὶ (ἁ) χώρα ὑμί|ων, ἀναγραψόμεν δὲ τό τε πρότερον | δόγμα ἐστάλᾳ λιθίνᾳ καὶ ἀναθησό|μεν ἐς τὸ τοῦ Ἄρεος ἱερόν. ποιοῦμεν || δὲ ὑμᾶς καὶ ἰσοπολίτας καὶ ἀτελεῖς | καὶ πολέμω καὶ εἰράνας. καὶ ἐάν τινες | ἐπὶ τὰν χώραν τὰν καθιερωμέναν | καὶ ἐπὶ τὰν πόλιν ἐπερχομένοι πολεμῶ|σιν ἢ ἀφαιρῶνται τι ὑμῶν, βοαθησό||μεν, καθότι ἂν ὦμεν δυνατοί. ἔν τε | τοῖς λοιποῖς πειρασόμεθα αἰεί τινος | ἀγαθῶ ὑμῖν παραιτίοι γίνεσθαι. ἐπαι|νοῦμεν δὲ καὶ τοὺς πρεσβευτάς, | Ἡρόδοτον καὶ Μενεκλῆν, ἐπὶ τῷ || σπεύδειν ὑπὲρ τᾶς πατρίδος καὶ * ἀ|ξίως ἀμφοτερᾶν πολίων. ἐκαλέσα|μεν ἐς τὸ πρυτανεῖον ἐπὶ τὰν κοινὰν ἑ[στίαν] | αὐτοὺς καὶ τοὺς προξένους πόλιος τᾶ[ς Βιαννίων]. | κόσμου Δεξίου τοῦ Γλαύκου· μηνὸς ελγ. . .

Le Bas 77.

---

63 [= 3052]

Ἀρκάδων. |

ἔδοξεν Ἀρκάδων τοῖς κόσμοις καὶ τᾷ πόλει· ἐπει|δὴ Τηΐοι φίλοι καὶ συγγενεῖς καὶ εὐνόοι ὑπαρχόντες | τᾷ πόλει διὰ προγόνων ψάφισμα καὶ πρεσβευτὰς || ἀπεστάλκαν, Ἡρόδοτον Μηνοδότου Μενεκλῆν Δι|ονυσίου, οἳ καὶ ἐπελθόντες ἐπὶ τὸ κοινὸν τῶν Ἀρ|κάδων τό τε ψάφισμα ἀπεδώκαν καὶ αὐτοὶ διελέ|γεν μετὰ πάσας σπουδᾶς καὶ φιλοτιμίας ἐνφανι|ζόντες

τὰν εὔνοιαν τοῦ δάμου, ἃν ἔχει πρὸς Ἀρ‖κάδας καὶ τοὺς λοιποὺς Κ[ρῆ]τας τάν τε εὐσέ|βειαν, ἃν ἔχετε πρὸς πάντας τοὺς θεούς, μά|λιστα δὲ πρὸς τὸν Διόνυσον τὸν ἀρχαγέταν ὑ|μέτερον, (ᾧ) ἅ τε πόλις καὶ (ἁ) χώρα ὑμῶν καθιέρω|ται, περί τε τῶν ἄλλων τῶν συμφερόντων ‖ ταῖς πόλεσιν διελεγήσαν ἀξίως ἀμφοτε|ρᾶν τᾶν πολέων, παρεκαλέον δὲ ἀμὲ καὶ ἀνα|γράψαι τὸ πρότερον δοθὲν ὑμῖν δόγμα περὶ | τᾶς ἀσυλίας ἐν ὁποίῳ τε κρίνωμεν ἱερῷ· δε‖[δ]όχθαι ἀποκρίνασθαι τοῖς πρεσβευταῖς τῶν ‖ [Τ]ηΐων καὶ τᾷ πόλει, διότι τὸ κοινὸν τῶν Ἀρ‖[κά]δων καὶ ἐν τοῖς πρότερον χρόνοις ἀπ' οὐδε‖[νὸς] ἀπέστα τῶν συμφερόντων τῷ δάμῳ | [τῷ] Τηΐων διά τε τὸν Διόνυσον τὸν ἀρχαγέταν | [Τηΐων] τᾶς πολέως καὶ διὰ τοὺς λοιποὺς θεούς. ‖ [ἀνανεω]σαμένων τῶν παρ' ὑμῶν πρεσβευ‖[τᾶν τάν] τε φιλίαν καὶ συγγένειαν καὶ ἀποδει‖[ξάντων] τὰν εὔνοιαν ἃν ἔχετε διὰ παντὸς | [πρὸς τοὺς Κρ]ηταιεῖς πάντας καὶ τὸ κοινὸν τῶν Ἀρ|κάδων, βωλομένοι οὖν καὶ ἁμεῖς τοῖς εὐνόως ‖ διακειμένοις ἐν χάριτος μέρει μὴ λείπεσθαι τό | τε πρότερον δόγμα, ὃ ἔχετε παρ' ἁμῶν περὶ τᾶς | ἀσυλίας καὶ τᾶς καθιερώσιος τᾶς τε πόλιος καὶ τᾶς | χώρας ἀναγραψόμεν, καθότι παρακαλεῖτε διὰ τοῦ | ψαφίσματος, εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀσκλαπιοῦ καὶ συν‖τηρησόμεν τὰ δεδομένα ὑμῖν φιλάνθρωπα. πα|ρακαλεσάντων δὲ ἀμὲ τῶν πρεσβευτᾶν δοῦναι | ὑμῖν ἰσοπολιτείαν καὶ ἔνκτησιν γᾶς καὶ οἰκίας καὶ ἀτέ|λειαν, ταῦτά τε δίδομεν ὑμῖν, καὶ ἐάν τινες ἀδικῶσιν | ὑμᾶς ἢ τὰν χώραν παραιρῶνται τὰν καθιερωμέ‖ναν τῷ Διονύσῳ καὶ πολεμέωσιν κατὰ γᾶν | ἢ κατὰ θάλασσαν, βοαθησόμεν ὑμῖν, καθότι ἂν ἔω|μεν δυνατοί. εἶναι δὲ καὶ τὰ φιλάνθρωπα Τηΐοις πα|ρ' Ἀρκάσι πάντα ὅσα καὶ Ἀρκάσιν ἔσται. ἐπαινέομεν | δὲ καὶ τὸς πρεσβευτάς, Ἡρόδοτον καὶ Μενεκλέα ‖ ἐπὶ τῷ σπεύδειν ὑπὲρ τᾶς πατρίδος ἐκτενῶς | καὶ τὰν παρεπιδαμίαν πεποιῆσθαι ἀξίως ἀμφοτε|ρᾶν τᾶν πολέων. δοθῆμεν δὲ αὐτοῖς καὶ ξένια τὰ | ἐκ τῶν νόμων. εἶναι δὲ Ἡρόδοτον Μηνοδότω καὶ | Μενεκλῆ Διονυσίω προξένος τᾶς πόλεος ἀμῶν. ‖ ἔρρωσθε.

Le Bas 80.

64 [= 3053]

Κνωσίων. |

Ἔδοξε Κνωσίων τοῖς κόσμοις καὶ τᾷ πόλει. ἐπει|δὴ Ἡρόδοτος Μηνοδότω καὶ Μενεκλῆς Διονυσίω | ἀποσταλθέντες πρεγγευταὶ πὰρ Τηΐων πορτὶ || τὰς ἐν Κρήτᾳ πολίας καὶ διατριψάντες τὸν πλεῖσ|τον χρόνον ἐν τᾷ ἁμᾷ πόλει οὐ μόνον τὰν ἀπὸ τᾶς | ἀναστροφᾶς εὐταξίαν ἀπεδείξαντο, ἀλλὰ καὶ ἐπε|δείξατο Μενεκλῆς μετὰ κιθάρας πλεονάκις τά τε | Τιμοθέω καὶ Πολυίδω καὶ τῶν ἁμῶν ἀρχαίων ποι||ητᾶν καλῶς καὶ ὡς προσῆκεν ἀνδρὶ πεπαιδευμέ|νῳ· ὅπᾳ ὦν ἰσᾶντι Τήϊοι, ὅτι ἁ πόλις ἀποδέδεκται | τὸς τοιούτος τῶν ἀνδρῶν, δεδόχθαι ἐπαινέσαι | τάν τε τῶν Τηΐων πόλιν ἐπὶ τῷ τοιούτος ἄνδρας | πέμψαι, ὁμοίως δὲ τὸς πρεγγευτάς, Ἡρόδοτον || καὶ Μενεκλῆν, ὅτι καλῶς καὶ εὐτάκτως ἐνδεδα|μήκαντι. τὸς δὲ κόσμος δόμεν ἀντίγραφον τῶδε | τῶ ψαφίσματος σφραγιξάντας τᾷ δαμοσίᾳ σφρα|γῖδι ἀποκομίσαι Ἡροδότῳ καὶ Μενεκλεῖ πρὸς Τηΐος, | ἵν' ἐπιγνῶντι καὶ αἰεί ποκα πρόνοιαν ποιώνται τῶν || τοιούτων ἀνδρῶν.

Le Bas 81.

65

Πριανσίων. |

ἔδοξε Πριανσίων τοῖς κόσμοις καὶ τᾷ πόλει· | ἐπειδὴ Ἡρόδοτος Μενοδότου καὶ Μενεκλῆς Διονυ|σίω ἐξαποσταλέντες πρεγγευταὶ πορτὶ ἁμὲ πα||ρὰ Τηΐων οὐ μόνον ἀνεστρά[φεν] τε πάντων ἐν τᾷ | πόλει καὶ [διελέγ]εν περὶ τᾶ[ς ἁμῶν ἱσ]το[ρί]ας, ἀλλὰ | καὶ ἐπεδείξατο Μενεκλῆς μετὰ κιθάρας τά τε Τι|μοθέου καὶ Πολυΐδου καὶ τῶν ἁμῶν παλαιῶν ποιη|τὰν καλῶς καὶ πρεπόντως, εἰσήνεγκε δὲ κύκλον || ἱστορημέναν ὑπὲρ Κρήτας κα[ὶ τ]ῶν ἐν [Κρή]τᾳ γε|γονότων θεῶν τε καὶ ἡρώων [ποι]ησάμενο[ς τ]ὰν | συναγωγὰν ἐκ πολλῶν ποιητᾶ[ν] καὶ ἱστοριαγρά|φων· διὸ δεδόχθαι τᾷ πόλει ἐπαινέσαι Τηΐος, ὅτι | πλεῖστον λόγον ποιώνται περὶ παιδείας, ἐπαι||νέσαι δὲ καὶ Ἡρόδοτον καὶ Μενεκλῆν, ὅτι καλὰν | καὶ πρέπονσαν πεποίηνται τὰν παρεπιδαμίαν | ἐν τᾷ πόλει ἁμῶν, διασαφῆσαι τε αὐτὰ καὶ Τηΐ|οις, ὅπως ἐπιγινώσκωντι. | ἔρρωσθε.

Le Bas 82. **memorabile est πρέπονσαν v. 16.**

C. Civitates maris Aegaei et Asianae cum coloniis.

Inscriptiones ex insulis minoribus maris Aegaei collectae paucae sunt. Cyrenas a Theraeis conditas esse narrat Herodotus 4, 150 sqq. Agrigentum fuit Gelensium colonia (Thuc. 6, 4), Gela Rhodiorum et Cretensium (ibid.). epigramma colossi Psampolitani a mercenariis Graecis aut ex Asia aut ex aliqua insula Dorica oriundis profectum est. Aspendum ab Argivis conditam esse dicit Strabo p. 667.

---

1. Melos.

66 [= 3] Inscriptio columnae Nanianae. — monumentum ex insula Melo in museum Nanianum illatum est. Boeckh.

Παῖ Διός, Ἐχφάντοι δέχσαι τόδ' ἀμενπὲς ἄγαλμα·
σοὶ γὰρ ἐπευχόμενος τοῦτ' ἐτέλεσσε γρόπον.

Literae quamquam formis vetustissimis tamen ita compositae sunt, ut a sinistra ad dextram pergant. consonae aspiratae per ΠΗ, ΚΗ scriptae sunt. γρόφων est idem atque in volgari sermone γράφων. in Ἐχφάντῳ δέξαι habes eandem constructionem dativi ethici quam in [δέξο ϝ]άναξ — τῷ Λακεδαιμονίῳ in titulo 1.

---

2. Thera.

67 [= 2448] Inscriptio basis amplae marmoreae, olim Venetiis. — postea venit in museum Veronense. Boeckh.

Ἀνδραγόρας Φοίνικος, Ἐπικτήτα Γρίννου, Κρατησίλοχος Φοίνικος, [Φοῖνιξ . . . . .]

I. Ἐπὶ ἐφόρων τῶν σὺν Φοιβοτέλει | τάδε διέθετο νοοῦσα καὶ φρονοῦσα Ἐπικτήτα | Γρίννου μετὰ χυρίου Ὑπερείδους τοῦ Θρα|συλέοντος συνευαρεστούσας καὶ τᾶς θυγα|τρὸς Ἐπιτελείας

τᾶς Φοίνικος. εἴη μέν μοι ὑγιαι|νούσᾳ καὶ σῳζομένᾳ τὰ ἴδια διοικέν. εἰ δέ τί κα | γένηται περί με τῶν ἀνθρωπίνων, ἀπολείπω | κατὰ τὰν γεγενημέναν μοι ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς| Φοίνικος ἐντολὰν τοῦ καὶ κατασκευαξαμένου | τὸ μουσεῖον ὑπὲρ τοῦ μεταλλαχότος ἁμῶν | υἱοῦ Κρατησιλόχου καὶ ἀγαγόντος τὰ ζῷα | καὶ τὸς ἀνδριάντας ἑαυτοῦ τε καὶ Κρατησι|λόχου καὶ τὰ ἡρῷα καὶ ἐνευξαμένου, ὥστε | κατασκευάξαι με τὸ μουσεῖον καὶ θέμεν τάς | τε Μούσας καὶ τὸς ἀνδριάντας καὶ τὰ ἡρῷα· | μετὰ δὲ δύο ἔτη τοῦ ἀπολελειμμένου ἔτι | μου υἱοῦ Ἀνδραγόρα μεταλλάσσοντος τὸν | βίον καὶ ἐντειλαμένου ἐπιτελῆ με ποιῆσαι | τὰν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Φοίνικος ἐντολὰν καὶ | θέμεν καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ ὡς καὶ ὑπὲρ τοῦ πατρὸς | καὶ τοῦ ἀδελφοῦ τόν τε ἀνδριάντα καὶ τὸ ἡ|ρῷον καὶ συναγαγὲν κοινὸν ἀνδρείου τῶν συγ|γενῶν καὶ δόμεν τῷ κοινῷ τοῦ ἀνδρείου δρα|χμὰς τρισχιλίας πόθοδον, ἀφ' οὗ συναχθη|σοῦντ(α)ι· ἐπιτετελεχεῖα οὖν καὶ ἑσταχεῖα πάν|τα κατὰ τὰς ἐκείνων ἐντολὰς καὶ τὸ κοιν|ὸν συναγαγοχεῖα τῶν συγγενῶν, ὧν καὶ τὰ ὀνό|ματα ὑπογέγραπται, ὥστε συναγαγέσθαι τὸ κοι|νὸν ἐν τῷ μουσείῳ, δίδωμι δραχμὰς τρισχι|λίας τῷ προδεδηλωμένῳ κοινῷ τοῦ ἀνδρεί|ου τῶν συγγενῶν, ὥστε ὀφείλεσθαι αὐτὰς ἐπὶ | τοῖς ὑπάρχουσί μου αὐτοκτήτοις χωρί-

II. οις τοῖς ‖ ἐμ Μελαιναῖς [καὶ ἀπ' ἐμοῦ] καὶ ἀπὸ τῶν κλα|ρονόμων καὶ [?ἀπὸ ἄλλου ὁτουοῦν διαδό]|χου. ἀπολείπω δὲ τὸ μουσεῖον [καὶ τὸ τέμενος] | τῶν ἡρῴων τᾷ θυγατρί μου Ἐπιτελεία, ὥς|τε παραλαβοῦσαν αὐτὰν καὶ τὰ λοιπὰ τῶν | ἄλλων μοι ὑπαρχόντων τελὲν καθ' ἕκαστον | ἔτος ἐμμηνὶ Ἐλευσινίῳ δραχμὰς δια|κοσίας δέκα τῷ κοινῷ τοῦ ἀνδρείου [οὗ συν]|αγάγοχα τῶν συγγενῶν. μὴ ἐχέτω ἐξου|σίαν μηθεὶς μήτε ἀποδόσθαι τὸ μουσεῖον μή|τε τὸ τέμενος τῶν ἡρώων μηδὲ τῶν πραγ|μάτων τῶν ἐν τῷ μουσείῳ μηδὲ τῶν ἐν | τῷ τεμένει τῶν ἡρῴων μηθὲν μήτε κατα|θέμεν μήτε διαλλάξασθαι μήτε ἐξαλλο|τριῶσαι τρόπῳ μηθενὶ μηδὲ παρευρέσει | μηδεμιᾷ μηδὲ ἐνοικοδομῆσαι ἐν τῷ τε|μένει μηθέν, εἴ κα μή τις στοὰν οἰκοδομῆσαι | προαιρεῖται, μηδὲ χρῆσαι τὸ μουσεῖον μηθενί, | εἴ κα μή τις τῶν ἐξ Ἐπιτελείας γάμον ποιῇ·| εἰ δὲ μή, κωλυέσθω ὑπὸ τοῦ κοινοῦ, καὶ κύρι|ον ἔστω τὸ κοινὸν κωλύον τὸν τούτων τι ποι|οῦντα. μὴ ἐχέτω δὲ ἐξουσίαν μηδὲ ἐξενέγ|και τῶν ἐν τῷ μουσείῳ ὄντων μηθέν· εἰ δὲ μή, | κωλυέσθω ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν συγγενῶν, | καὶ

κύριον ἔστω κωλύον. τὰν δὲ ἱερατείαν τᾶν | Μουσᾶν καὶ τῶν ἡρῴων ἐχέτω ὁ τᾶς θυγα|τρός μου ὑὸς Ἀνδραγόρας, εἰ δέ τί κα πάθη οὗ|τος, ἀεὶ ὁ πρεσβύτατος ἐκ τοῦ γένους τοῦ Ἐπι|τελείας. ὁ δὲ ἀνδρεῖος τῶν συγγενῶν συν|αγέσθω ἐν τῷ μουσείῳ καθ' ἕκαστον ἔτος | ἐμμηνὶ Δελφινίῳ, λαμβάνων παρὰ τῶν δι|αδόχων μου τὰς διακοσίας δέκα δραχμάς, | ἄνδρας τρεῖς ἀποδείξας ἐπιμηνίος ἐξ αὐ|τῶν, καὶ θυέτω τᾷ μὲν ἐννεακαιδεκάτᾳ | ταῖς Μούσαις, τᾷ δὲ εἰκάδι τοῖς ἥρωσιν

III. ‖ Φοίνικι καὶ Ἐπικτήτᾳ, τᾷ δὲ ἀμφεικάδι | Κρατησιλόχῳ καὶ Ἀνδραγόρᾳ. εἰ δέ κα μὴ ἀπο|δῷ Ἐπιτέλεια ἢ οἱ κλαρονόμοι αὐτᾶς ἐν τῷ Ἐ|λευσινίῳ μηνὶ τῷ ἀνδρείῳ τῶν συγγενῶν | τὰς διακοσίας δέκα δραχμάς, ἔστω ἁ καρπεία | τῶν προδεδηλωμένων χωρίων τῶν ἐμ Μελαι|ναῖς τοῦ κοινοῦ τοῦ ἀνδρείου τῶν συγγενῶν | ποτὶ τὰς διακοσίας δραχμάς. εἰ δέ κα προαιρῶνται | τὰν ἀσφάλειαν δόμεν οἱ διαδόχοι μευ τῷ κοινῷ | τοῦ ἀνδρείου τᾶν τρισχιλιᾶν δραχμᾶν καὶ ἐς ἄλλα | χωρία, ἐξουσίαν ἐχόντων διδόντες ἀσφαλεῖς | τὰς ὑποθήκας. τῶν δὲ συγγενῶν, ὧν συναγά|γοχα, ὀνόματα τάδ' ἐστὶ τὰ ὑπογεγραμμένα· | Ὑπερείδης Θρασυλέοντος, Ἀντισθένης Ἰσοκλεῦς, | κατὰ δὲ ὑοθεσίαν Γρίννου, Ἀριστόδαμος Ἰσοκλεῦς,| Τιμήσιος Πραξιτέλους, Εὐαγόρας Προκλείδα, | Προκλείδας Εὐαγόρα, Καρτιδάμας Προκλείδα, | Ἁγνο(σ)θένης Καρτιδάμα, Προκλείδας Ἀλκιμέδοντος, | Βωδακράτης Αἰσωσθένους, Ἀρχίνικος Γοργώπα, | Στάρτοφος Βωδακράτους, Γοργώπας Ἀρχινίκου, | Γοργώπας Ἐχεκράτου, Γοργώπας Καρτιδάμα, | Ἀγαθόστρατος Ἀγησιλόχου, Μόλλις Πολυμήδους, | Καρτιδάμας καὶ Κρατησίλοχος καὶ Δίων | καὶ Δωροκλείδας οἱ Ἀγαθοστράτου, | Ἵμερτος Ἱμεροφῶντος, Κρίτος Τεισάνορος,| Πολύνικος καὶ Εὐαγόρας οἱ Σωτέλους. | πορευεσθώσαν δὲ καὶ αἱ τούτοις συνοικοῦσαι γυ|ναῖκες καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν, τὰ μὲν θήλεια ἕως | καὶ ὑπὸ τὸν πατέρα, τὰ δὲ ἄρσενα καὶ ἐν ἁλικίᾳ γε|νόμενα, καὶ τὰ ἐκ τούτων κατὰ τὰ αὐτά. πορευέσ|θων δὲ καὶ αἱ ἐπικλάροι καὶ οἱ ξυνοικοῦντες αὐ|ταῖς καὶ τὰ ἐκ ταυτᾶν τέκνα κατὰ ταὐτὰ τοῖς προ|γεγραμμένοις. πορευέσθω δὲ καὶ ἁ ὁμώνυμός | μου Ἐπικτήτα καὶ ἁ θυγάτηρ μου Ἐπιτέλεια καὶ | αἱ Γοργώπα θυγατέρες Μνασὼ καὶ Αἰνησίππα | καὶ αἱ Θρασυλέοντος θυγατέρες Βασιλοδίκα | καὶ Τελεσίππα, καὶ Καλλιδίκα καὶ ἁ Ἰσοκλεῦς καὶ οἱ | ταύταις συνοικοῦντες. πορευέσθω δὲ καὶ ἁ Ἀρι|στάρχου θυγάτηρ Ἐπιτέλεια καὶ τὰ

ἐκ ταυτᾶν τέκνα. | μαρτύρες Χαρ. . . . . Εὐαγόρας Προκλείδα, | Ἀντισθένης [Ἰσοκλεῦς].

IV. Ἐπὶ ἐφόρων τῶν σὺν Ἱμέρτῳ, Διοσθύου. | ἐπειδὴ Ἐπικτήτα Γρίννου μετὰ κυρίου τοῦ τᾶς | θυγατρὸς ἀνδρὸς Ὑπερείδους τοῦ Θρασυλέον|τος, συνευαρεστούσας καὶ τᾶς θυγατρὸς αὐ|τᾶς Ἐπιτελείας, ἐπιδέδωκε ἐς θυσίαν ταῖς | Μούσαις καὶ τοῖς ἥρωσι καὶ ἐς ἀνδρείου τῶν ξυγ|γενῶν συναγωγὰν κατὰ διαθήκαν δραχμὰς | τρισχιλίας, ἐς δὲ καί, λαμβάνειν καθ' ἕκαστον | ἔτος παρὰ τῶν διαδόχων αὐτᾶς δραχμὰς δι|ακοσίας δέκα, ὥςτε γίνεσθαι τὰν συναγω|γὰν ἐπ' ἁμέρας τρεῖς ἐν τῷ μουσείῳ, ᾧ αὐτὰ | κατεσκεύωκε ὑπέρ τε τοῦ ἀνδρὸς αὐτᾶς Φοί|νικος καὶ αὐτᾶς καὶ τῶν υἱῶν Κρατησιλόχου | καὶ Ἀνδραγόρα, καὶ θύεν τὸν μὲν τὰν πράταν ἐπι|μηνιεύοντα ταῖς Μούσαις, τὸν δὲ τὰν δευτέ|ραν τοῖς ἥρωσι Φοίνικι καὶ Ἐπικτήτᾳ, τὸν δὲ | τὰν τρίταν τοῖς ἥρωσι Κρατησιλόχῳ· καὶ Ἀν|δραγόρᾳ· ἀγαθᾷ τύχᾳ δεδόχθαι τάν τε ἐπαγ|γελίαν ἀποδέξασθαι αὐτᾶς καὶ ποιείσθαι τὰν | * συναγωγὰν ἀπὸ τοῦ πράτου πλείμματος, | καὶ ἐπιχείσθαι πάντας ἀπὸ δείπνου ἐπὶ τὸ πρᾶ|τον ποτείριον τᾶν τε Μουσᾶν καὶ Φοίνικος καὶ Ἐπι|κτήτας καὶ Κρατησιλόχου καὶ Ἀνδραγόρα. τὰν | δὲ συναγωγὰν τοῦ ἀνδρείου τῶν συγγενῶν | γίνεσθαι ἐμμηνὶ Δελφινίῳ ἐν τῷ μουσείῳ | καθ' ἕκαστον ἔτος ἁμέρας τρεῖς, καὶ λειτουργὲν | ἅπαξ ἀνὰ πρεσβύτατα δωρεὰν πάντας, ὁμοί|ως δὲ καὶ τὸς ἐκ τούτων γενομένος καὶ παρα|γινομένος ἐς τὸ κοινεῖον λειτουργέν, γενο|μένος ἐκ τῶν ἐφήβων, τὰν πράταν ἐπιμηνιεί|αν δωρεάν. παρεξοῦντι δὲ οἱ δωρεὰν ἐπιμη|νιεύοντες οἶνον ξενικὸν ἱκανὸν δόκιμον ἕως | τριῶν πινόντων, στεφάνος, μουσικόν, μύρον. | εἰ δέ κά τις μὴ ἐπιμηνιεύσῃ κατὰ τὰ γεγραμμέ|να, ἀποτεισάτω τῷ κοινῷ δραχμὰς ἑκατὸν καὶ |

V. πρασσέσθω ὑπὸ τοῦ κατατυγχάνοντος ἀρτυ||τῆρος κατὰ τὸς νόμος, καὶ μὴ μετεχέτω τοῦ | κοινοῦ ἐς ὅκα ἐκτείσῃ. ἐπὶ δὲ ταῦτα τὰ ἔτη | τὰν πίπτουσαν πρόσοδον τῷ κοινῷ ὁ κατα|τυγχάνων ἀρτυτὴρ πράξας ἀποδιδότω ἐπὶ | σύλλογον, καὶ δανειζέσθω ὑπὸ τῶν αἱρε|θέντων ἐγδανειστᾶν ἐπὶ ὑποθήκαις ἐγγαί|οις ἀξιοχρέοις χῶρι τοῦ ἀφαιρουμένου ἐς | τὰς θυσίας ταῖς τε Μούσαις καὶ τοῖς ἥρωσι | κατὰ τὰν διαθήκαν. ἀφαιρούντων δὲ καὶ συλ|λογευτικὸν μὴ πλεῖον δραχμᾶν δέκα πέν|τε. εἰ δὲ κατὰ δωρεὰν ἐπιμηνίοι μηκέτ' ὦντι, | δεξούντ[αι] κατὰ τὸ ἑξῆς ἀνὰ πρεσβύτατα | πάντες οἱ παραγινομένοι, καθὼς

γέγραπται | καὶ τὸς δωρεὰν δεχομένος, καὶ λη[ψ]οῦνται | παρὰ τοῦ ἀρτυτῆρος δραχμὰς πεντήκοντα | πρὸ τοῦ τὰν σύνοδον ἦμεν πρὸ ἀμερᾶν δέ|κα· εἰ δέ κα μὴ δέξηται λαβών, ἀποτεισάτω | δραχμὰς ἑκατὸν πεντήκοντα, καὶ πραξά|τω αὐτὸν ὁ ἀρτυτήρ, καὶ ἐνεχύραστος ἔσ|τω αὐτῷ κατὰ τὸς νόμος· ἐς ὃ δέ κα ἐκτεί|σῃ, μὴ μετεχέτω τοῦ κοινοῦ· ἐπιμην(ι)ευσά|τω δὲ κατὰ αὐτὸν ὁ ἀρτυτὴρ καὶ κομισάσθω | ἀπὸ τᾶν π[ο]θόδων πρᾶτος. τὸ δὲ δεῖπνον | γινέσθω, ὥς κα δόξει τῷ κοινῷ καὶ ἀφ' ὅ|σου κα δόξει. ὁ δὲ ἀρτυτήρ, εἴ κα μὴ ἐξοδιά|ξει τοῖς ἐπιμηνίοις κατὰ τὰ γεγραμμένα, ὁ | μὲν ἐπιμήνιος πάντως δεχέσθω καὶ θυ|έτω τὰν ἐπιβάλλουσαν αὐτῷ θυσίαν, ὁ δὲ | ἀρτυτήρ, ᾧ κα μὴ ἐξοδιάξει, ἐπιμηνίῳ ὀφει|λέτω δραχμὰς ἑκατὸν πεντήκοντα, καὶ ἁ | πρᾶξις ἔστω τῷ μὴ λαβόντι κατὰ τοῦ ἀρτυ|τῆρος κατ' ἐνεχυρασίαν κατὰ τὸς νόμος, καὶ | μὴ μετεχέτω τοῦ κοινοῦ, ἐς ὅ κα ἐκτείσῃ. θυ|έτω δὲ ὁ τὰν πράταν ἐπιμηνιεύων ἀμέ|ραν ταῖς Μούσαις ἱερεῖον καὶ ἱερὰ ἐλλύτας | ἐκ πυρῶν χοινίκων πέντε καὶ τυ-
VI. ροῦ καπυ||ροῦ στατῆρος. παρεξεῖ δὲ καὶ στεφάνος τοῖς | θεοῖς καὶ τὰ λοιπὰ τὰ ποτὶ τὰν θυσίαν πάντα. | ἀπὸ δὲ τούτων καρπωσεῖ τοῖς θεοῖς τά τε ἐκ | * τοῦ ἱερείου νενομισμένα ἱερὰ καὶ ἐλλύταν. ὁ | δὲ τὰν δευτέραν τοῖς ἥρωσι Φοίνικι καὶ Ἐπι|κτήτᾳ ἱερεῖον καὶ ἱερὰ ἐλλύτας ἐκ [πυ]ρῶν χοι|νίκων πέντε καὶ τυροῦ καπυροῦ στατῆρος. | παρεξεῖ δὲ καὶ στεφάνος τοῖς ἥρωσι καὶ τὰ λοι|πὰ τὰ ποτὶ τὰν θυσίαν πάντα καὶ καρπωσεῖ τά|τε ἐκ τοῦ ἱερείου νομιζόμενα ἱερὰ καὶ ἐλλύ|ταν καὶ ἄρτον καὶ πάραχα καὶ ὀψάρια τ[?ιν]α. ὁ δὲ | τὰν τρίταν θυσεῖ τοῖς ἥρωσι Κρατησιλόχῳ καὶ | Ἀνδραγόρᾳ κατὰ τὰ αὐτά, καθὰ γεγένηται θύ|εν Φοίνικι καὶ Ἐπικτήτᾳ. οἱ δὲ ἐπιμηνίοι θυόν|τες τὰς θυσίας ταύτας ἀποδωσόντι τῷ | κοινῷ τός τε ἐλλύτας πάντας καὶ τῶν | σπλάγχνων τὰ ἡμίση, τὰ δὲ λοιπὰ ἑξοῦντι | αὐτοί. ὁ δὲ ἀρτυτὴρ διελεῖ τὰ ἱερὰ τοῖς παροῦ|σι. εἰ δέ κα ἦ ἐπιμηνιεία δωρεάν, πωλείτω ὁ ἐ|πίσσοφος, ὅςτις θυσεῖ τὰς θυσίας, αὐτὰς | κατὰ τὰ γεγραμμένα· ὅσου δέ κα ἀποδῶται, ὁ | ἀρτυτὴρ ἐξοδιαζέτω. αἱρείσθω δὲ τὸ κοινὸν | καὶ ἐπίσσοφον· ὁ δὲ αἱρεθεὶς συναγέτω σύλ|λογον καθ' ἐνιαυτὸν ἐν τᾷ δευτέρᾳ ἀμέρᾳ | καὶ προνοείσθω πάντων τῶν κατὰ τὸ κοινόν, | ὅπως διοικῆται τὰ γεγραμμένα ἔν τε τᾷ δια|θήκᾳ καὶ τῷ νόμῳ, καὶ ἐνγραφέτω τός τε | ἐπιμηνίος καὶ τὸν ἀρτυτῆρα ἀνὰ πρεσβύτα|τα καὶ

ἐπίσσοφον καὶ ἐκδανειστάς, καὶ εἴ κά | τις μὴ ἐπιμηνιεύσει ὀφείλοντα τὸ ἐκ τοῦ νό|μου ἐπίτιμον, καὶ εἴ τί κα ἄλλο αὐτῷ ἐπιβάλ|λει ἐγγράφεν κατὰ τὸν νόμον καὶ τὰν διαθήκαν | καὶ τὰ δόξαντα τῷ κοινῷ. γραφέτω δὲ καὶ τὰν | ἔσοδον καὶ ἔξοδον τὰν γινομέναν ἐπ' αὐτοῦ, | καὶ εἴ τί κα ἄλλο ὀφειλείται τῷ κοινῷ. εἰ δέ κα | μὴ ποεῖ τὰ ποτιτεταγμένα,

VII. ὀφειλέτω τῷ κοι‖νῷ δραχμὰς τριακοσίας, καὶ τοῦ κοινοῦ | μὴ μετεχέτω, ἐς ὅ κα ἐκτείσῃ, καὶ πρακτὸς | ἔστω ὑπὸ τῶν αἱρεθέντων ἀνδρῶν ὑπὸ | τοῦ κοινοῦ κατ' ἐνεχυρασίαν κατὰ τὸς νό|μος. ὁ δὲ ἀρτυτὴρ ὁ αἱρεθεὶς πραξεῖ τὰ ὀ|φειλόμενα τῷ κοινῷ κατά τε τὰν διαθή|καν καὶ τὰ λοιπὰ πάντα τὰ παραγραφέντα | αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ἐπισσόφου, καὶ ἐξοδιαξεῖ | τοῖς τε ἐπιμηνίοις τὰ γεγραμμένα ἐν | τοῖς νόμοις καὶ τὸ συλλογευτικὸν καὶ | τὰ ἐς τὰς θυσίας, ὅσου καὶ ὅτῳ πέπραται,| καὶ εἴ τί κα ἄλλο δόξει τῷ κοινῷ· τὰ δὲ λοι|πὰ ἀποδωσεῖ ἐπὶ σύλλογον. εἰ δέ κα μὴ ἐ|ξοδιάξει τι τῶν γεγραμμένων, εἰ τὰ πε|ρισσὰ χρήματα μὴ ἀποδῶ ἐπὶ σύλλογον, | ὀφειλέτω, ὅ κα τούτων μὴ ποιήσει, δι|πλοῦν τῷ κοινῷ τὸ χρῆμα, καὶ ἐγγραφέ|τω αὐτὸν ὁ ἐπίσσοφος ἐς τὰ τοῦ κοινοῦ | γράμματα, ὅ κα μὴ ποήσει τούτων ὀφεί|λοντα διπλοῦν· καὶ τοῦ κοινοῦ στερέσθω, | ἐς ὅ κα ἐκτείσῃ, καὶ πρακτὸς ἔστω ὑπὸ | τῶν αἱρεθέντων ἀνδρῶν ἀπὸ ἐνεχυρα|σίας κατὰ τὸς νόμος. τοῖς δὲ ἐπιμηνίοις | εἴ κα μὴ ἐξοδιάξει, ἔστω κατ' αὐτοῦ τὰ γε|γραμμένα ἐν τῷ νόμῳ. ὅπως δὲ πάντα | διοικεῖται κατά τε τὰν διαθήκαν καὶ τὸν | νόμον καὶ τὰ δόξαντα τῷ κοινῷ δυνα|τῶς ἐς πάντα τὸν χρόνον, αἱρείσθω τὸ | κοινόν, εἴ κά τινες μὴ ποιῶντι τὰ κατὰ | νόμον, εἰ τὰν διαθήκαν εἰ τὰ δόξαν|τα, ἄνδρας ὅσος κα δόξει, οἵτινες πάντα | πραξοῦντι, καθότι κα δόξει τῷ κοινῷ. | καὶ ἐγγραφέτω καὶ τὰν τούτων αἵρεσιν ὁ | ἐπίσσοφος. εἰ δέ κα ὁ ἐπίσσοφος μὴ προ|αιρεῖται ἐγγράφεν παραχρῆμα, τὸ κοινὸν ἀ|ποχυρούτω ἄνδρα τὸν

VIII. ἐγγραψοῦντα· ὁ δὲ ‖ αἱρεθεὶς γραφέτω πάντα τὰ δόξαντα | τῷ κοινῷ. ἃ δέ κα δόξει τοῖς πλείοσι τοῦ | κοινοῦ, ταῦτα κύρια ἔστω πάλιν ὑπὲρ δια|λυσέως. ὑπὲρ δὲ τούτου μὴ ἐχέτω ἐξου|σίαν μηθεὶς μήτε εἶπαι μήτε γράψαι, ὡς δε|είσῃ διαλῦσαι τὸ κοινὸν εἰ τὰς θυσίας τὰς | προγεγραμμένας εἰ τῶν τοῦ κοινοῦ τι | κακῶσαι ἢ διελέσθαι ἢ τοῦ ἀρχαίου τι κα|ταχρήσασθαι. εἰ δέ τίς κα εἴπῃ ἢ γράψει, | τό τε ῥηθὲν ἢ γραφὲν ἄκυρον ἔστω, καὶ ὁ | εἴπας ἢ γράψας στερέσθω τοῦ

κοινοῦ καὶ ὀ|φειλέτω αὐτῷ δραχμὰς πενταχοσίας, | καὶ πρακτὸς ἔστω καὶ ἀπὸ ἐνεχυρασίας | κατὰ τὸς νόμος ὑπὸ τοῦ χρήζοντος τῶν | συγγενῶν. ὅπως δὲ ἐπίσσοφός τε απο|δειχθῇ καὶ ὁ αἱρεθεὶς ἐγγράψει πάντα | κατὰ τὸν νόμον, συναχθήτω σύλλογος | ἐπὶ ἐφόρων τῶν σὺν Ἱμέρτῳ, μηνὸς Διοσ|θύου δεκάτᾳ, καὶ αἱρεθήτω ἐπίσσοφος. | οὗτος δὲ ἐγγραφέτω τά τε κατὰ τὸν | νόμον πάντα, προνοειθήτω δὲ καί, ὅ|πως ὁ νόμος ἀναγραφῇ καὶ (ἁ) διαθήκα ἐς | τε τὰν ὑπόβασιν τῶν ἀγαλμάτων τῶν | ἐν τῷ μουσείῳ, καὶ ἐς δέλτον ξυλογρα|φηθεῖ, κατασκευωθῇ δὲ καὶ γλωσσόκο|μον, ἐς ὃ ἐμβαλοῦμες τὰ τοῦ κοινοῦ | γράμματα, καὶ ὅπως αἱρεθῇ ἀνὴρ γραμ|ματοφύλαξ, ὅςτις παραλαβὼν διὰ λοι|ποῦ παρὰ τοῦ ἐπισσόφου τάν τε δέλτον | ἔχουσαν τὸν νόμον καὶ τὰν διαθήκαν ἐ|ξυλογραφημέναν καὶ τὸ γλωσσόκομον | καὶ τὰ ἐν αὐτῷ βυβλία φυλαξεῖ, ἐς ὅ κα | δόξει τῷ κοινῷ, καὶ οἰσεῖ ἐπὶ τὸς συλ|λόγος, εἰ δέ κα ἄλλον ἕληται τὸ κοινὸν | γραμματοφύλακα, ἀποδωσεῖ τῷ αἱρε|θέντι μετ' αὐτὸν ἐν συλλόγῳ δι' απολόγου.

Monumentum, cuius basi hic titulus per octo columnas inscriptus fuit, Therae positum fuisse coniecit et argumentis confirmavit Boeckhius l. l. est testamentum Epictetae divitis mulieris, quae in honorem mariti et filiorum conventum consanguineorum instituit, coniunctum cum lege, quam hic conventus ipse sibi constituit. aetas tituli fere secundum vel tertium a. Chr. seculum esse Boeckhio videtur. dialectus est Dorica aliquantum temperata eaque mitioris generis, quod Ahrensius constituit. memorandi sunt accusativi plur. secundae declinationis in -ος ex -ονς correptum desinentes (e. g. τός I, 16. ἐπιμηνίος II, 34), quorum alioquin maxime in Creticis titulis exempla reperiuntur; cf. de eis Ahrens, 'dial. Dor.' p. 172 sq. futuri activi et medii exstant formae Dorico more contractae (e. g. παρεξοῦντι IV, 32. δεξοῦνται V, 13. παρεξεῖ VI, 1; at semel ἀποδωσόντι VI, 16). in infinitivo praesentis verborum in -έω desinentium et in infinitivo aor. sec. act. εε vocales non contrahuntur, sed altera earum eliditur (e. g. διοικέν I, 7. συναγαγέν I, 23), de quibus cf. Ahrens l. l. p. 177. εο vocales non in ου, ut plerumque, sed in ευ contractae sunt in nomine in -κλέης desinente Ἰσοκλεῦς III, 15. 37; ceteroquin in declinatione nominum non aliter atque

in declinatione verborum ου facta est: Πραξιτέλους III, 16, Αἰσωσθένους 19, alia. cf. Ahrens l. l. 215. denique hic titulus complura exempla praebet participii perf. act. fem. gen. in -εῖα desinentis (ἐπιτετελεχεῖα, ἑσταχεῖα I, 26. συναγαγοχεῖα 28), de quo v. Ahrens l. l. 331.

---

3. Cyrenae.

68 [= 5131] Cyrenis. Franz.

Ἀσκλαπὸν Ἀσκλαπῶ ἱαριτεύον|τα τῶ Ἀπόλλωνος ἀρετᾶς ἕ[νε]||κα καὶ εὐνοίας, ἇς ἔχων δι[ατε]||λεῖ ἔς τε τὸς κοινὸς εὐερ[γέτας] ||Ῥωμαίος καὶ ἐς τ(ὰ)ν πόλιν καὶ [τ|ὸ]ς ἱαρές, καὶ τᾶς ποτ[ὶ] τὸς θε[ὸς χ]||άριν ε[ὐ]σεβίας οἱ ἱαρὲς τ[ῶ Ἀ|π]όλλωνος ἀνέθ[εν].

Titulum inter annos a. Chr. 96 et 75 scriptum esse putat Franzius. — ω vocalis in terminatione genetivi singularis pronuntiatae complura exempla exstant in ceteris titulis Cyrenaicis (e. g. C. i. Gr. 5132. 5137. 5143. 5146 al.), quos tamen operae pretium non est huc adscribere, quia omnes aut brevissimi sunt aut nomina tantum continent. dialectum Cyrenaeorum severiori Doridi adscripsit Ahrensius, ‘dial. Dor.’ p. 422, propter ω vocalem pro ου servatam. habes igitur luculentissimum argumentum, quo ista divisio Doridis severioris et mitioris impugnetur. nam quae apud Theraeos erant ει, ου (v. titulum antecedentem), apud Cyrenaeos colonos eorum sunt η (quantum ex analogia concludi potest), ω. ac si quis dixerit Theraeos in commercio civitatum Ionicarum maris Aegaei versantes pristinam pronuntiationem *e* et *o* vocalium prius amisisse quam Cyrenaeos remotiore et securiore loco habitantes, is ipsa hac defensione concedat necesse est *e* et *o* vocalium a Doribus diverse pronuntiatarum discrimen esse aetatis non generis. — in acc. plur. sec. declinationis in -ος desinente dialectus Cyrenaea cum Theraea concinit. ἱαρές (6. 7) nom. et acc. plur. facti sunt ex ἱαρέες, ἱαρέας per hyphaeresin similem eius, quam in infinitivo praes. verborum in -έω exeuntium novimus. de qua cf. Ahrens, ‘dial. Dor.’ p. 174, et Ad. Fritsch, ‘de vocalium Graecarum hyphaeresi’ in »*Studien*« VI p. 40 sq.

---

4. Calymna.

69 [= 2671] Iasi, ad Isthmum in ecclesia ruinosa, tabulae sanctae loco positum marmor. Boeckh.

[Ἔδ]οξε τᾷ βουλᾷ καὶ τῷ δάμῳ, γνώμα προστατᾶν· ἐπειδὴ | [ὁ δ]ᾶμος ὁ Ἰασέων ἔν τε τοῖς πρότερον χρόνοις εὔνους ὢν καὶ | [φίλ]ος διατελεῖ τῷ δάμῳ τῷ Καλυμνίων καὶ νῦν πρεσβεύ||[ον]τος τοῦ δάμου καὶ ἀξιοῦντος δόμεν ἄνδρας πέντε, | [οἵτι]νες παραγενομένοι μάλιστα μὲν διαλυσεῦντι τοὺς | [διαφ]ερομένους τῶν πολιτᾶν, εἰ δὲ μή, κρινεῦντι διὰ ψάφου, | [ἀπέσ]τειλε ἄνδρας καλοὺς κἀγαθούς, οἳ παραγενομένοι | [πᾶσ]αν σπουδὰν ἐποιήσαντο * τοῦ διαλυθέντας τοὺς | [πολ]ίτας τὰ ποτ' αὑτοὺς πολιτεύεσθαι μετ' ὁμονοίας· | [καὶ ἀ]πογραφεισᾶν δικᾶν εἰς τὸ δικαστήριον [πλε]όνων | . . . ακοσιᾶν πεντήκοντα, τὰς μὲν πλείστας διελύσαν | [πεισ]άντες τοὺς ἀντιδίκους, ὅπως μὴ διὰ ψάφου τῶν πρα||[γμά]των κρινομένων εἰς πλέω ταραχὰν ὁ δᾶμος | [καθισ]τάται· τινὰς δὲ καὶ διαιτάσαν συμφερόντως | [ἀμφο]τέροις τοῖς ἀντιδίκοις· δέκα δὲ δικᾶν εἰςαχθεισᾶν | [εἰς τὸ δ]ικαστήριον ἐκρίναν διὰ ψάφου κατά τε τὸ διάγραμ||[μα τοῦ] βασιλέως καὶ τοὺς νόμους, ὄντες ἀνεριθεύτοι | [καὶ δ]οκεῖν δηλομένοι· ὅπως οὖν καὶ ὁ δᾶμος ὁ Καλυμνίων | [φαίνητ]αι χάριν ἀποδιδοὺς τοῖς εὐεργετοῦσι αὐτόν, καὶ πολ||[λοὶ πρ]οαιρῶνται καὶ λέγειν καὶ πράσ[σ]ειν τὰ δέοντα ὑπὲρ τοῦ | [πλήθεο]ς τοῦ Καλυμνίων, εἰδότες, ὅτι ὑπαρξεῦντι αὐτοῖς | [χαρίτες κ]αταξίαι ὧν κα εὐεργετήσωντι· δεδόχθαι τᾷ | [βουλᾷ κ]α(ὶ) τῷ δάμῳ· ἐπαινέσαι τὸν δᾶμον τὸν Ἰασέων | [ἀρετᾶς ἕ]νεκεν καὶ εὐνοίας, ἂν ἔχων διατελεῖ περὶ τὸ πλ||[ῆθος τῶν Κα]λυμνίων, καὶ στεφανῶσαι χρυσῷ στεφάνῳ | [ἀπὸ μνᾶ]ν πέντε, ἐπαινέσαι δὲ καὶ τοὺς ἀποσταλέν||[τας δικαστ]ὰς καλοκαγαθίας ἕνεκεν, Κλέανδρον | [Διοδώρου,] Λέοντα Εὐβούλου, Κέφαλον Δράκοντος, | [Θεόδωρον Ν]ουμηνίου, Λέοντα Δρακοντίδου, | [καὶ στεφανῶ]σαι αὐτοὺς χρυσῷ στεφάνῳ | [καὶ τούτῳ (?) ἀπὸ μνᾶν π]έντε, δεδόσθαι δὲ αὐτοῖς | [καὶ προξενίαν καὶ π]ολιτείαν, αὐτοῖς καὶ ἐγγόνοις, | [καὶ ἀτέλειαν πάντων· ἐ]πικλ[αρ]ῶσαι δὲ αὐτοὺς ἐπὶ φυλὰν | [ἂν κα βούλωνται· εἶμεν] δὲ αὐτοῖς καὶ προεδρίαν ἐν τοῖς | [ἀγῶσι καὶ πόθοδον ποτὶ τὰν ἐκ]κλησίαν μετὰ τὰ ἱερά.

Decretum Calymniorum in honorem Iasensium factum; in lapide praecedit decretum Iasensium volgari sermone scriptum, quo honor a Calymniis acceptus narratur et magistratus iubentur decretum eorum lapidi incidendum curare. ad restitutionem exulum ab Alexandro Magno iussam universam hanc rem referendam esse Boeckhius putat. emendationes ad hunc titulum pertinentes proposuit Cobetus, 'Mnemos'. VI (1857) p. 447 sqq., quibus non semel usus sum. — Dialectus est Dorica, in qua nihil memorabile est praeter contractionem εο vocalium in terminatione futuri activi in ευ factam (διαλυσεῦντι 33. κρινεῦντι 34. ὑπαρξεῦντι 49), quae Calymniorum et Astypalaeensium propria fuit; cf. Ahrens, 'dial. Dor.' p. 213 sq.

---

5. Astypalaea.

70 [= 2483] Astypalaeae »*dans une église de St. Spiridion*« extra urbem; ex schedis Villoisoni. Boeckh.

[Ἔδοξ]ε τᾷ βουλᾷ καὶ τῷ δάμῳ, Φίλ[αρχος Ἀ|ριστ]οκλεῦς ἐπεστάτει, γνώμα πρυ[τανί|ων· ἐπε]ιδὴ Ἀρχεσίλας Μο(ι)ραγένευς αἰ[ρεθ|εὶς] ἀγορανόμος ἐπεμελήθη τοῦ δάμου ‖ μετὰ πάσας φιλοτιμίας τῶν τε κατὰ | [τ]ὰν ἀγορὰν πάντων ἐπιμελόμενος,| [ὅ]πως ὡς εὐωνότατα καὶ δικαιότατα πωλῆ|[τ]αι, καὶ σῖτον προωνεύμενος διετέλει | τῷ δάμῳ· ἐπαινέσαι τε αὐτόν, ὅτι καλὸς ‖ καὶ ἀγαθὸς γεγένηται περὶ τὸν δᾶμον, | καὶ διαψαφίξασθαι κατὰ τὸν νόμον, | ἧ δοκεῖ αὐτὸν στεφανῶσαι θαλλοῦ | στεφάνῳ· * αἱ δέ κα δόξει, τοὶ πρυτανίε[ς | τοὶ πρυτανευόντες Ληνοβάχχιον στεφανωσάν|[τ]ω αὐτὸν τοῖς Διονυσίοις ·ἐν τῷ ἀγῶνι] | τῶν τραγῳδῶν, (ὁ) δὲ κᾶρυξ ἀναγορευ[σ]άτω, ὅτι ὁ δᾶμος στεφανοῖ Ἀρχεσίλαν | Μοιραγένευς ἀρετᾶς ἕνεκα καὶ εὐνοί|ας, ἇς ἐνεδείξατο ἐς τὸν δᾶμον ‖ ἀγορανομήσας καλῶς καὶ φιλοτίμως· | ἐξέστω δὲ αὐτῷ καὶ ἀνάθημα ἀναθέμε|[ν] ὅπᾳ κα χρήζῃ τᾶς ἀγορᾶς ἐ[πὶ] τᾶστοιᾶ|[ς] τᾶς παρὰ τὸ πρυτανεῖον. τὸ δὲ ψάφισμα | τόδε ἀναγράψαι ἐς τὰν φλιὰν τοῦ ἀγοραν‖[ο]μίου· ἄνδρα δὲ ἑλέσθαι, ὅστις ἐπιμεληθή|[σετ]αι τᾶς ἀναγραφᾶς. τὸ δὲ ἀνάλωμα | [τοὶ] ταμίαι δόντω. ἔδοξε στεφανῶσαι. [ἡ]ρέθη | ἀναγράψαι Φίλαρχος Ἀριστοκλεῦς.

Decretum Astypalaeensium in honorem Arcesilae Moeragenis filii factum. lacuna, quae inter vv. 13 et 16 exstat, secundum similitudinem tituli C. i. Gr. 2484 expleta est. de aetate nihil scitur, nisi quod ante initium dominationis Romanae scriptum esse videtur. certe ΔΟΞΕΙ, quod v. 13 exstat, non, ut Boeckhius voluit, exemplum vetustioris rationis scribendi (η per Ε) praebet, sed ῃ in terminatione coniunctivi in ει mutatae; de qua re cf. Ahrens, 'dial. Dor.' p. 293 sqq. ῇ in versu 12 Boeckhius in αἰ mutavit; sed est fortasse ἦ particula affirmativa ab initio sententiae interrogativae posita. de contractione in προωνεύμενος v. 8 facta cf. adnotationem ad titulum praecedentem. hic titulus exempla praebet eiusdem rationis εο vocales contrahendi etiam in declinatione nominum adhibitae: Ἀριστοκλεῦς 2. 28. Μοιραγένευς 3. 18. omnino haec ratio in declinatione nominum apud civitates Doricas multo magis pervolgata est quam in declinatione verborum. videas e. g. adnotationem ad titulum Theraeum.

---

6. Rhodus.

71 [= 2525[b]] Rhodo sub finem anni 1832 ara Venetias advecta est, quae venit in possessionem Baronis Accurti, ab hoc vero in museum seminarii est illata. Boeckh.

40 [Ἀ]ρχερανιστὰς Ἁλιαστᾶν καὶ Ἁλιαδᾶν | [Δ]ιονυσόδωρος Ἀλε-
ξανδρεύς, εὐεργέ|τας, ἐπαινεθεὶς καὶ στεφανωθεὶς | ὑπὸ τοῦ
45 κοινοῦ τοῦ Διονυσιαστᾶν | [ἐ]π' ἀρετᾷ χρυσέῳ στεφάνῳ || καὶ
τιμαθεὶς εὐεργεσίᾳ καὶ ἀτελείᾳ | πάντων καὶ στεφανωθεὶς ὑπὸ
τῶν συν|[ε]ρανιστᾶν τῶν εὐεργετηθέντων | ὑπ' αὐτοῦ χρυσέοις
50 στεφάνοις δυσὶ ἐν τᾷ τῶν Βακχείων ὑποδο||χᾷ κατὰ τριετη-
74 ρίδα, ἀνέθηκε | τριετηρίσι καὶ τῷ κοινῷ. || — καὶ ἐπαινεθεὶς
καὶ στεφανωθεὶς | ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τοῦ Πανιαστᾶν | θαλλοῦ
στεφάνῳ καὶ στεφανωθεὶς | ἐπ' ἀρετᾷ χρυσέῳ στεφάνῳ ἀπὸ |
χρυσῶν δέκα καὶ στεφανωθεὶς | πρᾶτος λευκαίας στεφάνῳ καὶ
80 τιμ[α]||θεὶς εὐεργεσίᾳ καὶ ἀτελείαις δυσὶ | πάντων καὶ ἀναγο-
ρεύσει τὰν τιμὰν | ἐπὶ τῶν τόπων εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον | καὶ ἀρχ-
ερανιστήσας ἔτη δέκα ὀκτὼ | ἐπαύξησε τὸν ἔρανον. ||
105 Ἀρχερανιστὰς | Διονυσόδωρος Ἀλεξανδρεύς, εὐεργέτας, |
ἀρχερανιστήσας Ἁλιαστᾶν καὶ | Ἁλιαδᾶν ἔτη ιη ἐξᾶς καὶ ἐπαυ-

ξήσας|τὸν ἔρανον ἐπανέθη καὶ ἐστεφανώθη||ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τοῦ Ἁλιαστᾶν καὶ Ἁλιαδᾶν |πρᾶτος θαλλοῦ στεφάνῳ καὶ|στεφανωθεὶς ἐπ' ἀρετᾷ χρυσέῳ | στεφάνῳ καὶ τιμαθεὶς εὐεργεσίᾳ | [κ]αὶ ἀτελείᾳ πάντων, ἀνέθηκε ||[Διο]νύσῳ Βαχχείῳ καὶ τῷ κοινῷ. | — καὶ τιμαθεὶς εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον | ἐπαίνῳ, χρυσέῳ στεφάνῳ | [κ]αὶ λευκαίας στεφάνῳ κα[ὶ] | ἀναγορεύσει τᾶν τιμᾶν || ἐν ταῖς συνόδοις καὶ ταῖς | ἐπιχύσεσι ἐπὶ τῶν τόπων | εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον. ||

['Ε]π' ἱερέως Δαμαινέτου, Διοσθύου δωδεκ[ά]|τᾳ, Βουλαγόρας Ῥόδιος εἶπε· ἐπειδὴ | [Δ]ιονυσόδωρος Ἀλεξανδρεὺς εὐεργέτ[ας] | τοῦ κοινοῦ ἐρανίζων ἔτη τριάκοντα || πέντε ἀνὴρ ἀγαθὸς ὢν διατελεῖ περὶ τ[ὸ] | πλῆθος τὸ Ἁλιαδᾶν κα[ὶ Ἁλιασ]τᾶν, καὶ πο[λ|λ]ὰς καὶ μεγάλας χρείας παρείσχηται τῷ κ[οι]|νῷ· ὅπως οὖν καὶ Ἁλιάδαι καὶ Ἁλιασταὶ το[ὺς | ἀ]γαθοὺς ἄνδρας καὶ ζῶντας καὶ μεταλλ[α]|ξάντας τὸν βίον φαίνωνται τιμοῦντες κ[αὶ] | καταξίας χαρίτας ἀποδιδόντες τοῖς προαι[ι|ρ]ουμένοις εὐεργετεῖν τὸν ἔρανον καὶ καλ[ὰν | ἀ]πόδειξιν ἐμ πᾶσι πεποιημένοις· τύχᾳ | [ἀ]γαθᾷ δεδόχθαι τῷ κοινῷ τῷ Ἁλιαδᾶν κ[αὶ Ἁ]|λιαστᾶν, κυρωθεισᾶν τᾶνδε τᾶν τιμᾶν ἐπα[ι-νέ]|σαι καὶ στεφανῶσαι Διονυσόδωρον Ἀλεξα[ν]|δρῆ εὐεργέταν τοῦ κοινοῦ εἰς τὸν ἀεὶ χρόν[ον] | χρυσέῳ στεφάνῳ τῷ ἐκ τοῦ νόμου μεγίστω[ι]. | καὶ ὁ γραμματεὺς ἀναγραψάτω τὰ δόξαντα, || ὁ δὲ ἀρχερανιστὰς καὶ τοὶ ἀρχόντες οἵ τε ἐν[ε]|στακότες καὶ οἱ μετὰ ταῦτα ἀεὶ αἱρουμένοι ἐπ[ι]|μέλειαν ποιεισθώσαν, ὅπως ἐξαιρῆται αὐτῷ[ι]|εἰς στέφανον καθ' ἑκάσταν σύνοδον τριώβολο[ν], | ὑπαρχέτω δὲ αὐτῷ τὰ τίμια καὶ μεταλλάξα[ν]|τι τὸν βίον. καὶ ὅπως ἕκαστα γίνηται κατὰ τόδ[ε]| τὸ ψάφισμα καὶ κατὰ τοὺς νόμους καὶ ἀναγο|[ρ]εύηται ἁ στεφάνωσις αὐτοῦ ἐν ταῖς συνό|δοις τᾷ δεύτερον ἁμέρᾳ μετὰ τὰ ἱερά, ἐπιμέλει|[α]ν ποιείσθων ὅ τε ἀρχερανιστὰς καὶ τοὶ ἀρχόν|τες ἀεὶ τοὶ ἐν ἀρχᾷ ἐόντες. καὶ ὁ ἐπιστάτας τοῦ | κοινοῦ ἢ ὁ ἱεροκᾶρυξ ἀναγορευέτω τὸ κάρυ|γμα τόδε· τὸ κοινὸν τὸ Ἁλιαδᾶν καὶ Ἁλιαστᾶν | ἐτίμασε εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον Διονυσόδωρον | Ἀλεξανδρῆ εὐεργέταν τοῦ κοινοῦ ἐπαίνῳ, || χρυσέῳ στεφάνῳ, δίδωτι δὲ αὐτῷ τὰς τι|μὰς καὶ ζῶντι καὶ μεταλλάξαντι τὸν βίον | ἀρετᾶς ἕνεκα καὶ εὐνοίας, ἂν ἔχων διατελεῖ | εἴς τε τὰ κοινὰ καὶ τοὺς αὐτοῦ ἐρανιστάς. ἐπε[ὶ] | δέ κα μεταλλάξῃ τὸν βίον, τὸ ἐξαιρούμενον || αὐτῷ εἰς τὸν στέφανον εἰς τὸν ἀ|εὶ χρόνον λαμβανόντω

ὅ τε ἀρχε|ρανιστὰς καὶ τοὶ λογισταὶ καὶ ὁ ἐπι||στάτας, οἵ κα ἀεὶ ἐν ἀρχᾷ ἔωντι, καὶ | πριάσθων στέφανον καὶ διλήμνιον | καὶ ἀναγορευσάντες τᾷ δεύτερον | ἀμέρᾳ τᾶν συνόδων ἀποδόσθων, κα|ὶ ὃ εὕρον καταβαλέτω εἰς τὸ κοινὸν || ὁ ἐπιστάτας ἐν τῷ συλλόγῳ ἐν τῷ | ἐχομένῳ μηνὶ τᾶν συνόδων, καὶ ὁ | γραμματεὺς ἀναγραψάτω εἰς τοὺς | ἀπολόγους· Διονυσοδώρου εὐεργέ|τα στεφανωθέντος χρυσέῳ στε||φάνῳ εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον, στεφάνου | τοῦ πραθέντος. ὑπάρχειν δὲ αὐτῷ| τὰν ἀναγόρευσιν καὶ στεφάνωσιν | καὶ ἐπὶ τῶν τάφων ἐμμηνὶ Ὑακινθί|ῳ καὶ μεταλλάξαντι τὸν βίον, καὶ || ποιείσθων τὰν ἐπιμέλειαν ὁμοίως | ὅ τε ἀρχερανιστὰς καὶ τοὶ ἀρχόντες | οἱ μετὰ ταῦτα ἀεὶ αἱρουμένοι. τὸ δὲ ἐ|ξαιρούμενον αὐτῷ ἐν τῷ μηνὶ || τῷ Ὑακινθίῳ εἰς στέφανον εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον | καταχρείσθων τοὶ ἀρχόντες καθ' ἕκαστον | ἐνιαυτὸν εἰς τὸν στέφανον τὸν ἀναγορευό|μενον ἐπὶ τάφοις μεταλλάξαντος αὐτοῦ | τὸν βίον, καὶ στεφανούντω αὐτοῦ τὸ μναμεῖον. || ὅτε δέ κα μὴ ποιήσωντι κατὰ τόδε τὸ ψάφισμα οἷς | ἕκαστα ποτιτέτακται, ὀφειλέτω τῷ κοινῷ ὁ μ[ὴ | πρά]ξας τι τῶν γεγραμμένων δραχμὰς ἑκατόν, | ἔνοχος δ' ἔστω καὶ τῷ νόμῳ ὡς κεῖται, εἴ τίς κα | κοινὸν ἀδικῇ, καὶ ἐξέστω* τῷ χρήζοντι τῶ[ν ἐ||ρανιστᾶν ἀπογράψαι αὐτὸν τὸ ἐπιτίμιον. τ[ὸ] | δὲ ψάφισμα τόδ[ε κ]ύριον ἔστω εἰς τὸν ἀεὶ χρ[ό]||νον, καὶ μὴ ἐξέστω μήτε ἄρχοντι μήτε ἰδ[ι]|ώτᾳ μήτε κινεῖν μήτε γνώμαν γράψασθαι | μήτε τοῖς ἄρχουσι προτιθέμειν, ὡς δεῖ τὰς δ[ι]||δομένας τιμὰς Διονυσοδώρῳ ἀκύρους εἶ*μειν· ἢ ὁ γράψας ἢ ὁ προθεὶς ἀποτεισάτω τὸ γε|γραμμένον ἐπιτίμιον δραχμὰς ἑκατόν, καὶ ἁ γνώμ[α | α]ὐτοῦ ἄκυρος ἔστω, καὶ ἔνοχος ἔστω τῷ νό|μῳ τῷ ἀκινήτῳ.

Hic titulus quatuor lateribus unius lapidis inscriptus est, sed non eo ordine versuum, qui cum conexu sententiarum congrueret. itaque singulas partes ita transposui, ut pristina continuatio verborum appareret. in qua restituenda prorsus Boeckhium secutus sum. — Argumentum tituli facile intellegitur. continet varia decreta in honorem Dionysodori Alexandrini facta; is trium sacrorum collegiorum particeps erat, quorum unum Solem, alterum Panem, tertium Bacchum venerabatur. de aetate horum decretorum Boeckhius nihil dicit; videntur autem ante initium dominationis Romanae facta esse. — Dialectus est Dorica

valde temperata. memoranda sunt τιμοῦντες (v. 10) participium de τιμεῖν formatum, quae forma exemplum praebet stirpium verborum derivatorum inter se mutatarum (v. G. Curtius, »*Verbum*« I p. 348 sqq.) et εἴμειν (100) ac προτιθέμειν (99) infinitivi Rhodio more in -ειν pro -εν desinentes (v. Ahrens, ‘dial. Dor.’ p. 315 sq.).

---

7. Gela et Agrigentum.

72 [= 5475] Marmor ad montem Leocatae sive Alicatae civitati proximum a. 1660 effossum, inde in arcem eiusdem civitatis translatum, ubi asservari dicitur. Franz.

Ἐπὶ ἱεραπόλου Ἀριστίωνος | τοῦ Ἱστιείου, κατενιαυσίου | Σώσιος τοῦ Νυμφοδώρου. |

βουλᾶς ἁλίασμα τᾶ(ς) δευτέρας ἐξαμή‖νου, Καρνείου τριακάδι· προστάτας | Ἱπποκλῆς Ἱπποκλέος· στεφάνου | γυμνασιάρχῳ. ἔδοξε τᾷ ἁλίᾳ | καθὰ καὶ τᾷ βουλᾷ· ἐπειδὴ ὁ αἱρη|μένος γυμνασίαρχος ἐς τὸν σᾶτες ‖ ἐνιαυτὸν Ἡρακλείδας Ζωπύρου | ἐπιμέλειαν πεποίηται τῶν τε | ἐφήβων καὶ νεωτέρων καὶ τῶν | ἄλλων τῶν ἀποδυομένων εἰς τὸ | γυμνάσιον τά τε ἄλλα τὰ κατὰ τὸ ‖ γυμνάσιον καλῶς διαπεπραγμέ|νος ἐστὶ ἄξια πράσσων αὐτοῦ τε | καὶ τᾶς τῶν προ[γό]νων ἀρετᾶς, | καλῶς οὖν ἔχον ἐστὶ στε|φανῶσαι ἐν τᾷ ἁλίᾳ τὸν γυ‖μνασίαρχον Ἡρακλείδαν Ζω|πύρου ἐλαίου στεφάνῳ ἐπιμε|λείας ἕνεχεν καὶ φιλοπονίας | τᾶς κατὰ τὸ γυμνάσιον. τὸ δὲ | δόγμα τόδε χολαφθὲν εἰς στά‖λαν ἀναθέμειν εἰς τὸ γυμ|νάσιον. εἰς δὲ τὰν κατασκευὰν | τᾶς στάλας ἐξοδιάξαι τὸ τρι|ακοντάμερος καθά κα [ἁ] βουλὰ | καταναγραφήσῃ. ‖

ὁ δᾶμος τῶν Γελῴων ἐπαινεῖ | καὶ στεφανοῖ τὸν γυμνασίαρχον | Ἡρακλείδαν Ζωπύρου ἐλαίου στε|φάνῳ ἐπιμελείας ἕνεχεν καὶ φι|λοπονίας τᾶς κατὰ τὸ γυμνά‖σιον. |

Ἐφῆβοι οἱ στεφανωθέντες· | Ἀσκλαπιάδας Ἀσκλαπιάδα, | Ἀρτέμων Εὐθύμου, | Ἄνταλλος Ἀντάλλου, ‖ Πολύξενος Ἀγαθάρχου, | Πρώταρχος Πρωτάρχου, | Γελῷος Γοργύλου, | Ἀριστίων Νυμφοδώρου, | Σωσίπολις Ἰσιδώρου, ‖ Νίκαρ(χ)ος Πυρρωνίδου, | Ἀπολλώνιος Σατύρου, | Ζώπυρος Ἡρακλείδα. | χαιρ . . . . . .

Hoc decretum senatus et populi Gelensium, de cuius aetate viri docti dubitarunt, primo a. Chr. seculo antiquius putari non posse affirmat Franzius. in sermone ante alia memorabile est σᾶτες v. 9, de quo cf. Ahrens, 'dial. Dor.' p. 65. Ionica forma huius vocabuli est σῆτες, Attica τῆτες. compositum est ex stirpibus pronominis demonstrativi et ἔτος vocabuli, ita ut ὁ σᾶτες ἐνιαυτός Latine verti non possit, Germanice dicendus sit »*das heurige jahr.*« ἀναθέμειν (25) infinitivi formam Rhodiam (v. ad tit. 71) coloni servaverunt.

---

73 [= 5491] Agrigenti in tabula aenea, quam — nunc Neapoli in museo regio asservari referunt Maffeius et Honoratus Bres Malta. Franz.

Ἐπὶ ἱεροθύτα | Νυμφοδώρου τοῦ Φίλωνος, | παραπροστα(τού-σας) τᾶς βουλᾶς, | προεδρευούσας τᾶς φυλᾶς || τῶν Ὑλλέων, προαγοροῦντος | Διοκλέος τοῦ Διοκλέος, | γραμματεύοντος Ἀδρανίωνος Ἀλεξάνδρου, | ἁλίασμα ἔκτας διμήνου, Καρνείου ἑξήκο[ν]τος πάντᾳ, | ὑπὲρ προξενίας Δημητρίῳ Διοδότου Συρακοσίῳ. ||

ἔδοξε τᾷ ἁλίᾳ καθὰ καὶ τᾷ συνκλήτῳ· ἐπειδὴ ἀναγ|γέλλον οἱ πρεσβέες οἱ ἐς Ῥώμαν πορευθέντες, Πασίων | Πασίωνος Κότητος καὶ Θεόδωρος Θεοδώρου Ξηνιάδα, | Δημήτριον Διοδότου Συρακόσιον πολλὰς καὶ μεγάλας χρείας παρεισχῆσθαι τῷ ἁμῷ δάμῳ καὶ μεγάλων ἀγαθῶν παραίτιον || γεγόνειν, τοῖς δὲ Ἀκραγαντίνοις πάτριόν ἐστι καὶ ἐκ προγόνων | παραδεδομένον τιμεῖν τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας καὶ προισταμέ|νους τοῦ ἁμοῦ δάμου ταῖς καταξίαις τιμαῖς· | δεδόχθαι ἐπὶ ἀγαθᾷ τύχᾳ καὶ σωτηρίᾳ τοῦ δάμου τῶν Ἀκραγαντίνων | εἶμειν πρόξενον καὶ εὐεργέταν Δημήτριον Διοδότου Συρακόσι||ον, ὅπως πᾶσι φανερὸν ᾖ, ὅτι ὁ δᾶμος τῶν Ἀκραγαντίνων ἐπί|σταται χαρίτας ἀπονέμειν καταξίας τοῖς εὐεργετεῖν προαι|ρουμένοις αὐτόν. τὸ δὲ δόγμα τόδε κολαψάντας ἐς χαλκώ|ματα δύο τὸ μὲν ἓν ἀναθέμειν εἰς τὸ βουλευτήριον, τὸ δὲ | ἄλλο ἀποδόμειν Δημητρίῳ Διοδότου Συρακοσίῳ ὑπό||μναμα τᾶς ποτὶ τὸν δᾶμον εὐνοίας. τοὺς δὲ ταμίας | ἐξοδιάξαι ἐς τὰ προγεγραμμένα, ὅσον κα χρεία ᾖ,

καὶ φέ|ρειν τὰν ἔξοδον διὰ τῶν ἀπολόγων. | ὁμογνωμόνες τοῦ συνεδρίου πάντες.

Hoc decretum anno u. c. 543 (= 211 a. Chr.) tribuendum esse van Vaassenum secutus putat Franzius. — infinitivus verborum sine vocali thematica declinatorum desinit in -ειν, ut apud Rhodios (v. ad tit. 71); cuius terminationis in hoc titulo non pauca sunt exempla: γεγόνειν 15. εἴμειν 19. ἀναθέμειν 23. ἀποδόμειν 24. etiam de τιμεῖν cf. adnotationem ad tit. 71.

---

8. Incertae originis.

74 [= 5126] Ad locum Abussambul [Abu Simbel], qui olim fuit Psampolis, in crure colossi ante templum positi cum aliis. Franz.

Βασιλέος ἐλθόντος ἐς Ἐλεφαντίναν Ψαματίχο | ταῦτα ἐγράψαν, τοὶ σὺν Ψαματίχοι τõι Θεοκλõς | ἐπλέον· ἦλθον δὲ Κέρκιος κατύπερθεν, ἵς ὁ ποταμὸς | ἀνίη. ἀλόγλοσος Δηχεποτάσιμτο, Αἰγύπτιος δὲ Ἄμασις. | ἔγραφε Δαμεάρχον Ἀμοιβίχο καὶ Πέλεϙος Οὐδάμο.

Repetierunt et adnotationibus illustraverunt L. Ross, '*Neue Jahrb.*' 69 (1854) p. 527 sqq. et A. Kirchhoff, ,*Studien zur Geschichte des griechischen Alphabets*' [2] p. 31 sqq. — Est inscriptio mercenariorum Graecorum, qui Psammeticho Theoclis filio duce in exercitu Psammetichi regis Aegypti stipendia merebant. sed quoniam diiudicari non potest, utrum Psammetichus prior an posterior intellegendus sit, incertum est, utrum Ol. 40 an Ol. 47 aetas huius tituli fuerit. literatura est Ionica formis satis vetustis. tamen **H** non spiritum asperum, sed η vocalem significat. (at consuetudinem spiritum asperum per **H** significandi aetate huius inscriptionis in literatura Ionica nondum prorsus abolevisse apparet ex alia inscriptione in eodem colosso exstante, Kirchhoff l. l. p. 32: Τήλεφός μ' ἔγραφε ὁ Ἰαλύσιος.) O est ω in Ψαμ(μ)ατίχω, Ψαμ(μ)ατίχῳ, τῷ, ἀλ(λ)όγλωσ(σ)ος, Δαμεάρχων, Ἀμοιβίχω, Οὐδάμω, ου in Θεοκλοῦς. dialectus est Doris Asiatica, fortasse Rhodiorum, ut in inscriptione Telephi Ialysii modo allata. cf. Kirchhoff l. l. p. 36.

---

9. Pamphylia.

75. 76 Aspendi.

(75) Κουρασιὼ Λιμνάου | Κουρασίωνυς | δαμιοργίσωσα | περτέδωκε ἱς πύργο | ἀργύρυ μνᾶς φίκατι.

(76) [Ν]ε̣γ[ό]πολις Ἀφορδισ[ίου] | Νεγοπόλεις δαμιοργίσ[ω]|σα περτέδοκε ἱς ἐρέ|μνι καὶ πυλῶνα ἀργύ|ρυ μνᾶς φίκατι.

Secundum apographa G. Hirschfeldii (*'Monatsberichte der Academie zu Berlin'* 1875 p. 123 sq.) hos titulos tractavit Iustus Siegismund in G. Curtii 'Studiorum' vol. IX pp. 89 sqq., qui eos secundo a. Chr. seculo superiores non esse putat. sententia Attice haec est: Κουρασιὼ Λιμνάου τοῦ Κουρασίωνος λειτουργήσουσα προσέδωκεν εἰς πύργον ἀργύρου μνᾶς εἴκοσι. — Νεόπολις Ἀφροδισίου τοῦ Νεοπόλεως λειτουργήσουσα προσέδωκεν εἰς ἐρέμνιον καὶ πυλῶνα ἀργύρου μνᾶς εἴκοσι. dialectum Doricam esse apparet. at quae Siegismundius ex his titulis de historia linguae Graecae colligere voluit, non omnia probari possunt. immo vero si quae in eis a communi consuetudine ceterorum Graecorum abhorrent, ea non ex pristino statu linguae servata sed per barbariem Asianorum ei impacta esse putanda sunt. omnino enim dialectum Pamphyliorum non leviter depravatam fuisse et per se veri simile est et veterum testimoniis commemoratur (e. g. Arrian. anab. I, 26) et horum titulorum neglegentia scripturae confirmatur: πύργο pro πύργον, ἐρέμνι pro ἐρέμνιον, ἔδωκε modo per Ω modo per Ο scriptum. itaque Υ literam veterem significationem *u* vocalis apud Pamphylios antiquitus retinuisse, ut Siegismundius (l. l. 92) voluit, nequaquam credo. — εἰς praepositionis habes formam breviorem ἱς, ut 74, 3. πρός est περτί ex πορτί correptum.

D. Civitates in Sicilia et Magna Graecia sitae.

Hoc nomine earum tantum urbium titulos comprehendi, quae unde conditae sint nescitur. reliquas civitates huius regionis civitatibus Graecis, a quibus conditae sunt, inserui.

1. Halaesa.

77 [= 5594] Lapis Alaesinorum sive Halaesinorum — repertus infra Thusas vel, ut testatur Fazellus, Mesae, quae nunc Caronia est. **Franz.**

A. Columna dextera.

. . . . τὸν ὑποκά[[τω . . . . . κα]τὰ τοῦ ὁρίου ἐς τὸν πο[[ταμὸν . . . . . καὶ κατ]ὰ τοῦ ποταμοῦ ἔστε ποτὶ | [τὸν ῥοΐσκον τὸν ὁρίζοντ]α τὸν $\overline{β}$ κλᾶρον καὶ ἂν τοῦ ῥο[[ΐσκου ἐς τὰν ὁδὸν τὰν ἄγουσ]αν ἐπὶ τὰν Ἴπυρραν, αἱ ἐλαίαι αἱ ἐ[[πιγεγραμμέναι] αὗται ἀκολουθέοντι τῷ κλάρῳ τούτω. | . . . . . . τὸ ὑπὸ τὸν ὀχετὸν ἄχρι ποτὶ τὰν κράναν | [τὰν Ἴπυ]ρραν οὐκ ἐργαξεῖται καὶ περίστασιν ἀφησεῖτα[ι] | π(όδας) $\overline{ο}$ παντᾶ, τὰ δὲ δένδρεα καρπευσεῖ. |

[E] ἀπὸ τοῦ τέρμονος τοῦ ποτὶ τᾶ κράνα[ι] τᾶ Ἰπύρρα κατὰ τᾶς ὁδοῦ ἐς | τὰν ἐλαίαν τὰν κολοβάν, ἐν ἃ τέ(ρμων), καὶ ἐς τὰν ἐλαίαν, ἐν ἃ | τέ(ρμων), καὶ τᾶ ὁδῷ ἐς τὸν ποταμὸν καὶ κατὰ τοῦ ποταμοῦ ἐς | τὸ ὅριον τοῦ $\overline{δ}$ κλάρου, καὶ ὡς τὰ ὅρια τοῦ $\overline{δ}$ κλάρου, αἱ ἐλαί|αι αὗται αἱ ἐπιγεγραμμέναι ἕπονται τῷ κλάρω τούτῳ. |

F ἀπὸ τᾶς ὁδοῦ τᾶς Ξενίδος κατὰ τᾶς ὁδοῦ τᾶς παρὰ τὸ | Μειλιχιεῖον ἐς τὸν ῥοΐσκον καὶ κατὰ τοῦ ῥοΐσκου ἐς τὰν | συμβολὰν τοῦ ῥοΐσκου καὶ ἂν τοῦ ῥοΐσκου ἐς τὰν | ὁδὸν τὰν Ξενίδα ἀκολουθεῖ τῶ κλάρω τούτῳ τὸ ὕ|δωρ τὸ ἐκ τᾶς κράννας καὶ τοῦ βαλανείου τὸ ἀπορρέον. |

Z ἀπὸ τοῦ ὁρίου τοῦ $\overline{ζ}$ κλάρου κατὰ τᾶς ὁδοῦ τᾶς ἀγούσας | ἐπὶ τὸ Τάπανον ἐς τὰν σκαφιὰν τὰν παρὰ τὰν Θεμα-

τεῖ|τιν, καὶ ὡς αἱ σκαφιαὶ παρὰ τὰν Ἅλον ἐς τὰν ἐλαίαν, ἐν ᾱ | τέ(ρμων), καὶ ἐς τὰν ἐλαίαν, ἐν ᾱ τέ(ρμων), καὶ ἐς τὸν ῥοῖσκον καὶ ἂν τοῦ | ῥοῖσκου ἐς τὰν ὁδὸν τὰν ἐπὶ τὸ Τάπανον, αἱ ἐλαῖαι αἱ | ἐπιγεγραμμέναι αὗται ἕπονται τῷ κλάρῳ τούτῳ. |

Η ἀπὸ τᾶς σκαφιᾶς τᾶς παρὰ τὰν Θεματεῖτιν ἐς τὸ ῥο|είδιον καὶ κατὰ τοῦ ῥοειδίου ἐς τὸ ἀγριέλαιον, ἐν ω̄ τέ(ρμων), | καὶ ἐπίστρεμμα ἐς τὰν ἐλαίαν, ἐν ᾱ τέ(ρμων), καὶ ἐς τὰν ἐλαί|αν, ἐν ᾱ τέ(ρμων), καὶ ἐς τὰν ἐλαίαν ἐν ᾱ τέ(ρμων), καὶ ἐς τὰν ἐλαίαν, | ἐν ᾱ τέ(ρμων), καὶ ἐς τὸν πέτρον, ἐν ω̄ τέ(ρμων), καὶ ἐς τὰν ἐλαίαν, ἐν ᾱ | τέ(ρμων), καὶ ἐς τὰν σκαφιὰν καὶ ἐς τὸν τέ(ρμονα) τὸν ποτὶ τὰ Ἰπύρρα καὶ | κατὰ τᾶς ὁδοῦ ἔστε ποτὶ τὸν ῥοῖσκον καὶ ἂν τοῦ ῥοίσκου | ἔστε ποτὶ τὰν ἐλαίαν τὰν ἐπιγεγραμμέναν, ὡς τὰ ὅρια | τοῦ ζ̄ κλάρου, αἱ ἐλαῖαι αἱ ἐπιγεγραμμέναι αὗται ἕπον|ται τῷ κλάρῳ τούτῳ. |

Θ ἀπὸ τοῦ ἀγριελαίου, ἐν ω̄ τέ(ρμων), κατὰ τοῦ ῥοειδίου ἐς τὰν ἐλαίαν, | ἐν ᾱ τέ(ρμων), καὶ ἐς τὰν ἐλαίαν, ἐν ᾱ τέ(ρμων), καὶ ἐς τὰν ἐλαίαν ἐπι|γεγραμμέναν [Å], καὶ ὡς αἱ σκαφιαὶ παρὰ τοὺς πασσάλους | καὶ κάτω ὡς αἱ σκαφιαὶ καὶ οἱ πασσάλοι ἄχρι (ἐς) τὰν σκανὰν | καὶ ἐκ τᾶς σκανᾶς ἂν τοῦ τοίχου καὶ ὡς ὁ τοῖχος ἐς | τὰν σκαφιὰν καὶ ὡς αἱ σκαφιαὶ ἐς τὸν τέ(ρμονα) τὸν ὑπὲρ τᾶς ὁ|δοῦ καὶ ἂν τᾶς ὁδοῦ ἐς τὸν τέ(ρμονα) τὸν ποτὶ τὰ Ἰπύρρα καὶ ὡς | τὰ ὅρια τοῦ η̄ κλάρου· ἁ σκανὰ κοινὰ ποτὶ τὸν μισθωσά|μενον τὸν ῑ κλᾶρον, αἱ ἐλαῖαι αἱ ἐπιγεγραμμέναι | αὗται ἕπονται τῷ κλάρῳ τούτῳ.|

Ι ἀπὸ τᾶς σκανᾶς κάτ[ω] ὡς αἱ σκαφιαὶ καὶ οἱ πασσάλοι | ἐς τὸν τοῖχον καὶ ὡς ὁ τοῖχος ἐς τὰν σκαφιὰν καὶ ὡς| αἱ σκαφιαὶ ἐς τὸν ποταμὸν καὶ κατὰ τοῦ ποταμοῦ ἔς|τε ποτὶ τὰν ὁδὸν τὰν ὁρίζουσαν τὸν ζ̄ κλᾶρον καὶ | ὡς τὰ ὅρια τοῦ ζ̄ και ϑ̄ κλάρου. |

ΑΙ ἀπὸ τοῦ ὁρίου τοῦ ῑ κλάρου κατὰ τᾶς ὁδοῦ τὰς ἐπὶ τὸ Τά|πανον ἐς τὰν γωνίαν τὰν ἀνωτάταν τοῦ περιτειχίσματος | τοῦ Ταπάνου καὶ ἐκ τοῦ Ταπάνου κατὰ τᾶς ποθόδου τᾶς ἐς τὸ | Ἁδρανιεῖον ἐς τὰν ἐλαίαν, ἐν ᾱ τέ(ρμων), καὶ ἐς τὰς σιδέας καὶ | ἐς τὰν ἐλαίαν, ἐν ᾱ τέ(ρμων), καὶ ὡς αἱ σκαφιαὶ (αἱ) ὑπὸ τὸν τέρμονα | ἐς τὸ ῥοείδιον καὶ ἂν τοῦ ῥοειδίου ἐς τὰν σκαφιὰν τὰν παρὰ | τὰν Θερματεῖτιν καὶ ἐς τὰν ὁδὸν τὰν ἄγουσαν ἐπὶ τὸ Τάπανον, | αἱ ἐλαῖαι αἱ ἐπιγεγραμμέναι αὗται ἕπονται τῷ κλάρῳ τούτῳ. |

ΒΙ ἀπὸ τοῦ Ταπάνου κατὰ τᾶς ὁδοῦ ἔστε ποτὶ τὸ ῥοείδιον καὶ κατὰ | τοῦ ῥοειδίου ἔστε ποτὶ τὸν πάσσαλον τὸν παρὰ τὸ ῥοείδιον καὶ | ὡς οἱ πασσάλοι ἔστε ποτὶ τὸ ὅριον τοῦ αι κλάρου καὶ ὡς τὰ ὅρια | τοῦ αι κλάρου, παρεξεῖ πόθοδον ἐξάπεδον ποτὶ τὸ Ἁδρανιεῖ|ον καὶ κ π(όδας) ἀποστασεῖ ἀπὸ τοῦ ναοῦ παντᾶ. |

ΓΙ ἀπὸ τᾶς σκαφιᾶς τᾶς παρὰ τὸν Ὀπικανὸν κατὰ τοῦ Ὀπικανοῦ | ἐς τὸν ποταμὸν καὶ κατὰ τοῦ ποταμοῦ ἔστε κατὰ τὸν τέ(ρμονα) τὸν | ἐν τῶ κλάρω καὶ ἂν τῶν τε(ρμόνων) ἐς τὸν τέ(ρμονα) τὸν ποτὶ τᾶ συκέα τὸν ὑπὸ | τὰν ὁδὸν καὶ ὡς ἁ ὁδὸς ἔστε ποτὶ τὸ ὅριον τοῦ γι κλάρου τοῦ με|γάλου δρυμοῦ καὶ ὡς τὸ ὅριον τοῦ γι κλάρου τοῦ μεγάλου δρυμοῦ. |

ἐλαιοκόμιον δι κλᾶρον. |

περίστασις τῶ ἐλαιοκομίω εἴ τίς ἐστι, ἱερὰ ἕπεται. οὐ ποιησοῦν|τι δὲ βυρσοδέψιον οὐδὲ μαγειρικὸν οἱ μισθωσαμένοι τὸ ἐλαιοκόμιον.

B. Columna sinistra.

.... οὐ κα|[τὰ] ... τ τὰν ὑπὸ τὸ |.... ἐς τὸν τέρμονα | .... [ἔστε ποτὶ τὸ ὅρ]ιον τοῦ θ κλάρου καὶ | [ὡς τὰ ὅρια τοῦ θ κλάρ]ου κατὰ τοῦ ῥόου τοῦ Ὀπικανοῦ | ..... [κ]αὶ ἐς τὸν τέ(ρμονα) καὶ ἐς τὰν σκαφιὰν τὰν | .... [κ]αὶ ὡς ὁ τέρμων καὶ αἱ σκαφιαὶ ἐς τὰν ἐλαί|[αν] .... ἐς τὸ ὅριον τοῦ ι κλάρου καὶ ἂν τοῦ ὁρίου τοῦ ι [κλά]ρου ἔστε ποτὶ τὸ ὅριον τοῦ Πικάττου καὶ ὡς τὰ ὅρια τοῦ | Πικάττου. τούτω τῶ κλάρω ἕπονται αἱ ἐλαίαι αἱ ἐπι|γεγραμμέναι αὗται. |

ΒΙ ἀπὸ τοῦ τέρμονος τοῦ ὑπὸ τὰν Ἀσπίδα ἐς τὸν Πλάτα|μον, εἶ τέ(ρμων), καὶ ἐς τὰν ἐλαίαν, ἐν ἆ τέ(ρμων), καὶ ἐς τὰν σκαφιὰν | καὶ ὡς αἱ σκαφιαὶ ἐς τὰν ἐλαίαν, ἐν ἆ τέ(ρμων), καὶ ἐς τὰν ὁδὸν | τὰν ἀπὸ Ταπάνου καὶ ἂν τᾶς ὁδοῦ ἔστε ποτὶ τὸ ὅριον | τοῦ ζ κλάρου καὶ ὡς τὰ ὅρια τοῦ ζ κλάρου ἐς τὸν τέρμο|να καὶ ὡς ὁ τέρμων ἄχρι κατὰ τὸν Πλάταμον. τούτω | τῶ κλάρω ἕπονται αἱ ἐλαίαι αὗται αἱ ἐπιγεγραμμέναι. |

ΓΙ ἀπὸ τοῦ ὁρίου τοῦ αι κλάρου κατὰ τοῦ Ὀπικανοῦ ἐς τὰν σκαφιὰν | τὰν παρὰ τὸν Ὀπικανὸν καὶ ὡς αἱ σκαφιαὶ αἱ ὑπὸ τὸν τέρμονα | ἐς τὰν ὁδὸν τὰν ἄγουσαν ἐπὶ τὸ Τάπανον

καὶ ἂν τᾶς ὁδοῦ | ἔστε ποτὶ τὸ ὅριον τοῦ $\overline{\beta\iota}$ κλάρου καὶ ὡς τὰ ὅρια τοῦ $\overline{\beta\iota}$ κλάρου. |

Τοῖς παρὰ τὸν ῥοῦν τὸν Ἄλαισον δαιθμοὺς $\overline{\iota\eta}$. |

Α ἀπὸ τοῦ ῥόου τοῦ Ἀλαίσου ἐς τὸν τέ(ρμονα) τὸν ἐν τῶ πέτρω τὸν παρὰ τὰς | πυάλους καὶ ἂν τοῦ Ῥαχᾶ ἐς τὸν πέτρον, ἐν ὧ τέ(ρμων), καὶ ἐς τὰν ὁδὸν καὶ | ἂν τᾶς ὁδοῦ ἐς τὸν ῥοῖσκον καὶ ἂν τοῦ ῥοΐσκου ἐς τὰν σκαφιὰν | τὰν ὑπὸ τῶ τέρμονι καὶ ὡς ὁ τέρμων ὁ ὑπὲρ τὰς σκαφιὰς ἔσ|τε ποτὶ τὰν Ἅλον καὶ ὑπὲρ τᾶς Ἅλου ὡς ὁ τέρμων ὑπὲρ τὰν | σκαφιὰν καὶ ἐς τὰν σκαφιὰν τὰν παρὰ τὰν ἐλαίαν καὶ ὑ|πὲρ τᾶς ἐλαίας ὡς ὁ τρίβος καὶ αἱ σκαφιαὶ ἐς τὰν ἐλαίαν | τὰν ἐπιγεγραμμέναν [Å] καὶ ἐκ τᾶς ἐλαίας ὡς ὁ τέρμων | ὑπὲρ τὰν ἐλαίαν ἐς τὰν σκαφιὰν καὶ ἄνω ἐς τὰς ῥάμνους | καὶ ὡς αἱ ῥάμνοι περὶ τὸν τέρμονα καὶ ἐς τὰν σκαφιὰν | καὶ ἄνω ἐς τὸν τέρμονα τὸν ἐν τῶ λίθω καὶ ὡς ὁ τέρμων ὑπὸ | τὰν Ἅλον καὶ ἐς τὸν τέ(ρμονα) τὸν ἐν τῶ πύργω καὶ ὑπὸ τὸν πύρ|γον ἐς τὸν ῥοῖσκον τὸν ὑπὸ τὰν ῥῖνα τὰν ἐν τῳ πύργῳ, εἶ | τέ(ρμων), κατὰ τοῦ ῥοΐσκου ἐς τὸν ῥοῦν τὸν Ἄλαισον καὶ ἂν τοῦ | Ἀλαίσου ἐς τὰν ἀρχὰν τᾶς περιωρεσίας. ἐν τούτω Ἀγρίου.

Β ἀπὸ τᾶς ῥινὸς τᾶς ἐν τῶ πύργω, εἶ τέ(ρμων), ὑπὸ τὸν πύργον ἔστε | ποτὶ τὸν τέ(ρμονα) τὸν ἐν τῶ πύργω καὶ ἀπὸ τοῦ τέ(ρμονος) κάτω ὡς αἱ σκαφι|αὶ ἐς τὰν ἀχράδα τὰν ἐπιγεγραμμέναν [Å] καὶ ὡς αἱ σκα|φιαὶ ἐς τὰν ἐλαίαν τὰν ἐπιγεγραμμέναν [Å] καὶ ἐς τὰν | συκέαν τὰν ἐπιγεγραμμέναν [Å] καὶ ὡς αἱ σκαφιαὶ ἔστε πο|τὶ τὸν τέρμονα καὶ ὡς ὁ τέρμων ἐς τὸν ῥοῖσκον καὶ κατὰ τοῦ | ῥοΐσκου ἐς τὸν ῥοῦν τὸν Ἄλαισον καὶ ἂν τοῦ Ἀλαίσου ποτὶ τὸ | ὅριον τοῦ $\overline{\alpha}$ κλάρου. ἐν τούτω Ἐλάφεος. |

Γ ἀπὸ τοῦ τέ(ρμονος) τοῦ ἐν τῶ πύγρω τοῦ ὁρίζοντος τὸν $\overline{\beta}$ κλᾶρον ἔστε | ποτὶ τὸν ῥοῖσκον τὸν ἐκ τοῦ Διαπαύματος ῥέοντα καὶ κα|τὰ τοῦ ῥοΐσκου ἐς τὰν συμβολὰν τοῦ ῥοειδίου καὶ ἂν τοῦ ῥο|ειδίου ἐς τὸν τέρμονα καὶ ὡς τὰ ὅρια τοῦ $\overline{\beta}$ κλάρου. | ἐν τούτω Ἐλάφεος. |

Δ ἀπὸ τοῦ ῥοΐσκου τοῦ ἐκ τοῦ Διαπαύματος ὑπὸ τὸν πύργον | ἔστε ποτὶ τὸν ῥοῖσκον τὸν ῥέοντα ἐκ τᾶς ῥινὸς τᾶς κα|τὰ τὸ ἱερόν, εἶ τὰ χαλκία, κατὰ τὸ μαγειρικόν, καὶ κατὰ | τοῦ ῥοΐσκου ἔστε ποτὶ τὸν τέρμονα, εἶ σκαφιά, καὶ ὡς

ὁ | τέρμων ἄχρι ποτὶ τὸν ῥοῖσκον τὸν ῥέοντα ἐκ τοῦ Διαπαύ|ματος τὸν ὁρίζοντα τὸν γ̄ κλᾶρον. |

Ε ἀπὸ τοῦ τέρμονος, εἶ ἁ σκαφιά, κατὰ τοῦ ῥοΐσκου ἐς τὰν | σκαφιὰν καὶ ὡς αἱ σκαφιαὶ ἐς τὸν ῥοῦν τὸν Ἄλαισον καὶ ἂν | τοῦ Ἀλαίσου ἔστε ἐς τὸν ῥοῖσκον τὸν ὁρίζοντα τὸν β̄ κλᾶ|ρον καὶ ἂν τοῦ ῥοΐσκου ἔστε ἐς τὸν τέρμονα τὸν ὁρίζον|τα τὸν δ̄ κλᾶρον. |

F ἀπὸ τᾶς ῥινὸς τᾶς κατὰ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τᾶς κα|τὰ τὰ χαλκεῖα τὰ ποτὶ τῷ μαγειρικῷ ὑπὸ τὸν πύργον ἔσ|τε ποτὶ τὰν ῥεῖνα τὰν Πελάστα τὰν ποτὶ τὸ Τυρρίδι|ον καὶ κατὰ τοῦ Ῥαχᾶ ὡς αἱ σκαφιαὶ ἐς τὰν Ἅλον καὶ ἐς | τὸν τέ(ρμονα) καὶ κάτω ὡς αἱ σκαφιαὶ ἐς τὸν τέρμονα καὶ ὡς ὁ| τέρμων καὶ αἱ σκαφιαὶ ἐς τὸν β̄ ῥοῖσκον καὶ κατὰ τοῦ ῥοΐ|σκου ἐς τὸν ῥοῦν τὸν Ἄλαισον καὶ ἂν τοῦ Ἀλαίσου ἐς τὸ | ὅριον τοῦ ε̄ κλάρου. |

Ζ ἀπὸ τοῦ πύργου κατὰ τοῦ βαθέος ῥόου ἐς τὸν ῥοῦν τὸν Ἄλαι|σον καὶ ἂν τοῦ Ἀλαίσου ἄχρι ποτὶ τὸν ᾱ ῥοῖσκον καὶ ἂν τοῦ | ῥοΐσκου ἄχρι ποτὶ τὸν πύργον. ἐν τούτῳ Ἡρακλείδα Ἀπολ|λωνίου καὶ Φιλοξένου Μενίσκου. |

Σχυρεώνοις δαιθμοὺς ῑι . . . |

Α ἀπὸ τᾶς ῥεινὸς καθὼς ὁ πύργος ἄχρι ποτὶ τὰν ῥεῖνα τὰν ἐ|χομέναν τοῦ β̄ Τυρριδίου καὶ ἀπὸ τᾶς ῥεινὸς κατὰ τοῦ ῥοει δίου ἄχρι ποτὶ τὸν τέρμονα καὶ ὡς ὁ τέρμων ὑπὲρ τᾶς Ἅ λου καὶ ἂν τοῦ Ῥαχᾶ ὡς αἱ σκαφιαὶ ἐς τὰν ῥεῖνα. ἐν τούτῳ | Ἱστιείου Θέστωνος καὶ Πελαγίου. |

Β ἀπὸ τοῦ τέρμονος κατὰ τοῦ ῥοΐσκου ἔστε ποτὶ τὸν τέρμονα, | εἶ σκαφιά, καὶ τῷ τέρμονι ἔστε ποτὶ τὸ ῥοείδιον τὸ ῥέον ἀ|νὰ μέσον τῶν γαεώνων καὶ ἂν τοῦ ῥοειδίου ἔστε ποτὶ| τὸν τέρμονα καὶ ὡς ὁ τέρμων ἐς τὸ ῥοείδιον. |

Γ ἀπὸ τοῦ τέρμονος κατὰ τοῦ ῥοειδίου τοῦ ἀνὰ μέσον τῶν γα|εώνων ἔστε ποτὶ τὸν τέρμονα, εἶ σκαφιά, καὶ ὡς ὁ τέρμων | καὶ αἱ σκαφιαὶ ἂν τοῦ Ῥαχᾶ ἐς τὸν τέρμονα καὶ ὑπὲρ τᾶς Ἅλου καὶ ἐς | τὸν τέρμονα καὶ ὡς ὁ τέρμων ἄχρι ποτὶ τὸν ῥοῖσκον.

Constitutio terminorum, quam ante Romanam dominationem lapidi inscriptam esse putat Franzius. dialectus est Doris mitissima. tamen memoranda sunt εἶ adverbium pro ᾇ positum (B, 13. 36. 39. 54. 55. 58. 82. 86.), de quo v. Ahrens dial. Dor.

p. 361 sq., et ἀνά praepositionis forma per apocopen minuta et cum genetivo coniuncta. ἂν τοῦ ῥοῖσκου, ἂν τοῦ τοίχου et similia, quae saepius recurrunt (A, 4. 17. 23; 40, alias) idem significant quod volgari sermone ἀπὸ τοῦ ῥοῖσκου etc.; itaque Ahrens, 'dial. Dor.' p. 357 dubitavit, num haec verba recte tradita sint. at apographum huius tituli alioquin non tam male factum est, ut ei in uno hoc vocabulo saepius repetito diffidi possit. qua re hoc loco insolita ἀνά praepositionis et apocope et significatio statuenda est.

---

2. Segesta.

78 [= 5543] In oppido Calatafimi, ex ruderibus veteris Segestae. Franz.

Διόδωρος Τιττέλου Ἀππειραῖος | τὰν ἀδελφὰν αὑτούτα | Μινύραν Ἀρτέμωνος ἱερατεύουσαν | Ἀφροδίτᾳ Οὐρανίᾳ.

Forma pronominis reflexivi αὑτούτα (= ἑαυτοῦ) praeter hunc locum etiam C. i. Gr. 5542 in simili titulo sepulcrali reperitur. similis est quamquam non prorsus eadem atque illa, de qua ad tit. 21 diximus.

---

3. Bruttii.

79 [= 4] In tessera aerea reperta in Bruttiis prope Petiliam (Policastro) a. 1785. Boeckh.

Θεὸς Τύχα. Σαῶτις δίδ|οτι Σικαινίᾳ τὰν ϝοι|κίαν καὶ τἄλλα πάντ|α. δαμιοργὸς Παραγόρ||ας· προξένοι Μίνκον, | Αρμοξίδαμος, Ἀγάθαρ|χος, Ὀνάτας, Ἐπίκορ|ος.

Scripturam huius tesserae Ol. 67 vetustiorem esse docet Kirchhoff, '*Griech. Alph.*' [2] p. 107. O est ο et ω, fortasse etiam ου. nam utrum δαμιωργός, Ἐπίκωρος an δαμιουργός, Ἐπίκουρος legendum sit, diiudicari non potest.

80 [= 5773] In lamella aenea in Bruttiis reperta, quae asservatur in regio museo Herculanensi. Franz.

['Ανιαρίζει ...... τ]αῖς προπόλοις | [τᾶς θεῶ] .... τϝιπελλον(?) τὸ | .... [ἔλαβε καὶ ο]ὐκ ἀποδίδωτι καὶ | .... χί-χρηται καὶ ἴσατι|| .... [ἀνθείη τᾷ] θεῶ δυωδεκάπλουν | σὺν ἡμεδίμν[ῳ λιβάνῳ, ὦ]ι ἁ πόλις νομίζει. | μὴ πρότερον δὲ τὰν ψυχὰν ἀ*νείη * ἔχων | τὸ ἱμάτιον, ἔστε ἀνθείη τᾷ θεῶ. |

Ἀνιαρίζει Κολλύρα ταῖς προπόλοις τᾶς θεῶ || τὼς τρῖς χρυσέως, τὼς ἔλαβε Μελίτα | καὶ οὐκ ἀποδίδωτι. ἀνθείη τᾷ θεῷ | δυωδεκάπλοα σὺν (ἡ)μεδίμνῳ λιβάνω, | ᾧ πόλις νομίζει. μὴ πρότερον δὲ τὰν | ψυχὰν ἀνείη, ἔστε ἀνθείη τᾷ θεῶ. || εἰ δὲ συνπίοι ἢ συμφάγοι, μὴ* σαὼς μ[ηδ'] | ἀ[νθ]ρῶπος εἴην, ἢ ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἀετὸν ὑπέλ|θοι.

Hunc titulum tertio a. Chr. seculo vix recentiorem esse putat Franzius. continet recensum donationum sacerdotibus Iunonis factum. ἡμεδίμνῳ vv. 6. 12 correptum est ex ἡμιμεδίμνῳ.

E. Civitates inter Isthmum et Thermopylas sitae.

R. Merzdorf, '*die sogenannten äolischen bestandteile des nördlichen dorismus*' (in '*Sprachwissenschaftl. abhandlungen hervorgegangen aus G. Curtius' grammat. gesellschaft,*' Lipsiae 1874, p. 21 sqq.).

1. Delphi.

Th. Hartmann, De dialecto Delphica. Vratislaviae 1874.

Titulorum Delphicorum amplissimam collectionem in muro polygonio exstantem edidit E. Curtius, 'Anecdota Delphica', Berolini 1843, quibus continentur numero sexaginta sex. partem eorum repetiit Rangabé, *Ant. Hell.* n. 903—945. complures novas ediderunt A. Conze et A. Michaelis, '*Annali dell' Instituto*' 1861 p. 67 sqq. denique magnum numerum inscriptionum Delphicarum in eodem muro aut prope eum repertarum ediderunt Wescher et Foucart, '*Inscriptions recueillies à Delphes*,' Paris 1863; quarum inscriptionum sedecim tantum iam antea per Conzium et Michaelem publici iuris factae erant. sed ex ingenti, quae exstat, multitudine titulorum Delphicorum suffecit paucos excerptos huic delectui inserere, quoniam omnes trium fere specierum similitudine comprehenduntur. nam aut decreta Amphictyonum continent aut decreta civitatis Delphorum aut rationes manumissionum ab hominibus privatis redditas. neque sermonis antiquitate singuli tituli multum inter se differunt, quippe quorum nullus tertio a. Chr. seculo vetustior putandus sit. et ei quidem, quos E. Curtius in 'Anecdotis Delphicis' edidit, ipsi seculo tertio tribuendi sunt. ei autem, quos Wescher et Foucart ediderunt, secundo a. Chr. seculo superiores non esse videntur, quia in eis et nonnulli viri, qui ea aetate vixerunt, commemorantur et nomina propria ex sermone Romano repetita non pauca reperiuntur. in his recentioribus inscriptionibus quae propter rationem grammaticam memorabilia esse videbantur, collegit et illustravit G. Curtius, «*Ueber die sprachliche ausbeute der neu entdeckten delphischen inschriften*» in «*Berichte der königl. sächs. Gesellschaft der Wissenschaften*» 1864, p. 216 sqq.

81 [= 1688] Tabula marmorea musei regii Atheniensis.

Πυθέο ἄρχοντος ἐπὶ τῆς Ἱπποθοντίδος τρίτης [πρυτανευούσης] . . . .
. . . χο . . . .
δικα[ξέω τ]ὰς δίκας ὡς καὶ δίκαιον κατὰ γνώμαν (τὰν) ἐμὰν γει . . αμ . . . .
γρα[ψέω] κατὰ γνώμαν τὰν αὐτοῦ καὶ [ὅ]τι γράμ(μ)α τὰν δ[ίκ]αν οὐ . . . .
ποκλ . . . . ι τὰ καταδικασθέντα ἐκπραξέω ἐν δύνασιν καὶ με[τὰ πάσας σπουδᾶς . . . . τὰ αὐ]-
τοῖς [ἐ]όντ[α] οὐδὲ τῶν χρημάτων τῶν ἀμφικτιονικῶν ὑπο[βαλέομαι οὐδέν . . . . αὐτῷ]
ἐμὶν (γ)α οὐδ' ἄλλῳ δωσ[έω] τῶγ κοινῶν χρημάτων . . . . ετ . . . . [ὀμνύω κὰτ]-
τ[οῦ] Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου καὶ τᾶς Λατὸς καὶ τᾶς Ἀρτάμιτος, [καὶ εὐορκέοντι μέμ μοι περὶ ταῦτα γίνοιτο πάντα τὰ κα]-
λὰ καὶ τἀγαθά, αἰ δ' ἐφιορκέοιμι, τὰ κακὰ ἀντὶ τῶν ἀγαθῶν . . . . [τῶν γ]-
εγραμμένων μὴ ἀπογραψέν, ἀλλ' ὧν κατ' ἃ τοὶ ἱερομνάμονες κε[λευσέοντι?] . . . .
κ[ὰτ]τὰν ἀξίαν μηδὲ δῶρα δεξεῖσθαι μηδέπω [ἐ]νόρκως [ὑ]πισχόμ[ενος ὀμνύω κὰττοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου καὶ τᾶς Λα]-
τὸς καὶ τᾶς Ἀρτάμιτος, καὶ εὐδικέοντι μέμ μοι πολλὰ καὶ ἀγαθὰ [γίνοιτο, αἰ δὲ μή, τὰ κακὰ ἀντὶ τῶν ἀγαθῶν. τὸς δὲ]
ἱερομνάμονας ὁρκιξέω καὶ τὸς κάρυκας τὸν αὐτὸν ὅρκον, τόμ[περ καὶ αὐτὸς ὤμοσα?] . . . .
τὸν φόρον καὶ τὰ ἱερήϊα ἀθρόα συναγόντων, τόσον ὅσσον δοκιμα . . . . [τὰν ἐκ]-
ατόμβαν ὅρκον ὀμόσας ἅπερ τοὶ ἱερομνάμονες, δοκιμαζέτω. π[έροδος τᾶς ἱαρᾶς γᾶς· αἴ τίς κα τὰν γᾶν ἐπιερ]-
γάζ(η)τα(ι), ἂν Ἀμφικτίονες ἱάρωσαν, ἐπεί [κα] ἁ πέροδος γίνηται, ἀποτι[νέτω τοῖς ἱερομναμόνεσσι τοῖς Ἀμφικτιόνων] . . . . . .
στατῆρας Αἰγιναῖος κατ*ὰ πέλεθρον ἕκαστον· τοὶ δὲ ἱερομνάμο[νες περιιόντων τὰν γᾶν, ἃν Ἀμφικτίονες ἱάρωσαν?]
καὶ πρ[ασ]σόντων τὸν ἐπιεργαζόμενον. αἰ δὲ μὴ περιιεῖεν ἢ μὴ πρ[άσσοιεν, ἀποτινόντων πελέθρου ἑκάστου, οὗ μὴ περιῆσαν?]
μηδὲ [ἔπ]ρασσαν, τριάκοντα στατῆρας. αἰ δέ κα μὴ ἀποτίνῃ ὁ [ἱερομνάμων ὁ ὀφείλων, ἁ πόλις ἐξ ἇς κ' εἶ ὁ ἱερομνάμων,]
ειλέσ[θω τ]οῦ ἱαροῦ, καὶ στρατευόντων ἐπ' αὐτὸς Ἀμφικτύονες . . . . [ἐπὶ τᾶν ὁ]-
δῶν τ[ᾶν] τᾶς ἱερᾶς γᾶς κόπρον μὴ ἄγεν μηδεμίαν. οἰκήσιος ἐπι . . . .
ενειδια(?) ἐπὶ θαλάσσᾳ. τὰς δὲ παστάδας κοινὰς εἶμεν πάντεσσι . . . . [μι]-
σθὸν μηδένα φέρεν μηδενὶ μηδ' ἐνοικὲν τὸν αὐτὸν πλέον τριάκ[οντα ἁμερᾶν. ἄλλαν δὲ ἐν τᾷ ἱαρᾷ γᾷ ἐνεῖμ]-
εν οἰκ[ίαν] μηδεμίαν μηδὲ μύλαν ἐνεῖμεν μηδὲ ὅλμον. αἰ δέ τις [παρβαίνοι τὸς νόμος τὸς ἐνταῦθα γεγραμμένος, τοὶ ἱ]-

αρομν[άμ]ονες ζαμιόντων, ὅτινί κα δικαίῳ σφιν δοχῇ εἶμεν ἐπ[ιζαμίῳ. τὸ δ' ἥμισυ τοῦ ἐπιζαμίου ἔστω τῶν ?]
καταγ[γε]λλόντων πὸττὸς ἱαρομνάμονας. δῶτις· ἁ δῶτις τᾶς Ἀμφ[ικτιονικᾶς . . . . στατῆρες]
Αἰγιναῖοι. τὸ δ' ἀμπέχονον πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν στατῆρ[ες Αἰγιναῖοι. τῶν δὲ ἐπὶ τὸ ἀμπέχονον . . . . πορπαμά]-
των ἑκατὸν στατῆρες Αἰγιναῖοι. τᾶς στεφάνας ἑκατὸν στατ[ῆρες Αἰγιναῖοι] . . . .
δέκα στατῆρες Αἰγιναῖοι. τᾶς ἀσπίδος διακάτιοι στατῆρες Αἰγι[ναῖοι . . . . στα]-
τῆρες Αἰγιναῖοι. λόφου πεντεκαίδεκα στατῆρες Αἰγιναῖοι. δόρατ[ος . . . . στατῆρε]-
ς Αἰγιναῖοι. καὶ τὰ πορπάματα καὶ ἁ στεφάνα χρύσεα ἐόντων π[άντα]. . . . .
ἐνέστω. τοῦ βοὸς τιμὰ τοῦ ἥρωος ἑκατὸν στατῆρες Αἰγιναῖοι. τὰς . . . . [στατῆρας Αἰγιναῖος]
ὀφειλέτω. χρηστήριον αἴ τίς κα μὴ παρέχῃ, ἑκατὸν στατῆρας ὀφε[ιλέτω] . . . .
ς ἔφοδον θύεν ἐν Ἀνεμαίαις τρικτεύαν κηῦαν τῷ (Ἀπόλλωνι), τρικτεύαν κηῦα[ν]. . . . .
ιος. τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τõ Πυθίο καὶ τὰν αὐλὰν καὶ τὸν τᾶς Ἀρτάμι[τος ναὸν . . . . καὶ τὸν]
δρόμον καὶ τὰν κράναν τὰν ἐμ πεδίῳ τοὶ ἱαρομνάμονες τοὶ Ἀμφικτιόν[ων . . . . κατὰ Πυθιάδα ἑκά]-
σταν ἐφακείσθων πρὸ Πυθίων, ὅτινός κα δέωνται· αἴ κα μὴ τοὶ ἱαρομνάμο[νες] . . . .
ἐν τᾷ * Πυθιάδι τᾷ ἱαρᾷ ἐπικοσμήσωντι, ὅτινός κα δέωνται, ἀπο[τεισάτω ὁ ἱαρομνάμων ὁ μὴ ἐπικοσμήσας]. . . . .
στατῆρας Αἰγιναῖος. αἴ κα μὴ ἀποτίνῃ τοῖς ἱερομναμόνεσσι το[ῖς Ἀμφικτιόνων ὁ ἱερομνάμων ὁ ὀφείλων, εἰλέσθω τοῦ ἱ]-
αροῦ ἁ πόλις, ἐξ ἇς κ' εἶ ὁ ἱαρομνάμων, ἔντε κα ἀποτείσῃ. ὁδῶν τὰ[ς ἐπὶ Δελφοὺς ἀγούσας? . . . . καὶ τ]-
ὰς γεφύρας ἐφακεῖσθαι Ἀμφικτίονας κἀττὰν αὐτõ ἕκαστον χ[ώραν] . . . .
μὴ σίνηται. καὶ τοῦ δρόμου τοὺς ἱαρομνάμονας τοὺς Ἀμφικτι[όνων ἐπιμελεῖσθαι? . . . . δ]-
έηται, καὶ ζαμιούντων τοὶ ἱαρομνάμονες. κἠπὶ τοῖς ποταμοῖς . . . . [ἱερομηνί]-
α Πυθιάς· ἐνιαυτία ἁ ἱερομηνία ἁ Πυθιὰς ἴσα πάντεσσι ἐκ τᾶς . . . .
Πύθια δ' ἀγόντων τοῦ Βουκατίου μηνὸς τοῦ ἐν Δελφοῖς, τὸς δὲ π . . . . [Δ]-
ελφοὶ τοῦ Βυσίου μηνός. αἰ δέ κα μὴ πέ[μ]πωντι, ἀποτεισάντω[ν . . . . στατῆρας Αἰγιναῖος] . . . .
πὸττὸν θεὸν καὶ τὰ πά[ντ]α διδόντων τοῖς Δελφοῖς. αἰ δέ κα μ[ὴ διδῶντι . . . . ἠ]
δαλέωνται(?) τὰν ἐκεχηρίαν, εἰλέσθων τοῦ ἱαροῦ. ι . . . .
. . . . [τὰν] ἐκεχηρίαν . ἱερομνα[μον] . . . . . ρο . . . .

Huius tituli dimidia fere pars, quae periit, restitui non potest. supplementa partim Boeckhii partim Ahrensii ('dial. Dor.' p. 484 sqq.), ut singula placebant, apposui. — Est decretum Amphictyonum Ol. 100, 1 (= 380 a. Chr.) Delphis factum, quod Athenis lapidi incisum et publice propositum esse ex praescriptione tituli apparet. Attici igitur lapicidae consuetudini tribuendum est, quod et in praescriptione (Πυθέο, Ἱπποθοντίδος) et bis in ipsis decreti verbis (τõ Πυθίο 35, αὐτõ 41) ω et ου per O scriptae sunt, cuius vetustioris rationis vestigia apud Athenienses etiam post Euclidis annum non pauca servata esse constat. — Dialectus quamquam non proprie Delphica est (cf. Boeckh l. l. p. 808) tamen Dorica septentrionalis. pro εἰς dicitur ἐν bis: ἐν δύνασιν v. 5, ἔντε v. 40. ἐκεχηρίαν, quod bis (vv. 48. 49) exstat, quamquam severioris Doridis testimonium esse volgo iudicatur, tamen non dubito quin immerito ab editoribus in ἐκεχειρίαν mutatum sit. — v. 12 εὐδικέοντι, quod traditum est, non correxi in εὐορκέοντι, quia εὖ δικάζειν sententiae huius loci, quo de officio iudicis agitur, optime convenit. v. 34 κηύαν a Boeckhio non male explicatur per 'καθαρτηρίαν, παρὰ τὴν καῦσιν'; affert enim Hesychii glossas: κεῖα· καθάρματα et κήϊα· καθάρματα.

---

82 Delphis in muro polygonio.

Θεοί. |

Στραταγέοντος Ἀρχίσωνος· ἔδοξε τοῖς συνέδροις· | Ἀθανίωνι Πάτρωνος Δελφῷ τὰν ἀσφάλειαν εἶμεν | καὶ ἀτέλειαν πάντων καὶ ἀσυλίαν καὶ αὐτῷ καὶ τοῖς αὐτοῦ, | ἐπιμελομένῳ τᾶς πανοπλίας ἃν οἱ Ἀμφικτίονες ἀνα|τίθεντι καὶ τοῦ γυμνασίου καὶ τᾶς παστάδος τᾶς μεγά|λας καὶ τῶν ἐργαστηρίων καὶ τοῦ ναοποιΐου ἐπιμελομένῳ· | εἶμεν αὐτῷ τὰν ἀσφάλειαν, καθώς κα οἱ σύνεδροι καὶ ὁ ἀρχι|τέκτων συντάσσοιεν, καὶ εἴ κά τις αὐτὸν ἀδικῇ, τοὺς ἀντι|τυγχάνοντας συνέδρους τὰν ἐπιμέλειαν ὑπὲρ αὐτὸν | ποιεῖσθαι.

Ediderunt Wescher et Foucart, n. 1. — Est exemplum decretorum Amphictyonum, quod videtur eo, quod sequitur, aliquanto

antiquius esse, quia dialectus in eo Dorica est, quamquam non leviter temperata.

---

83 Delphis in muro polygonio.

Θε[ο]ί. |

Ἐπὶ Νικαΐδα ἄρχοντος, ἱερομνημονούντων Αἰτωλῶν Στομᾶ, Φυσκίωνος, Φιλοδάμου, Πολεμάρ|χου, Ἀλεξάνδρου, Σιμύλου, Ἁγήμονος, Στραταγοῦ, Σθέννεος, Ἀμφίκλου, Χίου, Δελφῶν Πραόχου, | Κλεομάντιος, Βοιωτῶν Ἀνδροκλέος, Ἀρίστωνος, Φωκέων Νικάνδρου, ἔδοξε τοῖς ἱερομνήμο|σι καὶ τοῖς ἀγορατροῖς· ἐπειδὴ Καλλικλῆς ἱεροκηρυκεύων τῷ κοινῷ συνεδρίῳ τῶν Ἀμφικτυόνων | διατελεῖ χρείας παρεχόμενος τοῖς ἱερομνήμοσι καὶ τοῖς Ἀμφικτύοσι καὶ τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν | ἅπασιν ἀνενκλήτως, ἔδοξε τοῖς ἱερομνήμοσι ἐπαινέσαι τε Καλλικλῆ Καλλικλέος Ἀθηναῖ|ον οἰκοῦντα ἐν Αἰτωλίᾳ καὶ στεφανῶσαι δάφνης στεφάνῳ παρὰ τοῦ θεοῦ καὶ εἶναι αὐτῷ | καὶ ἐκγόνοις προδικίαν, ἀσφάλειαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν καὶ προεδρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγῶσιν, | οἷς τιθέασιν οἱ Ἀμφικτύονες.

Ed. E. Curtius An. D. 42. — Est exemplum decretorum Amphictyonum tertii a. Chr. seculi, qualia complura Curtius l. l. edidit. dialectus eorum vix aliqua Dorismi vestigia servavit.

---

84 Marmor oblongum effossum Delphis a. 1833.

[Θ]εοὶ τύ[χ]αν ἀγαθάν. |

[Ἄρ]χοντος Σωσιπάτρου τοῦ Διαφ . . αρ . τ . . . [βου]|λε[υ]όντων τὰν πρώταν ἑξάμηνον Ἀντιγέ|νεος τοῦ Διοδώρου, Ἁγίωνος τοῦ Κ[λ]εοδάμο[υ], | γρα[μμ]ατεύοντος δὲ Ὑβ[ρ]ία τοῦ Ξένωνος. [ἐ]πει[δὴ] | Ἁγίων Κλεοδάμου ἐπελθὼν ἐπὶ τὰν ἐκκλησί|αν διέλεγ(ε)ν ὑπὲρ Λαΐστα τοῦ Ἀντάνο*ρος Ἡ[ρα]|κλεώτα, διότι ἐκτενὴς καὶ εὔνους ὑπάρχε[ι π]ο|τί [τε τ]ὸ ἱερὸν [κ]αὶ τὰν πόλιν τῶν Δελφῶν καὶ [περὶ] | πλείστου ποιεύμενος τὰν ποτὶ τοὺς θεοὺς | εὐσέβειαν, αὐτὸς αὑτὸν εὔχρηστον ἐμ παντὶ | καιρῷ παρασκευάζων καὶ κοινᾷ τᾷ πόλει [καὶ κα]|τ' ἰδίαν

τοῖς ἐντυγχανόντοις τῶν πολιτᾶν, ἐς [ὅ] | κά τις αὐτὸν παραχαλῇ, συμποτιγινόμενος [μ]ετ[ὰ] | πάσας προθυμίας, ἐν οἷς κα τυγχάνωντι χρείαν ἔ[χ]οντες, καὶ λέγων καὶ πράσσων διὰ παντὸς [ὑπὲρ] | τοῦ ἱεροῦ καὶ τᾶς πόλιος τῶν Δελφῶν . . ἀγ[α]θ[ᾶ]ι | τύχᾳ δεδόχθαι τᾷ πόλει τῶν Δελφῶν [ἐ]ν ἀ[γο]ρᾷ τελείῳ σὺμ ψάφοις ταῖς ἐννόμοις ἐπαινέ|σαι Λαΐσταν Ἀντάν[ο]ρος Ἡρακλεώταν ἐπ[ὶ τᾷ] | προαιρέσει, ᾇ ἔχων διατελεῖ ποτί τε τὸ ἱερὸν κ[αὶ] | τὰν πόλιν τῶν Δελφῶν, καὶ ὑπάρχειν αὐτῷ καὶ ἐ[κ]|γόνοις παρὰ τᾶς πόλιος προξενίαν, προμαντείαν, | προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων, προεδρίαν | ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγώνοις, οἷς ἁ πόλις τίθητι, καὶ γᾶς καὶ | οἰκίας ἔγκτησιν καὶ τἆλλα π[άν]τα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλο[ις] | προξένοις καὶ εὐεργέταις τᾶς πόλιος ὑπάρχει. [ἀ]να|γράψαι δὲ τὸ ψ[άφι]σμα [τ]οὺς ἄρχοντας ἐν τῷ[ι ἱε]|ρῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν τῷ ἐπιφανεστάτῳ | τόπῳ.

Ed. Ross 'Inscr. Gr. ined.' 67 cum paucis adnotationibus. 'decretum est civitatis Delphorum in honorem Laistae Antanoris f. Heracleotae; haud dubie ex Heraclea ad Oetam.' Ross. — De dativis plur. ἐντυγχανόντοις, ἀγώνοις v. Merzdorf, '*Sprachwissenschaftl. abhandlungen aus G. Curtius' grammat. gesellschaft*' 1874, p. 38 sqq.

---

85 Delphis in muro polygonio.

Θεοί. |

ἔδοξε τᾷ πόλει τῶν Δελφῶν· ἐπειδὴ Εὔ[ι]ος? Εὐ]|τύχωνος Ταναγραῖος ἱερομναμονήσας εὐεργέ|τας ἐγένετο τοῦ ἱεροῦ καὶ τᾶς πόλιος τὰ δίκαια πράσ|σων, δεδόσθαι αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, | προμαντείαν, ἀσυλίαν, ἐπιτιμ[ί]αν καθάπερ Δελφοῖς, | προεδρίαν ἐμ πάντεσσι τοῖς ἀγώνεσσι, οὓς ἁ πόλις | ἄγει, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλο*ις | εὐεργέταις καὶ προξένοις. ἄρχοντος Ἡρακλ[εί]|δα, βουλευόντων Στράτωνος, Κλευφάνευς, | Ἀθάμβου, Αἰνησιδά[μου].

Edidit E. Curtius An. D. 46. — Est exemplum decretorum rei publicae Delphorum tertii a. Chr. n. seculi, qualia complura Curtius l. l. edidit.

---

86 Delphis in muro polygonio.

Ἄρχοντος Πισιθέου τοῦ Ξένωνος μηνὸς Θευξεν[ί]ου ἐπὶ τοῖςδε ἀπέδο(ν)το Εὔανδρος καὶ Καλλιστὼ συνευ|δοκεουσ[ᾶ]ν καὶ τᾶν θυγατέρων Αἴθρας καὶ Καλλιστοῦς | τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα ἀνδρεῖον, ᾧ ὄνομα Εὖ||ρος, τὸ γένος Θρᾷκα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καὶ | τὰν τιμὰν ἔχοντι πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσ[ε] Εὖρος τῷ θε[ῷ] τὰν ὠνάν, ἐφ' ᾧτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀ|πὸ πάντων τὸμ πάντα χρόνον ποιέων ὅ κα θέλη καὶ ἀπ|οτρέχων οἷς κα θέλη. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πό||λιος Εὔδοχος Πραξία. εἰ δέ τις ἅπτοιτο Εὔρου ἐπὶ κατα|δουλισμῷ, βέβαιον παρεχόντων τῷ θεῷ τὰν ὠνὰν οἵ τε | ἀποδόμενοι Εὔανδρος καὶ Καλλιστὼ καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Εὔ|[δ]οχος. εἰ δὲ μὴ παρέχοιν βέβαιον τῷ θεῷ τὰν ὠνάν, | [πρά]κτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος. || [ὁμοίως δὲ] καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων | συλέοντες Εὖρον ὡς ἐλεύθερον ἐόντα [ἀζάμιοι | ἐόντε]ς καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυ|ροι οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀνδρόνικος, Πραξίας, | καὶ οἱ ἄρχοντες Εὔδοχος, Ἀγησίλαος, Γλαῦκος, || καὶ ἰδιῶται Καϊάδας Κλευ|[βού]λου, Ἀνδρομένης Βαθύλου.

Ediderunt E. Curtius, An. D. 5. Rangabé n. 907. Est exemplum usitatissimi generis manumissionum seculi a. Chr. tertii (v. Curtium l. l. p. 8). versu 9 οἷς, quod in similibus titulis saepissime reperitur, non dativus pluralis est sed adverbium locale eiusdem significationis atque Atticorum οἷ. cf. de eo Ahrens, 'dial. Dor.' p. 367 sq. et G. Curtius in '*Berichte der kgl. sächs. Gesellschaft der Wissenschaften*' 1864 p. 230. συλέοντες, quod et in huius tituli versu 16 et in sequenti (87, 12) et in multis similibus legitur, est participium a stirpe συλε derivatum, quam praeter συλα in usu fuisse putandum est. de vicissitudine, quae inter stirpes verborum contractorum intercedit, egit G. Curtius, '*das Verbum der griech. Sprache*' I p. 348 sqq.

---

87 Delphis in muro polygonio.

Ἄρχοντος Πισιθέου τοῦ Ξένωνος μηνὸς Ἰλιαίου ἐπὶ τ[οῖ]ςδε ἀπέδοτο Λυσίας Εὐφρονίου τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶ|μα γυναικεῖον, ᾇ ὄνομα Νικομάχα, τὸ γένος οἰκογενῆ, τιμᾶς |

ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς | ἐπίστευσε Νικομάχα τῷ θεῷ τὰν ὠνάν, ἐφ' ᾧτε ἐλευθέ|ρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον ποι|έουσα ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέλῃ. βεβαιωτὴρ κα|τὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος Καλλείδας Εὐκλείδα. εἰ δέ τίς κα | ἅπτηται Νικομάχας ἐπὶ καταδουλισμῷ, βέβαιον παρεχόντων | τῷ θεῷ τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Λυσίας Εὐφρονίου καὶ ὁ βεβαι|ωτὴρ Καλλείδας κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· ὁμοίως δὲ καὶ οἱ πα|ρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες Νικομάχαν ὡς ἐ|λευθέραν ἐοῦσαν ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας | καὶ ζαμίας. μάρτυροι οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Πραξίας, Ἀνδρόνικος, | καὶ οἱ ἄρχοντες Εὔδοκος, Ἀγησίλαος, Γλαῦκος, καὶ ἰδιῶται Μέ[ν]ης, | Φιλοκράτης Θευφράστου, Ἀνδρομένης Θεωδωρίδα, Ξένων Ξένω|νος, Ἀριστίων Νικάνδρου, Τιμόκριτος, Εὐκλείδας.

Edd. E. Curtius An. D. 4. Rangabé 908. Exemplum est eiusdem generis atque id quod antecedit.

---

88 Delphis in muro polygonio.

Ἄρχοντος Δαμοσθένεος μηνὸς Ποιτροπίου ἐπὶ τοῖςδε ἀνέθηκε Ἀλκέσιππος | Βουθήρα Καλυδώνιος τῷ θεῷ καὶ τᾷ πόλει τᾷ Δελφῶν χρυσοῦς ἑκατὸν τρι|άκοντα καὶ ἀργυρίου μνᾶς εἴκοσι δύο στατῆρας τριάκοντα, εἴ τί κα πάθῃ | Ἀλκέσιππος, ὥςτε θυσίαν καὶ δαμοθοινίαν συντελεῖν τὰν πόλιν τῶν Δελφῶν || τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ κατ' ἐνιαυτόν, ποτονομάζοντες Ἀλκεσίππεια ἀπὸ | τῶν τόκων τοῦ τε χρυσίου καὶ ἀργυρίου, συντελεῖν δὲ τὰν θυσίαν ἐν τῷ Ἡραίῳ | μηνί, πονπεύειν δὲ ἐκ τᾶς ἅλωος τοὺς ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τὸν ἄρχοντα | καὶ τοὺς πρυτάνεις καὶ τοὺς ἄλλους πολίτας πάντας. ἀναγραψάντω δὲ οἱ ἄρ|χοντες ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ ἁ ἀνάθεσις κυρία ἔστω. καὶ τὰ ἄλλα πάντα τὰ ἴδια λ . . . . . | ἀνατίθητι, εἴ τί κα πάθῃ, τῷ θεῷ καὶ*τᾷ πόλει καὶ Θευτίμαν τὰν ἰδίαν | θεράπαιναν, ὥςτε ἐλευθέραν εἶμεν αὐτάν, εἴ τί κα πάθῃ. θαψάντω δὲ Δάμιππος | καὶ Θευτίμα καὶ Ἀγέας καὶ Πισίλαος ἀπὸ τῶν χαλκῶν, τῶν καταλιμπάνει πα|ρ' αὓς αὐτόν, καὶ λόγον ἀποδόντω τᾷ πόλει. μάρτυροι Κριτόλαος,

Λάτρωπος, | Ἀγέας, Πολεμοκράτης, Ἀγασίδαμος, Γενναῖος, Ξενοκράτης, Μεδεώνιος, Στρα|ταγός, Καλλικλῆς, Ἀνδρόνικος, Πισίλαος, Δεξικράτης, Χαρίξενος, Πολεμαῖ|ος Παυσανία. τὰς διαθήκας φυλάσσει Ἄθαμβος, Ἀγέας, Πασίλαος.

Ediderunt A. Conze et A. Michaelis, '*Annali dell' Instituto*' 1861. p. 69 sq. repetiit Conze, *Philol.* 18 (1863) p. 178. est etiam apud Wescher et Foucart n. 436. αὓς αὐτόν formam pronominis relativi restituit K. Keil, '*Rhein. Mus.*' 18 (1863) p. 262 sqq. cf. ad tit. 21.

---

2. Phocis.

89 Inter rudera antiquioris Stiridis, prope ecclesiam ruinosam, quae situm aedis Aesculapii videtur occupasse, in tabula marmorea. Ross.

Φίλων λιθουργὸς |

Ἀσκλαπιῷ. |

Θεὸς τύχαν ἀγαθάν. ἄρχοντος ἐν Στείρι | Κάλλωνος τοῦ Ἀγήσωνος μηνὸς τετάρ|του Πραξίας Θέωνος ἀφίητι ἐλευθέρους (τὰν) ἰδίαν (δούλαν) Εὔπραξιν | καὶ τὸ ἐξ αὐτᾶς παιδάριον ᾧ ὄνομα Δωρίων. μὴ κα|ταδουλιξάσθω δὲ αὐτοὺς μηθεὶς μηδὲ καθ' ὁποῖ|ον τρόπον. οἳ καὶ παραμεινάτωσαν Πραξία καὶ τᾶ γυ|ναικὶ αὐτοῦ Ἀφροδισία ἕως ἂν ζῶντι καὶ θαψάντω καὶ τ[ὰ] | ὥρια αὐτῶν ποιησάτωσαν· εἰ δὲ μὴ θάψωντι καὶ ποιήσων|τι τὰ ὥρια αὐτῶν, καθὼς προγέγραπται, ἀτελὴς ἔστω ἁ ἀ|νάθεσις καὶ ποταποτισάτωσαν ἀργυρίου μν|ᾶς τριάκοντα. εἰ δέ τις ἐπιλανβάνοιτο αὐτῶ|ν ἢ καταδουλίζοιτο, ἅ τε γενηθῖσα δουλαγω|γία αὐτῶν ἄκυρος καὶ ἀφεμένα ἔστω καὶ ποτα|[π]οτισάτω ὁ καταδουλιζόμενος μνᾶς τριάκοντα. | [κα|ὶ] τὸ μὲν ἥμισον ἔστω τοῦ προστάντος, τὸ | [δὲ] ἥμισον τοῦ Ἀσκλαπιοῦ. ἐξέστω δὲ προστ|[ᾶ]μεν ὑπὲρ αὐτοὺς τὸν θέλοντα Φωκέων.

Ed. Ross 'Inscr. Gr. ined.' 73. Est exemplum manumissionis sacrae similis eius, cuius permulta monumenta Delphica novi-

mus. — V. 14 γενηθῖσα Rossius comparat cum ἀξιωθίς, πεμφθίσης, quae C. i. Gr. 1625, 26. 27 exstant in titulo Boeotico.

---

90 Lapis insertus muro meridionali monasterii St. Lucae, quod in loco veteris Stiridis exstat.

Ἀγαθᾷ τούχα[ι]. Ἀν[βρυσεῖς ἔδω]‖καν Ὀρθοτίμοι Καλαιφο-[νίδο]‖ῦ Ὑλισίοι προξενίαν, αὐ[τῦι καὶ] | ἐκγόνοις, καὶ ἔγκτησιν [γᾶς καὶ] ‖ οἰκίας καὶ ἐπινομίας, καὶ [ἀσυλ]‖ί[α]ν καὶ ἀσφάλειαν καὶ πο[λέμω] | καὶ εἰράνας καὶ τἄλλα ὅ[σα καὶ] | τοῖς ἄλλοις προξένοις κα[ὶ εὐερ]‖γέταις, ἀρχόντων Δαμίδ[ου] . . . ‖ Κλεο-μέδοντος.

Edidit Rangabé, '*Ant. Hell.*' 739, qui etiam de aetate huius tituli recte egit. nam cum Ambrysensium oppidum a Philippo Macedonum rege deletum sed paulo post restitutum sit, decretum supra scriptum aut ante aut post hoc intervallum temporis factum esse necesse est. Rangabeius autem quod antea factum esse putat, confirmatur ratione scribendi, cum ῳ bis (in Ὀρθοτίμῳ, Ὑλισίῳ) scriptum sit per OI. υ vocalis semel in τούχᾳ versu 1 eodem modo quo apud Boeotos fieri solebat scripta est per OY.

---

3. Locri Epicnemidii et Opuntii.

F. Allen, de dialecto Locrensium, Lipsiae 1870 (in G. Curtii 'studiorum' vol. III).

---

a. Epicnemidii.

91 Tabula aerea reperta Naupacti, postea cum collectione Woodhouse equitis Londinum translata.

A.

Ἐν Ναύπακτον κατόνδε ἁπιϝοικία· Λοϙρὸν τὸν Ὑποκναμίδιον, ἐπ|εί κα Ναυπάκτιος γένεται, Ναυπάκτιον ἐόντα ὅπο(ς) ξένον ὅσια λανχάν|ειν καὶ θύειν ἐξεῖμεν ἐπιτυχόντα, αἴ κα δείλεται· αἴ κα δείλεται, θύειν καὶ λ|ανχάνειν κὲ δάμο κὲ

ϙοινάνον, αὐτὸν καὶ τὸ γένος καταιϝεί. τέλος το|ὺς ἐπιϝοίϙους Λοϙρο̃ν τῶν Ὑποχναμιδίον μὲ φάρειν ἐν Λοϙροῖς τοῖ|ς Ὑποχναμιδίοις, φρίν κ' αὖ τις Λοϙρὸς γένεται τῶν Ὑποχναμιδίον. αἰ | δείλετ' ἀνχορεῖν, καταλείποντα ἐν τᾶ ιστία παῖδα ἐβατὰν ε̃ 'δελφεὸν ἐξ|εῖμεν ἄνευ ἐνετερίον. αἴ κα ὑπ' ἀνάνκας ἀπελάονται ἐ Ναυπάκτο Λοϙ|ροὶ τοὶ Ὑποχναμίδιοι, ἐξεῖμεν ἀνχορεῖν, ὅπο ϝέκαστος ε̃ν, ἄνευ ἐ|νετερίον. τέλος μὲ φάρειν μεδέν, ὅτι μὲ μετὰ Λοϙρο̃ν τῶν ϝεσπαρί|ον. — ⊣. ἔνορϙον τοῖς ἐπιϝοίϙοις ἐν Ναύπακτον μὲ 'ποστᾶμεν ἀπ' ('Οπ)οντίον | τέχνα καὶ μαχανᾶ μεδεμιᾶ ϝεϙόντας. τὸν ὅρϙον ἐξεῖμεν, αἴ κα δεί|λονται, ἐπάγειν μετὰ τριάκοντα ϝέτεα ἀπὸ τõ ὅρχο ἑκατὸν ἄνδρας 'Ο|ποντίοις Ναυπακτίον καὶ Ναυπακτίοις 'Οποντίους. — ᗰ. ὅσστις κα λιποτελέε|ι ἐγΝαυπάκτο τõν ἐπιϝοίϙον, ἀπὸ Λοϙρõν εἶμεν, ἔντε κ' ἀποτείσει τὰ νό|μια Ναυπακτίοις. — ⊏. αἴ κα μὲ γένος ἐν τᾶ ιστία ε̃ι ἐχέπαμον τõν ἐπι|ϝοίϙον ε̃ι ἐν Ναυπάκτοι, Λοϙρὸν τὸν Ὑποχναμίδιον τὸν ἐπάνχισ|τον κρατεῖν, Λοϙρõν ὅπο κ' ε̃ι, αὐτὸν ἰόντα, αἴ κ' ἀνὲρ ε̃ι ε̃ παῖς, τριõν μ|ενõν· αἰ δὲ μέ, τοῖς Ναυπακτίοις νομίοις χρε̃σται. — ▷. ἐΝαυπάκτο ἀνχορέ|οντα ἐν Λοϙροὺς τοὺς Ὑποχναμιδίους ἐν Ναυπάκτοι καρῦξαι ἐν τά|γορᾶ, κἐν Λοϙροῖς τοῖ(ς) Ὑποχναμιδίοις ἐν τᾶ πόλι, ὅ κ' ε̃ι, καρῦξαι ἐν | τἀγορᾶ. — ш. Περϙοθαριᾶν καὶ Μυσαχέον, ἐπεί κα Ναυπάκτι(ό)ς τι(ς) γένετα|ι, αὐτὸς καὶ τὰ χρέματα τὲν Ναυπάκτοι τοῖς ἐν Ναυπάκτοι χρε̃σται, | τὰ δ' ἐν Λοϙροῖς τοῖς Ὑποχναμιδίοις χρέματα τοῖς Ὑποχναμιδί|οις

B.

νομίοις χρε̃σται, ὅπος α πόλις ϝεκάστον νομίζει Λοϙρõν τõν Ὑποχν|αμιδίον. αἴ τις ὑπὸ τõν νομίον τõν ἐπιϝοίϙον ἀνχορέει Περϙοθαριᾶ|ν καὶ Μυσαχέον, τοῖς αὐτõν νομίοις χρε̃σται κατὰ πόλιν ϝεκάστους. | — т. αἴ κ' ἀδελφεοὶ ἔοντι τὸν Ναύπακτον ϝοικέοντος, ὅπος καὶ Λοϙρõ|ν τõν Ὑποχναμιδίον ϝεκάστον νόμος ἐστί, αἴ κ' ἀποθάνει, τõν χ|ρεμάτον κρατεῖν τὸν ἐπίϝοιϙον, τὸ κατιϙόμενον κρατεῖν. — ᴎ. | τοὺς ἐπιϝοίϙους ἐν Ναύπακτον τὰν δίκαν πρόδικον ἀρέσται ποτοὺς δ|ικαστε̃ρας, ἀρέσται καὶ δõμεν ἐν 'Οπόεντι κατὰ ϝέ(τ)ος αὐταμαρόν. Λοϙ|ρõν τõν Ὑποχναμιδίον προστάταν καταστᾶσαι, τõν Λοϙρõν τὀπιϝ|οίϙοι καὶ τõν ἐπιϝοίϙον τὸι Λοϙρõι, οἵτινές

κα πιατεσεντιμοιεσ. — ⌶. ὅσσ|τις κ' ἀπολίπει πατάρα καὶ τὸ μέρος τõν χρεμάτον τõι πατρί, ἐπεί κ' | ἀπογένεται, ἐξεῖμεν ἀπολαχεῖν τὸν ἐπίϝοιϙον ἐν Ναύπακτον. | — ⊗. ὅσστις κα τὰ ϝεϝαδεϙότα διαφθείρει τέχνᾳ καὶ μαχανᾷ κα|ὶ μιᾷ, ὅτι κα μὲ ἀνφοτάροις δοκέει, Ὀποντίον τε χιλίον πλέθ|ᾳ καὶ Ναϝπακτίον τõν ἐπιϝοίϙον πλέθᾳ, ἄτιμον εἶμεν· καὶ χρέ|ματα παματοφαγεῖσται· τὸνκαλειμένοι τὰν δίκαν δõμεν τὸν ἀρ|χὸν, ἐν τριάϙοντ' αμάραις δõμεν, αἴ κα τριάϙοντ' αμάραι λείποντ|αι τᾶς ἀρχᾶς· αἴ κα μὲ διδõι τõι ἐνκαλειμένοι τὰν δίκαν, ἄτιμ|ον εἶμεν καὶ χρέματα παματοφαγεῖσται. τὸ μέρος μετὰ ϝο|ικιατᾶν διομόσαι ὅρϙον τὸν νόμιον· ἐν υδρίαν τὰν ψάφιξ|ξιν εἶμεν κάττὸ θέθμιον τοῖς Ὑποκναμιδίοις Λοϙροῖς. ταὺ|τὰ τέλεον εἶμεν Χαλειέοις τοῖς σὺν Ἀντιφάτᾳ ϝοικεταῖς.

Edidit Oeconomides, Ἐποίκια Λοκρῶν γράμματα τὸ πρῶτον ὑπὸ I. N. Οἰκονομίδου ἐκδοθέντα καὶ διαλευκαθέντα, ἐν Ἀθήναις, 1869. repetiit G. Curtius, Stud. II, p. 441 sqq. amplissime illustravit W. Vischer, '*Rhein. Mus.*' 26 (1871), p. 39 sqq., additis tabulis lithographis duabus. — A, 1 κατόνδε, i. e. κατὰ τόνδε, quoniam non habet quo referatur, documento est amissam esse priorem partem huius decreti; idem vel inde colligi poterat, quod ab initio tabulae solita praescripta desunt. itaque hoc corollarium esse maioris decreti Kirchhoffius existimat, quam sententiam in scholis epigraphicis ab eo accepi. — 2 ὅπο(ς) ξένον legendum est, 'tamquam hospitem.' qui aliter explicarunt (ὁμόξενον, ὁπλόξενον), etiam si talia per se meliora essent quam sunt, tamen in eo errarent, quod totam hanc primam sententiam ad iura colonis apud Naupactios concessa, non, ut reliquas omnes, ad commercium inter colonos et Locros Hypocnemidios servatum referrent. — B, 10 πιατες ἔντιμοι ες literae neglegentia eius, qui decretum aeri inscripsit, turbatae. — Haec tabula ea, quae mox sequitur (94) paulo recentior esse videtur; nam etsi ϙ literam, quae in illa non exstat, ante ο et ρο servavit, tamen, cum in terminationibus infinitivi et accusativi plur. EI et OΥ scriptas praebeat, quae in illa sunt E et O, auctam vel certe magis firmatam dialecti lenitatem ostendit. unde colligi potest nos in titulo 94 E et O, quae sunt in terminationibus declinationis, per ει et ου, non per η et ω intellegendas non immerito statuisse. nec

minus in hac tabula in genetivo sing. secundae declinationis O litera ου diphthongus significari putanda est, velut δάμου A, 4. Ναυπάκτου A, 8.

---

b. Opuntii.

92 In solo Opuntis veteris.

. . . . ος Πύθωνος. Ὀπούντιοι καὶ Λοχροὶ
[οἱ μετὰ Ὀπουντίων ἔδω]καν Δικαιάρχῳ Εὐίππου, Ἀφθονήτῳ
. . . . Κεφαλλάνεσσι ἐκ Κρανίων
. . . . των προξενίαν, πολιτείαν, ἰσοτέλειαν,
[ἀσφάλειαν καὶ πολέμο]υ καὶ εἰράνας καὶ αὐτοῖς καὶ χρημάτεσ-
[σι καὶ κατὰ γᾶν κ]αὶ κατ[ὰ] θάλασσαν, καὶ ὅσα τοῖς ἄλλοις προξέ-
[νοις καὶ εὐεργ]έταις δίδοται, πάντα κατὰ τὸν νόμον. ἔγγυοι
. . . . τρόφου, Κάλλων Καλλιστράτου.

Edidit S. A. Cumanudes, 'Ἀθηναῖον' I p. 427. — Est decretum Locrensium Opuntiorum in honorem Cephallenum quorundam factum. Cumanudes l. l. praeter hunc titulum complures similes edidit, qui omnes prope Ἀτάλανταν oppidum in solo veteris Opuntis reperti sunt. nonnulli eorum melius servati sunt quam hic, quem repetii; sed in eo memorabiles sunt formae dativi pluralis tertiae declinationis Κεφαλλάνεσσι, χρημάτεσ[σι], non, quales ex similitudine dialecti Locrensium Epicnemidiorum exspectari poterant, Κεφαλλάνοις, χρημάτοις (cf. Χαλειέοις 91 B, 22). aetatem et huius tituli et similium, quos l. l. edidit, aut infimam Macedonicae aut primam Romanae dominationis esse propter literarum formas Cumanudes putat.

---

93 Lapis muro insertus supra portam aulicam monasterii, quod fuit, Eliae duarum horarum et dimidiae itinere distantis a vico Zeli, in agro veteris Elateae.

Θεός. ἀγαθᾷ τύχᾳ ἄρχοντος Ὀρθομενείδα ἔδοξε τοῖς περὶ τὸν | Διόνυσον τεχνίταις τοῖς ἐξ Ἰσθμοῦ καὶ Νεμέας, συντελοῦσιν δὲ ἐν Ὀ|ποῦντι· ἐπειδὴ Σωτέλης Σωσίνου ἀνὴρ καλὸς κἀγαθὸς διὰ προγόνω[ν] | εὔνους ὑπάρχων τοῖς τεχνίταις

καὶ λέγων καὶ πράσων τὰ συ[μ]φέρ[ον]|τα καὶ καθ' ἰδίαν ἑκάστῳ κ[α]ὶ κατὰ κοινὸν πάσᾳ τᾷ συνόδῳ, ἀ[π]όδ[ει]|ξιν τὰγ καλλίσταν ποι[ούμε]νος τᾶς ποτὶ τοὺς θεοὺς εὐσεβεία[ς] | καὶ τᾶς ποτὶ τὸ κοινὸν τ[ῶν τεχν]ιτᾶν εὐνοίας, ὁμοίως δὲ καὶ [ἁ] | γυνὰ αὐτοῦ Ξενό[λα] Ἀμεινία ἐν τᾷ ἀνιερώσει, ᾷ ἐποιήσα[ντο] | τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τῷ Ἑρμᾷ καὶ ταῖς Μούσαις, πρόνοιαν ἐ[ποι]|ήσαντο κατὰ κοινὸν τ[ὰ]ν ἀρίσταν ὑπὲρ τᾶς συνόδου τῶν [τε]|χνιτᾶν, διασαφήσαντε[ς] ἐν τᾷ ἀνιερώσει, ὅπως καθ' ἕκασ[τον] | ἐνιαυτὸν λαμβάνῃ ἁ σύνοδος τῶν τεχνιτᾶν ἀργύριον θ[υ]|σίας τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τῷ Ἑρμᾷ καὶ ταῖς Μούσαις. ὅθε[ν] | διὰ πάντα τὰ προειρημένα φιλοφρόνως ἁ σύνοδος ἀποδε[ξα]|μένα τὰν [ἐπαγγελίαν] Σωτέλεος καὶ Ξενόλας, ἐκάλεσε . . . .

Edidit literis minusculis P. Eustratiades, 'Ἀρχαιολογ. Ἐφημ.' (1874) τεῦχ. 17, ἀρ. 443. est decretum conventus artificum Dionysiacorum Opunte habitantium, de quibus disseruit Eustratiades l. l. in commentario huic inscriptioni subiuncto. de aetate eius nihil dixit; videtur autem ea non multum abesse ab aetate tituli praecedentis (n. 92). versu 5 συνόδοι in lapide esse affirmat Eustratiades; sed non ausim talem formam dativi huic dialecto tribuere.

---

4. Locri Ozolae.

F. Allen, de dialecto Locrensium, Lipsiae 1870 (in G. Curtii 'studiorum' vol. III).

---

94 Tabula aerea reperta Oeantheae, postea cum collectione Woodhouse equitis Londinum translata.

A.

Τὸν ξένον μὲ ἄγεν ἐτᾶς Χαλεΐδος τὸν Οἰανθέα μ|εδὲ τὸν Χαλειέα ἐτᾶς Οἰανθίδος, μεδὲ χρέματα αἴ τισυ|λο̃ι. τὸν δὲ συλο̃ντα ἀνὰ τὸ συλε̃ν τὰ ξενικὰ ἐθαλάσας ἄγεν | ἄσυλον πλὰν ἐλιμένος το̃ κατὰ πόλιν. αἰ δ' ἀδίκοσυλο̃ι, τέτορες δραχμαί. αἰ δὲ πλέον δέκ' αμαρᾶν ἔχοι τὸ σῦλον, ἑ|μιόλιον ὀφλέτο, ϝότι συλάσαι. αἰ μεταϝοικέοι πλέον μενὸς ε̃ | ο

Χαλειεὺς ἐν Οἰανθέᾳ ε̄ Οἰανθεὺς ἐν Χαλείοι, τᾷ ἐπιδαμίᾳ δίκα χ|ρέστο. τὸν πρόξενον, αἰ ψευδέα προξενέοι, διπλ|εῖ οι θόϊ' ἔστο.

B.

αἴ κ' ἀνδιχάζοντι τοὶ ξενοδίκαι, ἐπομότας ἑλέσ|το ο ξένος οπάγον τὰν δίκαν ἐχθὸς προξένο | καὶ ϝιδιοξένο ἀριστίνδαν, ἐπὶ μὲν ταῖς μναια|ίαις καὶ πλέον πεντεκαίδεκ' ἄνδρας, ἐπὶ ταῖς | μειόνοις ἐννέ' ἄνδρας. αἴ κ' ο ϝαστὸς ποὶ τὸν ϝ|αστὸν δικάζεται κατὰς συνβολάς, δαμιοργὸς | ἑλέσται τὸς ὁρκομότας ἀριστίνδαν τὰν πε|ντορκίαν ὀμόσαντας. τὸς ὁρκομότας τὸν αὐτὸ|ν ὅρκον ὀμνύεν, πλεθὺν δὲ νικε̄ν.

Ediderunt Oeconomides, Λοχρικῆς ἀνεκδότου ἐπιγραφῆς διαφώτισις, ἐν Κερκύρᾳ, 1850; Ross, *Alte lokrische Inschrift von Chaleion oder Oiantheia*, Lipsiae 1854; Kirchhoff, Philol. 13, 1 sqq. — Quae in altero latere huius tabulae leguntur, ea in altero non continuari apparet. hoc argumento usus Kirchhoffius l. l. foedus inter Chaleenses et Oeantheenses factum, cuius pars hac tabula continetur, ita illustravit, ut veri simile sit tres tabulas eiusdem magnitudinis et ipsas quoque opistographas deesse. — Literatura satis vetusta est: ϝ servatum et ὅτι pronomini relativo (A, 6) immerito praepositum (cf. adnot. ad tit. 24), E pro η, O pro ω, H pro spiritu aspero positae. cum in ὁ articulo et in ἁμαρᾶν nota spiritus omissa sit, is ea aetate, qua haec tabula aeri incisa est, paulo lenius pronuntiatus esse putandus est. hoc autem vestigium lenitatis cuiusdam in dialectum Locricam irrepentis postulare videtur ut O et E in terminationibus declinationis non per ω et η sed per ου et ει transscribantur. itaque legendum puto τοῦ A, 4, ουπάγων, προξένου B, 2, ϝιδιοξένου B, 3, δαμιουργούς B, 6, τούς B, 7. 8; ἄγειν A, 1. 3, ὀμνύειν B, 9, συλεῖν A, 3, νικεῖν B, 9. rationem verba in άω desinentia secundum analogiam verborum in έω desinentium declinandi (ut in hoc titulo συλεῖν, νικεῖν) exemplis illustravit Ahrens 'dial. Dor.' p. 310 sq. copiosius de toto hoc genere disseruit G. Curtius, '*Verbum*' I p. 348 sqq. et memoratu dignum est, quod hic in uno eodemque titulo ab utraque stirpe derivatae formae pari iure usurpantur. nam etsi dubitari potest, utrum συλοι, συλοντα per συλῷ, συλῶντα an per συλοῖ, συλοῦντα transscribenda sint, tamen συ-

λάσαι (A, 6) certo argumento est scriptorem praeter συλε- etiam συλα- stirpem in mente habuisse. — literae geminatae exceptis σσ in ϝασστός scriptura non exprimuntur; etiam in commissura vocabulorum una consonans posita est in: ἐ(τ)τᾶς A, 1. 2. ἐ(θ)θαλά(σ)σας A, 3, ἐ(λ)λιμένος A, 4, κα(τ)τάς B, 6, τι(ς) συλῷ A, 2, ἀδίκω(ς) συλῷ A, 4. — in fine lateris prioris διπλει οι aut scribendo aut legendo corruptum esse putat Kirchhoffius, quia credi non possit digamma in pronomine tertiae personae prius evanuisse quam in aliis vocabulis. itaque corrigendum esse: διπλε̄ ϝοι, i. e. διπλῇ ϝοι θωΐ(α) ἔστω. — Aetatem huius inscriptionis initio belli Peloponnesiaci vix superiorem existimandam esse demonstrat Kirchhoff, '*Griech. Alph.*'[2] p. 93.

---

5. Aetolia.

95 [= 2350) Lapis repertus Carthaeae in oppido Cei insulae una cum aliis similibus.

Ἔδοξεν τοῖς Αἰτωλοῖς ποτὶ τοὺς [Κε]ίους τὰν φιλίαν τὰν ὑπάρχουσαν διαφυ|λάσσειν καὶ μηθένα (ἄ)γειν Αἰτωλῶν μηδὲ τῶν ἐν Αἰτωλίᾳ πολιτευόν|των τοὺς Κείους μηθαμόθεν ὁρμώμενον μήτε κατὰ γᾶν μήτε κατὰ θάλατ|ταν μήτε ποτ' Ἀμφικτυονικὸν μήτε ποτ' ἄλλο ἔγκλημα μηθὲν ὡς Αἰτωλῶν | ὄντων τῶν Κείων. εἰ δέ τίς κα ἄγει τοὺς Κείους, τὸν στραταγὸν ἀεὶ τὸν ἐνάρ|χοντα τὰ ἐν Αἰτωλίαν καταγόμενα [καταδικά-ζ]οντα κύριον εἶμεν καὶ τοὺς | συνέδρους καταδικάζοντας τοῖς Κείοις [τὰν τῶ]ν ἀ[γόντων αὐ]το[ὺς ζα]μίαν, | ἄγ κα δοκιμάζωντι, κυρίους εἶμεν. στρα[ταγέοντος τοῦ δεῖνος τὸ τέ]|ταρτον, πρεσβευσάντων ἐν Κέ[ῳ] . . . .

Quomodo factum sit, ut decretum Aetolorum Cei in insula in templo Apollinis poneretur, explicavit Boeckhius l. l., qui intra Oll. 135—140 (= 236—216 a. Chr.) hoc decretum factum esse existimat. ἄγει coniunctivum v. 6 non in ἄγῃ corrigendum esse post similia exempla in aliis titulis notata vix opus est commemorari. v. adnotationem ad tabulas Heracleenses 8. 9.

---

96 [= 3046] Prope Teon, extra oppidi Sigazik portam australem, ut ait Chandlerus, vel ad orientalem, ut ait Hesselius, ad fontem. Boeckh.

Αἰτωλῶν. |

Στραταγέοντος Ἀλεξάνδρου Καλυδωνίου Παναιτωλικοῖς. | ἐπεὶ Τήϊοι πρεσ[βευ]τὰς ἀποστείλαντες Πυθαγόραν καὶ Κλεῖτον τάν τε οἰκειότατα | καὶ τὰν φιλίαν ἀνενηοῦντο καὶ παρεκάλεον τοὺς Αἰτωλούς, ὅπως τάν τε πόλιν ‖ αὐτῶν καὶ τὰν χώραν ἐπιχωρήσωντι ἱερὰν εἶμεν καὶ ἄσυλον τοῦ Διονύσου, | δεδόχθαι τοῖς Αἰτωλοῖς ποτὶ τοὺς Τηΐους τὰν φιλίαν καὶ οἰκειότατα τὰν ὑπάρχουσαν | διαφυλάσσειν καὶ τὰ ψαφίσματα τὰ πρότερον γεγονότα αὐτοῖς περὶ πάντων τῶν φιλαν|θρώπων κατάμονα εἶμεν· ὑπάρχειν δὲ αὐτοῖς παρὰ τῶν Αἰτωλῶν τᾶς τε πόλιος καὶ τᾶς | χώρας τὰν ἀνιέρωσιν καὶ ἀσυλίαν, καθὼς καὶ οἱ πρεσβευταὶ ἀξίουν, καὶ μηθένα Αἰτωλῶν μηδὲ ‖ τῶν ἐν Αἰτωλίᾳ κατοικεόντων ἄγειν τοὺς Τηΐους μηδὲ τοὺς ἐν Τέῳ κατοικέοντας μηδαμόθεν | ὁρμωμένους, ἀλλὰ τὰν ἀσφάλειαν καὶ ἀσυλίαν εἶμεν αὐτοῖς τὰ ἀπ' Αἰτωλῶν καὶ τῶν ἐν Αἰ|τωλίᾳ κατοικεόντων. εἰ δέ τίς κα ἄγῃ ἢ αὐτοὺς ἢ τὰ ἐκ τᾶς πόλιος ἢ χώρας, τὰ μὲν ἐμ|φανῆ ἀναπράσσειν τὸν βουλόμενον καὶ τοὺς συνέδρους ἀεὶ τοὺς ἐνάρχους, τῶν δὲ | ἀφανέων ὑποδίκους εἶμεν τοὺς ἀ[δι]κηκότας, γινομένας τοῖς Τηΐοις τᾶς ἐγδικάσιος ‖ καὶ τᾶς λοιπᾶς οἰκονομίας, καθὼς καὶ τοῖς Διονυσιακοῖς τεχνίταις ὁ νόμος τῶν | Αἰτωλῶν κελεύει. ὅπως δὲ καὶ εἰς τοὺς νόμους καταχωρισθῇ (ἁ) καθιέρωσις καὶ ἁ ἀσυλία, | τοὺς κατασταθέντας νομογράφους καταχωρίξαι, ἐπεί κα αἱ νομογραφίαι γίνωνται | ἐν τοὺς νόμους.

Repetiit accuratius descriptum Le Bas, '*Voy. arch.*' III, 1 (= '*Inscr.*' V) n. 85. — Hic lapis continet unum ex decretis, quibus asylum Dionysi, quod Tei erat, ab exteris civitatibus confirmatur. quae decreta pleraque circa Ol. 146, 4 (= 193 a. Chr.) facta esse intellegitur ex decreto Romanorum (C. i. Gr. 3045), in quo M. Valerius Messalla praetor peregrinus huius anni commemoratur. cf. adnotationem ad titt. 49—65.

6. Acarnania.

97 [= 1794[h]] In Acarnania septentrionali loco incerto repertus titulus. Boeckh.

Προκλείδας τόδε σᾶμα κεκλ|έσεται ἐνγὺς οδοῖο, |
ὃς περὶ τᾶς αὐτõ γᾶς | θάνε μαρνάμενος.

Epigramma fortasse priscae antiquitatis, quippe quod literatura non Ionica sed vetustiore eaque Corinthiacae simili scriptum sit. sed per apographum, quo usus Rossius primus titulum edidit, non pauca corrupta sunt. si prima verba recte tradita sunt, nomen eius, cui simulacrum positum erat, ratione minus solita non per genetivum sed per nominativum dictum est.

---

98 [= 1793[a]] In fragmine tabulae marmoreae quadrangulae, quae in loco *Punta* reperta a Pouquevillio a. 1813 inter fodiendum est; quo loco templum Apollinis Actii fuisse merito statuitur. Boeckh.

Ἐπ(ὶ) ἱεραπόλου τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Ἀκτίῳ Φιλήμονος, | προμνάμονος δὲ Ἀγήτα * τοῦ Νικία Ἀλυζείου, | συμπρομναμόνων δὲ Ναυσιμάχου τοῦ Ἀριστοκλέ|ος Ἀστάκου, Φιλοξένου τοῦ Ἡρακλείτου Φοιτιᾶνος, | γραμματέος δὲ τᾷ βουλᾷ Προίτου τοῦ Διοπείθεος | Ματροπολίτα Κουροτρόπου, ἔδοξε τᾷ βουλᾷ καὶ | τῷ κοινῷ τῶν Ἀκαρνάνων προξένους εἶμεν | καὶ εὐεργέτας τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀκαρνάνων κατὰ | τὸν νόμον Ἀγασίαν Ὀλυμπίωνος Πατρῆ, Πόπλιον, | Λεύκιον τοὺς Ποπλίου Ἀκιλλίους Ῥωμαί|ους, καὶ εἶμεν αὐτοῖς | καὶ ἐκγόνοις ἐν Ἀκαρνανίᾳ ἀσφάλειαν καὶ αὐτοῖς | καὶ χρήμασι καὶ κατὰ γᾶν καὶ κατὰ θάλασσαν καὶ | πολέμου καὶ εἰράνας καὶ γᾶς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν | καὶ τὰ ἄλλα τίμια καὶ φιλάνθρωπα πάντα, ὅσα καὶ τοῖς | ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις τοῦ κοινοῦ τῶν | Ἀκαρνάνων ὑπάρχει.

Hoc decretum paulo ante initium dominationis Romanae factum esse Boeckhio videtur, sed non ante Ol. 140, 1 (= 220 a. Chr.), quippe quo tempore Phoetiae Aetolorum fuerint (v. Polyb. 4, 63, 7), quae postea Acarnanibus redditae esse putandae sint.

---

99 Pila marmorea reperta a. 1872 Spartae in agro privato.

Ἐπὶ ἱεραπόλου τõι Ἀπόλλωνι τõι Ἀ|κτίοι Θευδότου τοῦ Σώτωνος Ἀνα|κτοριέος, γραμματέος δὲ τᾷ βου|λᾷ Κλεάνδρου τοῦ Λυχίσκου Ἀνα||κτοριέος, προμνάμονος δὲ Σωπά|τρου τοῦ Σωτίωνος Ἀνακτοριέος | καὶ συμπρομναμόνων Ἀριστάν|δρου τοῦ Ἀρχεστράτου Θυρρείου, | Ἀλεξιμάχου τοῦ Καρδαμίωνος Λι||μναίου, Φιλιστίωνος τοῦ Δεξάν|δρου Ματροπολίτα, μηνὸς Κουρο|τρόπου, ἔδοξε τᾷ βουλᾷ καὶ | τõι κοινõι τῶν Ἀκαρνάνων, προξένους | εἶμεγ καὶ εὐεργέτας τοῦ κοινοῦ || τῶν Ἀκαρνάνωγ κατὰ τὸν νόμον Γό[ρ]|γιν Ἀλκαμένεος, Δαμαισίδαν Ἀν|δροβόλου, Λαχάρη Ἐπηράτου Λακε|δαιμονίους, αὐτοὺς καὶ ἐχγόνους, | καὶ εἶμεν αὐτοῖς ἀσφάλειαγ καὶ ἀ||συλίαγ καὶ πολέμου καὶ εἰράνας | καὶ γᾶς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν καὶ | τὰ ἄλλα τίμια καὶ φιλάνθρωπα πάν|τα, ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις | καὶ εὐεργέταις τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀ||καρνάνων ὑπάρχει.

Edidit S. A. Cumanudes, ʻἈθηναῖονʼ I, p. 253 sq. repetiit G. Hirschfeld, ʻ*Bulletino dell' Instituto*ʼ 1873, p. 186. Est decretum Acarnanum eiusdem fere aetatis atque praecedens. terminatio dativi singularis secundae declinationis semper per OI scripta est: τοι 1 bis. 13. Ἀκτίοι 1. κοινοι 13. atque cum alioquin ω semper per Ω scripta sit cumque aetati huius tituli recordatio antiquioris literaturae vix conveniat, fortasse haec terminatio apud Acarnanes οι fuit. at priusquam plura et certiora exempla huius scripturae reperta erunt, nihil certi de ea iudicari potest.

Inscriptionum Doricarum distributionem, quam supra in variis dialectis singularum aut regionum aut civitatum describendis secuti sumus, non ab omni parte laudandam esse nemo negabit. nam cum eam nobis tamquam legem proposuissemus, ut generis magis quam loci affinitatem spectaremus et inscriptiones in coloniis Graecis repertas cum monumentis earum civitatum, a quibus illae conditae essent, coniungeremus, hanc legem non semper satis acriter observare potuimus. ita factum est, ut tota quarta pars inscriptionum Doricarum nihil contineat nisi eos titulos Sicilienses, quorum dialectus ad certam originem re-

ferri non potuerit, quamquam hos quoque non indigeni sermonis monumenta praebere per se patet. et quos in ipso fine totius huius classis posui, tituli Acarnanici fortasse rectius una cum Corcyraeis inter monumenta sermonis Corinthiorum ponendi fuisse videntur. nam et per se veri simile est Graecos in Acarnania habitantes eiusdem originis fuisse atque incolas insularum oppositavum et etiam magis probatur similitudine, quae inter literaturas apud Acarnanes et apud Corinthios usurpatas intercedit (cf. adnotationem ad tit. 97). at quoniam et in his et in titulis Siciliensibus luculenta argumenta deerant, certum ordinem regionum retinere quam incertum cognationis civitatum sectari malui. neque enim huic libello id vitio datum ivi spero, quod in omnibus rebus humanis experimur, neminem ultra certos quosdam fines proposito constantem esse posse.

II.

INSCRIPTIONES AEOLICAE.

A. Thessalia.

1. Thessalia septentrionalis.

a. Crannon.

100. 101 *'At Hagilár in the wall of the churchyard.'* Leake.

(100) ... οσιναγυ Μνασια[δαίοι] .... | .... Μυσκελείοι· ἔδο[ξε τοῦ κοινοῦ τᾶς | πόλιος· ἐπ]ειδε[ὶ] Ἱππόδρομο[ς ... || .... Λαρισ]αῖος διετέλει εὐεργε[τὲς τὸ κοι|νὸν τ]ᾶς πόλιος, δεδόσθαι αὐτ[οῦ καὶ τοῖς | ἐσ]γόνοις πολιτείαν κάττὰ [νομιζόμεν|α πὰρ] τοῖς Κρανουννίοις· ὑπαρχ[έμεν δὲ | καὶ π]ροξενίαν αὐτοῦ καὶ [τοῖς ἐσγόνοις. ἐ|πιμελ]ειθεῖμεν δὲ τ[ὸν ταμίαν, ὅπους τόδ||ε τὸ] ψάφισμα ὀνγραφεῖ ἐν κίον[α καὶ ὀντε|θεῖ ἐ]ν τὸ Ἀσκλαπιεῖον. καὶ τ[ὸ ἐν τὸν κίονα γ|ενόμ]ε[ν]ον ὀνάλουμα δόμεν .... | .... [ἐ]π τ[άουν] κοινάουν ποθόδουν. |

(101) [Στροτα]γέντος τοῦν Πε[λασγιουτάουν | Λίοντος] Παυσανιαίοι Ματροπολ[ίταο, | ταγευό]ντουν Σιλάνοι Ἀστο[μαχείοι], ... | .... ουνος Ἀντιγενείοι, Γεν[νάοι || Αὐτον]οείοι, Γεννάοι Αἰσχυλ[είοι, | ...... Κ]αλλισθενείοι, ταμιε[υόντουν | ... ... Ἀ]ντιγονείοι, Φείδουνος Εὐ[δοξείοι], | .... ος Ἀντιγενείοι λέξαντο[ς· · ἐπει]δεὶ Λί]ουν Παυσανιαῖο[ς] Ματροπ[ολίτας || διετέ]λει εὐεργετὲς τὸ κοινὸν [τᾶς | πόλι]ος ἔν τε τοῖς πρότερο[ν χρόνοις | καὶ νῦν ἐ]ν τᾶ ἀρχᾶ τᾶ ἑαυτοῖ καὶ κ[οινᾶ| πάντεσσι κ]αὶ καθ ἰδ*ίαν ἀἴν τοῦ χρείαν [ἔχοντι· | ἔδοξ]ε τοῦ κοινοῦ τᾶς πόλιος, [ἐπη||νεῖσθαι] Λίοντα ἐπ(ὶ) τᾶ προανγρέσ[ει τὰν | ἔχει καὶ π]ὀττὰν πόλιν καὶ πο[θ' ἕκα|στον τοῦν] πολιτάουν, καὶ δεδόσ[θαι καὶ | αὐτοῦ] καὶ τοῖς ἐσγόνοις αὐτ[οῖ προξενί|αν καὶ] ἀσυλίαν καὶ ἰσοτιμίαν, καὶ [πάντα || τὰ λοι]πὰ αὐτοῦ ὑπαρχέμεν τίμια, [ὁπόσα | καὶ] τοῖς λοιποῖς προξένοις,

καὶ [ἐπιμελ|ειθεῖμεν τὸν] ταμ[ί]αν Φείδουνα Εὐδόξει[ον, ὅπους| ἀπὸ τᾶς] τοῦν ταγοῦν γνούμας [τόδε | τὸ ψάφισμ]α ὀνγραφεῖ ἐν κίονα λίθιν[ον] . . .‖. . . εο ἀ[π'] ἄκρουν ἐν τοῖς ἱαρουτοῖς. [τὸ| δὲ ὀ]νάλουμα τὸ γενόμενον [ἐν τὸν κί|ονα ἐγγραφέ]μεν ἐν τοῖς λόγοις τᾶ[ς πόλιος].

Edidit Leake, '*Travels in Northern Greece*' III n. 149 tab. 32. repetierunt Ahrens, 'dial. Dor.' p. 529 et K. Keil, 'Inscriptiones Thessalicae tres', Numburgi 1857. Sunt duo decreta in eodem lapide scripta reperta in oppido Paleá Lárissa, quod locum veteris Crannonis tenere videtur, et inde in vicum Hagilár translata. v. Leake l. l. p. 365 sq. lapis a capite et ab utroque latere mutilatus est. scriptura ea est, ut quartum a. Chr. seculum prodere videatur. — Dialectus colorem Thessalicum prae se fert: ου pro ω (e. g. Κρανουννίοις 100, 7. αὐτοῦ pro αὐτῷ 100, 8), ο pro ᾰ (e. g. ὀνγραφεῖ 100, 10. ὀνάλουμα 100, 12); genetivus sing. secundae declinationis in -οι desinit ex vetusto -οιο correptum (e. g. Ἀντιγενείοι λέξαντος 101, 8). quod ει pro η scripta est (e. g. ὀνγραφεῖ 100, 10.), huic titulo cum multis aliis recentioribus aliarum regionum commune est. pro ἐκ praepositione est ἐς (ἐσγόνοις 101, 18), pro εἰς est ἐν (e. g. ἐν κίονα 100, 10).

---

b. Atrax.

102 [= 1766] In oppido Turnavo, octo a Larissa miliariis, in finibus veteris Atracis, in aula domus episcopalis, in marmoris quadrati latere. Boeckh.

Ἄπλουνι κερδ[ο]ίου Σουσίπατρος | Πολεμαρχίδαιος ὁ θύτας | ὀνέθειχε ἱερομναμονεί|σας καὶ ἀρχιδαυχνοφορείσας.

De aetate nihil dici potest nisi scripturam volgarem Ionicam esse. ἀρχιδαυχνοφορείσας Boeckhius explicat per ἀρχιθέωρος δαφνηφορίας. vocalium eae mutationes apparent, quae Thessalici sermonis propriae habentur: Ἄπλουνι = Ἀπόλλωνι, κερδοίου = κερδοίῳ.

---

2. Thessalia meridionalis.

a. Thaumaci.

103 [= 1771] Thaumacis. Boeckh.

Ἀγαθᾷ τύχᾳ. πόλις Θαυμακῶν | ἔδωκε Ἀγέστῳ Ἀγρολέωνος | Καλλιεῖ προξενίαν, ἐπινομί|αν, ἀσυλίαν, ἀσφάλειαν, ἔνκτη|σιν, ἀτέλειαν πάντων καὶ πολέ|μου καὶ εἰράνας ἐν τὸν ἅπαντα| χρόνον, καὶ αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις, καὶ | ὅσα τοῖς ἄλλοις προ|ξένοις πάν|τα. ἀρχόντων Σφοδρία Λεωνίδα, | Φάνα? ἔνγυος τᾶς προξενίας | Πολύμναστος.

Repetiit secundum apographum nonnullis locis accuratius Σ. Α. Κουμανούδης, 'Ἀθηναῖον' II (1873) p. 317. simillimi sunt tituli C. i. Gr. 1772. 1773. in dialecto nihil est, quod non Thessalis cum ceteris Aeolibus et cum Doribus commune sit.

---

b. Melitaea.

104 '*Sur l'autel de l'église d'un petit village nommé Avaritza, à cinq heures de Lamie.*' Rangabé.

Μελιταίοις καὶ Πηρέοις ἔκριναν οἱ ὑπὸ τῶν Αἰτολῶν αἱρε|θέν|τες δικασταί, Δωρίμαχος, Πολεμαῖος, Ἀργεῖος Καλυ|δώνιοι, αὐτῶν | ἐπιχωρησάντων ἐξ ὁμολόγων· ὅρια μὲν εἶ|μεν τᾶς χώρας Μελιταιέ|οις καὶ Πηρέοις, ὡς ὁ Ἀχμεὺς ἐμβάλλει ἐν τὸν Εὔρωπον, καὶ ἀπὸ τοῦ | Ἀχμέος ἐν τὰν παγὰν τοῦ Γαλαίου, καὶ ἀπὸ τοῦ Γαλαίου ἐν τὰν Κολώ|ναν, καὶ ἀπὸ τᾶς Κολώνας ἐπὶ τὸ Ἑρμαῖον ἐπὶ τὰ Εὐρύνια, καὶ ἀπὸ τῶν Ε[ὐ]|ρυνίων κατὰ τῶν ἄκρων, ὡς ὕδωρ ῥεῖ ἐν τὸν Εὔρωπον· ἐκ τοῦ Εὐρώ|που ἐν τὸν Ἐλιπῆ, ἐκ τοῦ Ἐλιπέος ἐν τὸ νέμος τὸ ἄγον ἐν τὰν ἄ[μπε]|λον, ἀπὸ τᾶς ἀμπέλου κατὰ τῶν ἄκρων ἐπὶ τὸ Ὕπατον, ἀπ[ὸ] | τοῦ Ὑπάτου ἐν τὸν Κερκινῆ, ἀπὸ τοῦ Κερκινέος ἐν | τὰν Μύνιν, ἀπὸ τᾶς Μύνιος ἐν τὸν Εὔρωπον, τοῦ Σκαπεταίο[υ] | καὶ τοῦ Εὐρώπου ἐν τὰν συμβολάν. τὰν δὲ δαμοσίαν χώ|ραν, τούς τε Καράνδας καὶ τὰν Φυλιαδόνα, μὴ ἀποδόσθων Μ[ε]|λιταεῖς, ὥςτε πατρῴαν ἔχειν τὸν πριάμενον, πολιτευόντω[ν] | Πηρέων

μετὰ Μελιταιέων, ἀλλὰ κατ' ἄνπαλον μισθούντω κα|θὼς καὶ τὸ πρότερον. εἰ δέ κα ἀποπολιτεύωντι Πηρεῖς ἀπὸ Μελ[ι]|ταέων, περὶ μὲν τᾶς χώρας ὅροις χρήσθων τοῖς γεγραμμένοις, καὶ ἔ|χοντες ἀπο*πορευέσθων βουλευτὰν ἕνα, καὶ τὰ δάνεια * συναπ|οτινόντω, ὅσα κα ἁ πόλις ὀφείλῃ κατὰ τὸ ἐπιβάλλον μέρος | τοῦ βουλευτᾶ, καὶ ἐμφερόντω τὰ ἐς τοὺς Αἰτωλοὺς γινόμε|να κατὰ τὸν βουλευτάν. ἀποδόντων δὲ οἱ Πηρεῖς τὰς δεκάτας | τὰς γινομένας τοῖς δανεισταῖς, ἃς ὀφείλοντι ἐτέων τριῶν, ἀ|ναβολὰν λαβόντες ἔτη τρία. ὅσα δὲ καὶ πρότερον ἐλάμβανον | Πηρεῖς πὰρ τᾶς πόλιος κατ' ἐνιαυτόν, τοῖς τε ἀρχόντοις ἀργυρίο[υ] | μνᾶς τρεῖς, καὶ χάρυκι στατῆρας δέκα, καὶ εἰς τὸ ἔλαιον τοῖς νεανί|αις στατῆρας δέκα, καὶ εἰς τὰν θυσίαν τῶν Σωτηρίων στατῆρας πέντε, [κ]|αὶ νῦν λαμβανόντω, καὶ τὰ λοιπὰ ἐπιμελέσθω ἁ πόλις τῶν Μελιτε[αί]|ων κοινῶν τῶν ἐμ Πηρέοις, καθὼς καὶ τὸ πρότερον. νόμοις δὲ χρησ|θων Πηρεῖς τοῖς αὐτοῖς καὶ Μελιταεῖς. τὰς δὲ ἐν ἀγορανόμοις δίκας γινομ[έν]|ας Πηρέοις ποτὶ Πηρεῖς κατὰ τετράμηνον δικαζόντω ἐμ Πηρέοις οἱ ἐγ [Με|λ]ιτείας ἀγορανόμοι. ἀναγραφήτω δὲ ταῦτα ἐν στάλας ἔν τε Μελιτείᾳ [κ]|αὶ ἐν Δελφοῖς καὶ ἐν Καλυδῶνι καὶ ἐν Θέρμῳ. μάρτυρες τὸ συνέδριον Α[ἰτω|λ]ῶν τὸ ἐπὶ γραμματέως Λύκου καὶ οἱ προστάται τοῦ συνεδρίου . . . .]μαος Σπάττιος, Δύσωπος Ἀπολλωνιεύς, καὶ ὁ γραμματεὺ[ς Λύ]|χος Ἐρυθραῖος, καὶ ὁ ἱππάρχας Ἀλέξων Ἑρμάττιος, Πανταλέ[ων Ἀτ]|τάλου Πλευρώνιος, Νικόστρατος Νικοστράτου Ναυπάκτ[ιος]|, Δαμόξενος Θεοδώρου Ἡρακλεώτας.

Edidit Rangabé, '*Ant. Hell.*' 692. — Est decretum iudicum a consilio foederis Aetolici delectorum de finibus inter agros Melitaeensium et Perensium constituendis. de situ Melitaeae et Pereae oppidorum diligentem quaestionem instituit Rangabeius l. l. ea a Lamia non procul afuisse propter locum, quo haec tabula reperta est, veri simile videtur. aetati a Rangabeio (p. 284) non immerito ei tribuitur, quae inter Oll. 137 et 145 (= 232 et 200 a. Chr.) intercessit. dialectum, quae in ea apparet, Thessalicae speciei Aeolidis adscribendam esse putaverim, quia hoc exemplar decreti iudicum apud Melitaeenses positum fuit. sed nihil in ea est, quod Thessalici sermonis proprium fuerit. notandi sunt dativi plur. tertiae declinationis in -οις

desinentes (Μελιταίοις vel Μελιταιέοις, Πηρέοις, utrumque saepius), quorum in Doride septentrionali creberrimus usus est. v. G. Curtius in '*Berichte der königl. sächs. Gesellschaft der Wissenschaften*' 1864, p. 223 sq. et R. Merzdorf in '*Sprachwissenschaftl. abhandlungen*' p. 38.

---

c. Aenianes.

105 Lapis repertus anno 1873 Hypatae in aula ecclesiae St. Georgii.

. . . . [ἀπ'] Αἰ[νι|άνων διὰ παντὸς καὶ τὰ λοιπὰ τίμια, ὅσα κ]αὶ τοῖς ἄ[λ|λοις προξένοις καὶ εὐεργέταις τοῦ] κοινοῦ τῶν Αἰ|[νιάνων δίδοται. ἔγγυοι τᾶς προ]ξενίας κατὰ τὸν ν[ό||μον οἵ τε Αἰνιάρχαι Ἄγις Τολμ]αίου, Ἵππαρχος Βουθήρ[α,| Μοσχίων Σιττύρα, Σπερχίδ]ας Κυδολάου, Νικόλαος | [Μενε . . . . καὶ . . . .]σθένης Κλεοσθένεος, Ἀ . . . .

[Θεὸς τύ]χαν ἀγαθάν. |

[Αἰνιαρχούντων] Ἄγιος τοῦ Τολμαίου τὸ τρίτον, Ἱπ[πά||ρχου Βουθή]ρα, Μοσχίωνος τοῦ Σιττύρα τὸ δεύ[τε|ρον, Σπερχίδ]α τοῦ Κυδολάου, Νικολάου τοῦ Μενε . . . . . | [ἐπειδὴ] . . . . . άτιος Γναθίου Κορκυραῖος, εὔνους καὶ εὔχρη||[στος γενόμ]ενος τοῖς Αἰνιάνοις, διατελεῖ ἐμ πᾶν τὸ παραχ[α|λούμεν]ον ἐπιδι(δ)οὺς αὐτὸς αὑτὸν προθύμως, σπουδᾶς καὶ φ[ι||λοτιμί]ας οὐθὲν ἐνλείπων, ἔδοξε τοῖς Αἰνιάνοις· δεδόσ[θαι | αὐ]τῷ προξενίαν τε καὶ πολιτείαν ἀπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Α[ἰνι|ά]νων καὶ γᾶς ἔνκτησιν καὶ οἰκίας ἐν τᾷ Αἰνίδι καὶ ὑπάρχε[ιν] | αὐτῷ τε καὶ τοῖς τούτου ἀσφάλειαν καὶ πολέμου καὶ ε[ἰρά|να]ς τὰ ἀπ' Αἰνιάνων διὰ παντὸς καὶ τὰ λοιπὰ τίμια, ὅσα κ[αὶ || το]ῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις τοῦ κοινοῦ τῶ[ν | Αἰ]νιάνων δίδοται. ἔγγυοι τᾶς προξενίας κατὰ τὸν ν[ό|μ]ον οἵ τε Αἰνιάρχαι Ἄγις Τολμαίου, Ἵππαρχος Βουθ[ή|ρ]α, Μοσχίων Σιττύρα, Σπερχίδας Κυδολάου, Νικό|λαος Μενε . . . . [κ]αὶ Χαριγένης, Κλεόστρατος οἱ || Μνάσωνο[ς] . . . .

Edidit P. Eustratiades, 'Ἀρχαιολογ. Ἐφημ.' (1874) τεῦχ. 17, ἀρ. 412, qui propter formas literarum putat hoc decretum non post

invasionem Gallorum 279 a. Chr. factam scriptum esse. sed quia imaginem lapidis non proposuit et solis literis minusculis verba eius repetiit, cognosci non potest, num de aetate recte iudicaverit. notandus est dativus plur. tertiae declinationis in –οις exiens (Αἰνιάνοις), de quo v. ad tit. 104.

---

106 Hypatae in muro ecclesiae alicuius.

Θεὸς τύχα[ν ἀγαθάν.]
ἔδοξε τοῖς Αἰνιάνοις δεδόσθαι [. . . . . προξενίαν]
[πα]ρὰ τοῦ κοινοῦ τῶν Αἰνιάνων. Λυ . . . .
κατὰ τὸν νόμον. ἔγγυοι τᾶς προξ[ενίας . . . . . . βουλος]
Ἀγελόχου καὶ Βουλαῖος Μαχοβο[ύλου. ἄρχοντες] . . . .
λος Ἀριστομένεος, Νικόμαχος . . . .
Εὐβίοτος Δικαίου, Εὐβίοτος Ἀρχ. . . . .

Edidit L. Ross, '*Archäologische Aufsätze*' II (1861) p. 467, qui ipse descripsit. in eodem lapide exstat alterum fragmentum similis decreti magis etiam mutilum quam hoc. nam in illo ne ea quidem, propter quam hunc titulum adscripsi, forma dativi Αἰνιάνοις, de qua v. ad 104, servata est. Aetatem utriusque dominatione Romanorum superiorem esse putat Rossius.

B. Boeotia.

'Syllogen inscriptionum Boeoticarum' edidit K. Keil, Lipsiae 1847. sed quamquam et in hoc libro et in Corpore inscriptionum Graecarum et aliis locis multi tituli Boeotici editi sunt, tamen paucos tantum delegi, quia plerique inter se prorsus similes sunt et solis nominibus propriis continentur. — De dialecto Boeotica scripserunt:

E. Beermann, de dialecto Boeotica, Lipsiae 1876 (in G. Curtii 'studiorum' vol. IX), ubi tituli Boeotici omnes enumerati sunt.

A. Fuehrer, *De dialecto Boeotica.* Gottingae 1876.

W. Clemm, '*Kritische Beiträge zur Lehre vom Digamma*' (in G. Curtii 'Studiorum' vol. IX p. 407 sqq.) inde a p. 426 exempla digammatis in titulis Boeoticis exstantia examinavit et demonstravit digamma apud Boeotos exceptis nominibus propriis in paucis tantum vocabulis sollemni genere loquendi firmatis diu servatum esse.

---

1. Orchomenus.

107 [= 1569ᵃ] Marmor candidum oblongum, — muro ecclesiae D. Mariae oppidi Scripu prope Orchomenum olim insertum. — tum ab Elginio in Britanniam delatum est. Boeckh.

Θυνάρχω ἄρχοντος μεινὸς Θε|ιλουθίω, Ἀρχίαρος Εὐμείλω ταμί|ας Εὐβώλυ Ἀρχεδάμω Φωκεῖι χρῖ|ος ἀπέδωκα ἀπὸ τᾶς σουγγράφω ‖ πεδὰ τῶν πολεμάρχων κὴ τῶν | κατοπτάων ἀνελόμενος τὰς | σουγγράφως τὰς κιμένας πὰρ Εὔ|φρονα κὴ Φιδίαν κὴ Πασικλεῖν | κὴ Τιμόμειλον Φωκεῖας κὴ Δαμο‖τέλειν Λυσιδάμω κὴ Διωνύσιον | Καφισοδώρω Χηρωνεῖα κὰτ τὸ ψά|φισμα τῶ δάμω (sequuntur notae numerorum).

Θυνάρχω ἄρχοντος μεινὸς Ἀλαλ|κομενίω Ϝάρνων Πολυκλεῖος ‖ ταμίας ἀπέδωκε Εὐβώλυ Ἀρχε|δάμω Φωκεῖι ἀπὸ τᾶς σουγγρά|φω τὸ κατάλυπον κἀττὸ ψάφισμα | τῶ δάμω, ἀνελό—

μενος τὰς σουγ|γράφως τὰς κιμένας πὰρ Σώφι||λον κὴ Εὔφρονα Φωκεῖας κὴ πὰρ | Διωνύσιον Καφισοδώρω Χηρωνεῖ|α κὴ Λυσίδαμον Δαμοτέλιος πε|δὰ τῶν πολεμάρχων κὴ τῶν κατο|πτάων (sequuntur notae numerorum.) ||

Ἄρχοντος ἐν Ἐρχομενῦ Θυνάρχω μει|νὸς Ἀλαλκομενίω, ἐν δὲ Ϝελατίη Με|νοίταο Ἀρχελάω μεινὸς πράτω ὁμο|λογ(ί)α Εὐβώλυ Ϝελατιήϋ κὴ τῆ πόλι Ἐρ|χομενίων· ἐπιδεὶ κεκόμιστη Εὔβω||λος πὰρ τᾶς πόλιος τὸ δάνειον ἅπαν | κὰττὰς ὁμολογίας τὰς τεθείσας Θυ|νάρχω ἄρχοντος μεινὸς Θειλουθίω, | κὴ οὔτ' ὀφείλετη αὐτῦ ἔτι οὐθὲν πὰρ τὰν | πόλιν, ἀλλ' ἀπέχι πάντα περὶ παντός, || κὴ ἀποδεδόανθι τῆ πόλι τὺ ἔχοντες | τὰς ὁμολογίας, εἶμεν ποτιδεδομέ|νον χρόνον Εὐβώλυ ἐπινομίας ϝέτια | πέτταρα βούεσσι σοὺν ἵππυς διακα|τίης ϝίκατι, προβάτυς σοὺν ἥγυς χει||λίης. ἄρχι τῶ χρόνω ὁ ἐνιαυτὸς ὁ μετὰ | Θύναρχον ἄρχοντα Ἐρχομενίυς. ἀπο|γράφεσθη δὲ Εὔβωλον κατ' ἐνιαυτὸν | ἕκαστον πὰρ τὸν ταμίαν κὴ τὸν νομώ|ναν τά τε καύματα τῶν προβάτων κὴ || τᾶν ἡγῶν κὴ τᾶν βουῶν κὴ τᾶν ἵππων κὴ | κά τινα ἄσαμα ἴωνθι κὴ τὸ πλεῖθος. μεὶ | ἀπογραφέσθω δὲ πλίονα τῶν γεγραμ|μένων ἐν τῆ σουγχωρείσι. ἢ δέ κά τις | [πράτ]τη τὸ ἐννόμιον Εὔβωλον, ὀφειλέτ||ω ἁ πό]λις τῶν Ἐρχομενίων ἀργουρίω | [μνᾶς] πετταράκοντα Εὐβώλυ καθ' ἕκασ|τον ἐνιαυτὸν κὴ τόκον φερέτω δρα[χμὰς | δούω] τᾶς μνᾶς ἑκάστας κατὰ μεῖνα | [ἕκασ]τον, κὴ ἔμπρακτος ἔστω Εὐβώ[λυ || ἁ πόλις] τῶν Ἐρχομενίων.

Hanc inscriptionem aliquanto ante Ol. 145 incisam esse Boeckhius existimat, quia C. i. Gr. 1584 titulus Orchomenius circa Ol. 145 scriptus non iam Boeoticum sed volgarem Graecorum sermonem praebeat. et cum inter Ol. 103, 2 et 110, 3 Orchomenus urbs deleta iacuerit, necesse esse hanc tabulam aut ante Ol. 103, 2 aut inter Ol. 110 et 145 (= 336 et 196 a. Chr.) inscriptam esse. continentur ea rationes pecuniarum a magistratu Orchomeniorum Eubulo Phocensi redditarum et pascui eidem ab eadem civitate concessi. — hic titulus memorabilis est propter digammum aliquanto constantius quam in plerisque titulis Boeoticis servatum. tamen eum aetati belli Peloponnesiaci adscribendum esse non crediderim, quod praeter alios grammatica ratione ductus fecit W. Clemm in G. Curtii 'Studiorum' vol. IX p. 436.

108 [= 1564] Orchomeni in lapide muri monasterii. Boeckh.

Θιὸς | τιούχαν ἀγαθάν. Ἀλεύαο ἄ[ρ]||χοντος ἔδοξε τῦ δάμυ Ἐ[ρ]||χομενίων, Ἀγέδικον Δα||φίταο Ἠολεῖα ἀπ' Ἀλεξαν|δρείας πρόξενον εἶμεν [κ]|ὴ εὐεργέταν τᾶ(ς) πόλιος Ἐ[ρ]||χομενίων κὴ αὐτὸν κὴ ες[γ]||όνως κὴ εἶμεν αὐτῦ γᾶς || [κὴ] ϝυκίας ἔπασιν κὴ ἀσφαλί||[αν] κὴ ἀτελίαν κὴ ἀσουλία[ν | κ]ὴ κατὰ γᾶν κὴ κατὰ θάλατ|[τ]αν κὴ πολέμω κὴ [ἰρ]ά[ν]ας ἰώ||[σ]ας, κὴ τὰ ἄλλα ὁπόττα || τῦς ἄλλυς προξένυς [κὴ] | εὐεργέτης.

Titulus post Alexandrum Magnum Alexandriae Aeolensis conditorem scriptus est. Boeckh. ab initio memorabilis est forma τιούχαν, de qua cf. quae ad tit. 110 collegi exempla.

---

109 *Sur une base circulaire dans l'église de Scripou à Orchomène.* Rangabé.

Θιὸς τούχαν ἀγαθάν. Ἔ[δοξε τῶ] δάμω, | Μνασιγένειο ἄρχοντος· ἔκδικος Θίων[ος | ἔ]λεξε, δεδόχθη τῷ δάμῳ Ἐ[ρχομενίων, Σω]σίβιον | Διοσκορίδαο Ἀλεξανδρεῖα π[ρόξ]ενον εἶμεν | κὴ εὐεργέταν τᾶς πόλιος Ἐρχομενίων, κὴ εἶ||[μ]εν αὐτῦ γᾶς καὶ ϝυκίας ἔππασιν κὴ ἀσφά||[λει]αν κὴ ἀσουλίαν κὴ κατὰ γᾶν κὴ κατὰ θάλατταν | [κὴ π]ολέμω κὴ ἰράνας ἰώσας, κὴ αὐτῦ κὴ ἐκγόνοι[ς], | κὴ τὰ ἄλλα πάντα, ὅσα περ κὴ τοῖς ἄλλοις πρ[ο]||ξένοις κὴ εὐεργέτης γέγραπτη.

Edidit Rangabé, '*Ant. Hell.*' 705^{b}, qui aetati Alexandri Magni mortem secutae hoc decretum tribuit. idem est minus accurate descriptum apud E. Curtium, '*Rhein. mus.*' II (1843) p. 107 et apud Keilium in 'Syll. inscr. Boeot.' n. 1.

---

2. Copae (?).

110 Dendrae in vico duarum horarum et dimidiae spatio a Topolia distante, prope Copas veterem urbem. lapis muro insertus est.

Θιός. | Ἀγαθαρχίδαο ἄρχοντος Βοιω|τῦς, ἐπὶ πόλιος δὲ Πουθανγέλω, | πολεμαρχιόντων Τιμασίωνος ‖ Τιμασιθίω, Πολιουκλεῖος Μνασί|νω, Ξενάρχω Σωκράτιος, γραμ|ματίδδοντος Δαμοχαρίδα|ο Πολιουχάριος, | τυὶ ἀπεγράψανθο ἐμ πελτοφόρας· ‖ Δαμόξενος Τιμασίωνος, | Διωνιουσόδωρος Διωνιουσοδώρω, | Γόργ[ων ?] Ἀντικράτιος, | Καλλικλίδας Νέρωνος, | Τιμογένεις Τιμογένιος, ‖ Πουθίας Νιουμεινίω, | Ἀριστογίτων Εὐμείλω, | Σωτέλεις Θιοτίμω, | Εὔμ[ε]ιλος Κουδίαο, | Δάμων Δάμωνος, ‖ Ϝαναξίων Ϝαναξίωνος, | Ὀνάσιμος Ἕρμωνος, | Ἀριστοφάνεις Δικηάρχω.

S. A. Cumanudes in Ἀθηναίου vol. I. p. 490 sqq. et hunc titulum et quindecim alios eius prorsus similes literis minusculis edidit. sunt catalogi militum, qui cuiusnam urbis cives fuerint, incertum est; de Copis cogitari potest. memoranda sunt in eis ἀπεγράψανθο, quod bis tantum per τ scriptum est, et ου vocalis (ita enim pro υ apud Boeotos scribi nemo ignorat) dilatatio, quae dialecti Boeoticae propria fuisse videtur. et unum quidem exemplum eius iam ex titulo 108 notum erat, ubi legitur τιούχαν. permulta autem nova exempla in his sedecim titulis, quorum is, quem exscripsi, primum locum tenet, reperiuntur: Λιούσων 4. Ὀλιούμπιχος 13. Πολιουκλεῖς 1. 8. 9. Πολιουκλίδας 2. 5. 6. Πολιούκριτος 9. Πολιούξενος 6. 7. Πολιούχαρις 5. Πολιου.... 12. Νιουμείνιος 1. 7. Νιουμφόδωρος 14. Διωνιούσιος 6. Διωνιουσόδωρος 1. 3. 6. 9. 11. 12. Ἰθιούλλις 5. 8. Πιθίουδος 4. τιούχα 2. apparet igitur post consonas et liquidas et nasales et explosivas ου vocalem in dialecto Boeotica in ιου dilatari potuisse. sed hanc mutationem non certa regula sanctam fuisse ex eo cernitur, quod in his ipsis titulis fere totidem exempla ου simpliciter scriptae reperiuntur. — inscriptiones Boeoticae, quas Κουμανούδης in Ἀθηναίου vol. III pp. 164 sqq. et 473 sqq. edidit, parvi momenti sunt.

---

3. Lebadea.

111 [= 1588] Lebadeae. Boeckh.

Τοὶ ἱππότη Λεβαδειέων ἀνέθιαν Τρεφωνίοι | νικάσαντες ἱππάσιν Παμβοιώτια, ἱππαρχίοντος | Δεξίππω Σαυκρατεῖω, εἰλαρχιόντων Ἀρίστωνος | Θρασωνίω, Ἐπιτίμω Σαυκρατείω.

OI, quae in Τρεφωνίοι scriptae sunt, φ vocalem significare vix credi potest. exemplum est -οι terminationis dativi, quae nonnusquam in dialectis Graecis reperitur, quamque etiam a Boeotis ita pronuntiatam esse veri simile est propter mutationem, quam postea experta est, in υ. cf. Ahrens, 'dial. Aeol.' p. 194. — ε in Τρεφωνίοι per correptionem facta est ex ο, ut in Ἐρχομενός, cuius complura exempla habes in titulis praecedentibus 107—109.

4. Thespiae.

112 In sacello semiruto inter Palaeopanagiam vicum et vallem Musarum, horae fere spatio occidentem versus a Thespiis. Ross.

Μνᾶμ' ἐπ' Ὀϊ[κλ]ε|(ί)δᾳ μ' ο πατὲρ [ἐ]|πέθεκε θανό·|τι,
ος φίλος ὂν | πένθος θε̃κε[ν] | ἀποφθίμενος.

Ed. Ross, 'Ad Aug. Boeckhium epistola epigraphica', Halis 1850. egerunt de hoc titulo Keilius, '*Arch. Anz.*' 1850 p. 208 sq. et Meinekius, '*Arch. Zeit.*' 1851 p. 285.

V. 1 Ολ..εδαι in lapide. Ὀλαϝείδᾳ Ross. Ὀϊκλείδᾳ Keil. Ὀϊκλείδᾳ vel Ὀϊλείδᾳ Meineke. in θανόντι pro N exarata est ϟ eademque in v. sequenti ante πένθος. — Epigramma est pervetustum, quamquam aetatem Hesiodea anteriorem vix recte ei tribuisse videtur Rossius. singula verba variis sententiis trium virorum doctorum usus sic transscripserim:

Μνᾶμ' ἐπ' Ὀϊκλείδᾳ μ' ὁ πατεὶρ ἐπέθειχε θανόντι·
ὡς φίλος ὢν πένθος θεῖχεν ἀποφθίμενος.

Deest in literatura antiquissima nota spiritus asperi. *e* longam non η esse sed ει Boeoticam monuit Keilius l. l.

5. Thebae.

113 Thebis ante domum privatam.

Θεοχχὼ Ἑρμαίω ἱάρ[εια]
Ποτειδάονι ἐμπυλήο[ι].

Ediderunt K. Keil, 'Syll. inscr. Boeot.' n. XII (p. 73) et Rangabé, '*Ant. Hell.*' n. 1212, repetiit W. Vischer, '*Epigr. u. archäol. Beitr.*' p. 49 addita tabula lithographa. memoranda sunt

τ in Ποτειδάονι et οι in ἐμπυλήοι, de qua terminatione cf. adnotationem ad titulum Lebadeensem 111.

---

6. Tanagra.

114 [= 1562] In pariete ecclesiae, prope rudera Tanagrae. Boeckh.

. . . . . . ρω ἄρχοντος, μεινὸς Ἱπποδρομίω προτριακάδι, ἐπεψάφιδδε | . . . . . . ος Μνάσωνος, Ἀθάνιχος Δωροθίω ἔλεξε· δεδόχθη τῦ δάμυ | [πρόξεν]ον εἶμεν κὴ εὐεργέταν τᾶς πόλιος Ταναγρείων Διουσκορίδα[ν] | . . . . ω Ἀθανεῖον, αὐτὸν κὴ ἐσγόνως, κὴ εἶμεν αὐτῦς γᾶς κὴ ϝυ|[κίας ἔππα]σιν κὴ ϝισοτελίαν κὴ ἀσφαλίαν κὴ ἀσουλίαν κὴ πολέμω | [κὴ ἱράνας ἰώ]σας κὴ κατὰ γᾶν κὴ κατὰ θάλατταν κὴ τἄλλα πάντα, | [ὁπόσα κὴ τῦ]ς ἄλλυς προξένυς κ[ὴ εὐερ]γέτ[η]ς.

Repetiit adiecto epigrammate, quod in lapide huic decreto praemissum est, Σ. Α. Κουμανούδης, 'Ἀθηναῖον' III (1874) p. 475. similes sunt tituli Tanagraei C. i. Gr. 1563, a—c.

C. Elis.

115 [= 11] Lamina aerea; Olympiae effossam reportavit a. 1813 G. Gell. Boeckh.

Α ϝράτρα τοῖρ ϝαλείοις: καὶ τοῖς Ερ|ϝαοίοις: συνμαχία κ' ἔα εκατὸν ϝέτεα: | ἄρχοι δέ κα τοῖ αἰ δέ τι δέοι: αἴτε ϝέπος αἴτε ϝ|άργον: συνέαν κ' ἀλάλοις: τά τ' ἄλ καὶ πὰ|ρ πολέμο: αἰ δὲ μὰ συνέαν: τάλαντον κ' | ἀργύρο: ἀποτίνοιαν: τοῖ Δὶ Ολυνπίοι: τοῖ κα|δαλεμένοι: λατρειόμενον: αἰ δέ τιρ τὰ γ|ράφεα: ταῖ καδαλέοιτο: αἴτε ϝέτας αἴτε τ|ελέστα: αἴτε δᾶμός: ἐντ' ἐπιάροι κ' ἐνέχ|οιτο τοῖ 'νταῦτ' ἐγραμένοι.

Pretiosum hoc exemplar vetustioris dialecti Elicae accuratissime illustravit Boeckhius l. l., qui circa Ol. 50 (inter 600 et 550 a. Chr.) hoc foedus pactum esse probabiliter coniecit. verba foederis, cui similia v. apud Thuc. V, 77. 79, Attice repetita haec fere sunt: Ἡ ῥήτρα τοῖς Ἠλείοις καὶ τοῖς Ἡραιεῦσι. συμμαχία ἂν εἴη ἑκατὸν ἔτη· ἄρχοι δ' ἂν τόδε· εἰ δέ τι δέοι εἴτε ἔπος εἴτε ἔργον, συνεῖεν ἂν ἀλλήλοις τά τε ἄλλα καὶ περὶ πολέμου. εἰ δὲ μὴ συνεῖεν, τάλαντον ἂν ἀργύρου ἀποτίνοιεν τῷ Διὶ τῷ Ὀλυμπίῳ καταδηλουμένῳ λατρευόμενον. εἰ δέ τις τὰ γράμματα τάδε καταδηλοῖτο, εἴτε ἔτης εἴτε τελεστὴς εἴτε δῆμός ἐστι, τῷ ἐφιέρῳ ἂν ἐνέχοιτο τῷ ἐνταῦθα γεγραμμένῳ.

Scriptura alioquin satis antiqua cum spiritus asperi notam nusquam praebeat, Boeckhius fortasse recte iudicavit eum ab Eleis non pronuntiatum esse. nec dubitari potest, quin recte scripserit πολέμω, ἀργύρω, καδαλημένῳ, non πολέμου, ἀργύρου, καδαλειμένῳ. — In dialecto huius tituli praecipue notanda sunt vestigia irrepentis rhotacismi et forma participii καδαλήμενος, de qua cf. Merzdorf, *'Sprachw. Abh.'* p. 32sq.

---

116 Tabula aerea nuperrime effossa Olympiae, ubi adhuc asservatur.

Θεόρ. Τύχα. |

Υπὸ Ελλανοδικᾶν τῶν περὶ | Αἰσχύλον, Θυίω. | όπωρ, ἐπεὶ Δαμοκράτηρ Ἀγήτορορ | Τενέδιορ πεπολιτευκὼρ παρ' αμέ, | αὐτόρ τε καὶ ο πατάρ, καὶ ἐστεφανωμέ|νορ τόν τε τῶν

Ὀλυμπίων ἀγῶνα καὶ | ἄλλοιρ καὶ πλείονερ, ἐπανιτακὼρ ἐν τὰν | ἰδίαν τάν τε τῶ πατρὸρ θεαροδοκίαν δια|δέδεκται καὶ υποδέχεται τοὶρ θεαροίρ, | ομοίωρ δὲ καὶ τοῖρ λοιποῖρ τοῖρ παρ' αμέων | τὰν πᾶσαν χρείαν ἐκτενέωρ καὶ ἀπρο|φασίστωρ παρέχεται, φανερὰν ποιέων | τὰν ἔχει εὔνοιαν ποτὶ τὰν πόλιν, καθὼρ | πλείονερ ἀπεμαρτύρεον τῶμ πολιτᾶν· | όπωρ δὲ καὶ α πόλερ καταξίαιρ φαίναται | χάριτερ ἀνταποδιδῶσσα τοῖρ αὐτᾶρ | εὐεργέταιρ, υπάρχην Δαμοκράτη πρό|ξενον, καὶ εὐεργέταν δ' ἤ|μεν τᾶρ πόλιορ αὐτὸν καὶ γένορ, καὶ τὰ | λοιπὰ τίμια ἤμεν αὐτοῖ, όσσα καὶ τοῖρ ἄλ|λοιρ προξένοιρ καὶ εὐεργέταιρ υπάρχει παρὰ | τᾶρ πόλιορ. ἤμεν δὲ καὶ ἀσφάλειαν καὶ πολέμω | καὶ εἰράναρ, καὶ γᾶρ καὶ βόικίαρ ἔγκτησιν, καὶ | ἀτέλειαν καὶ προεδρίαν ἐν τοῖρ Διονυσιακοῖρ | ἀγώνοιρ, τᾶν τε θυσιᾶν καὶ τιμᾶν πασᾶν | μετέχην, καθὼρ καὶ τοὶ λοιποὶ θεαροδόκοι | καὶ εὐεργέται μετέχοντι. δόμεν δὲ αὐτοῖ | καὶ Δαμοκράτη τὸν ταμίαν ξένια τὰ | μέγιστα ἐκ τῶν νόμων. τὸ δὲ ψάφισμα | τὸ γεγονὸρ ἀπὸ τᾶρ βωλᾶρ γραφὲν ἐγχάλκω|μα ἀνατεθᾷ ἐν τὸ ιαρὸν τῶ Διὸρ τῶ Ὀλυμπίω. | τὰν δὲ ἐπιμέλειαν τᾶρ ἀναθέσιορ ποήασσαι | Αἰσχίναν τὸν ἐπιμελητὰν τᾶν ἵππων. | περὶ δὲ τῶ ἀποσταλᾶμεν τοῖρ Τενεδίοιρ | τὸ γεγονὸρ ψάφισμα ἐπιμέλειαν ποιήαται | Νικόδρομορ ο βωλογράφορ, όπωρ δοθᾷ τοῖρ | θεαροῖρ τοῖρ ἐμ Μίλητον ἀποστελλομέ|νοιρ ποτὶ τὰν θυσίαν καὶ τὸν ἀγῶνα | τῶν Διδυμείων.

Edidit et adnotationibus illustravit Kirchhoff, '*Archäologische Zeitung*' 1876, p. 183 sqq.; qui post Alexandri Magni mortem sed fortasse ante initium dominationis Romanae hoc decretum factum esse putat. — Notam spiritus asperi omissi eadem de causa de qua Kirchhoffius l. l. posuit, quod ex paucis exemplis, quae in tit. 115 exstant, nihil certi de psilosi Elica colligere possumus. rhotacismus, cuius initia in 115 vidimus, in hoc titulo eam legem adeptus est, ut omnes σ literae in fine vocabulorum positae in ρ mutatae sint. praeterea maxime memorabiles sunt formae πλείονερ v. 8 et χάριτερ v. 17 pro πλείονας et χάριτας, et ἐπανιτακὼρ v. 8 partic. perf. verbi, quod apud Eleos in usu fuisse statuendum est, frequentativi (ἐπαν-)ιτάω. accusativi plur. ἄλλοιρ 8, τοὶρ θεαροίρ 10, καταξίαιρ 16 productionem suppletoriam expertae sunt eandem, quae in Aeolide Lesbiaca usitata est.

D. Arcadia cum Cypro.

Inter gentes Graecas, quae Cyprum insulam incoluerint, Herodotus VII, 90 etiam Arcades fuisse dicit. tamen haec causa non esset, cur hoc loco Cyprum cum Arcadia coniungerem, nisi ipsius sermonis similitudo hoc suaderet. de qua pauca adnotavi ad tit. 118.

M. A. Gelbke, de dialecto Arcadica, Lipsiae 1869 (in G. Curtii 'studiorum' vol. II).

---

1. Tegea.

117 Lapis repertus anno 1859 in agro Tegeatico non procul a vico *Piàli,* in quinque partes diffractus.

περί τε . . . . φι . λο . . . | εἴ κάν τι γίνητοι τοῖς ἐργώναις τοῖς ἰν τοῖ αὐτοῖ | ἔργοι, ὅσα περὶ τὸ ἔργον. — ἀπυέσθω δὲ ὁ ἀδικήμενος | τὸν ἀδικέντα ἰν ἁμέραις τρισὶ ἀπὺ τᾶ ἂν τὸ ἀδί|κημα γένητοι, ὕστερον δὲ μή. . καὶ ὅτι ἂγ κρίνωνσι | οἱ ἐςδοτῆρες, κύριον ἔστω. — εἰ δὲ πόλεμος δια|κωλύσει τι τῶν ἔργων τῶν ἐςδοθέντων ἢ τῶν | ἠργασμένων τι φθέραι, οἱ τριακάσιοι διαγ[ν]όντω, | τί δεῖ γίνεσθαι, οἱ δὲ στραταγοὶ πόσοδομ ποέντω, | εἴ καν δέατοί σφεις πόλεμος ἦναι ὁ κωλύ[ω]ν ἢ ἐ|φθορκὼς τὰ ἔργα, λαφυροπωλίου ἐόντος [κ]ατὺ τᾶς | πόλιος. εἰ δέ τι(ς) ἐργωνήσας μὴ ἰγκεχηρήκοι τοῖς | ἔργοις, ὁ δὲ πόλεμος διακωλύοι, ἀπυδόας [τ]ὸ ἀργύριον, | τὸ ἂν λελαβηκὼς τυγχάνη, ἀφεώσθω τῶ ἔργω, | εἴ καν κελεύωνσι οἱ ἐσδοτῆρες. εἰ δ' ἄ[ν] τις ἐπι|συνίσταται ταῖς ἐςδόσεσι τῶν ἔργων [ἢ] λυμαίνη|τοι κατ' εἰ δέ τινα

τρόπον φθήρων, ζαμιόντω | οἱ ἐςδοτῆρες, ὅσᾳ ἂν δέατοί σφεις ζαμίᾳ καὶ | ἀγκαρυσ[σόντ]ω ἰν ἐπίκρισιν καὶ ἰναγόντω | ἰν δικαστήριον τὸ γινόμενον τοῖ πλήθι τᾶς | ζαμίαυ. — μὴ ἐξέστω δὲ μηδὲ κοινᾶνας γενέσθαι | πλέον ἢ δύο ἐπὶ μηδενὶ τῶν ἔργων· εἰ δὲ μή, ὀφλέτω | ἕκαστος πεντήκοντα δαρχμάς, ἐπελασάσθων | δὲ οἱ ἁλιασταί, ἰμφαῖνεν δὲ τὸμ βολόμενον ἐπὶ τοῖ | ἡμίσσοι τᾶς ζαμίαυ. κατὰ αὐτὰ δὲ καὶ εἴ κά[ν τ]ις | πλέον ἢ δύο ἔργα ἔχῃ τῶν ἱερῶν ἢ τῶν δαμ[ο]σίων | κατ' εἰ δέ τινα τρόπον, ὅτινι ἂμ μὴ οἱ ἁλιαστα[ὶ] | παρετάξωνσι ὁμοθυμαδὸν πάντες, ζαμι[ώσ]θω | καθ' ἕκαστον τῶν πλεόνων ἔργων κατὺ μῆν[α] | πεντήκοντα δαρχμαῖς, μέστ' ἂν . . . . | τὰ ἔργα τὰ πλέονα. — εἰ [δ'] ἄν τις . . . . | περὶ τὰ ἔργα συ . . . . | . . . . ἰκηται τῶν | . . . . κατ' εἰ δέ τι μὴ | . . . . υ· εἰ δὲ μή, μή οἱ ἔστω ἴνδικον, | μηδέ ποθι ἄλλῃ ἰν Τεγέᾳ. εἰ δ' ἂν ἰνδικάζητοι, | ἀπυτεισάτω τὸ χρέος διπλάσιον, τὸ ἂν δικάζητοι. | ἔστω δὲ καὶ τωνὶ τῶ ἐπιζαμίω ὁ αὐτὸς ἴγγυος ὅπερ | καὶ τῶ ἔργω ἧς, ἰν ἔστεισιν. — εἰ δ' ἄν τις ἐργωνήσας | ἔργον τι ποσκατυβλάψῃ τι ἄλλυ τῶν ὑπαρχόντων | ἔργων, εἴτε ἱερὸν εἴτε δαμόσιον εἴτε ἴδιον, | πὰρ τὰν σύγγραφον τᾶς ἐςδοκαῦ ἀπυκαθιστάτω | τὸ κατυβλαφθὲν τοῖς ἰδίοις ἀναλώμασιν, μὴ ἧσσον | ἢ ὑπᾶρχε | ἰν τοῖ χρόνοι τᾶς ἐργωνίαυ. — εἰ δ' ἂμ μὴ | κατυστάσῃ, τὰ ἐπιζάμια ἀπυτειέτω, κατάπερ | ἐπὶ τοῖς ἄλλοις ἔργοις τοῖς ὑπεραμέροις τέτακτοι. | — εἰ δ' ἄν τις τῶν ἐργωνᾶν ἢ τῶν ἐργαζομένων | ἐπηρειάζεν δέατοι ἰν τὰ ἔργα ἢ ἀπειθῆναι τοῖ[ς] | ἐπιμελομένοις ἢ κατυφρονῆναι τῶν ἐπιζαμίων | τῶν τεταγμένων, κύριοι ἐόντω οἱ ἐςδοτῆρες | τὸμ μὲν ἐργάταν ἐςδέλλοντες ἐς τοῖ ἔργοι, | τὸν δὲ ἐργώναν ζαμιόντες ἰν ἐπίκρισιγ, κατάπερ | τὸς ἐπισυνισταμένος ταῖς ἐςδοκαῖς γέγρα[πτο]ι. | ὅτι δ' ἂν ἐσδοθῇ ἔργον, εἴτε ἱερὸν εἴτε δαμόσι[ον,] | ὑπάρχεν τὰγ κοινὰν σύγγραφον ταν[ν]ὶ κυρί[αν] | πὸς τᾷ ἐπὲς τοῖ ἔργοι γεγραμμέν[ᾳ σ]υγγράφ[ῳ.]

Inscriptio paulo post, quam in Graecia publici iuris facta erat, edita et illustrata est a Th. Bergkio in indice scholarum in universitate literaria Fridericiana Halensi per hiemem anni 1860—61 habendarum; deinde eam repetiit Ad. Michaelis in '*Jahrbücher für class. Philologie,*' 83 (1861), p. 585 sqq., qui cum ipsum la-

pidem inspexisset, accuratissimo apographo usus singulorum vocabulorum scripturae et interpretationi nonnihil profuit. addidit adnotationes G. Curtii per literas ei traditas, quibus dialectus huius inscriptionis illustratur. nam ex ea de natura dialecti Arcadicae non pauca disci possunt. in uno Michaelis errasse videtur, quod v. 3 ἀδικημένος participium perf. pass. esse voluit; est haud dubie ἀδικήμενος part. praes. ex analogia verborum in –ημι desinentium formatum, de quo cf. Merzdorf, '*Sprachwissenschaftliche abhandlungen aus G. Curtius' grammatischer gesellschaft,*' 1874, p. 32. praeter hanc formam, cuius similes in compluribus dialectis Graecis reperiuntur, commemorandi et dialecti Arcadicae maxime proprii sunt dativi sing. secundae declinationis in –οι desinentes (e. g. ἰν τοῖ αὐτοῖ ἔργοι v. 2) et genetivi sing. primae declinationis in –αυ desinentes (e. g. ζαμίαυ 21). quarum formarum posterior quomodo explicanda sit, exposuit Gelbke l. l. 23 sq. ο nonnusquam mutata est in υ (e. g. ἀπύ 4, κατύ 11), ᾰ in ε (ἐςδέλλοντες pro ἐκβάλλοντες 51). terminatio tertiae personae sing. med. est –τοι pro –ται (e. g. γίνητοι 2). praepositiones sunt ἐς pro ἐξ (e. g. ἐσδοτῆρες 6), ἰν pro εἰς et ἐν (ἰν ἐπίκρισιν 19. ἰν τοῖ αὐτοῖ ἔργοι 2). ἀπύ et ἐς cum dativo coniunguntur (ἀπὺ τᾷ ἂν — γένητοι 4. ἐς τοῖ ἔργοι 51). plura enumerare longum est, praesertim cum G. Curtius et Gelbke l. l. peculiari cura hunc titulum tractaverint. — de aetate huius tabulae nihil certi constat; sed Michaelis formam literarum eam esse dicit, quae initio dominationis Romanorum superior putanda sit.

---

2. Idalium.

118 *Tablette de bronce, découverte à Dali, que l'on croit être l'ancien Idalium, dans une plaine étroite couverte de 'tumuli' élevés après quelque grande bataille. — Je l'ai acquise en 1850 de M. Peretié, chancelier du consulat de France à Beirouth.* de Luynes.

(textum vide in pagina sequenti.)

o-te | ta-po-to-li-ne-e-ta-li-o-ne | ka-te-vo-ro-ko-ne-ma-to-i | ka-se-ke-ti-e-ve-se | i-to-i | pi-lo-ky-po-ro-ne-ve-te-i-to-o-na-sa-ko- (2) ra-y | pa-si-le-y-se | sa-ta-si-ky-po-ro-se | ka-se | a-po-to-li-se || e-ta-li-e-ve-se | a-no-ko-ne-o-na-si-lo-ne | to-no-na-si-ky-po- (3) ro-ne-to-ni-ja-te-ra-ne | ka-se | to-se | ka-si-ke-ne-to-se | i-ja-sa-ta-i | to-se | a-to-ro-po-se | to-se-i-ta-i | ma-ka-i | i-ki- (4) ma-me-no-se | a-ne-y | mi-si-to-ne | ka-sa-pa-i | e-y-ve-re-ta-sa-ty | pa-si-le-y-se | ka-se | a-po-to-li-se | o-na-si- (5) lo-i | ka-se | to-i-se | ka-si-ke-ne-to-i-se | a-ti-to-mi-si-to-ne | ka-a-ti | ta-y-ke-ro-ne | to-ve-na-i | e-sse-to-i | (6) vo-i-ko-i | to-i-pa-si-le-vo-se | ka-se | e-sse-ta-i-po-to-li-ji | a-ra-ky-ro | ⊢I⊢ | e-ty-va-no-i-je | a-ti-to- (7) a-ra-ky-ro-ne | to-te | to-ta-la-to-ne | pa-si-le-y-se | ka-se | a-po-to-li-se | o-na-si-lo-i | ka-se | to-i-se | ka-si- (8) ke-ne-to-i-se | a-py-ta-i | za-i | ta-i-pa-si-le-vo-se | ta-i-to-i-ro-ni | to-i | a-la-pi-ri-ja-ta-i | to-ko-ro-ne | (9) to-ni-to-i | e-le-i | to-ka-ra-y-o-me-no-ne | o-ka-to-se | a-la-vo | ka-se | ta-te-re-ki-ni-ja | ta-e-pi-o-ta- (10) pa-ta | e-ke-ne | pa-no-ni-o-ne | y-va-i-se | za-ne | a-te-le-ne | e-ke | si-se | o-na-si-lo-ne | e-to-se | (11) ka-si-ke-ne-to-se | e-to-se | pa-i-ta-se | to-pa-i-to-ne | to-no-na-si-ky-po-ro-ne | e-sse-to-i | ko-ro-i | to-i-te- (12) e-sse | o-ry(?)-sse | i-te-pa-i | o-e-sse | o-ry(?)-sse | pe-i-se-i-o-na-si-lo-i | ka-se | to-i-se | ka-si-ke-ne-to-i- (13) se | e-to-i-se | pa-i-si | to-na-ra-ky-ro-ne | to-te | a-ra-ky-ro | ⊢I⊢ (14) ka-se | o-na-si-lo-i | o-i-vo-i | a-ne-y | to-ka-si-ke-ne-to-ne | to-na-i-lo-ne | e-ve-re-ta-sa-ty | pa-si-le-y- (15) se | ka-se | a-po-to-li-se | to-ve-na-i | a-ti | ta-y-ke-ro-ne | to-mi-si-to-ne | a-ra-ky-ro | SIIIIS (16) II .?.e | e-to-ko-i-je | pa-si-le-y-se | ka-se | a-po-to-li-se | o-na-si- (B, 17) lo-i | a-ti | to | a-ra-ky-ro | to-te | a-py-ta-i | za-i | ta-i-pa-si-le-vo-se | ta-i-ma-la-ni-ja- (18) i | ta-i | pe-ti-ja-i | to-ko-ro-ne | to-ka-ra-y-zo (?) -me-no-ne | a-me-ni-ja | a-la-vo | ka-se | ta-te-re- (19) ki-ni-ja | ta-e-pi-o-ta | pa-ta | to-po-e-ko-me-no-ne | po-se | to-ro-vo | to-ty-ry-mi-o-ne | ka-se | po- (20) se | ta-ni-e-re-ji-ja-ne | ta-se | a-ta-na-se | ka-se | to-ka-po-ne | to-ni-si-mi-to-se | a-ro-y-ra- (21) i-to-ti-ve-i-te-mi-se | o-a-ra-ma-ne-y-se-e-ke | a-la-vo | to-po-e-ko-me-no-ne | po-se | pa-sa-ko-ra- (22) ne | to-no-na-sa-ko-ra-y | ka-se | ta-te-re-ki-ni-ja | ta-e-pi-o-ta | pa-ta | e-ke-ne | pa-no-ni-o-se | y- (23) va-i-se | za-ne | a-te-li-ja | i-o-ta | e-ke | si-se | o-na-si-lo-ne | e-to-se | pa-i-ta-se | to-se | o- (24) na-si-lo-ne | e-sse-ta-i | za-i | ta-i-te | i-e-sse | to-i | ka-po-i | to-i-te | e-sse | o-ry-sse | i- (25) te | o-e-sse | o-ry-sse | pe-i-se-i-o-na-si-lo-i | e-to-i-se | pa-i-si-to-na-ra-ky-ro-ne | to-te | a-ra-ky-ro- (26) ne

Ὅτε τὰ(ν) πτόλιν Ἠδαλίων κατεϝόρκων Μᾶδοι κὰς Κετιέϝες ἰ(ν)τῷ Φιλοκύπρων ϝέτει τῶ Ὀνασαγό-(2)ραυ, βασιλεὺς Στασίκυπρος κὰς ἁ πτόλις Ἠδαλιέϝες ἄνωγον Ὀνάσιλον τὸν Ὀνασικύπ-(3)ρων τὸν ἰjατῆραν κὰς τὸς κασιγνήτος ἰjᾶσθαι τὸς ἀ(ν)θρώπος τὸς ἰ(ν) τᾷ μάχᾳ ἰκ(4)μαμένος(?) ἄνευ μισθῶν. κάς πᾳ εὐϝρητάσα(ν)τυ βασιλεὺς κὰς ἁ πτόλις Ὀνασί(5)λῳ κὰς τοῖς κασιγνή-'τοις ἀ(ν)τὶ τῶ μισθῶν κὰ' ἀ(ν)τὶ τᾶ ...?.... δοϝέναι ἐς τῷ (6) ϝοίκῳ τῷ βασιλέϝος κὰς ἐς τᾷ πτό-λιjι ἀργύρω τα | τα. ἢ δυϝανοῖjε(ν) ἀ(ν)τὶ τῶ (7) ἀργύρων τῶδε τῶ ταλά(ν)των βασιλεὺς κὰς ἁ πτόλις Ὀνασίλῳ κὰς τοῖς κασι(8)γνήτοις ἀπὺ τᾷ ζᾷ τᾷ βασι-λέϝος τᾶ ἰ(ν) τῶ ἱρῶνι τῷ Ἀλα(μ)πριjάτᾳ(?) τὸ(ν) χῶρον, (9)τὸν ἰ(ν) τῷ ἕλει, τὸ(ν) χραυόμενον Ὦκα(ν)τος ἄλϝω(?) κὰς τὰ τέρχνιjα τὰ ἐπιό(ν)τα (10) πά(ν)τα, ἔχεν πανώ-νιον ὑϝαις ζᾶν ἀτελήν. ἤ κέ σις Ὀνάσιλον ἢ τὸς (11) κασιγνήτος ἢ τὸς παῖδας τῶ(ν) παίδων τῶν Ὀνασικύπρων ἐς τῷ χώρῳ τῷδε (12) ... ..?...., ἰδέ πᾳ ......?........ πείσει Ὀνασίλῳ κὰς τοῖς κασιγνήτοι(13)ς ἢ τοῖς παισὶ τὸν ἄ-ργυρον τό(ν)δε, ἀργύρω τα | τα κὰς Ὀνασίλῳ οἴϝῳ ἄνευ τῶ(ν) κασιγνήτων τῶν αἴλων ἐϝρητάσα(ν)τυ βα-σιλεὺ(15)ς κὰς ἁ πτόλις δοϝέναι ἀ(ν)τὶ τᾶ ....?..... τῶ μισθῶν ἀργύρω πε IIII πε (16) II ?? ἢ δωκοῖjε(ν) βασι-λεὺς κὰς ἁ πτόλις Ὀνασί(B, 17)λῳ ἀ(ν)τὶ τῶ ἀργύ-ρω τῶδε ἀπὺ τᾷ ζᾷ τᾷ βασιλέϝος τᾷ Μαλανίjα(18)ι(?) τᾷ πεδίjᾳ τὸ(ν) χῶρον τὸ(ν) χραυζόμενον (?) Ἀμηνί-jα ἄλϝω κὰς τὰ τέρ(19)χνιjα τὰ ἐπιό(ν)τα πά(ν)τα, τὸ(ν) ποεχόμενον πὸς τῶ ῥόϝω τῶ .....?........ κὰς πὸ(20)ς τὰν ἱερέjιjαν τᾶς Ἀθάνας κὰς τὸ(ν) κᾶπον τὸν ἰ(ν) Σίμιδος ἀρούρα(21)ι, τὸ(ν) Διϝείθεμις ὁ Ἀραμ-νεὺς (?) ἦχε ἄλϝω τὸ(ν) ποεχόμενον πὸς Πασαγό-ρα(22)ν τὸν Ὀνασαγόραυ κὰς τὰ τέρχνιjα τὰ ἐπιό(ν)τα πά(ν)τα ἔχεν πανωνίως ὑ(23)ϝαις ζᾶν ἀτελί-jα ἰό(ν)τα. ἤ κέ σις Ὀνάσιλον ἢ τὸς παῖδας τὸς Ὀ(24)νασίλων ἐς τᾷ ζᾷ τᾷδε ἶ(?) ἐς τῷ κάπῳ τῷδε ....?....... ἰ(25)δὲ ....?......., πείσει Ὀνα-σίλῳ ἢ τοῖς παισὶ τὸν ἄργυρον τό(ν)δε ἀργύρω(26)ν

SIIIISII.?.e | i-te | ta-ta-la-to-ne | ta-te | ta-ve-pi-ja | ta-te | i-na-la-li-si-me-na | (27)pa-si-le-y-se | ka-se | a-po-to-lise | ka-te-ti-ja-ne | i-ta-ti-o-ne | ta-na-ta-na-ne | ta-ne-pe-re-(28) ta-li-o-ne | sy-no-ro-ko-i-se | me-ly-sa-i | ta-se | ve-re-ta-se | ta-sa-te | y-va-i-se | za-ne | (29)o-pi-si-si-ke | ta-se | ve-re-ta-se | ta-sa-te | ly-se | a-no-si-ja-vo-i | ke-no-i-ty-ta-sa-ke | (30) za-se-ta-sa-te | ka-se | to-se | ka-po-se | to-so-te | o-i | o-na-si-ky-po-ro-ne | pa-i-te-se | ka-se-to-pa-i-to-ne | o-i-pa-(31)i-te-se | e-ke-so-si | a-i-ve-i | o-i-to-i-ro-ni | to-i | e-ta-li-e-ji | i-o-si

Tabulam Idaliensem primus edidit DE LUYNES, *Numismatique et inscriptions Cypriennes*, Paris 1852. et huius tabulae et aliarum minorum inscriptionum Cypriarum partim a Luynesio partim ab aliis editarum peculiarem literaturam primus enucleare conatus est JOH. BRANDIS, '*Versuch zur entzifferung der kyprischen schrift*' in actis menstrualibus academiae Berolinensis 1873. eum secuti sunt MOR. SCHMIDT, '*die inschrift von Idalion und das kyprische syllabar. eine epigraphische studie,*' Jenae 1874, et W. DEECKE et J. SIEGISMUND, '*die wichtigsten kyprischen inschriften, umschrieben und erläutert*', in G. Curtii '*Studien*' vol. VII (1874) p. 217 sqq. utrique operam a Brandisio inchoatam persequentes explicationem literaturae Cypriae fere eandem adepti sunt. singularum literarum significationem, quam subtili argumentatione intellexerant, Deeckius et Siegismundius breviter enarrarunt, Schmidtius, quomodo unaquaeque tamquam expugnata sit, copioso commentario demonstravit. omnia, quae aut congrua inter se aut diversa ab utrisque eruta erant, verbosa recensione comprehendit Th. Bergk in '*Jenaer literaturzeitung*' 1875 n. 26. nonnulla, quae a ceteris sine explicatione relicta erant, supplevit H. L. AHRENS, '*Zu den kyprischen inschriften*', in Philologi vol. 35 (1875) pp. 1 sqq., qua dissertatione maxime grammaticam rationem exposuit, quae in monumentis sermonis Cyprii interpretandis adhibenda esset. in quo ita versatus est, ut omnes deinceps titulos literis et Latinis et Graecis perscriberet et satis largis adnotationibus illustraret. postea cum et novae inscriptiones nonnullae et earum, quae iam editae essent, nova apographa ederentur, scripsit corollarium, '*Zu den kyprischen inschriften*', ib. 36 (1876) p. 1 sqq. denique omnes, quae ad id tempus innotuerant, inscriptiones Cypria literatura scriptas amplexus est MOR. SCHMIDT, '*Sammlung*

πε IIII πε II ?? ἰδὲ τᾶ(ν) δάλτων τάδε τὰ ϝέπιjα τά τε ἰναλα-
λισμένα (27) βασιλεὺς κὰς ἁ πτόλις κατέθιjαν
ἰ(ν) τὰ(ν) θιὸν τὰν Ἀθάναν τὰν πὲρ' Ἠδάλιον σὺν ὅ-
ρκοις μὴ λῦσαι τὰς ϝρήτας τάςδε ὔϝαις ζᾶν·
(29) ὀπί σίς κε τὰς ϝρήτας τάςδε λύσῃ, ἀνοσίjα
ϝοι γένοιτυ. τάς γε (30) ζᾶς τάςδε κὰς τὸς κά-
πος τόςδε οἱ Ὀνασικύπρων παῖδες κὰς τῶ(ν)
παίδων οἱ πα(31)ῖδες ἕξο(ν)σι αἰϝεί, ο(ἳ) ἰ(ν) τῶ ἰρῶνι
τῷ Ἠδαλιέjι ἴωσι.

---

kyprischer inschriften in epichorischer schrift', Jenae 1876, quo libro singulorum titulorum accuratas imagines nullo commentario addito proposuit.

' Tabula, quam exemplar dialecti Cypriae elegi, continet decretum Stasicypri regis et civitatis Idaliensium, quo statuitur, qualia praemia Onasilo Onasicypri filio medico totique domui eius referenda sint. nam cum Medi et Citienses Idalion urbem oppugnarent, Onasilus cum fratribus suis a Stasicypro rege et civitate Idaliensium arcessitus strenua opera pugnantes adiuverat. huius igitur meriti cum gratia ei reddenda esset aut certa pecunia soluta aut agris adsignatis, rex et civitas Idaliensium praemiorum catalogum tabulae aeneae, cuius apographum supra propositum est, inscripserunt.

Literatura Cypriorum propria ea est, ut singulae literae non singulas aut vocales aut consonas significent, sed syllabas ex consona aliqua cum sequente vocali compositas. explosivae literae tenues, aspiratae, mediae non distinguuntur, neque spiritus asper cum vocali aliqua coniunctus aliter scribitur atque spiritus lenis cum eadem vocali coniunctus. necesse igitur est in literatura Cypria signa fuerint harum syllabarum: *a*, *e*, *i*, *o*, *y* (vocalis cum spiritu leni); *ka*, *ke*, *ki*, *ko*, *ky*, *pa*, *pe*, *pi*, *po*, *py*, *ta*, *te*, *ti*, *to*, *ty*; *ma*, *me*, *mi*, *mo*, *my*, *na*, *ne*, *ni*, *no*, *ny*; *ra*, *re*, *ri*, *ro*, *ry*, *la*, *le*, *li*, *lo*, *ly*; *sa*, *se*, *si*, *so*, *sy*, *va*, *ve*, *vi*, *vo*, *vy*: numero 50. plerarumque syllabarum signa servata sunt. accedunt signa syllabarum *ja*, *je*, *ji*, quae a Siegismundio et Deeckio (*Stud.* VII p. 222.) reperta et ab Ahrensio (*Philol.* 35 p. 17 sqq.) recepta sunt. unde veri simile est etiam *jo*, *jy* syllabarum antiquitus proprias notas fuisse, quamquam nullum exemplum earum

exstat. *xe* syllabae signum, quod reperisse Deeckius et Siegismundius sibi videbantur (*'Stud.'* VII p. 224), Ahrensius (*'Philol.'* 35 p. 22 sqq.) rectius per *sse* explicavit, sibilantem acriore sono pronuntiatum, quam qui est simplicis *s* literae. neque enim, quae Siegismundius (*'Stud.'* IX p. 101) ad suam sententiam defendendam protulit, sufficere mihi videntur. utrique consentiunt de notis *za* et *zo* syllabarum (Deecke et Siegismund, *'Stud.'* VII p. 221. IX p. 99. Ahrens, *'Philol.'* 35 p. 42 sqq.). habes igitur praeter quinquaginta illas syllabas, quarum notae etsi non omnes exemplis confirmatae tamen omnes in usu fuisse putandae sunt, has sex: *ja, je, ji, sse, za, zo*, quarum sociae *jo, jy, ssa, ssȯ, ze, zy* etc. num ipsae quoque propriis notis significatae sint, dubitari potest.

Hanc rationem non literas sed syllabas scribendi quomodo Cyprii formis sermonis Graeci accommodaverint, quamquam nonnullis locis adhuc dubitatur tamen in universum a viris doctis satis accurate expositum est. regulas scribendi, quae huc pertinent, brevissime comprehensas reperies apud Deeckium et Siegismundium, *'Stud.'* VII p. 226 sqq. summa earum haec est:

1. si quod vocabulum in consonam desinit, scribitur pro ea signum eius syllabae, quae hac consona cum *e* vocali coniuncta efficitur. e. g. *po-to-li-ne* = πτόλιν. articulus et praepositiones nonnumquam cum insequenti vocabulo uno tenore syllabarum comprehenduntur. e. g. *to-no-na-si-ky-po-ro-ne* = τὸν Ὀνασίκυπρον. *pe-re-ta-li-o-ne* = περ' Ἠδάλιον.

2. si duae consonae se excipiunt, prior earum scribitur per signum syllabae, quae efficitur hac consona coniuncta

a) aut cum ea vocali, quae sequitur. hoc fit et ab initio vocabulorum (e. g. *po-to-li-ne* = πτόλιν) et intra vocabula tum, cum consonae se excipientes sunt muta cum liquida (e. g. *a-to-ro-po-se* = ἄ(ν)θρωπος).

b) aut cum ea vocali, quae antecedit. hoc fit intra vocabula tum, cum consonae se excipientes non sunt muta cum liquida (e. g. *sy-no-ro-ko-i-se* = σὺν ὅρχοις, *a-ra-ky-ro* = ἀργύρω).

3. litera nasalis ante consonam explosivam scripta nusquam reperitur, sed semper omittitur. e. g. *ta-po-to-li-ne* = τὰ(ν) πτόλιν, *a-to-ro-po-se* = ἄ(ν)θρωπος. dubitari non potest, quin levior pronuntiatio literae nasalis causa huius rationis scribendi (vel non scribendi) fuerit. at hanc pronuntiationem peculiari

nota ex alphabeto sanscritico repetita significare, ut Ahrensius fecit ('*Philol.*' 35 p. 10 sq.), nimis artificiosum esse mihi videtur. itaque ne aut scripturam traditam obscurarem aut verba Graeca difficiliora lectu redderem, Deeckii et Siegismundii exemplar secutus ν literam, ubi a Cypriis omissa erat, uncis inclusam interposui. —

Dialectus Cypria permulta memorabilia praebet, quae a viris doctis ll. ll. illustrata sunt. commodo conspectu ea comprehendit Schmidt, '*die inschrift von Idalion*' p. 69 sqq. in universum haec dialectus Arcadicae satis similis fuisse iudicanda est. genetivus sing. primae declinationis desinit in -αυ (e. g. Ὀνασαγόραυ 1). ο certis locis mutata est in υ (e. g. ἀπύ 8). praepositiones sunt ἰν, ἐς pro ἐν, ἐξ (e. g. ἰ(ν) τῷ Φιλοκύπρων Ϝέτει 1. ἐς τῷ Ϝοίκῳ 5). ἀπύ et ἐς cum dativo coniunguntur (ἀπὺ τᾷ ζᾷ 8). ν epagogici, quod in genetivo sing. secundae declinationis saepissime scriptum est (e. g. ἀ(ν)τὶ τῶ μισθῶν 5), unum certe exemplum etiam in titulo Tegeatico reperitur (τωνὶ τῶ ἐπιζαμίω 38). *-oi* terminationem dativi sing. secundae declinationis non, ut apud Arcades, -οι, sed -ῳ fuisse apparet ex eis exemplis in aliis titulis exstantibus, in quibus simplex *o* scribitur (e. g. τῶ Ἀπόλλωνι τῶ Ἀμύκλω cf. Deecke-Siegismund l. l. 238). ceterum tota ratio grammatica titulis Cypria literatura exaratis adhibenda tam difficilis est, ut eam hic brevi adnotatione absolvere non possim. qui eam cognoscere vult, is ad dissertationes virorum doctorum, quas supra laudavi, recurrat necesse est.

E. Lesbos cum Cumis.

Syllogen inscriptionum Lesbiacarum, quae Cyriaci Anconitani esse creditur, edidit G. Kaibel, Ephemer. epigraph. II p. 1 sqq. sed qui ea continentur tituli omnes aut perexigui sunt aut parum vetustae aetatis aut utrumque. orationis colorem quendam Lesbiacum non ipsi sermoni, qualis tum in usu erat, sed studio antiquitatis debent, quod inde ab Augusti imperatoris temporibus ubique invaluit. — de dialecto Lesbiaca scripsit

Guil. Wald, additamenta ad dialectum et Lesbiorum et Thessalorum cognoscendam, Berolini 1871 (dissertatio inauguralis).

---

1. Lesbos cum Pordoselena.

a. Mitylenae.

119 [= 2166] Mitylenis in vestibulo monasterii D. Therapontis prope parietinas veteris templi. Boeckh.

. . . . σαχ
. . . . ον εισ
. . . . κ]τήματα
. . . . ς προστι
. . . . ένω τῶ καὶ
. . . . ιτων μὴ εἰσα-
. . . . α ἄρχα μηδέϊα
. . . . λας καὶ τοῖς πε-
. . . . τα]ις ἄρχαις, αἴ κε
. . . . καὶ καταπρεντον
. . . . γεγρα]μμένων, ὤς κε μῆδ-
[εν ἀδικηθείη πρὸς τοὶς κατέλθοντας καὶ] πρὸς τοὶς ἐν τᾷ πόλι π-
[ρόσθε ἔοντας, ἀλλ᾽ εἶεν παντελῶς διαλε]λύμενοι πάντες πρὸς ἀλλ-
[άλοις, οἰκήσαιεν δὲ τὰμ πόλιν ἀτρέσ]τως καὶ ἐμμένοιεν ἐν τᾷ ἀ-

[ναγεγραμμένᾳ διαλλάγᾳ καὶ τᾶ]ι διαλύσι τᾷ ἐν τούτῳ τῷ ψα-
[φίσματι ὡμολογημένᾳ, ἔλεσθ]αι τὸν δᾶμον ἄνδρας εἴκοσι, δέκα
[μὲν ἐκ τῶν κατελθόντων, δέκα] δὲ ἐκ τῶν ἐν τᾷ πόλι πρόσθε ἐόντων.
[οὗτοι δὲ ἐς δύναμιν φυλασσ]όντων καὶ ἐπιμελέσθων, ὡς μῆδεν ἔσ-
[σεται διάφορον τοῖς κατε]λθόντεσσι καὶ τοῖς ἐν τᾷ πόλι πρόσθ-
[ε ἐόντεσσιν. ἐρέοισι δὲ] καὶ περὶ τῶν ἀμφισβατημένων κτημάτων [πρ]-
[ὸς τοὶς κατέλθοντας κ]αὶ πρὸς τοὶς ἐν τᾷ πόλι ἔοντας, καὶ προσθ[ή]-
[σοισιν ὡς μάλιστα μ]ὲν διαλυθήσονται· αἰ δὲ μή, ἔσσονται ὡς δικ-
[άσται. λοῖπον δὲ τα]ῖς διαλυσίεσσι, ταὶς ὁ βασίλευς ἐπεκρίννε-
[το . . . .] αἰ ἐμμενέοισι πάντες καὶ οἰκήσοισι τὰμ πό-
[λιν ἀτρέστως διαλλά]χθεντες πρὸς ἀλλάλοις. καὶ περὶ χρημάτων
[πάντων, ἀπὸ τῶν κ' ὠφελῆ]ται ἁ διάλυσις ὡς πλεῖστα, καὶ περὶ ὅρκω-
[ν, τῶν κ' αὖτοι συμφέρην ἀγ]ῶνται, περὶ τούτων πάντων, ὅσσα κε ὁμο-
[λογήσωσι πρὸς ἀλλάλο]ις, οἰ αἰρέθεντες ἄνδρες φερόντων ἐπὶ τ-
[ὸν δᾶμον· ὁ δὲ δᾶμος ἀκο]ύσαις, αἴ κε ἀγῆται συμφέρην, βολλευέτω
[περὶ τῶ ἐπικυροῦσθαι τὰ] ὁμολογήμενα πρὸς ἀλλάλοις συμφέρον-
[τα. ἔλθην δὲ ἐξέστω τοῖς κατ]ελθόντεσσι ἐπὶ τὰ κοῖνα προτάνιος
[τῶ πράτω ἐπεί κε ταῦτα ψαφι]σθῇ. αἰ δέ κέ τι ἐνδεύη τῶ ψαφίσματος
[τούτω, λεγέσθω περὶ τούτω ἐ]ν τᾷ βόλλᾳ. κυρώθεντος δὲ τῶ ψαφίσ-
[ματος τούτω παρὰ τῷ δάμῳ] τὸν δᾶμον ἐν τᾷ ἐνγίστᾳ τῶ μῆννο-
[ς ἐκκλησίᾳ εὔξασθαι ἶρα] τοῖς θέοισι ἐπὶ σωτηρίᾳ καὶ εὐδαιμ-
[ονίᾳ καὶ τύχᾳ τᾶς πόλιος] γένεσθαι τὰν διάλυσιν τοῖς κατε[λ]-
[θόντεσσι καὶ τοῖς πρόσθε] ἐν τᾷ πόλι ἐόντεσσι. τοὶ[ς δ]ὲ ἴρηάς τ-
[ε καὶ ἰροποίοις πάντας καὶ] ταὶς ἰρείαις ταὶς ἐν τοῖς ναύοις [πα]-
[ίσαις πρὸς τὰν εὔχαν συνέλ]θην. τὰ δὲ ἶρα, τὰ ὁ δᾶμος εὔξατο, ὡς [σπ]-
[ούδαν ἀπυφάνωμεν τὰν περὶ] τὸν βασίλ,ηα, ἀπυδόμεν[α]ι τοῖς β[ασίλ]-
[ηος γενεθλίοις κατὰ ἐνίαυ]τον. παρέμμεναι δὲ τᾷ[ι] θυσίᾳ [τᾷ θ]-
[υομένᾳ τοῖς θέοισι τοὶς ἀγ]γέλοις τοὶς πρὸς τὸν βασίληα [πεμφ]-
[θησομένοις ὑπὸ τῶν πρόσθε] ἐν τᾷ πόλι ἐόντων καὶ τοὶς [ὑπὸ τῶν]
[κατελθόντων. τὸ δὲ ψάφισμα τ]οῦτο ἀναγράψαν[τ]ας τοὶς [δεῖνας]
[ἄρχοντας ἐν στάλλᾳ λιθίνᾳ στᾶσαι] κτλ. . . . .

Decretum Mitylenaeorum, quod satis certis argumentis usus Boeckhius principio anni Ol. 114, 1 (= 324 a. Chr.) tribuit. agitur enim eo de restitutione exulum, quam Alexander rex Macedonum paullo antea in omnibus civitatibus Graecis fieri iusserat. — literae in hac tabula στοιχηδὸν positae sunt, ita ut pleraque argumenta prorsus certa habenda sint.

120 [= 2189] Prope Mitylenas in D. Irenes secundum Pocockium. In sinistra pila portae balnei in thermis Mitylenaeis vidit Sestinus. Boeckh.

Ἀ βόλλα καὶ ὀ δᾶμος | Αὖλον Κλώδιον Περεν|νίανον στροταγήσαν|τα ἅγνως καὶ εὐσταθέως | ἐν καίροις ἐπιμεληΐας | δευομένοις, τὸν εἶρεα | καὶ ἀρχείρεα καὶ λόγιον, | πρύτανιν, ἀγωνοθέταν | ἔνι ἐνιαύτω, πεπληρώκον|τα δὲ καὶ τὰν ἐν τᾶ πρώτα | πάτριδι καὶ νεωκόρω Περ|γαμήνων τῶν συγγενέων | πόλει τὰν ἐπώνυμον | ἀπὺ βασιλέων πρυτανήϊα(ν), | ἂν ἐκ γένεος διαδεξάμε|νος τοῖς τᾶς ἀξίας βάσ|μοις ἀνελόγησε.

Exemplum Aeolidis Lesbiacae infimae aetatis, quoniam hic titulus Augusti temporibus aliquanto et fortasse multo inferior putandus est. v. Boeckhium l. l. scriptura et dialecto similes sunt tituli C. i. Gr. 2181—2188. sermonem apud Lesbios aetate Augusti non talem, qualis in hoc titulo apparet, in usu fuisse, sed hoc exemplum esse artificiosae antiquitatis, vix est quod commemorem.

---

b. Pordoselena.

121 [= 2166 *c*] Lapis repertus ante multos annos in insula τῶν νῦν Μοσχοννησίων in aedificanda ecclesia St. Triadis.

a.

. . . .

. . . . [βασίλευς] Ἀλέξανδρο[ς] | . . . . [χ]ώρας τᾷ πόλι κα[ὶ] | . . . . [ὅτε] Ἀλέξανδρος διάλ‖[λαξεν τὸν ἐξ ἀνθρώπ]ων βίον, Φίλιππος δὲ ‖[ὁ Φιλίππω καὶ] Ἀλέξανδρος ὁ Ἀλεξάνδρω τ‖[ὰμ βασιλεία]ν παρέλαβον, Θέρσιππος ἔων | [τοῖς βασι]λήεσσι φίλος καὶ τοῖς στροτ‖[άγοισι καὶ] τοῖς ἄλλοισι Μακεδόνεσσιν, | [πόλλων ἀγά]θων αἴτιος γέγονε τᾷ πόλι· Ἀ‖[ντιπάτρω γ]ὰρ ἐπιτάξαντος χρήματα εἰς | [τὸμ πόλεμ]ον εἰσφέρην, πάντων τῶν ἄλλω‖[ν εἰσφερ]όντων Θέρσιππος παραγενόμενο‖[ς πρὸς τοὶ]ς βασίληας καὶ Ἀντίπατρον ἐκ‖[ούφισε τὰ]μ πόλιν· ἔπραξε δὲ καὶ πρὸς Κλε‖[ῖτον περὶ] τᾶς εἰς Κύπρον στρατείας καὶ | [οὐκ ὀλίγα]ς δαπάνας εἰς μίκρον συνάγαγ‖[ε

χρόνον]. ὁ δὲ καὶ περὶ τὰν σιτοδείαν ἀνή‖[λωσεν ὡς] καὶ πὰρ τῶν σαδραπᾶν εἰςαγώγα‖[ν συνκα]τεσκεύασσε· ἔδωκε δὲ καὶ τᾷ πόλ‖[ι χρήματ]α εἰς σωτηρίαν καὶ τόκοις ἐλάσ‖[σους ἤτ]ησε τῶγ κατεσταχόντων· ἐ[β]αθόη | [δὲ χρημ]άτεσσι καὶ τοῖς πολίταισι εἰσ‖[ενείκω]ν· καὶ Πολυπέρχοντος εἰς τὰν Ἀσ[ία|ν πέμψαν]τος διῴχησε φίλον αὖτον τᾷ π‖[όλι ὑπάρ]χην· παρεσκεύασσε δὲ καὶ [Ἀρ]ραβα‖[ῖον καὶ] τοὶς ἄλλοις τ[οὶ]ς ἐπ[ί] τινων τετα‖[γμένο]ις ὑπὸ τῶν βασιλήων φίλοις τᾷ π‖[όλι. καὶ] τἄλλα πράσσει μετ᾽ εὐνοίας πρὸς | [τὸν δᾶ]μον πάντα. δέδοσθαι αὖτω ἀτέλε[ια‖ν πάντω]ν τὸμ πάντα χρόνον καὶ αὖτω κα[ὶ ἐ|κγόν]οισι. στᾶσαι δὲ αὖτω καὶ εἴκονα χ[αλ|κῆν]· δέδοσθαι δὲ καὶ σίτησιν ἐμ προταν[ε]ίῳ. κα]ὶ ὄτα κε ἀ πόλις ἰροποῖ̣ται, μέρις δ[ι|δό]σθω Θερσίππω καὶ τῶν ἐκγόνων ἄϊ τῶ γ[ε‖ραι]τάτω.* καλῆσθαι δὲ καὶ εἰς προεδρίαν. | [στε]φανώτω δὲ αὖτον ὁ χοροστάτας ἄϊ ὁ ἐν‖[ὼν] ἐν τῷ ἄγωνι καὶ ὀγκαρυσσέτω ἀνδραγ[α|θί]ας ἔνεκα καὶ εὐνοίας τᾶς πρὸς τὸν δᾶ‖[μον], ἵνα γινώσκωσι πάντες, ὄτι ὁ δᾶμος [ὁ ‖ Να]σιωτᾶν τοὶς ἀγάθοις ἄνδρας [καὶ] εὐε[ρ|γέτ]αις τ[ιμᾷ]· καὶ σώθεντος αὖτω ἐστεφ[α|νη]φόρησεν [ἀμ]έραις τρ[ῖ]ς κα[ὶ] εὐαγγέλι[α] | καὶ σωτήρια ἔ[θ]υσε καὶ παν[άγυρ]ιν συνά|γαγε δαμοτέ[λ]ην καὶ νῦν τ[ιμᾷ] δικάως. ἀ‖ναγράψαι δὲ τοὶς ταμίαις τοὶς μετ᾽ Ἠρα|κλείτω τὸ ψάφισμα εἰς στάλλαν λιθίνα[ν] | τῶ ἐκ Θέρμας λίθω καὶ στᾶσαι, ὄππα κε Θε[ρ]‖σίππω συναρέσκη μέχρι Πορνοπίας. ἐξέ[σ]‖τω δὲ Θερσί[ππ]ω καὶ ἄλλα ὄππα κε θέλη τῶν ‖ [ἴ]ρων στᾶσα[ι] τὸ ψάφισμα καὶ κέ τι θέλη π[ρ]οσγράφην, ἔμμεναι αὖτω, τῶγ κεν [ε]ὐεργε|τῆ τὰμ πόλιν.

b.

(latus sinistrum)

. . . πα . . . . . . | [ἄν]δρε ἀ πό[λις] | . . . ας ταὶς . . | . . .
αες ὁ ἄρ[χω‖ν] . . ην δέδ[οσθ|αι] ἰρήϊα . . . . | . εονεαι . . . . |
. ταεεφιτ . . . | . σ . . . ινα . . . ‖ . . . . | . . .
. . . . | . . . . | . . . . | . . . .
. . . . π. ‖ . . . νιεντα . . | . λλ . . . . | . . . .
. . . | . χ . . εων π . . . | . . αρχα εο . . . ‖ . . δᾶμος ἐ . . . |
. . . δατειο . . | . [ἐγ] κυρία ἐκ[λ|ησί]α ταὶς δω[ρ|έαι]ς παίσα[ις ‖ ταὶ]ς δεδομέ[ν|α]ις Θερσίππ[ω | ὑ]πὸ τῶ [δ]άμω κ[α|ὶ] ἐκγόνοισι δ[ιαμέ]νην εἰς τ‖[ὸμ π]άντα χρόν‖[ον], καθάπερ ὁ

δ||[ᾶμο]ς ἔδωκε κα||[ὶ ἀϊ] ἔμμεναι [π|άντ'] αὖτα μήτε || [ἄρ]χοντι προθ||[ή]κεναι μήτε ῥ||[ή]τορι εἶπαι μ||[ή]τε ἐπιμηνί[ο|ι]ς ἔνι, καὶ αἰ δ||[έ] κέ τις ἢ ῥήτω||[ρ] εἴπη ἢ ἄρχων | [ἐσ]αγάγη ἢ καὶ | [ἐπ]ιμήνιος ἐσ||[ενεί(κ]η, ἄκυρά || τ' ἔσ(τ)ω, καὶ ὀφε||[ιλ]έτω ἕκαστο||ς στάτη]ρας τρ[ιακ]οσίοις ἴρ||[οις τ]ῶ Ἀσ[κ]λαπ||[ίω, κα]ὶ ἐπάρατ||[ος ἔ]στω καὶ ἄτι||[μος] καὶ γένος | [ε]ἰς τὸμ πάντα | [χρ]όνον καὶ ἐμ || . . έστω τῶ νόμ||[ω π]ερὶ τῶ καλλ | . . . . ος τὸν δᾶ||[μον. τὰ δ'] ἐψαφι||[σμένα προσ]ανα||[γρ]άψαι τοὶς ἐ||[ξε]τάσταις εἰ||[ς τ]αὶς στάλλα||[ις ταὶς] περ[ὶ α|ὔτω]· δότω δὲ τῶ||δε τὸ ἀνάλωμα] | . . . . .

Huius tituli 16 primos versus Boeckhius l. l. edidit secundum apographum, quod in Ἰονίῳ Ἀνθολογίᾳ repererat. ibi autem neque versus recte divisi sunt et falso adnotatum est lapidem Mitylenis repertum esse. accuratius omnia, quae in eo exstant, edidit Georgius Earinus in libello, qui inscribitur Μουσεῖον καὶ βιβλιοθήκη τῆς εὐαγγελικῆς σχολῆς, Περίοδος δευτέρα, ἔτος πρῶτον, ἐν Σμύρνῃ, 1876, p. 128 sqq. is lapidem descripsit in ecclesia St. Triadis prope Νῆσον oppidum, quod in insula τῶν νῦν Μοσχοννησίων situm est. haec insula a veteribus vel Πορδοσελήνη vel simpliciter Νῆσος appellabatur. fuit in ea colonia Aeolum Asianorum (v. Herodot. I, 151); itaque Nesiotae (ita enim cives eius dictos esse tituli supra scripti v. 40 docet) dialecto Lesbiaca utebantur, quae in hoc decreto satis integra servata est. ipsum decretum in honorem Thersippi factum est inter annum Ol. 115, 2 (= 319 a. Chr.), quo Antipater mortuus est, et 115, 4 (= 317 a. Chr.), quo Philippus Arrhidaeus interfectus est. et hoc et nonnulla alia, quae ad argumentum huius inscriptionis intellegendum pertinent, Georgius Earinus l. l. exposuit. de dialecto nihil est quod moneam, nisi quod γινώσκωσι *a*, 39 exemplum praebet productionis suppletoriae Lesbiacae etiam longae vocali admixtae; similis forma πρήξωσι exstat in titulo Ionico 133. *a*, 21 quod scripsi ἐβαθόη ex Ε·ΑΘΘΗ restituit Kirchhoffius, cuius liberalitati hunc titulum debeo. est imperfectum verbi βαθόην (= βοηθεῖν Att.), cuius exempla habes etiam in inscriptione Eresia (123).

c. Methymna.

122 [= 2168ᵇ] Prope Methymnae parietinas, in loco Molyvo, in porta aulae ecclesiae D. Panteliemonis. Boeckh.

Ἁ χέλληστυς ἁ Ἐρυθραί[ων τὸν δεῖνα]
Χαριξένω χελληστυαρχ[ήσαντα ἀρέ]-
τας ἔννεκα καὶ εὐνοίας κ[αὶ εὐεργεσίας]
τᾶς εἰς ἑαύταν.

χέλληστυς est χιλιοστύς; Ἐρυθραῖοι tribus Methymnaeorum.

---

d. Eresus.

123 Eresi. A. C. D in ecclesia Ἁγίας Εἰρήνης, B ad puteum monasterii στὸν Χριστόν.

A.

. . . . [πολι]ορκηθε . . .
. . . . . εν . . . πολιτῶν οἱ νόμο[ι. ὁ] δὲ καὶ το[ὶς πολ]-
[ίτα]ς δισμυρίοις στάτηρας εἰςέπραξ[ε καὶ]
[τοὶ]ς Ἕλλανας ἐλαΐζε[το] καὶ τοὶς βώμοις [κατέ]-
[σκ]αψε τῶ Δίος τῶ Φιλ[ι]ππί[ω] καὶ πόλεμον ἐξε[νει]-
[κ]άμενος πρὸς Ἀλέξανδρον καὶ τοὶς Ἕλλανας
τοὶς μὲν πολίταις παρελόμενος τὰ ὅπλα ἐξε-
κλάϊσε ἐκ τᾶς πόλιος [πα]ν[δ]άμι, ταὶς δὲ γύνα[ι]-
κας καὶ ταὶς θυγάτερας συ[λλά]βων καὶ ἔρξα[ις]
ἐν τᾶ ἀκροπόλι τρισχιλ[ί]οις καὶ διακοσίο[ις]
στάτηρας εἰσέπραξε, τὰν δὲ πόλιν καὶ τὰ ἶρ[α]
διαπράξαις μετὰ τ[ῶ]ν [λα]ϊσταν ἐνέπρησε κα[ὶ]
σ[υ]γκατέκαυσε σώματα [τῶν] πολιτᾶν, καὶ τὸ τ[ε]-
λευταῖον ἀφικόμενος πρὸς Ἀλέξανδρον κατ[ε]-
ψεύδετο καὶ διέβαλλε τοὶς πολίταις· κρῖνα[ι]
[μ]ὲν αὖτον κρύπτᾳ ψαφ[ί]σσει ὀμόσσαντας περ[ὶ]
[θ]ανάτω, αἰ δέ κε καταψ[αφ]ισθῆ θάνατος, ἀντιτ[ι]-
μασαμ[έ]νω Ἀγωνίππω τὰν δευτέραν διαφόραν
ποήσασθαι τίνα τ[ρόπο]ν δεύει αὖτον ἀποθά-
νην, αἰ δέ κε κα[λ]λάψθε[ν]τος Ἀγωνίππω τᾶ δίκα
κατάγη τίς τινα τῶν Ἀγανίππω ἢ εἴπη ἢ προθῆ
περὶ καθόδω ἢ τῶν κτημάτων ἀποδόσιος, κατ[ά]-

[ρα]τον ἔμμεναι καὶ αὖτον καὶ γένος τὸ κήνω, [κ]α[ὶ] τἄλλα ἔ[ν]οχος [ἔ]στω τῶ νόμω [τῶ] τὰν στάλλαν ἀνέλοντι τὰν περὶ τῶν τυράννων καὶ τῶν ἐκγ[ό]-[ν]ων. ποήσασθαι δὲ καὶ ἐπάραν ἐν τᾶ ἐκλησία α[ὐ]-[τ]ίκα τῶ μὲν δικάζοντι καὶ βα[θ]όεντι τᾶ πόλε[ι] [κ]αὶ (τοῖς νόμοισι) τὰ δίκαια εὖ ἔμμεναι, τοῖς δὲ παρὰ τὸ δίκα[ι]-[ο]ν τὰν ψᾶφον φερόντεσσι τὰ ἐνάντια τούτων. ἐδικάσθη· ὀκτωκόσιοι ὀγδοήκοντα τρεῖς· ἀπ[ὸ] [τ]αυτᾶν ἀπέλυσαν ἕπτα, αἱ δὲ ἄλλαι κατεδίκα-σαν.

[Ἁ]γνόδ[αμο]ς. περὶ ὦν οἱ πρέσβεες ἀπαγγέλλοισ[ι] οἱ πρὸς Ἀλέξανδρον ἀποστάλεντες καὶ Ἀλέ-ξανδρος τὰν διαγράφαν ἀπέπεμψε, ἀφικομέ-νων πρὸς αὖτον τῶν πρότερον τυράννων ἀπογ[ό]-νων, Ἡρωΐδα τε τῶ Τερτικωνείω τῶ Ἡραείω κα[ὶ Ἀ]-γησιμένε[ο]ς τῶ Ἑρμησιδείω καὶ ἐπαγγελλα[μέ]-[ν]ων πρὸς Ἀλέξανδρον, ὅτι ἕτοιμοί εἰσι δίκ[ας] ὑποσ[χ]έθην π[ερ]ὶ τῶν ἐγκαλημένων ἐν τῶ δά[μ]-[ω . . . . δ]έ[δοχ]θ[αι] τῶ δάμω· ἐπειδ[ὴ] . . . .

B.

. . . . αετω τασ ἐκλάϊσ[ε] ἐ[κ] τᾶ[ς] [πόλι]ος πανδάμι, ταὶ-[ς δὲ] γύναικα[ς καὶ ταὶ]-[ς θυ]γάτε[ρ]ας συλ[λάβ]-[ων ἤ]ρξε ε[ἰ]ς τ[ὰν ἀκρό]-[πολι]ν καὶ εἰσ[έπρ]α[ξ]-[ε] δισχιλίοις [καὶ . . . .] [. κ]οσίοις στάτηρα(ς) τὰ-[ν δ]ὲ πόλιν καὶ τὰ ἶρα [δ]-[ιαπ]ράξαις μετὰ [τ]ῶ [λ]αιστᾶν ἐνέπρη[σε] [κ]αὶ συγκατέκαυσε [σώ]ματα τῶν πολιτ[ᾶν.] [κρ]ίνναι μὲν αὖτον [κρ]ύπτᾳ [ψ]α[φ]ί[σ]ε[ι] [κ]ατὰ[ν] διαγ[ράφ]αν [τῶ] [β]ασιλέως Ἀλεξάνδ[ρω] [κ]αὶ τοῖς νόμοις· [αἰ δέ κε] καταψαφισθῇ [α]ὖτω θάνατ[ος] ἀ[ντι]-[τι]μασαμέν[ω] . . . . ω, τὰν δευτέραν [κρί]-[σ]ιν ποήσασθα[ι] διὰ [χ]ειροτονίας, τίνα [τρ]όπον δεύει αὖτον [ἀπ]οθάνην. λάβεσθαι δ[ὲ] [κ]αὶ συναγόροις τ[ὰν] [π]όλιν δέκα, ο[ἳ] τάδε [ὀ]μόσσαντες ἀνθ . . α Λυκεῖον ὀ . . . . . . ορήσοισι . . . . κελυνα . . . . .

C.

. . . . [τῶ δι]-
[κάζο]ντι καὶ βαθόεν-
[τι τᾶ] πόλει καὶ τοῖς
[ἄστο]ισι τὰ δίκαια εὖ
[ἔμμε]ναι καὶ αὔτοισ[ι]
[καὶ] ἐκγόνοισι, τῶ δὲ
[πα]ρὰ τοὶς νόμοις κα[ὶ]
τὰ δίκαια δικαζόν-
τεσσι τὰ ἐνάντια. ὄ-
μνυν δὲ τοὶς πολίτ[αις]
τοὶς δικάζοντας· [ἦ]
[μ]ὰν δικάσσω τὰν[δίκαν]
[ὄ]σσα μὲν ἐν τοῖσ[ι νό]-
[μ]οισι ἔνι, κὰτ τοὶ[ς νό]-
[μο]ις, τὰ δὲ ἄλλα ἐὒ[ε]-
[λ]όντας ὡς ἄριστα [καὶ]
[δ]ικαι(ό)τατα, καὶ τιμά-
[σ]ω, αἴ κε καταγνῶ, ὄρθω[ς]
[κ]αὶ δι(καί)ως· οὕτω ποήσω
ναὶ μὰ Δία καὶ Ἅλιον
Φιλίππω.
αἱ μὲν κατὰ τῶν φυγά-
δων κρίσεις αἱ κρίθε[ι]-
σαι ὑπὸ Ἀλεξάνδρου
κύριαι ἔστωσαν, καὶ
[ὧ]ν κατέγνω φύγην, φε[υ]-
[γ]έτωσαμ μέν, ἀγώγιμο[ι]
δὲ μὴ ἔστωσαν.
πρότανις Μελίδωρο[ς].
Βασιλεὺς Ἀντίγονος·
Ἐρεσίων τῇ βουλῇ
καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν.
παρεγένοντο πρὸς ἡ-
μᾶς οἱ παρ' ὑμῶν πρέ[σ]-
[β]εις καὶ διελέγοντ[ο],
φάμενοι τὸν δῆμον
κομισάμενον τὴν παρ' [ἡ]-
μῶν ἐπιστολήν, ἣν ἐγρ[ά]-
[ψ]αμεν ὑπὲρ τῶν Ἀγωνίπ-
[π]ου υἱῶν, ψήφισμά τε π[ο]-
[ήσ]ασθαι, ὃ ἀνέγνωσα[ν]
[ἡμῖ]ν, καὶ αὐτοὺς ἀπε-
. . . . . . ας . . . .

D.

ἐν . . . . η . λι . . . . ιτη
. . . . νλιλι . . . . ν Ἀλέξαν[δρος] . . . .
. . . . ἔρρωσ[θε] . . . . . .
. . . . . [. ἁ βόλλα πρ]οσβόλλε[υσε] . . .
. . . . τεδ . . . . . . λνλ . γσοιχ . . . . . .
. η . . . . ντ . . . . κατ[ὰ] τῶν τυρ[άν]-
νων [καὶ τῶν ἐ]μπό[λει οἰκη]θέντων καὶ τῶν ἐκγ[ό]-
[νων] . . . . ι καὶ ταὶς γράφαι[ς]
. . ε . . . . . . τὰν ἐκλησίαν. ἐπειδὴ καὶ [τῶ]
[δάμω] ὁ βασίλευς Ἀλέξανδρος διαγράφαν ἀπο[σ]-
[τέ]λλαις π[ροσέτ]αξε [Ἐρε]σίοις κρῖναι ὑπέρ τε
[Ἀγω]νίππ[ω κ]αὶ [Εὐρυσιλά]ω, τί [δ]εῖ πά[θ]ην αὔτοις
[τὰς δίκας, ἀκο]ύ[σ]αις τὰν διαγράφαν δικαστήριο-

[ν καλ]έσα[ι]ς κατὰ τοὶς νόμοις, ὃ ἔκριν[ν]ε Ἀγώνι[π]-
[πο]μ μὲν καὶ Εὐρυσί[λαο]ν τε[θν]άκην, τοὶς δὲ ἀπογ[ό]-
[νοις δοκῆ]ν ἐνόχοι[ς ἔμμε]ναι τῷ νόμω τῷ ἐν τᾶ
[σ]τάλλα τά [τ]ε ὑπάρχο[ντα] πεπρᾶσ[θ]αι αὔτων κατὰ
[τ]ὸν νόμον, ἐπιστέλλ[αντος] δὲ Ἀλεξάνδρω καὶ ὑ-
πὲρ τῶν ἀπο[λ]λ[οδ]ωρε[ίων] καὶ τῶν κασιγνήτων [αὔ]-
[τ]ω Ἕρμωνος καὶ Ἡραίω, τῶμ πρότερον τυραννη-
σάντων τᾶς πόλιος, καὶ τῶν ἀπογόνων αὔτων, [κρῖ]-
ναι τὸν δᾶμον, πότερο[ν δοκ]εῖ καταπορεύεσθ[αι]
αὔτοις ἢ μή, [ὁ δ]ὲ δᾶμος ἀκούσαις τα[ὶ]ς διαγράφα[ις]
δικαστή[ρ]ι[ό]ν τε αὔτοισι συνάγαγε κατὰ τὸν [νό]-
[μο]ν καὶ τὰν διαγράφαν τῷ βασίλεος Ἀλεξάνδρ[ω],
[ὃ ἔ]γνω λό[γ]ων ῥηθέντων παρ' ἀμφοτέρων τόν τε ν[ό]-
[μο]ν τὸν κατὰ τῶν τυράννων κύριον ἔμμεναι κα[ὶ]
[φ]εύγην αὔτοις κὰτ[τὸ]ν ν[όμον]. δέδοχθαι τῷ δάμ[ω]
[κ]ύριομ μὲν ἔμμεναι κατὰ [τῶν] τυράννων καὶ τῶ[ν]
[ἐ]μ πόλι οἰκηθέντων καὶ τῶν ἀπογόνων τῶν το[ύ]-
[τ]ων τόν τε νόμον τὸμ περὶ [τ]ῶν τυράννων γεγρά[μ]-
[μ]ενον ἐν τᾶ στάλλα [τᾶ παλαί]α καὶ ταὶς διαγρά-
[φ]αις τῶν βασιλέων ταὶς κατὰ τούτων καὶ τὰ ψα-
[φ]ίσματα τὰ πρότερον γράφεντα ὑπὸ τῶν προγ[ό]-
[ν]ων καὶ ταὶς ψαφοφορ[ί]αις ταὶς κατὰ τῶν τυράννων· [αἰ]
[δ]έ κέ τις παρὰ ταῦτα ἀλίσκηται τῶν τυράννω[ν]
τῶν ἐμ πόλι οἰκηθέντων ἢ τῶν ἀπογόνων τῶν [τού]-
[τ]ων τις ἐπιβαίνων ἐπὶ τὰν γᾶν τὰν Ἐρεσίων,
. δυωνδ . . . βουλεύσασθαι καὶ π[ροτίθεναι ἐν]
[στ]άλλα . . . .

Hic titulus inscriptus fuit tribus lateribus tabulae marmoreae: B et C uni lateri angustiori, A et D duobus latioribus. quamquam duae partes, in quas tabula diffracta est, disparatae iacent, tamen facile agnoscitur eam partem, in qua B scriptum est, superiorem, alteram inferiorem fuisse. sententiae ita continuantur, ut literae A, B, C, D indicant. B ex apographo Kieperti ediderat Boeckhius C. i. Gr. 2166*b*. totum titulum descripsit et ab H. Sauppio restitutum addita tabula lithographa edidit A. Conze, *'Reise auf der Insel Lesbos'*, 1865, p. 35 sqq. et tab. 12. repetiit Sauppe, Commentatio de duabus inscriptionibus Lesbiacis, Gottingae 1871. Emendationes non paucas,

quas omnes enumerare longum est, Kirchhoffius ex schedis suis mecum communicavit, quarum nonnullae ad cognitionem dialecti Lesbiacae hoc titulo augendam summi momenti sunt. cum literae στοιχηδὸν positae essent, fere omnia certissime suppleri potuerunt. ac noli mirari, quod literas debiliores (α, β, γ) tam multas scripsi; pleraeque enim earum aut α, δ, λ aut ο, θ sunt, quarum formae maiusculae facillime inter se mutantur. — Habes in hoc lapide decreta Eresiorum de tyrannis ex urbe expulsis, quorum alia ante annum 324 a. Chr. alia hoc ipso anno facta esse luculente exposuit Sauppius. dialectus est Aeolis Asiana strenue servata. δεύει (A, 24. B, 26) est forma Aeolica pro δεῖ. ὑποσχέθην A, 40 est infinitivus aoristi, a Kirchhoffio restitutus. idem Kirchhoffius restituit βαθόεντι A, 27. C, 2, participium verbi βαθόημι (= βοαθοέω) ex analogia verborum in -μι desinentium formatum. cf. ad tit. 121.

---

e. Incertae originis.

124 Ex Lesbiacis, nunc Mitylenae in bibliotheca scholae.

Ὁ δᾶμος | τὸν ἑαύτω σώτηρα καὶ κτίσταν | Γναῖον Πομπήϊον
Γναίω υἶον Μέγαν | τρὶς αὐτοκράτορα, καταλύσαντα τοὶς |
κατάσχοντας τὰν οἰκημέναν πολέμοις | καὶ κατὰ γᾶν καὶ κατὰ
θάλασσαν. |
Δωρόθεος Ἡγησάνδρου | Ὀλύνθιος ἐποίησε.

Ed. G. Aristides, Νέα Πανδώρα φυλλ. 299, secundum eum K. Keil, '*Philol.*, *zweiter Supplementband*' (1863) p. 576. titulus scriptus est anno 62 a. Chr. et exemplum praebet postumi studii antiquitatis.

---

125 Ex Lesbiacis, nunc Mitylenae in bibliotheca scholae.

Θέος τύχα ἀγάθ[α.] | ὄ κε θέλη θύην ἐπὶ τῷ | τᾶς Ἀφροδί-
τας τᾶς Πεί|θως καὶ τῷ Ἑρμᾶ, θ[υ]έτω | ἰρήϊον, ὄττι κε
θέλη, καὶ | ἔρσεν καὶ θῆλυ π . . . . . | καὶ ὄρνιθα . . . . . .
(quae sequuntur, incerta sunt.)

Edd. G. Aristides et K. Keil l. l. ad 125.

---

2. Cumae.

126 [= 3523] Cymaea inscriptio reperta a Benthylo Smyrnaeo, qui nunc Athenis habitat, haud procul a loco Fokea. lapidem se habere dixit Benthylus. Boeckh.

Ἔδοξε τῶ δάμω· Ἐλπινίκω | καὶ Ἀθανοδώρω τοῖς παίδεσσι | τοῖς Ἀγασιστράτω Τενεδίοισι | εὐεργέταισι ἐόντεσσι δέδοσθαι | καὶ αὔτοισι καὶ ἐκγόνοισι | προξενίαν καὶ προεδρίαν καὶ | ἀτέλειαν πάντων καὶ εἰςαγώγαν | καὶ ἐξαγώγαν καὶ εἴςπλουν καὶ | ἔκπλουν καὶ πολέμω καὶ εἰράνας | ἀσύλι καὶ ἀσπόνδι· καὶ Κυμαίοις | ἔμμεναι καὶ αὔτοις καὶ τοὶς | ἐκγόνοις ἐντίμοις εὐθέως, καὶ γᾶ[ς κ]αὶ οἰκίας ἔγκτησιν καὶ δίκαις | προδίκοις, καὶ ὄττι κεν [οἱ | ἄλλοι πρόξενοι ἔχ]ωσ[ιν, ὐ]π[άρκην καὶ τούτοισι?] κτλ. . . . . .

De aetate huius decreti nihil certi dici potest; Boeckhius (cf. ad 3640) videtur tertio a. Chr. seculo tribuere. dialectus est Aeolis Lesbiaca.

---

127 [= 3524] Lapis in parietinis Cymes in vico Namourt s. Nemourt supra Fokeam a Peyssonelio repertus et a 1749 Parisios missus, nunc ibidem in aedibus bibliothecae. Boeckh.

. . . . [δαμ]οσίαι[ς? | . . . .
ταὶς ὑπαρκοί]σαις αὔτω κτή[σιας ἐν τῶ Ζμαραγήω] | . . . . . .
η τούτοισι τῶ δά[μω] | . . . .
ονια πασσυδιάσαντος καὶ | [μεγαλο]πρεπεσ(τά)ταις τείμαις δογματίζοντος καὶ ναῦ[ον ἐν τῶ γυμ(ν)ασίω κατειρῶν προαγρημμένω, ἐν ὦ ταὶς τεί|μαις αὔτω κατιδρύσει, κτίσταν τε καὶ εὐεργέταν προςονυ|μάσδεσθαι εἰκονάς τε χρυσίαις ὀντέθην, καθὰ τοῖς τὰ μέ|γιστα τὸν δᾶμον εὐεργετησάντεσσι νόμιμόν ἐστι, με|τά τε τὰν ἐξ ἀνθρώπων αὔτω μετάστασιν καὶ τὰν ἐν|τάφαν καὶ θέσιν τῶ σώματος ἐν τῶ γυμνασίω γενήθην, | ἀποδεξάμενος ὑπερθύμως τὰν κρίσιν τᾶς πόλιος Λα|βέων, στοίχεις τοῖς προυπαργμένοισι αὔτω καὶ προσμέ|τρεις τὰν ἑαύτω τύχαν τοῖς ἐφίκτοισιν ἀνθρώπω, τὰν | μὲν ὑπερβάρεα καὶ θέοισι καὶ τοῖς ἰσοθέοισι ἀρμόζοι|σαν τᾶς τε τῶ ναύω κατειρώσιος τᾶς τε τῶ κτίστα | προσ-

ονυμασίας τείμαν παρητήσατο, ἀρχέην νομί|ζων τὰν χρίσιν τῶ πλάθεος, καὶ τὰν εὐνόαν ἐπιτεθε|ωρήκην, ταὶς δε τοῖς ἀγάθοισι τῶν ἄνδρων πρεπο[ί]|σαις ἀσμενιζοίσα χάρα συνεπένευσε τείμαις· ἐφ' ο[ἴ]σιν πρεπωδέστατόν ἐστι τῶν ἐννόμων ἐόντων | χρόνων τὰν παντέλεα τῶν εἰς ἀμοίβαν ἀνηκόντων | ἐπαίνων τε καὶ τειμίων περὶ τᾶς καλοκἀγαθίας αὔτω | μαρτυρίαν ἀπυδέδοσθαι· δι' ἃ καὶ τύχα ἀγάθα δέδοχθαι | τᾶ βόλλα καὶ τῶ δάμω, ἐπαινῆν Λαβέωνα παίσας ἔοντα τεί|μας ἄξιον καὶ διὰ τὰν λοίπαν μὲν περὶ τὸν βίον σεμνότατα| καὶ διὰ τὰν φιλοδοξίαν δὲ καὶ τὰν μεγαλοδάπανον εἰς | τὰν πόλιν διάθεσιν, καὶ ἔχην ἐν τᾶ καλλίστα διαλάμψει τε καὶ| ἀπυδόχα καὶ καλῆν εἰς προεδρίαν καὶ στεφανῶν ἐν πάν|τεσσι τοῖς ἀγώνεσσιν, οἷς κεν ἁ πόλις συντελέῃ, ἐν τᾶ τᾶν| κατευχᾶν ἀμέρα ἐπὶ τᾶν σπονδᾶν κἀττάδε· ὁ δᾶμος στε|φανοῖ Λεύκιον Οὐάκκιον Λευκίω υἷον Αἰμιλία Λαβέωνα φι|λοκύμαιον εὐεργέταν στεφάνω χρυσίω ἀρέτας ἔνεκα | καὶ φιλαγαθίας τᾶς εἰς ἕαυτον. ὀντέθην δὲ αὔτω καὶ εἴ|κονας, γράπταν τε ἐν ὅπλω ἐνχρύσω καὶ χαλκίαν, κἀττὰ αὖ|τα δὲ καὶ μαρμαρίαν καὶ χρυσίαν ἐν τῶ γυμνασίω, ἐφ' ἂν ἐπι|γράφην· ὁ δᾶμος ἐτείμασεν Λεύκιον Οὐάκκιον Λευκίω | υἷον Αἰμιλία Λαβέωνα φιλοκύμαιον εὐεργέταν γυμνασι|αρχήσαντα χάλως καὶ μεγαλοδόξως, ὄνθεντα δὲ | καὶ τὸ βαλανῆον τοῖς νέοισι καὶ πρὸς τὰν εἰς αὖτο χοραγί|αν ταὶς ὑπαρκοίσαις αὔτω κτήσιας ἐν Ζμαραγήω καὶ ἐ|πισκεάσαντα τὸ γυμνάσιον καὶ ἕκαστα ἐπιτελέσαντα | λάμπρως καὶ μεγαλοψύχως, ἀρέτας ἔνεκα καὶ εὐνόας | τᾶς εἰς ἕαυτον. καὶ ἐπεί κε δὲ τελευτάσῃ, κατενέχθεν|τα αὖτον ὑπὸ τῶν ἐφάβων καὶ τῶν νέων εἰς τὰν ἀγόραν | στεφανώθην διὰ τῶ τᾶς πόλιος κάρυχος κἀττάδε· ὁ δᾶ|μος στεφανοῖ Λεύκιον Οὐάκκιον Λευκίω υἷον Αἰμιλία Λα|βέωνα φιλοκύμαιον εὐεργέταν στεφάνω χρυσίω ἀρέ|τας ἔνεκα καὶ εὐνόας τᾶς εἰς ἕαυτον. εἰςενέχθην δὲ | αὖτον εἰς τὸ γυμνάσιον ὑπό τε τῶν ἐφάβων καὶ τῶν | νέων καὶ ἐντάφην, ἐν ῷ κε καὶ εὔθετον ἔμμεναι φαίνηται τό|πω. τὸ δὲ ψάφισμα τόδε ἀνάγραψαι εἰς στάλαν λίθω λεύ|κω καὶ ὀνθέμεναι εἰς τὸ γυμνάσιον πὰρ ταὶς δεδο|γματισμέναις αὔτω τείμαις. μῆνος Φρατρίω δεκάτα | ἀπίοντος ἐπὶ ἱερέως τᾶς Ῥώμας καὶ αὐτοκράτορος | Καίσαρος, θέω υἴω, θέω Σεβάστω, ἀρχιέρεος μεγίστω καὶ πά|τρος τᾶς πάτριδος Πολέμωνος τῶ Ζήνωνος Λαοδί|κεος, πρυτάνιος δὲ Λευκίω Οὐακκίω

Λευκίω υἴω Αἰμιλί|α Λαβέωνος φιλοκυμαίω εὐεργέτα, στεφαναφόρω δὲ | Στράτωνος τῶ Ἡρακλείδα.

Aetas tituli intra annos 2 a. Chr. et 14 p. Chr. putanda est, quia Augustus in eo pater patriae appellatur. dialectus est Aeolis Lesbiaca eaque affectata antiquitate redintegrata.

---

128 [= 3640] Marmor inventum Lampsaci in pariete domus emptumque ab Horstio, a quo pervenit ad Burmannum Secundum. Boeckh.

vv. 1—5 prorsus incerti.

[δέ]δοχθαι τῶ δάμω· ἐπείδη τῶ δ[άμω ψηφισα|μέ]νω δικάσταν μεταπέμψασθαι [ἐγ Λαμψά|κω, Λ]αμψάκανοι ἔοντες ἄμμι συγγέ[νεες καὶ εὔ|νοο]ι τὰμ πᾶσαν ἐπιμέλειαγ καὶ σπούδ[αν ποι|εύμ]ενοι ἀπέστελλαν ἄνδρα κάλογ κἄγα[θον | Δαμ]οκρέοντα Ζήνωνος, ὃς καὶ παραγενόμεν[ος τα|ὶς] δίκαις ἐδίκασσε ταί[ς]δε καὶ διέλυσε ἴσως κ[αὶ δι|καί]ως καὶ κἀττοὶς νόμοις, ἐποιήσατο δὲ καὶ τὰν [ἐπι|δα]μίαγ καὶ καθ' ὄγ καῖρον ἐδίκαζε καὶ ἀφέθεις εὐκόσμ[ως κ|αὶ] ἀξίως ἀμφοτερᾶν τᾶμ πολίων· ἐπαίνεσσαι μὲν τ[ὸν] | δᾶμον τὸν Λαμψακάνωγ καὶ στεφανῶσαι ἐν τῷ ἄγωνι | τῶν Ἡρακλείων ἀναγγέλλοντος τῶ κάρυκος, ὄττι ὁ δᾶμ|ος στεφανοῖ τὸν δᾶμον τὸν Λαμψακάνων, ἀποστέλλ|αντα δικάσταγ κάλογ κἄγαθον, ἀρέτας ἔνεκα καὶ εὐ|νοίας τᾶς εἰς ἕαυτογ χρυσέω στεφάνω τῶ ἐννό|[μ]ω· ἐπαίνεσσαι δὲ καὶ τὸν δικάσταγ καὶ στεφανῶσαι ἐν| τῷ ἄγωνι τῶν Ἡρακλείων ἀναγγέλλοντος τῶ κάρυκος, ὄτ|τι ὁ δᾶμος στεφανοῖ τὸν ἀποστάλεντα δικάσταν ἐγ Λαμψ|άκω Δαμοκρέοντα Ζήνωνος, δικάσσαντα ταὶς δί|[κ]αις ὄρθως καὶ δικαίως καὶ κἀττοὶς νόμοις, ἀρέτας | [ἔ]νεκα καὶ εὐνοίας τᾶς εἰς ἕαυτον στεφάνω χρυσέω | [τῶ ἐν]νόμω. τᾶς δὲ ἀναγγελίας τῶν στεφάνων [ἐπ|ιμ]έλειαμ ποιήσασθαι τοὶ(ς) στρατάγοις. ὐπάρχειν δ[ὲ τῶ | δ]ικάστα καὶ προξενίαμ παρὰ τᾶ πόλει καὶ ἔφοδον [ἐπ|ὶ τ]ὰμ βόλλαγ καὶ δᾶμομ μετὰ τὸγ χρηματισμον | [τ]ὸμ περὶ τῶν ἴρων. δεῖξαι δὲ καὶ πρέσβεια ἐν τᾶ ἐκ|κλησία, ὄςτις παραγενόμενος πρὸς Λαμψακάνοις | [τό τ]ε ψάφισμα ἀποδώσει καὶ ἀξιάσει ποιήσασθαι τὰ[ν | ἀν]αγγελίαν τῶν στεφάνωγ καὶ παρ' ἑαύτοις ἐν το[ῖς | Δι]ονυσίοις, καὶ

ἵνα ἀναγραφῆ τὸ ψάφισμα τοῦτο [εἰ|ς σ]τάλαν λεύκω λίθω καὶ ἀνατεθῆ ἐν τῶ ἐπιφ[ανε|στά]τω τόπω. χειροτονῆσαι δὲ ἐν τᾶ ἐκκλη[σία ἐ|φόδι]ον τῶ πρεσβεύτα. τὸ δὲ ἀν[άλωμα? καὶ τὸ ἐφόδιον τὸ?] χειροτόνηθεν . . . .|νος προσω . . . .

Decretum civitatis cuiusdam Aeolicae, fortasse Cumaeorum, in honorem Lampsacenorum factum, quod 'seculo ab Alexandro Magno primo vix inferius' esse putat Boeckhius.

---

3. Aegyptus.

129 [= 4725] Thebis in Memnonis crure dextero. Franz.

Ἰουλίας Βαλβίλλης, | ὅτε ἤκουσε τοῦ Μέμν(ον)ος | ὁ Σεβαστὸς Ἀδριανός. |

Μέμνονα πυνθανόμαν Αἰγύπτιον ἀλίω αὔγα
αἰθόμενον φώνην Θηβαΐκω 'πὺ λίθω.
Ἀδρίανον δ' ἐσίδων τὸν παμβασίληα πρὶν αὔγας
ἀελίω χαίρην εἶπέ γοι ὡς δύνοτον.
Τίταν δ' ὄττ' ἐλάων λεύκοισι δι' αἴθερος ἵπποις
[ἐ]ν σκίᾳ ωράων δεύτερον ἦχε μέτρον.
ὡς χάλκοιο τύπεντος ἵη Μέμνων πάλιν αὔδαν
ὀξύτονον· χαίρω[ν κ]αὶ τρίτον ἆχον ἵη.
κοίρανος Ἀδρίανος [τόσσα]κις δ' ἀσπάσσατο καὖτος
Μέμνονα, Βαλβ[ίλλα δ'] ἄρ κάμ*εν οἶσι πόνοις
γρόππατα σαμαίνο[ν]τά τ' ὄσ' εὔιδε κὤσσ' ἐσάκουσε·
δῆλον παῖσι δ' ἔγε[ν]τ', ὥς γε φίλ(ε)ισι θέοι.

Epigramma Balbillae, quae Hadrianum imperatorem comitabatur, dialectum Lesbiacam affectans. similia sunt, quae sequuntur, C. i. Gr. 4727 sqq. —— Γ posita est pro F in γοι 7 et γε 15.

Titulos Aeolicos supra compositos qui oculis perlustrabit, facile intelleget hanc partem operis nostri eo vitio, quod in titulis Doricis doluimus, non laborare. neque id mirari quis-

quam potest, cum numerus Aeolicarum civitatum, quas noverimus, et inscriptionum, quae exstant, multo minor sit quam Doricarum. at haec pars aliud vitium prae se fert, quod in ea monumenta variarum dialectorum, tamquam una eademque fuerit, coniuncta sunt. quae difficultas quomodo orta sit quaeque causa fuerit, cur eam evitare non conaremur, in prooemio exposuimus.

III.

INSCRIPTIONES IONICAE.

A. Civitates Ionicae praeter Atticam.

W. Erman, De titulorum Ionicorum dialecto, in G. Curtii 'Studiorum' vol. V p. 249 sqq.

1. Asia.

a. Teos.

130 [= 3044] In vicinia Tei, inter sepulcreta Turcica ad oppidulum Eraki, octo horis Smyrna distans, extra viam ad locum Sigazik ducentem, in lapide oblongo satis magno, literis male incisis. Boeckh.

. . απονος . . . . | ξυοι ἐν αὐτῷ . . . . | Ὅστις Τηΐων ε[ὐθ]ύνῳ | ἢ αἰσυ[μ]νήτῃ [ἀπειθοί]η, ἢ ‖ ἐπανίσταιτο τῷ αἰ[συμ]‖νήτῃ, ἀπόλλυσθαι καὶ | αὐτὸν καὶ γένος τὸ κείν|ο. ὅστις τὸ λοιπὸ αἰσυμ|νῶν ἐν Τέῳ ἢ γῇ τῇ Τη‖ίῃ [ἢ τ]ὸς ἄν[δ]ρ[α]ς ἀ[ποκ]τ|ένει[ε παρ]ὰ τὸν νό[μον], ὡς προδόμεν τὴν πό|λι[ν καὶ γῆν] τὴν Τηΐ|ων ἢ τὸ[ς] ἄνδρας [ἐν ν]‖ήσῳ ἢ θα[λάσσῃ ἢ] τὸ| μετέ[πειτά που] ἐν | ἀρόρῃ περιγε[νομένος] | λοιμὸ προδο[ίη ἢ κιξα]‖λλεύοι, ἢ κιξάλλας ὑπο‖δέχοιτο ἢ ληΐζοιτο ἢ λ|ηΐστας ὑποδέχοιτο εἰ|δὼς ἐκ γῆς τῆς Τηΐης ἢ [θ]‖αλά(σ)σης φέροντας, ἢ [τι κ]‖ακὸν βολεύοι περὶ Τ[η]ΐ‖ων τὸ ξυνὸ εἰδὼς ἢ π[ρὸς] | Ἕλληνας ἢ πρὸς βαρβάρο|υς, ἀπόλλυσθαι καὶ αὐ|τὸν καὶ γένος τὸ κένο. | οἵτινες τιμοχέοντες ‖ τὴν ἐπάρην μὴ ποιήσεα|ν ἐπὶ δυνάμει, καθημέν|ο τὠγῶνος Ἀνθεστηρίο|ισιν καὶ Ἡρακλέοισιν | καὶ Δίοισιν, ἐν τἠπάρῃ‖ι ἔχεσθαι. ὃς ἂν τἀστήλ|ας, ἐν ᾗσιν ἠπάρη γέγρ|απται ἢ κατάξει ἢ φοιν|ικήϊα ἐκκόψει ἢ ἀφανέ|ας ποιήσει, κῆνον ἀπόλ‖λυσθαι καὶ αὐτὸν καὶ γ|ένος.|

Ὅστις φάρμακα δηλητήρ|ρια ποιοῖ ἐπὶ Τηΐοισι|ν τὸ ξυνὸν ἢ ἐπ' ἰδιώτῃ, κ||ἔνον ἀπόλλυσθαι καὶ α|ὐτὸν καὶ γένος τὸ κένο. | ὅστις ἐς γῆν τὴν Τηΐην κ|ωλύοι σῖτον ἐςάγεσθαι | ἢ τέχνῃ ἢ μηχανῇ ἢ κατ||ὰ θάλασσαν ἢ κατ' ἤπειρο|ν ἢ ἐςαχθέντα ἀνωθεοίη, | ἀπόλλυσθαι καὶ αὐτὸν κ|αὶ γένος τὸ ἐκείνο.

Dirae Teiorum, quas inter Oll. 75 et 81 (= 476 et 452 a. Chr.) lapidi incisas esse demonstravit Kirchhoff, '*Griech. Alph.*' [2] p. 12. E et O literarum usus incertus est; nam quamquam utraque non solum simplicem vocalem (ε, ο) sed etiam diphthongum adulterinam (ει, ου) significat, tamen plenior scriptura EI, OY non semel reperitur.

---

b. Halicarnassus.

131 Tabula marmorea a summo ad imum in duas partes diffracta, quae nunc muro domus privatae Halicarnassi positae insertae fenestram includunt.

[Τ]άδε ὁ σ[ύ]λλο[γος ἐπίκ]λ[ητος] | ὁ Ἁλικαρνατ[έω]ν καὶ Σαλμακι|τέων καὶ Λύγ[δα]μις ἐν τῇ ἱερῇ[ι] | ἀγορῇ μηνὸ[ς Ἑ]ρμαιῶνος πέμ||πτῃ ἱσταμέ[νο ἐ]πὶ Λέοντος πρυ|ταν[εύον]το[ς τ]ὸ Ὀατάτιος κα|ὶ Σα . . . . . λλ[ο τ]ὸ Θεκυιλώνε[ω]|. θι . . . . [τὸς] μ[νή]μονας μὴ παρ[α]|διδό[ναι] μή[τε] γῆν μήτε οἰκ[ί||α] τοῖς μνήμ[οσ]ιν ἐπὶ Ἀπολω|νίδεω τὸ Λυ[γδά]μιος μνημονε|ύοντος καὶ [Πα]ναμύω τὸ Κασβώ|λλιος καὶ Σα[λ]μακιτέων μνη|μονευόντω[ν Μ]εγαβάτεω τὸ Ἀ||φυάσιος καὶ [Φο]ρμίωνος τὸ Π[α]|νυάτιος. ἢν δ[έ τι]ς θέλῃ δικάζ[ε]||σθαι περὶ γῆ[ς ἢ] οἰκίων, ἐπικαλ[εί]|τω ἐν ὀκτὼ κα[ὶ δ]έκα μησὶν ἀπ' ὅτ[ο τ]|ὸ ἄδος ἐγένε[το]· νόμῳ δὲ κατάπ[ε]||ρ νῦν ὅρκῳ σ . . . δικαστάς. ὅτ[ι δ'] | ἂν οἱ μνήμο[νες ε]ἰδέωσιν, τοῦτο | καρτερὸν ἔνα[ι. ἢν] δέ τις ὕστερον | ἐπικαλῇ τού[το] τὸ χρόνο τῶν | ὀκτὼ καὶ δέκα [μη]νῶν, ὅρκον ἔναι τ||ῷ νεμομένῳ[ι τ]ὴγ γῆν ἢ τὰ οἰκ|[ί]α, ὁρκὸν δὲ τ[ὸς] δικαστὰς ἡμί|[ε]κτον δεξαμ[ένο]ς, τὸν δὲ ὅρκον εἶ|[ν]αι παρεόντος [τὸ ἐ]νεστηκότος. κ|αρτερὸς δ' εἶναι γ[ῆς κ]αὶ οἰκίων οἵτινες || τότ' εἶχον, ὅτε Ἀ[πο]λωνίδης καὶ Πανα|μύης ἐμνημό[νευ]ον, εἰ μὴ ὕστερο|ν ἀπεπέρασαν. [τὸ]ν νόμον τοῦτον | ἤν τις θέλῃ [συγ]χέαι ἢ προθῆτα|[ι]

ψῆφον ὥςτε [μὴ ε]ἶναι τὸν νόμο||ν τοῦτον, τὰ ἐό[ντα] αὐτõ
πεπρήσθω | καὶ τὠπόλλω[νος] εἶναι ἱερὰ καὶ α|ὐτὸν φεύγεν
ἀ[εί]. ἦν δὲ μὴ ἦ αὐτ|ῷ ἄξια δέκα [στα]τήρων, αὐτὸν [π]|ε-
πρῆσθαι ἐπ' [ἐξα]γωγῆ καὶ μη[δ]||αμὰ κάθοδον [ἔν]αι ἐς Ἁλι-
καρν|ησσόν. Ἁλικα[ρνη]σσέων δὲ τῶσσ|υμπάντων τ[ούτ]ῳ ἐλεύ-
θερον ἔ|ναι, ὃς ἂν ταῦτα μ[ὴ π]αραβαίνῃ κατό|περ τὰ ὅρκια
ἔτα[μον] καὶ ὡς γέγραπτ||αι ἐν τῷ Ἀπολλ[ωνί]ῳ, ἐπικαλε̃ν
μ . . . . . .

Hunc titulum reperit et bis edidit Newton, posterius ex accuratiore apographo in '*Transactions of the royal society of literature*' IX, 2 (1867) p. 183 sqq. Continet foedus inter Lygdamidem tyrannum et duas urbes, Halicarnassum et Salmacim, ictum. res, ad quas hoc foedus pertinet, explicavit Kirchhoff, '*Griech. Alphabet*' [2] p. 4 sqq. Lygdamis tyrannus idem est, quem Halicarnassii Ol. 82 (ca. 450 a. Chr.) expulerunt. — Dialectus huius foederis quamquam in urbe Doricae originis scripti Ionica est. nam cum inter civitates orae Asianae eae, quae ab Ionibus conditae erant, maxime florerent, ceterae mores earum et sermonem facile receperunt. paucae tantum Doricae formae in hoc foedere servatae sunt: Ἁλικαρνατ[έω]ν 2, Ὀατάτιος 6, Π[α]νυάτιος 15, δικάξ[ε]σθαι 16.

---

c. Troas.

132 [= 8] Marmor altum pedes 8 digitos 7, latum ped. 1 digitos 6 et paulo plus, crassum ultra 10 digitos; quod tribus a Sigeo promontorio miliaribus, quo loco olim oppidum Sigeum stetit, reperit Sherardus. Boeckh.

a. Φανοδίκο | ἐμὶ τὀρμοκ|ράτεος τõ | Προκοννη|σίο. κρητῆρ|α δὲ καὶ υποκ|ρητήριον κ|αὶ ηθμὸν ἐς π|ρυτανήϊον | ἔδωκεν Συκε|εῦσιν.

b. Φανοδίκο εἰμὶ τὸ ʽ|Ερμοκράτος τõ Προκο|νεσίο. κἀγὸ κρατε̃ρα κἀπίστατον καὶ ἐθμ|ὸν ἐς πρυτανεῖον ἔ|δοκα μνε̃μα Σιγευ|εῦσι. ἐὰν δέ τι πάσχ|ο, μελεδαίνεν με, ὃ | Σιγειε̃ς. καί μ' ἐπο|[ί]εισεν Αἴσοπος καὶ | ἀδελφοί.

Pila marmorea, in qua imaginem positam fuisse apparet, ornata est duabus inscriptionibus, superiore Ionica inferiore Attica.

postquam Boeckhius C. i. Gr. l. l. utramque inscriptionem postumae antiquitatis condemnavit et hoc iudicium in 'addendis et corrigendis' (p. 869 sqq.) contra aliorum virorum doctorum sententias defendit, nuper vindex antiquitatis earum exstitit Kirchhoff, '*Griech. Alphabet*' ² p. 18 sqq., qui utramque aetate Pisistratidarum incisam esse probavit.

---

d. Chios.

133 Marmor effossum in vico Βουνάκι non procul a Chio oppido; nunc Chii in gymnasio asservatur.

a.

. . . . ος· ἀπὸ [τούτ]ο μέχρι [τῆς] | τριόδο, ἧς Ἑρμώνοσσα [ἐκφ]|έρει τρε̃ς· ἀπὸ τῆς τριόδο ἄ[χ]|ρι Ἑρμωνόσσης ἐς τὴν τρίοδ||ον ἕξς· ἀπὸ τούτο μέχρι τὸ | Δηλίο τρε̃ς· σύμπαντες ὅ[ρ]|οι ἑβδομήκοντα πέντε. | ὅση τῶν ὅρων τούτων ἔ|[σ]ω, πᾶσα Δοφῖτις. ἤν τίς τ||[ι]να τῶν ὅρων τούτων | ἢ ἐξέλῃ ἢ μεθέλῃ ἢ ἀ|φανέα ποιήσῃ ἐπ' ἀδικί|[η]ι τῆς πόλεως, ἑκατὸν σ|[τ]ατῆρας ὀφειλέτω κἄτι||[μ]ος ἔστω· πρηξάντων δ' ὀ|ροφύλακες. ἢν δὲ μὴ πρή|ξωσιν, αὐτοὶ ὀφειλόντω|ν· πρηξάντων δ' οἱ πεντε|καίδεκα τὸς ὀροφύλακας. || ἢν δὲ μὴ πρήξωσιν, ἐν (τ)ῇ | ἀρῇ ἔστων.

b.

. . . . οἱ [π|εν]τεκ[αίδεκ]|α ἐς βολὴ[ν ἐν]|εικάντων [ἐν] || πέντ' ἡμέρη[ι]|σιν· τὸς δὲ κή|ρυκας διαπέ|μψαντες ἐς τ|ὰς χώρας κηρ[ρ]|υσσόντων κα|ὶ διὰ τῆς πόλ|εως ἀδηνέως | γεγωνέοντε|ς, ἀποδεκνύν||τες τὴν ἡμέρ|ην, ἣν ἂν λάβω|ισιν, καὶ τὸ π|ρῆχμα προσκ|ηρυσσόντων||, ὅτι ἂμ μέλλη|ι πρήξεσθαι,| κἀγδικασάν|των τριηκοσ|ίων μὴ 'λάσσο||νες ἀνηρίθε|υτοι ἐόντες.

c.

. . . . [ε]γδικ[α . . . . τὸς δ' ἐσ|α]γομένος ἡ [πό]λις δεξαμ[έ|ν]η δικαζέσθω, κἂν ὄφλῃ, [ὑ|π]εραποδότω. τῷ δὲ πρια[μ||έ]νῳ πρῆχμα ἔστω μηδέν. [ὃ|ς] ἂν τὰς πρήσις ἀκρατέα[ς | π]οιῇ, ἐπαράσθω κατ' αὐτ[ὸ | ὁ] βασιλεύς, ἐπὴν τὰς νο[μα]|ίας ἐπαρὰς ποιῆται. ||

Τὰς γέας καὶ τὰς οἰκέα[ς] | ἐπρίαντο τῶν Ἀννικῶ πα[ί]|δων Ἱκέσιος Ἡγεπόλιος [π]|ενταχισχειλίων τριηκ[ο]|σίων τεσσ[αρ]ακόντων· Ἀθ[η]||ναγ[ό]ρ[α]ς Ἡροδότο χε[ι]λί[ω]|ν ἑπτακοσίων· Θαργήλεο[ς], | Φιλοκλῆς Ζηνοδότο τἂν [Ε]|ὐάδησιν δισχειλίων ἑ[π]|τακοσίων· [Θ]εό[π]ρ[ο]πος κ' Ο[ἰ]|ν[ο]πίδης τἂγ Καμινῄῃ χ[ε|ι]λίων καὶ [ὀ]κτακοσίων [ἑπ]|τά· Κήφιος τὰ ἐμ Μελαίν[ῃ] | Ἀκτῇ τρισχελίων ἑπτακ|οσίων ἐνενηκόντων· Βία [Π]||ασίω.

d.

. . . . . . ιον . . . . |[χ]ειλίων ἐνα|[κ]οσίων· Λεύκ|[ι]ππος Πυθῶ τ||[ή]ν οἰκίην τ[ὴ]|ν Ἀνδρέος π[ε]|νταχοσίων π|εντηκόντων | δυῶν· Ἄσμιος, || Θεόπομπος Ἀ|[γ]υαίο τἂν Οἴ|φ χειλίων τ|ριηκοσίων δ|έκων δυῶν κ' Ἱ|κεσίο τõ Φίλ|ωνος Στράτι|[ο]ς Λυσῶ τοἰκ|[ό]πεδον διηκ|οσίων ἑνός.

Titulus quatuor lateribus lapidis inscriptus editus est literis minusculis in libello qui inscribitur Μουσεῖον καὶ βιβλιοθήκη τῆς εὐαγγελικῆς σχολῆς, περίοδος δευτέρα, ἔτος πρῶτον (1875—1876), ἐν Σμύρνῃ, 1876, ἀριθμ. ρνγ' (p. 37 sqq.) ex apographo A. M. Φοντριέρου. quamquam literarum formas non novimus, tamen ex antiquitate sermonis, maxime ex dativis primae declinationis in -ῃσι desinentibus (ἡμέρῃσιν *b*, 4. Εὐάδῃσιν *c*, 17), apparet hunc titulum medio seculo a. Chr. quinto non recentiorem esse. haec certe est sententia Kirchhoffii, cuius liberalitati eum debeo. pertinet ad constitutionem terminorum et venditionem agrorum, qui liberorum Anniceae fuerant. — Dialectus est mere Ionica. ει et ου adulterinae per E et O scriptae sunt. duobus autem locis E genuinam ει diphthongum significat: τρισχελίων *c*, 23 et ἀποδεκνύντες *b*, 13; quamquam in ἀποδεκνύντες dubitari potest, utrum E pro ει scripta an forma stirpis δεκ, quam ex dialecto Herodotea novimus, agnoscenda sit. *a*, 20 ἐνει ἀρῇ exstat; sed quia aliis locis ἐν praepositio ita (ἐν) scripta est, de ἐνεί pro ἐνί posita forma huius praepositionis cogitari non potest. itaque Kirchhoffii emendationem recepi. eundem secutus πρήξοισιν (*a*, 16. 20) mutavi in πρήξωσιν ex analogia eius, quod *b*, 15 legitur, λάβάσιν. ι vocalis productione suppletoria Lesbiacae simili orta esse putanda est. — quae de dialecto Ionica ex hoc titulo pretiosissimo disci possint, unusquisque facile intelleget. satis habeo commemorasse genetivos primae

declinationis in ῶ desinentes (Ἀννικῶ *c*, 11. Πυθῶ *d*, 4. Λυσῶ *d*, 17), quorum terminatio ex -έαο contracta esse videtur, et flexionem numeralium, quae alioquin indeclinabilia habentur: τεσσαρακόντων *c*, 14. ἐνενηκόντων *c*, 24. πεντηκόντων *d*, 8. δέκων *d*, 13.

---

e. Samus.

134 Tabula marmorea, quae in oppido Βαθύ in Samo insula sito apud Ludovicum Marc consulem asservatur.

Ἔδοξε[ν τ]ῇ βο[υ]λῇ καὶ τῷ δή|μῳ· Ἐπ[ί]κουρος Δράκοντος | εἶπεν· ἐπειδὴ Γόργος καὶ Μ|ιννέων Θεοδότου Ἰασεῖς κα||λοὶ καὶ ἀγαθοὶ γεγένηνται | περὶ Σαμίους ἐν τῇ φυγῇ, καὶ | διατρίβων [Γ]όργος παρὰ Ἀλεξάν|δρῳ πολ[λ]ὴν εὔνοιαν καὶ [προ]θυμί|αν παρείχετο περὶ [τ]ὸν δῆμο[ν τ]ὸν Σα||μίων σπο[υ]δάζων, ὅπως ὅτ[ι τ]άχος | Σάμιοι τὴμ πατρίδα κομίσαιντο, καὶ ἀ|ναγγείλαντος Ἀλεξάνδρου ἐν τῶ[ι] στρατοπέδῳ, ὅτι Σάμον ἀποδιδοῖ | Σαμίοις, καὶ διὰ ταῦτα αὐτὸν τῶν Ἑ||λλήνων στεφανωσάντων ἐστ|εφάνωσε καὶ Γόργος καὶ ἐπέστε[ι]|λε εἰς Ἴασον πρὸς τοὺς ἄρχοντα|ς, ὅπως οἱ κατοικοῦντες Σαμίων | ἐν Ἰάσῳ, ὅταν εἰς τὴν πατρίδα κατί||ωσιν, ἀτελῆ τὰ ἑαυτῶν ἐξάξον|ται καὶ πορεῖα αὐτοῖς δοθήσεται τὸ ἀ|νάλωμα τῆς πόλεως τῆς Ἰασέων | παρεχούσης, καὶ νῦν ἐπαγγέλλον|ται Γόργος καὶ Μινίων ποιήσειν ὅτι || ἂν δύνωνται ἀγαθὸν τὸν δῆμον τὸ|ν Σαμίων, δεδόχθαι τῷ δήμῳ ˏδε|δόσθαι αὐτοῖς πολιτείαν ἐπ' ἴσῃ | καὶ ὁμοίῃ καὶ αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις | καὶ ἐπικληρῶσαι αὐτοὺς ἐπὶ φυλὴν κ||αὶ χιλιαστὺν καὶ ἑκατοστὺν καὶ γέ|νος καὶ ἀναγράψαι εἰς τὸ γένος, ὃ ἂ|ν λάχωσιν, καθότι καὶ τοὺς ἄλλου|ς Σαμίους, τῆς δὲ ἀναγραφῆς ἐπιμε||[λ]ηθῆναι τοὺς πέντε τοὺς ἡρη||μένους, τὸ δὲ ψήφισμα τόδε ἀνα|γράψαι εἰς στήλην λιθίνην καὶ στῆ|σαι ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἥρας, τὸν δὲ [τα]||μίαν ὑπηρετῆσαι.

Edidit et illustravit C. Curtius, '*Urkunden zur Geschichte von Samos*', Wesel 1873 (in programmate gymnasii), addita tabula lithographa. — Est decretum Samiorum in honorem Gorgi et Minionis Jasensium factum paulo post, quam exules Samiorum in patriam reverterant; quod anno 322 a. Chr. factum est. dia-

lectus est Attica; unum vestigium Ionismi exstat v. 28 ὁμοίῃ, quod in sollemni elocutione δεδόσθαι πολιτείαν ἐπ' ἴσῃ καὶ ὁμοίῃ servatum esse consentaneum est. praeterea memorabilis est scriptura αυ et ευ diphthongorum per αο et εο, quae etiam cum in aliis titulis Jonicis, quorum exempla Erman, '*Studien*', V p. 294 et C. Curtius l. l. collegerunt, tum in Amphipolitano 135 reperitur. causam huius scripturae Ermanus eam esse putat, quod lapicidae ευ diphthongum ex εο contractam et ευ ex υ productam distinguentes erraverint. at haec explicatio in αο pro αυ scriptas non quadrat. itaque utriusque scripturae causa in pronuntiatione o vocalis posita fuisse putanda est; cf. G. Curtius, '*Grundzüge*' ³ p. 699.

---

2. Europa.

a. Amphipolis.

135 [= 2008] Ex ruderibus Amphipolis. Boeckh.

Ἔδοξεν τῷ δήμῳ· Φί|λωνα καὶ Στρατοκλέ|α φεόγειν Ἀμφίπολι[ν] | πολιτέων ἀειφυγ[ί]|ην καὶ αὐτὸς καὶ τὸς | παῖδας, καὶ ἤμ ποτ' ἁλ[ί]|σκωνται, πάσχειν α[ὐ]|τὸς ὡς πολεμίος καὶ | νηποινεὶ τεθνάναι. ‖ τὰ δὲ χρήματ' αὐτῶν δ|ημόσια εἶναι, τὸ δ' ἐπ|ιδέκατον ἱρὸν τοῦ Ἀ|πόλλωνος καὶ τõ Στρ|ύμονος. τὸς δὲ προστ|άτας ἀναγράψαι αὐτ|ὸς ἐς στήλην λιθίνην. | ἢν δέ τις τὸ ψήφισμα | ἀναψηφίζει ἢ καταδ|έχεται τούτος τέχν|ῃ μηχανῇ ὁ[τ]εφο[ῦ]|ν, τὰ χρήματ' αὐτõ δημ|όσια ἔστω καὶ αὐτὸς | φεογέτω Ἀμφίπολιν | ἀειφυγίην.

Stratoclem, qui Ol. 105, 3 (= 358 a. Chr.) legatus Amphipolitanorum Athenis fuerat, paulo post, cum Philippus rex Macedonum Amphipolim cepisset, a civibus in exilium missum esse probabiliter exposuit Boeckh l. l. idem Ionicam, quae apparet in hoc titulo, dialectum rectissime eo explicat, quod civitatis Amphipolitanae condendae quamquam Athenienses auctores, tamen multi ex sociis eorum Ionico sermone utentibus participes fuerant. de φεόγειν, φεογέτο (3. 23) v. ad tit. 134.

---

b. Thasus.

136 Lapis Thasi repertus supra aediculam Apollinis et Nympharum sacrae, quae inter anaglypha satis antiqua posita est; nunc Parisiis in museo *du Louvre.*

Νύμφῃσιν κἀπώλλονι νυμφηγέτῃι θῆλυ καὶ ἄρσ-
εν ἃμ βώλῃι προσέρδεν. ὤιν ωὐ θέμις ωὐδὲ χωῖρων.
ωὐ παιονίζεται.

Praeterea sub anaglypho dexteri lateris:

Χάρισιν αἶγα ωὐ θέμις ωὐδὲ χωῖρων.

Edidit E. Miller, qui anno 1864 hoc monumentum invenerat, '*Revue archéol.*' 1865 II, p. 438 sqq. repetiit et copiose tractavit Ad. Michaelis, '*Arch. Zeit.*' 1867 p. 1 sqq. — Literatura Ionica eadem est, quae Pari in usu fuit, de qua v. Kirchhoff, '*Studien zur geschichte des griechischen alphabets*'. Michaelis l. l. formis literarum et ratione scribendi probavit non post a. 450 a. Chr. hunc titulum lapidi incisum esse. singula verba sic transscribenda sunt: Νύμφῃσιν κἀπόλλωνι νυμφηγέτῃ θῆλυ καὶ ἄρσ|εν, ἃμ βούλῃ, προςέρδειν· ὄιν οὐ θέμις οὐδὲ χοῖρον. | οὐ παιωνίζεται. — Χάρισιν αἶγα οὐ θέμις οὐδὲ χοῖρον.

---

137 Tabula marmoris Parii Thasi reperta in muro vetusto prope portam, qua ex portu Panagiam itur, inde Constantinopolim translata.

Ἐπὶ Λυσιστράτου [τοῦ Α]ἰσχρωνος ἄρχο[ντος κατὰ ψήφισμα βουλῆς καὶ δήμου] | ἐπὶ τοῖςδε ἐκδέδοται [κῆπος] Ἡρακλέος ὁ πρὸς [τῷ χωρίῳ τοῦ Ἀσκληπιοῦ· ὁ ἀναι]|ραιρημένος τὸν κῆ[πον τὸ χωρ]ίον καθαρὸν παρέξει . . . . | πύλας, ὅπου ἡ κόπρος [ἐξεβάλ]λετο· ἢν δέ τις ἐγβάλλῃ[ι τῶν δούλων κόπρον, ὥςτε] || τὸ χωρίον εἶναι τὸ ἄγγος τοῦ ἀναιρερημένου τὸν κῆπο[ν, τοῦτον μὲν τὸν λῃφθέντα] | δοῦλον μαστιγώσαντα ἀθῷον εἶναι. ὅπως δὲ τὸ χωρίον καθ[αρὸν] | παρέχῃ, ἐπιμέλεσθαι τὸν ἀγορηνόμον καὶ τὸν ἱερέα [τοῦ] | Ἀσκληπιοῦ τοὺς ἑκάστοτε ἐόντας. ἢν δὲ μὴ ἐπιμέλωνται, | ὀφεῖλεν αὐτοὺς τῆς ἡμέρης ἑκάστης ἡμίεκτον ἱρὸν τῷ || Ἀσκληπιῷ·

δικάζεσθαι δὲ τοὺς ἀπολόγους ἢ αὐτοὺς ὀφεῖλεν. | τὸν δὲ ἀναιρερημένον τῷ(ι) ἱερεῖ καὶ τῷ ἀγορηνόμῳ ἕκτην ὀφεῖλεν | τῆς ἡμέρης.

Edidit et adnotationibus illustravit Bergmann, *'Ueber zwei griech. reliefs und eine inschrift von Thasos,'* Herm. III p. 233 sq. titulus continet praecepta de horto Heraclis elocando non ante medium seculum quartum a. Chr., ut Bergmanno videtur, scripta. comparandum est decretum Thasiorum C. i. Gr. 2161, in quo Ionicae dialecti vestigia etiam pauciora et leviora quam in hoc titulo exstant. memorabilia sunt perf. med. ἀναιραίρημαι vel ἀναιρέρημαι reduplicatione Atticae simili ab αἱρέω derivatum (ἀναιραιρημένος = μισθωσάμενος) et inf. praes. in εν desinens. nam malo talem formam infinitivi statuere quam credere hac aetate E pro ει adulterina scribi potuisse, quod in alia inscriptione Thasia (n. 136) factum esse non mirum est.

---

c. Eretria.

138 Fragmentum tabulae marmoreae, repertum a. 1870 in Euboea in domo rustici in vico quodam 'κειμένῳ μεταξὺ Ἁγίας Ἄννης καὶ Ξηροχωρίου,' non procul a vetere Eretria.

[Ὁμόραι δὲ ἑκατέρων μάλ|ιστα μὲν τὰς πρεσβεί]ας [ὑ|πέρ τε τῆς βουλῆς κ]αὶ τοῦ | [δήμου πλήρ]η τὴν συμμαχί|[ην κατὰ τ]ὰ σύνγραφα, εἰ δὲ | [μή, τὰς] νῦν ἀρχάς, ὁπόραι ἄ|[ρχ]ουριν ἐν ἑκατέρει τεῖ | [π]όλει. ἐπαναν εοῦσθαι δὲ τ|ὸν ὅρκον κατὰ τὴν Ὀλυμμπ|ιάδα ἑκάστην τὰς ἀρχὰς ὀ|μνυούρας. ὁπότεροι δ' ἂμ π|αραβαίνωριν τὰς συνθήκ|ας, ἀποτίνειν τὰ δέκα τάλ|αντα. τῶν δὲ δέκα ταλάντω|ν τὸ ἐπιδέκατον ἱερὸν εἶ|ναι τοῦ Ἀπόλλωνος. ἀναγρ|άψαι δὲ τὰς συνθήκας ἐν σ|τήλει Ἐρετριᾶς μὲν Ἀμαρ|υνθοῖ, Ἱσστιαιᾶς δὲ ἐπὶ Κ|ηναίῳ ἐν τοῖ ἱεροῖ.

Edidit P. Eustratiades, Ἀρχαιολογικὴ ἐφημερίς, Περίοδος β', τεῦχ. ιε' (1872), ἀρ. 417. Est foedus inter Eretrienses et Histiaeenses factum initio quarti a. Chr. seculi. nam quod EI pro η scriptae sunt (ἑκατέρει τεῖ 6. στήλει 16), hoc non ei pronuntiationi η diphthongi, quae apud omnes Graecos posteriore aetate invaluit,

tribuendum sed vestigium esse vetustioris rationis scribendi ante Euclidem apud Atticos usitatae docent exempla, in quibus etiam ῳ et ου diphthongi per O et OI scriptae sunt: ἐπανανεο͂σθαι 7. το͂ι ἱερο͂ι 19. — dialectus est Ionica, quantum ex uno exemplo, cuius ratio habenda sit, ἑκατέρῃ v. 6, colligi potest. notanda sunt exempla rhotacismi, cui Eretrienses indulsisse a veteribus traditum est (Plato Cratyl. p. 434 C; Eustath. 279, 38): ὁπόραι ἄρχουριν 6. ὀμνυούρας 9. παραβαίνωριν 10. σ litera omnibus locis, quibus inter duas vocales posita fuit, in ρ mutata est.

B. Attica.

P. Cauer, De dialecto Attica vetustiore quaestiones epigraphicae, in G. Curtii 'Studiorum' vol. VIII pp. 223 sqq. et 399 sqq.

---

1. Decretum vetustissimum.

139 [= 71] Lapis, quem olim in atrio domus Graeci cuiusdam Athenis versus templum Thesei vidit Chandlerus, nunc musei Brit. n. 309. Kirchhoff.

B.

[τ|ὰ] μὲν ἀκόσι[α | ˁ]απλε͂ι, τὰ δὲ [ˁ|ε]κόσια διπλ[ε͂|ι]. σπονδὰς
εἶν‖[αι] τοῖσι μύστ|[εσ]ιν καὶ τοῖ|ς | ἐπό]πτεισιν [κ|αὶ] τοῖς ἀκο–
λ[ο|ύθ]οισιν καὶ [ἄ‖λλ]οισιν το[ῖς | τού]τον καὶ [Ἀθ|εν]αίοισιν [ἅ|–
π]ασιν. ἄρχε[ν δ|ὲ] τὸν χρόνο[ν τ]‖ο͂ν σπονδο͂ν [το͂] | Μεταγειτνι[ὸ]‖–
νος μενὸς ἀπ[ὸ | δ]ιχομενίας [κ]‖αὶ τὸν Βοεδρο‖μιο͂να καὶ το͂
[Π|υ]ανοφσιο͂νο[ς] | μέχρι δεκάτ[ε]|ς ἱσταμένο. [τ]‖ὰς δὲ σπονδὰς ‖
εἶναι ἐν τε͂ισ|[ι] πόλεσιν, ὅ[τ]‖αν χρο͂νται τ[ὸ|ι] ἱερο͂ι, καὶ Ἀ|–
θεναίοισιν ἐ‖κεῖ ἐν τε͂ισιν | αὐτε͂σι πόλεσ|ιν. τοῖσι δὲ ὀ[λ]‖ει–
ζοσι μ[υ]στε|ρίοισιν τὰς [σ]‖πονδὰς εἶνα[ι] | το͂ Γαμελιο͂νο|ς μενὸς
ἀπὸ δ[ι|χ]ομενίας κα[ὶ] | τὸν Ἀνθεστε[ρ]‖ιο͂να καὶ το͂ Ἐλ|αφε–
βολιο͂νο[ς] | μέχρι δεκάτ[ε]‖ς ἱσταμένο . . . .

= C. i. A. 1. — Titulus tribus lateribus lapidis inscriptus est, sed primum et tertium latera tam corrupta sunt, ut ea repetere noluerim. literae στοιχηδὸν positae sunt. agitur de mysteriis Eleusiniis decreto pervetusto, quod Ol. 81 (= 456 a. Chr.) antiquitate longe superare dicit Kirchhoffius. — in dialecto memorandi sunt antiqui dativi pluralis in -οισι, -ησι, -ησι desinentes, de quibus dixi in G. Curtii 'Studiorum' vol. VIII p. 403 sqq.

---

2. Epigrammata versibus composita.

a. seculi a. Chr. sexti.

140 Basis reperta Sepoliae in hortis Notarae. Kirchhoff.

[Εἴτ' ἀστό]ς τις ἀνὲρ εἴτε χσένος | ἄλοθεν ἐλθόν,
Τέτ[ι]χον οἰκτίρα|ς, ἄνδρ' ἀγαθόν, παρίτο,
ἐν πολέμοι | φθίμενον, νεαρὰν ἕβεν ὀλέσαν||τα.
ταῦτ' ἀποδυράμενοι νε͂σθε ἐπ|ὶ πρᾶγμ' ἀγαθόν.

= C. i. A. 463. literae geminatae simpliciter scriptae sunt: ἄλ(λ)οθεν, Τέτ(τ)[ι]χον. de οἰκτίρας egit Kirchhoff, '*Monatsberichte der Academie zu Berlin*', 1872 p. 237 sqq.

---

141 Lapis muro immissus ecclesiae quae est Merendae capite inverso. Kirchhoff.

Σε͂μα Φρασικλείας. | κόρε κεκλέ[σο]μαι | αἰεί,
ἀντὶ γάμο | παρὰ θεο͂ν τοῦτο || λαχο͂σ' ὄνομα.

= C. i. A. 469.

---

142 Duo fragmenta reperta in Acropoli, alterum ad Erechtheum, alterum ad partes meridionales Parthenonis.

ϙο[φαγόρας μ' ἀνέθε]|κεν Διὸς γλαυϙό|πιδι κόρει.

= C. i. A. 355. in κούρη propter digamma, quod olim in κόρϝα pronuntiabatur, α longa non servata est.

---

143 Lapis repertus ad portum S. Nicolai, qui est haud procul a Sunio promontorio. Kirchhoff.

. . . . . . [ἓν] γὰρ ἁπάσες
νο͂ν τε καὶ ἀνο[ρέ]|αν ἔχσοχος ἐλικίας.
['Επ]|ιστέμον τόδ' ἐπόε 'Ιπο[στρά|τ]ο σε͂μα.

= C. i. A. 471.

---

144 Basis quadrata cum pila infixa sepulcrali — reperta ad Velanidezam haud procul ab Aristionis sepulcro. Kirchhoff.

Λυσέᾳ ἐνθάδε σε̃|μα πατὲρ Σέμον ἐ|πέθεκεν.

= C. i. A. 468.

---

145 Fragmentum basis Pentelicae, Eleusine immissum nunc muro domus cuiusdam. Kirchhoff.

[Α]ἰνέᾳ τόδε σε̃[μα].
Τιμοκλε̃ς ἐπέ[θεκε].

= C. i. A. 478. — Versus sunt logaoedici.

---

b. seculi a. Chr. quinti.

146 Fragmentum marmoris, quod in via Hadriani invenit Rangabé conditum in domo Georgiadis ad radices arcis orientales, erutum, ut aiebat Georgiades, in aula domus ipsa a fodientibus. Kirchhoff.

. . . .
῾Ελλά[δα γε̃ν] πα̃σαν δούλιο[ν ἐ̃μαρ ἰδε̃ν]. |

[῏Ε μάλα δὲ κε̃νοι ταλακάρδιοι, οἵ ῥα τ]ότ᾽ αἰχμε̃ν
στε̃σαμ πρόσθε πυλο̃ν ἀγ[ρο̃ ἐπ᾽ ἐσχατιᾶς, |
μαρνάμενοι δ᾽ ἐσάοσαν ᾽Αθεναίας πολυβόλ]ο
ἄστυ, βίᾳ Περσο̃ν κλινάμενο[ι δύναμιν].

= C. i. 333 — epigramma versibus exempli causa compositis restituit Kirchhoffius.

---

147 Lapis olim in campo Academiae positus; mox monumentum ab Elgino in Angliam asportatum museo illatum est Britannico. Kirchhoff.

Ἀθάνατομ μεοα . . . .
σεμαίνεν ἀρετ[ὲν] . . . .
καὶ προγόνο[ν] σθένος [ἐσθλὸν ἐνὶ στέθεσσιν ἔχοντες]
νίκεν εὐπόλεμομ μνὲμ' ἔλαβον [σ]φ[έτερον].
αἰθὲρ μὲμ φσυχὰς υπεδέχσατο, σό[ματα δὲ χθὸν]
τὸνδε· Ποτειδαίας δ' ἀμφὶ πύλας ἔδ[αμεν].
ἐχθρõν δ' οἱ μὲν ἔχοσι τάφο μέρος, ὁ[ἱ δὲ φυγόντες]
τεῖχος πιστοτάτεν ἐλπίδ' ἔθεντο [βίο].
ἄνδρας μὲμ πόλις ἕδε ποθεῖ καὶ δε[μος Ἐρεχθέος],
πρόσθε Ποτειδαίας οἳ θάνον ἐμ πρ[ομάχοις],
παῖδες Ἀθεναίον, φσυχὰς δ' ἀντίρρο[πα θέντες]
ἐ[λλ]άχσαντ' ἀρετὲν καὶ πατ[ρίδ'] εὐκλ[έϊσαν].

= C. i. A. 442. Est epigramma inscriptum sepulcro civium Atheniensium, qui ad Potidaeam Ol. 87, 1 (= 432 a. Chr.) interfecti erant.

Haec octo epigrammata iam ante, quam Corporis inscriptionum Atticarum vol. I editum est, coniuncta proposuerat Kirchhoffius, '*Herm.*' V, 48 sqq. in dissertatiuncula '*zur geschichte des attischen epigramms*', qua demonstravit Atticos etiam in versibus elegiacis α, quae dicitur, puram servasse. similiter de eadem re egi ipse in G. Curtii 'Studiorum' vol. VIII p. 244 sqq.